

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

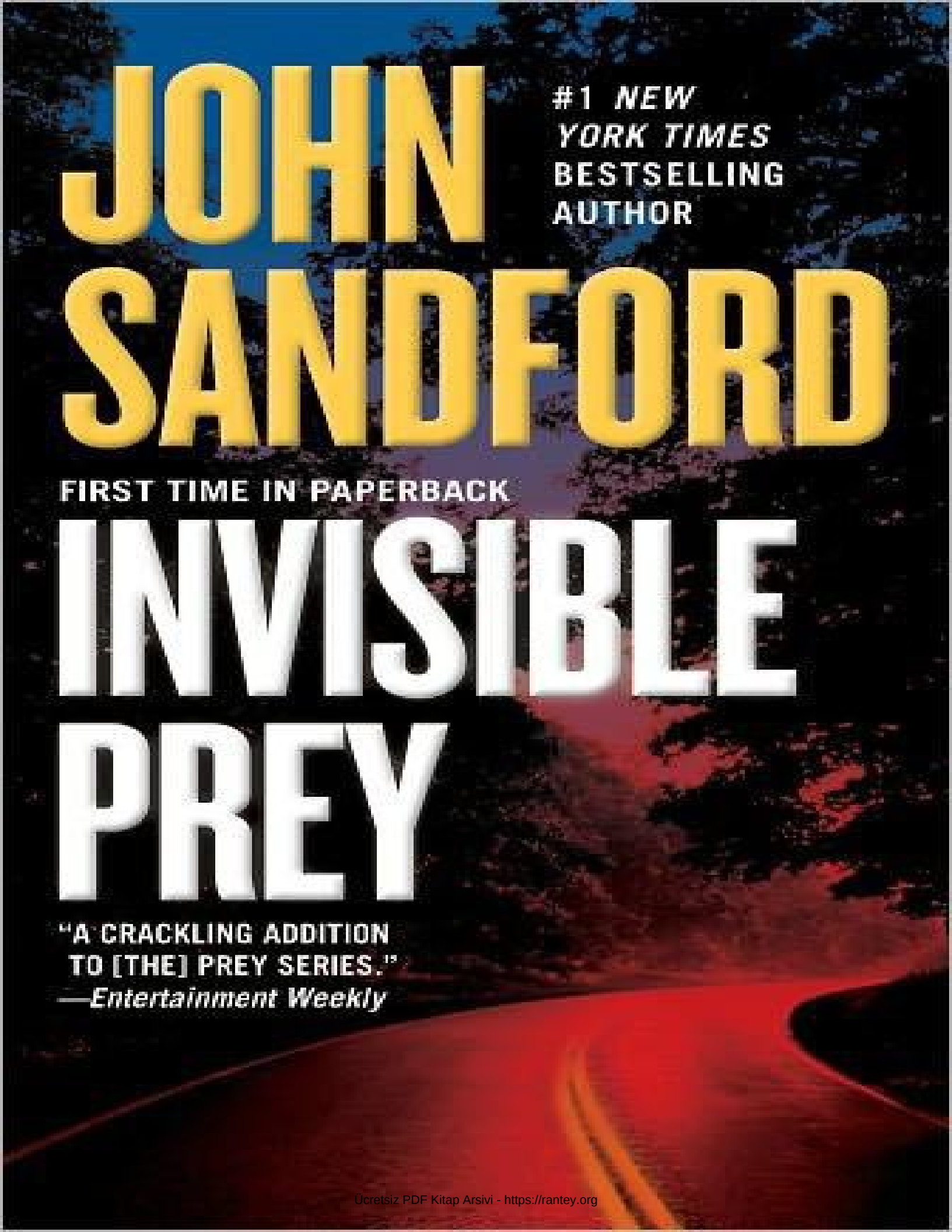
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN SANDFORD

#1 *NEW*
YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

FIRST TIME IN PAPERBACK

INVISIBLE PREY

"A CRACKLING ADDITION
TO [THE] PREY SERIES."
—*Entertainment Weekly*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÖRÜNMEZ AV

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avin Kuralları
Gölge Av
Avin Gözleri
Sessiz Av
Kış Avı Gece
Avı
Zihin Avı
Ani Av
Gece
Mürettebatı
Gizli Av
Belirli Av
Kolay Av
Seçilmiş Av
Ölümlü Av
Çıplak Av
Gizli Av Kırık
Av Ölü İzle

KIDD ROMANLARI

The Fool's Run

İmparatoriçe

Dosyası

Şeytanın Şifresi Asılmış Adamın Şarkısı

GÖRÜNMEZ AV

John Sandford

G. P. PUTNAM'S SONS
New York

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (USA) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD -

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere - Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0745, Auckland, New Zealand (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Telif hakkı© 2007 John Sandford

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Sandford, John, tarih.

Görünmez av / John Sandford.

s. cm.

ISBN: 1-101-14709-1

1. Davenport, Lucas (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Özel dedektifler-Minnesota-Minneapolis-Kurgu. 3. Minneapolis (Minn.)-Kurgu. I. Başlık.

PS3569.A516I58 2007 2007008802

813'.54-dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, yayın sırasında doğru telefon numaraları ve internet adresleri sağlamak için her türlü çabayı göstermiş olsa da, ne yayıncı ne de yazar hatalar veya yayınlandıktan sonra meydana gelen değişiklikler için herhangi bir sorumluluk kabul etmez. Ayrıca, yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve sorumluluk kabul etmez.

GÖRÜNMEZ AV

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Yazarın Notu

Kimliğı belirsiz, biraz solgun bir minibüs, yaklaşan geceyle birlikte camları kararmış bir halde Summit Caddesi'nde ilerliyordu. İçerideki katiller, ikisi erkek biri kız üç gencin kaldırım boyunca rüzgârda savrulan yapraklar gibi aceleyle ilerleyişini izledi. Çocuklar hızlıca bir yere gidiyorlardı, Fırtınadan önce sığınak bulmak.

Katiller onları takip edip uğurladıktan sonra yüzlerini Oak Walk'a döndüler.

Konak, on dokuzuncu yüzyılın mimari kalıntılarından biriydi. Yüzyıldan kalma, kırmızı tuğlalı, yeşil süslemeli, kasvetli ve sönmekte olan ışıkta beliren bir evdi. Ferforje çit boyunca, mavi ve sarı irislerin bakımlı yatakları ve pembe şakayık kümeleri göze gri görünüyordu.

Oak Walk bir kayalığın üzerine tünemişti. Evin arka tarafı St Paul'un ışıklarına, Mississippi vadisine bakıyordu; nehrin olukları çoktan kararmıştı. Ön cephesi Summit Caddesi'ne bakıyordu; Oak Walk bölgedeki en zengin ikinci evdi.

Şehrin en zengin caddesi.

Altı yaşlı çapak meşesi yan bahçeyi kaplıyordu. Güneş ışığında, gölgelikleri güneş saatleri ve kaldırım taşlı yürüyüş yollarıyla yapraklı bir geçit oluşturuyordu, Yosun ve menekşelerle büyülenmişti; ama ayın gölgeleri avluya tehditkâr bir hava veriyordu ve şimdi çakan şimşeklerle daha da artıyordu. gelen bulutların arasından.

Katillerden daha büyük olanı, "Sanki Munsters'lar orada yaşamalı," dedi.

"Mezarlık gibi," diye onayladı küçük olan.

Hava Durumu Kanalı *kasırga olaylarına* karşı uyarıda bulunmuştu. Katiller, havadaki ozon kokusunun yoğun olduğu bunaltıcı sıcaklıkta bir kasırga hissedebiliyordu.

Yaz daha yeni başlıyordu. Şehre son kar 2 Mayıs'ta yağmış ve bir gün sonra da kalkmıştı. Ayın geri kalanı güneşli ve ılık geçmişti ve ayın sonunda, her yerde rastlanan kağıt gibi sarışınların bile bronzluk çizgileri belirmeye başlamıştı.

Şimdi büyük yaz rüzgarlarının ilki. Ferahlatıcı, eğer evinizi yıkmadıysa.

DÖRDÜNCÜ GEÇİŞTE, minibüs garaj yoluna döndü, portikonun altına girdi ve katiller orada verandanın ışığının yanmasını bekledi. Işık yanmadı. Bu iyi bir şeydi.

Minibüsten indiler, biri Büyük, biri Küçük, bir an orada durdular, dinlediler, gölgelerde belirsiz, büyük ön tarafa baktılar Kapılar. Üzerlerinde otomobil tamircilerinin giydiği türden tulumlar, yüzlerinde saç fileleri ve naylon çoraplar vardı. Arkalarında, minibüsün motoru soğudukça tıkırdıyordu. Bir Wisconsin 3M otoparkındaki benzer bir araçtan çalınan plaka minibüsün arkasına takılmıştı.

Big, "Hadi yapalım." dedi.

Little verandanın merdivenlerine kadar eşlik etti. Etrafa son kez hızlıca baktıktan sonra Büyük tekrar başını salladı ve Küçük kapı ziline bastı.

Bunu daha önce de yapmışlardı. Bu işte iyidiler.

Evin içindeki ahşap zeminde ayak seslerini HİSSEDİYORLARDI. "Hazır," dedi Büyük.

Bir an sonra kapılardan biri açıldı. Bir ışık huzmesi verandayı yararak Little'in bordo ceketinin üzerinde parladı. Little birkaç kelime söyledi: "Bayan Peebles? Parti burada mı?"

Altmış yaşlarında, ince, siyah bir kadın olan Peebles, "Neden hayır..." dedi. Çenesi sözsüzce çalışmaya devam etti, çarpıtılmış yüzlere bakarken bir çığlık aradı.

Little onun arkasından boş koridora bakıyordu. Yer bekçisi ve aşçı evde, yataklarındaydı. Kapıdaki bu nazik soru, evde kimsenin olmadığından emin olmak için yapılan bir son dakika kontrolüydü. beklenmedik misafirler. Kimsenin olmadığını gören Little geri adım attı ve "Gidin" diye bağırdı.

Big kapıdan hızla geçti, bir kolu içerideki ışıktaki parlıyordu. Big, iki ayak uzunluğunda çelik bir gaz borusu taşıyordu. sapının etrafına bant sarılmıştı. Peebles çığlık atmadı, çünkü zamanı yoktu. Gözleri irileşti, ağzı açık kaldı, bir eli havaya kalktı ve sonra Big başının tepesine vurarak kafatasını ezdi.

Yaşlı kadın bir kemik çuvalı gibi yere düştü. Büyük, sigorta olarak ona bir kez daha vurdu ve sonra sigortanın sigortası olarak üçüncü kez vurdu: üç ağır darbe yeri titretti, *küt! küt! küt!*

Sonra merdivenlerden gelen bir ses, kararsız, titrek. "Şeker? Kimdi o, Şeker?"

Big'in başı merdivenlere doğru döndü ve Little onun nefes alışını duyabildi. Büyük, mokasen ayakkabılarını çıkardı ve av peşinde koşan bir adam gibi çoraplı ayaklarıyla merdivenleri hızla çıktı. Little koridora adım attı,

Yedi ayak uzunluğundaki İran halısının bir köşesini yakaladı ve siyah kadının cesedine doğru sürükledi.

Ve üst kattan üç darbe daha: soluk soluğa bir çığlık ve *küt! küt! küt!*
Biraz gülümsedi. Cinayet ve sigorta.

Little eğildi, Peebles'ın ev ceketinin kolunu yakaladı ve onu halının üzerine yuvarladı. Biraz daha nefes alan Little başladı
Halıyı mutfığa inen iç koridora doğru sürüklüyordu, böylece pencerelerin görüş alanının dışında kalacaktı. Sümüklüböcek izi gibi kalem inceliğinde bir kan çizgisi halıyı koridor boyunca takip ediyordu. Parke zemin.

Peebles'ın yüzü gevşemişti. Gözleri hala açıktı.
Gözbebekleri yukarı kıvrılmış, siyah yüzüne karşı beyaz. Çok kötü.
Halı, küçük bir düşünce. Çin, orijinal koyu mavi solmuş, belki de

1890. Harika bir halı değil ama iyi bir halı. Elbette, Peebles'ın kafasının altındaki kan birikintisi yüzünden şimdi iyi bir temizliğe ihtiyacı olacaktı.

Dışarıdan cinayet sesi gelmiyordu. Sokakta çığlık ya da silah sesi duyulmuyordu. Oak Walk'un ikinci katında bir pencere aydınlandı. Sonra üçüncü katta bir tane daha ve bir tane de birinci katta, arka tarafta, uşağın kilerinde: Büyük ve Küçük Evin içinde yaşayan tek canlı olduklarından emin olmak için.

Evin temiz olduğunu anladıklarında, Büyük ve Küçük merdivenin dibinde buluştular. Büyük'ün ağzı naylonun altında bir Yaşlı adamı öldürürken alt dudağını çiğnemişti. Üst katta bir kadın vardı, çılgına döndüğünde yaptığı bir şeydi bu. Bir mücevher kutusu taşıyordu ve bir eli yumruk şeklinde kapalıydı.

"Buna inanamayacaksınız," dedi. "Boynundaydı."

Yumruğunu açtı, elleri lateks mutfak eldivenleriyle kaplıydı.

-Bildircin yumurtası büyüklüğündeki bir elması göstermek için. "Bu gerçek mi?"

"Bu gerçek ve mavi. Artık Boxster'lardan bahsetmiyoruz. SL'lerden bahsediyoruz." Big kutuyu açtı. "Dahası da var: küpeler, bir Kolye. Burada yarım milyon olabilir." "Fleckstein bunu halledebilir mi?"

Büyük homurdandı. "Fleckstein o kadar kirli ki *Mona Lisa*. O halleder."

Mücevheri Little'a doğru itti, dönmeye başladı ve halının üzerinde yatan Peebles'ı gördü. "Kaltak," dedi, sözcük dişlerinin arasından gıcırdayarak. "Orospu." Bir saniye içinde, üç uzun adımda tekrar onun üzerine yürüdü, ölü kadını boruyla dövüyordu, ağır darbeler Yer sarsılıyordu. Little onun peşinden gitti, ilk üç darbeden sonra onu yakaladı, uzaklaştırdı, sesi sertti, "O gitti, Tanrı aşkına, o gitti, o gitti..." "Şerefsiz," dedi Big. "Bok parçası."

Bazen Big'in boynuna bir cıvata geçirilmesi gerektiğini düşünürdü.
Big durdu ve doğruldu, Peebles'a baktı,
"O gitti." diye mırıldandı. Ürperdi ve "Gitti" dedi. Sonra Little'a döndü,
gözlerinde kan vardı, pipoyu eline aldı.
Little'ın elleri havaya kalktı: "Hayır, hayır, benim. Benim. Tanrı aşkına."
Büyük tekrar ürperdi. "Evet, evet. Biliyorum. Sensin."
Little bir adım geri çekildi, hâlâ kararsızdı ve "Hadi işe koyulalım.
Sen iyi misin? Hadi işe koyulalım."
İçeri girdikten yirmi dakika sonra ön kapı tekrar açıldı. Big dışarı çıktı,
her iki tarafa da baktı, minibüse tırmandı ve evin köşesinden geçerek
teslimat girişine doğru ilerledi. Evin arka tarafındaki eğim nedeniyle
minibüs artık sokaktan görünmüyordu.
Son ışık da gitmişti, gece artık bir kömür çuvalı kadar karanlıktı,
şimşekler daha yakındı, rüzgâr soğuk bir avuç içi gibi geliyordu,
minibüsten inen Big'in yüzüne çarptı. Bir yağmur damlası, bir bilye kadar
şişman ve yuvarlak, ayakkabısının burnuna çarptı. Sonra bir tane daha,
sonra daha fazlası, soğuk, pat-pat...pat...pat-pat-pat diye asfaltta,
betonda ve tuğlada ilerledi.
Aceleyle arka kapıya gitti; Little kapıyı içeriden açtı. "Bir sürpriz daha,"
dedi Little, bir tablo tutup çevirerek
ince ışığın altında. Büyük gözlerini kısarak baktı, sonra Küçük'e baktı:
"Duvarlardan hiçbir şey almayacağımız konusunda anlaşılmıştık."
"Duvarlarda yoktu," dedi Little. "Depoda bir yere tıkılmıştı. Sigorta
listesinde yok."
"İnanılmaz. Belki de hazır öndeyken bırakmalıyız." "Hayır." Little'ın
sesi açgözlülükten boğuklaşmıştı. "Bu sefer... bu sefer,
nakde çevirebiliriz. Bunu bir daha asla yapmak zorunda
kalmayız." "Benim için fark etmez," dedi Big.
"Öldürmeyi umursamıyorsun ama kafeste otuz yıla ne dersin?
Sence *bu senin için sorun olur mu?*"
Big bir an için bunu düşünmüş gibi göründü, sonra "Pekala" dedi.
Little başını salladı. "SL'leri düşün. Senin için çikolata, benim için
gümüş. Daireler: New York ve Los Angeles. Sağ tarafta bir şey

Park, New York'ta. Pencereden eğilip Met'i görebileceğiniz bir yer."

"Satın alabiliriz..." Big birkaç saniye daha düşündü. "Belki... bir Picasso?"

"Bir Picasso..." Little bunu düşündü ve başını salladı. "Ama önce yukarı çıkacağım. Ve sen..."

Büyük, maskenin altından sıırttı. "Burayı çöpe atıyorum. Tanrım, bu işi seviyorum."

DIŞARIDA, arka çimenlikte, kayalıktan aşağıya, United Hospital binalarının, Yedinci Cadde'nin ve aşağıdaki evlerin üstünden, bir milin dörtte üçü kadar ötede, bir römorkör bir dizi mavnayı Pig's Eye'daki demirleme yerlerine doğru itiyordu. Acele etmiyordu. Römorkörler asla acele etmez. Aziz Paul'ün ışıkları her tarafta elmas gibi parlıyordu; ilk sıra kayalıklarda, katedralin altındaki ikinci sırada, baş ve kış köprülerde, yukarı çıkan Yüksek Köprü'de.

Kaptan köşkündeki pilot tepeden Oak Walk, Dove Hill ve Hill House'un ışıklarına bakıyordu, ışıklar bir anda karardığında bakıyordu.

Yağmur cephesi blöfü aşmış ve nehre doğru iniyordu.

Sert yağmur geliyor, diye düşündü pilot. *Şiddetli* yağmur.

SLOAN, Lucas Davenport'un beklediği kabine doğru birkaç Diet Kola taşıdı, yanlamasına oturmuş, ayaklarını kabinin koltuğuna uzatmıştı. Bar moderndi ama eski zamanlardan kalma bir dekora sahipti: gıcırdayan ahşap zemin, yüksek kabinler, bir uçta küçük bir dans pisti.

Sloan buranın sahibiydi ve öyle de giyiniyordu. Kahverengi bir yazlık takım elbise, uzun sivri yakalı taba rengi bir gömlek, dokuma altın elmaslı beyaz bir kravat ve hakiki hasır bir Panama şapka giymişti. Çıta yapılı bir adamdı, yüzü, omuzları ve kalçaları dardı.

Zayıf değil, ama dar; solmakta olan bir caz grubunda klarnet çalan biri ya da 1930'ların ucuz romanlarından birinin kapak karakteri olabilirdi, diye düşündü Lucas.

"Lanet olası diyet kola, deli gibi köpürüyor. Ben orada olduğunu sanıyordum

Pompada bir sorun var ama sorun sadece kolada. Nedenini bilmiyorum," dedi Sloan, bardakları masanın üzerine bırakırken.

Barın en ucundaki barmen, fındık büyüklüğünde bir okuma lambasının ışığında *Wall Street Journal* okuyordu.

kasa. Arka planda Norah Jones çalıyordu; mekân hoş bir şekilde taze bira ve fındık kokuyordu.

Lucas, "Barda iki adam var ve ikisi de kola içiyor.

Beş parasız kalacaksın."

Sloan rahatça gülümsedi, masaya doğru eğildi, sesi

Barmenin duymaması için sesini alçalttı, "Geçen ay cebime on bin dolar koydum. Hayatımda hiç bu kadar param olmamıştı."

"Muhtemelen ışıklara hiç para harcamadığınız içindir," dedi Lucas.

"Burası o kadar karanlık ki ellerimi göremiyorum."

"Polisler karanlığı sever. Yabancı kadınlarla takılabilirsin," dedi Sloan. Diyet kola içti.

"Polisleri yakaladın, ha?" Polisler Sloan'ın iş planı için çok önemliydi.

"Polisler ve öğretmenler," dedi Sloan memnuniyetle. "Bir polis ve öğretmen barı. Öğretmenler balık gibi içiyor. Polisler öğretmenlere asılır. Büyük mutlu bir aile."

Barmen *Journal*'daki bir şeye güldü, kötü bir gülüştü ve kimseye belli etmeden şöyle dedi: "Gold bin, emin olabilirsin. *Şimdi* neyin ne olduğunu göreceğiz."

Bir süre ona baktılar, sonra Sloan omuz silkti ve "Ekonomi alanında lisans derecesi var. Gerçekten de öyle."

"Bir barmen için fena değil... Peki yaşlı kadın burası hakkında ne düşünüyor?"

Sloan, "İşin içine girdi," dedi. Eski bir dostunun onun iyi işler yaptığını görmesinden mutluydu. "Muhasebe kursu aldı, tüm nakit işlerini hallediyor, bilgisayarda QuickBook gibi şeyleri çalıştırıyor. Gelecek kış Cancun ya da Palm Springs'te birkaç hafta geçirmekten bahsediyor. Hawaii."

"Bu harika," dedi Lucas. Ve tüm bunlar onu memnun etmişti.

Bir süre eşler ve çocuklar hakkında konuştular, Sloan'ın emeklilik çeki ve mekanın yeni tabelasının fiyatı. eskiden bir ağacın adını taşıyan ve Sloan'ın Shooters olarak değiştirdiği isim.

Uzaktan bakıldığında bile iki adamın iyi arkadaş oldukları anlaşılıyordu: birbirlerini belli bir dar gözle dinliyorlardı yoğunluğu ve polisiye bir şüphecilikle. Birbirlerine yakındılar ama fiziksel olarak tam bir zıtlık içindeydiler.

Sloan hafif, bej ve kahverengiydi, çekingendi.

Lucas bunlardan hiçbirisi değildi. Uzun boylu, siyah saçlı, bronzlaşmış alnında ince beyaz bir yara izi vardı.

Kaşlarına bakılırsa, bir tür lider haydut olabilirdi. Yoğun mavi gözleri, şahin gibi bir burnu, iri elleri ve kare şeklinde

omuzlar; bir atlet, bir zamanlar Minnesota Üniversitesi'nde hokey oyuncusu.

Sloan moda hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bunu hiç umursamamıştı; Lucas İtalyan takımları, Fransız kravatları ve İngiliz ayakkabılarını tercih ediyordu. Ciddi türden erkek moda dergilerini okuyor ve her ilkbahar ve sonbaharda takım elbise bakarak biraz zaman geçiriyordu. Karısıyla birlikte Manhattan, o Modern Sanat Müzesi'ne gitti, o Versace'ye gitti.

Bugün keten yazlık ceketinin altına Fransız mavisini bir gömlek, hafif yünlü pantolon ve mokasen ayakkabı giymişti. Bianchi omuz teçhizatı.

Lucas'ın gülümsemesi gelip gidiyor, yüzünde yanıp sönüyordu. Gözlerinin kenarlarında kaz ayakları vardı ve siyah saçlarının arasından gümüş rengi saçlar uzanıyordu. Sabahları tıraş olurken yaşlanmaktan endişe ediyordu. Bu olmadan önce gitmesi gereken bir yol vardı ama tepenin ardında bunu görebildiğini hayal ediyordu.

Diyet kolaları bitirdiklerinde Sloan gidip iki tane daha aldı ve sonra "Burt Kline'a ne dersiniz?" diye sordu.

"Onu tanıyorsun, değil mi?" Lucas sordu.

Sloan, "Onunla on üç yıl aynı okula gittim," dedi. "Bir kampanya olduğunda onu hala etrafta görüyorum."

"İyi adam mı, kötü adam mı?" Lucas sordu.

Sloan, "Birinci sınıfta ve ondan sonraki her sınıfta sınıf temsilcimizdi," dedi. "O bir politikacı. O her zaman bir Politikacı. Her zaman şişman, yağlı, neşeli, parayla arası iyi, sizi gördüğüne seviniyor. Bunun gibi. Okulda başım ilk kez belaya girdiğinde, onu bir kar setinin içine itmişim. Beni rapor etti."

"Squealer."

Sloan başını salladı.

"Ama daha da ilginç olan şey, senin bir okulda Zorba. Sende bunu hiç görmedim," dedi Lucas. Burnunun kenarını kaşıdı, gözünde bir ışık belirdi.

Sloan kaba bir ses çıkardı. "Mezun olduğumda yaklaşık yüz on kilo ağırlığındaydım. Kimseye zorbalık yapmadım."

"Kline'a zorbalık ettin. Sadece öyle söyledin."

"Siktir git." Bir anlık sessizliğin ardından Sloan, "Ne yaptı?" diye sordu. Lucas etrafına bakındı ve sonra sessizce, "Bu seninle benim aramda," dedi.

"Tabii ki."

Lucas başıyla onayladı. Sloan çenesini kapalı tutabilirdi. "Görünüşe göre on altı yaşında biriyle cinsel ilişkiye girmiş. Ve belki de bir "On beş yaşındaki aynı kızı, bir yıl önce de çivilemiş olabilir."

"Hmm." Sloan yüzünü buruşturdu ve sonra şöyle dedi: "Bunu görebiliyorum. Ama bu tecavüz olmazdı. Demek istediğim, tecavüz, çalırların arasından atlamak. Çok fiziksel bir adam değil."

"Hayır, o da kabul etti," dedi Lucas. "Ama bu yaklaşık kırk yıllık bir kanun."

Sloan bir dakika boyunca kendi içine baktı ve sonra, "Kırk değil. Otuz altı."

"Yeter."

Bir an daha sessizlik oldu, sonra Sloan içini çekti ve sordu: "Neden onu tutuklamıyorsunuz? Sakın bana politikacı olduğu için olduğunu söylemeyin."

Lucas Sloan'a, "Durum bundan daha karmaşık," dedi. Sloan kuşkuyla bakınca, "Hadi ama Sloan, ben olsam saçmalamazdım. Gerçekten daha karmaşık."

"Dinliyorum," dedi Sloan.

"Pekala. Tüm BCA bir grup Demokrattan oluşuyor ve Demokrat bir valinin atadığı Demokratlar tarafından yönetiliyor, tamam mı?"

"Ve Tanrı cennetindedir."

"Eğer 'Kız onun yaptığını söylüyor' der ve onu tutuklarsak, kariyeri biter. Yapsa da yapmasa da. Alnında büyük bir oğlancı damgası var. Eğer *yapmadığı* ortaya çıkarsa, beraat ederse, eyaletteki her Cumhuriyetçi bizi siyasi bir kirli oyun için suçlayacaktır - gerçekten kirli bir oyun

Numara. Seçime beş ay var. Yani, o eyalet senatosunun başkanı."

"Çocuğun elinde kanıt var mı?" Sloan sordu. "Tanık var mı?"

"Evet. Elbisenin üzerindeki sperm," dedi Lucas. "Aynı zamanda Müfettiş, Kline'ın hayalarında benler ya da çiller olduğunu ve bunların noktalı virgüllere benzediğini söyledi. Her taşakta bir noktalı virgül."

Sloan'ın yüzünde eğlenen bir ifade belirdi: "Yalan söylüyor."

"Ne?"

"Günümüzde ve bu çağda," diye sordu, "on altı yaşında kaç kişi noktalı virgülün ne olduğunu biliyor?"

Lucas gözlerini devirdi ve, "Konsantre olmaya çalış, tamam mı? Bu ciddi bir mesele."

"Kulağa ciddi gelmiyor," dedi Sloan. "Aile mücevherlerini araştırıyorum."

"Durum ciddi," dedi Lucas. "İlk müfettişe..." "Kim o?"

"Virgil Flowers."

"Şu lanet olası Çiçekler," dedi Sloan ve güldü. "Bilebilirdim."

"Evet. Her neyse, Virgil'e taşaklarında noktalı virgüller olduğunu söylüyor. Ve 'şeyim' dediği şeyin boyutu da dahil olmak üzere pek çok başka ayrıntı. Ayrıca bize bir elbise veriyor ve Üzerinde meni lekesi var. Virgil arama emri çıkartır..."

Sloan kıkırdadı, bu onun yaşındaki bir adam için hiç de çekici olmayan bir sestti. "...bir arama emri ve bir doktor alır ve DNA testi yaparlar.

Kline'ın testislerini kazıyıp inceleyin," dedi Lucas. "Elbette, Microsoft Word'den çıkmış gibiler: her somunda bir noktalı virgül. Fotoğrafları aldık."

Sloan, "Eminim şimdiye kadar hepsi internete düşmüştür," dedi.

"Yanılıyorsunuz. Bunlar çekici resimler değil-ve

Bu işe dahil olan herkes işlerinin tehlikede olduğunu biliyor," dedi Lucas. "Burt Kline'ı öldüremediğiniz sürece ona bulaşamazsınız."

Sloan, "Evet, ama tarif, meni... bana büyük bir suçlama gibi geliyor," dedi.

"Ancak," dedi Lucas.

"Uh-oh." Sloan yirmi yıldır polislik yapıyordu; However'lara aşinaydı.

Lucas, "Burt kızıyla hiç seks yapmadığını ama annesiyle yattığını söylüyor," dedi. "Bakın, devlet Burt'ün annesiyle yatması için

St. Paul. Kline, Grand Avenue'de dubleks bir evi olan annesinden boşanma anlaşmasından arta kalan bir yer kiralar. Kline, Virgil'e orada kalacağını, insanların işini yapacağını söyler, annem de ona yüklenir."

Sloan, "O kadar yakışıklı ki," dedi.

"Kline direniyor ama o sadece bir insan. Ve Virgil onun bazı yetenekleri olduğuna inanıyor. Hatta Virgil, Burt'ün bu bloğun etrafında o kadar sık dolaştığını söyledi ki, burası NASCAR pistine benziyor. Her neyse, çok geçmeden Burt uyuyor.

her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma annemle birlikte."

"Annem kaç yaşında?" Sloan sordu.

"Otuz dört," dedi Lucas.

"On altı yaşında bir kızla mı?"

"Evet. Annem genç yaşta başladı," dedi Lucas. "Her neyse, Burt annemin ona şantaj yapma fikrini bulduğunu söylüyor, çünkü her zaman Para. Suçlamayı kızının yaptığını söylüyor. Burt gerekli tüm gramer bilgisine sahip olduğunu söyledi."

"Ve annem diyor ki..."

Lucas, "Acele bir ilişki yaşadıklarını ama Burt'ün kızı gerçekten istediğini ve onu elde ettiğini öğrendiğinde dehşete düştüğünü söyledi," dedi. "Noktalı virgülleri görmek için yapması gereken şeyi asla yapmayacağını ya da

elbisenin yakası. Bu, kızının zorlanması gereken bir şeydi."

"Annem dehşete düştü."

"Kesinlikle," dedi Lucas. "Virgil ona son zamanlarda kilo alıp almadığını sordu."

"Ağır mıydı?"

"Hayır, özellikle değil. Sağlam diyebilirim. Kışın süpürge topu oynar. Yazın bıçaklar. Ya da daha doğrusu, 10-12 beden civarındaydı. Hayır dedi, çocuk doğduğundan beri hiç kilo almamış,

On altı yıl önce. Virgil meni lekesi olan elbisenin on beden olduğunu ve kızın kendisinin de yaklaşık dört beden olduğunu belirtiyor. Çocuk kokaini burnuna sokan mankene benziyor."

"Oooo." Sloan bir süre düşündükten sonra, "Annem ne diyor?" diye sordu.

"Sürekli kıyafet değiştirdiklerini söylüyor," dedi Lucas. "Eğer modanın farkında olan dört beden bir gencin on bedenle dolaşacağına inanmak istiyorsan."

"Bu... bir sorun," diye kabul etti Sloan.

"Başka bir sorun," dedi Lucas. "Virgil etrafı kokluyor gibi görünen bir komşu çocuğunu sıkıştırdı. Komşu çocuk kızın on iki yaşından beri cinsel olarak aktif olduğunu söylüyor. Annesi de bunu biliyormuş. Belki de teşvik etmiş."

"Huh."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Lucas sordu.

"Annem oral yapmadığını mı söylüyor?" Sloan sordu. "Evet."

"Jüri buna inanmayacak," dedi Sloan. "Görünüşe göre ailede çok fazla seks var. Bakire'yi oynayarak paçayı kurtaramaz Mary. Bu konuda yalan söylediğini düşünürlerse, her şey hakkında yalan söylediğini düşünürler."

"Evet."

Sloan bir süre düşündükten sonra, "Bu soruşturmanın amacı ne?" diye sordu.

"Ah, Tanrım," dedi Lucas. Parmak eklemleriyle gözlerini ovuşturdu. "Bu da başka bir sorun. Amacın ne olduğunu bilmiyorum. Belki de bütün amaç Burt Kline'ı işinden etmektir. İlk ihbar isimsizdi. St. Paul'deki çocuk koruma merkezine geldi. St. Paul bize iletti çünkü eyalet dışı boyutları vardı -en büyük boyutu- Kline'ın kızı çıplak bir hafta sonu için Mille Lacs'a götürmesi olabilir. Her neyse, ihbar isimsizdi. Belki Kline bir demokrata bir şey söylemiştir. Ya da belki... Virgil ihbarın annemden gelmiş olabileceğinden şüpheleniyor. Şantajın bir parçası olarak."

"Çiçekler akıllıdır," diye itiraf etti Sloan.

"Evet."

"Peki annem şimdi işbirliği yapıyor mu?"

Lucas, "Bir soğuk bir sıcak davranıyor," dedi. "İnanmadığı şey, soruşturmayı kesemeyeceği. Onun için çalışacağımızı sanıyordu. Ya da en azından Virgil onu bu işe bulaştırana kadar böyle düşünüyordu. düz."

"Hımm. Eğer amaç Burt'ü işinden etmekse... yani bu hiç iyi değil," dedi Sloan. Lucas'a bir parmağını salladı. "Senin için de iyi değil. Siyasi tetikçi olarak ün kazanmak istemezsiniz. Eğer

amaç bir oğlancıyı
durdurmaktır..." "Eğer
öyleyse."
Sessizlik.

"Bunu açıklığa kavuşturursak iyi olur," dedi Sloan. "Şöyle düşünüyorum: Bence tecavüz olup olmadığını soruyorsunuz. Onun yaptığına inanıyor musunuz? Eğer inanıyorsanız, canı cehenneme, onu suçlayın. Politikayı bir kenara bırakın, bırakın olan olsun."

"Evet," dedi Lucas. Kola bardağıyla oynadı. "Söylemesi kolay."

DAHA FAZLA SESSİZLİK, pencereden yeni çizilmiş bir otoparka bakıyorum. Hırpalanmış bir Chevy, yeniden boyanmış bir Otoyol Devriyesi takip arabası.

Arka çamurlukta pas delikleri vardı, içeri çekilmişti. Del Capslock arabadan indiğinde ikisi de arabaya bakıyordu.

"Del," dedi Lucas. "Burada mı takılıyor?"

"Hayır," dedi Sloan. "Açılış gecesinden bu yana belki iki kez içeri girdi. O iğrenç arabayı nereden bulmuş?"

Lucas, "Gizli bir görevi var," dedi.

Capslock park yerinde sürtünerek ilerledi ve bir dakika sonra, içeri itti. Lucas barmenin bir kontrol edip bir daha kontrol ettiğini gördü ve kâğıdı yere bıraktı.

Del zayıf, solgun yüzlü, dört günlük sakalı ve fazla beyaz görünen gözleri olan bir adamdı. Dirsekleri açıkta kalan bir kot ceket, siyah bir tişört ve tozlu çizme kesim kot pantolon giyiyordu. T-Gömlekte büyük harflerle "*İsa'yı buldum!*" ve altında daha küçük harflerle "*O kanepenin arkasındaydı*" yazıyordu.

Lucas, "Del." diye seslendi. Del karanlıkta etrafına bakındı, onları kulübede gördü ve oraya doğru yürüdü.

Sloan, "Ses tonum düştü" dedi.

"Jenkins burada olabileceğini söyledi," dedi Del Lucas'a. "Buralardaydım..." Barmene el salladı. "Başka bir kola. Müesseseden." Sloan'a dedi ki, "Neden biraz lanet olası

ışıklar?" Ve Lucas'a, "İnsanlar seni aramaya çalışıyor. Cep telefonun kapalı."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi Lucas el yordamıyla telefonu ararken. Telefonu açtı ve açılmasını bekledi.

"Senin böyle hissedeceğini düşünmüşler," dedi Del. "Her neyse, vali arıyor."

Lucas'ın kaşları havaya kalktı. "Ne oldu?" Telefonu açıldı ve cevapsız aramaların listesini gösterdi. Altı tane.

"Constance Bucher'ı tanıyor musun?" Del sordu. "Summit'te mi yaşıyordun?"

"Elbette..." Lucas söyledi. *Yaşanmış* geçmiş zaman kipini seçerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Onu tanıyorum ama hiç tanışmadım."

"Biri onu öldüresiye dövmüş," dedi Del. Kaşlarını çattı, kot ceketindeki bir noktayı karıştırdı ve yere fırlattı. "O ve hizmetçisi, ikisi de."

"Oh, oğlum." Lucas kabinden dışarı kayd. "Ne zaman?"

"İki ya da üç gün diyorlar. St. Paul'un çoğu orada ve vali aradı, senin genç beyaz kıcını istiyor. olay yeri."

Lucas Sloan'a, "Harikaydı." dedi.

"Kim o?" Sloan sordu. O bir St. Paul adamı değildi.

"Constance Bucher-Bucher Doğal Kaynaklar," dedi Lucas. "Kereste, kağıt fabrikaları, arazi. Sanat Enstitüsü'ne giden Rembrandt'ı hatırlıyor musun?"

"Rembrandt hakkında bir şeyler hatırlıyorum," dedi Sloan şüpheyle.

"Bucher Bulvarı?" Del önerdi.

"Şu Bucher," dedi Sloan. Lucas'a: "İyi şanslar. Her iki davada da."

"Evet. Arkadaşınla ilgili bir fikrin olursa beni ara. Canım yanıyor," dedi Lucas. "Ve bundan Del'e bahsetme."

"Burt Kline'dan mı bahsediyorsun?" Del kaşlarını kaldırarak sordu. "Şu lanet olası Çiçekler," dedi Lucas ve kapıdan çıkıp gitti.

Porsche'yi LUCAS kullanıyordu. Direksiyona geçip hareket ettikten sonra, telefonundaki cevapsız çağrılar listesine baktı. Bunlardan üçü Rose Marie'nin kişisel cep telefonundan gelmişti. Kamu Güvenliği Dairesi Müdürü Roux ve onun gerçek patronu; bir tanesi de Kriminal Büro şefinden geldi. Endişe, onun nominal patronu; diğer ikisi valinin mürekkep balıklarından birinden geldi. Telefona dokundu ve Rose Marie ilk çalmadan sonra cevap verdi.

"Neredesin?" diye sordu önsöze gerek duymadan. Cep telefonu rehberinde adı vardı.

"Minneapolis'te," dedi Lucas. "Yola çıkıyorum. Katedralin dört kapı aşağısında mı?"

"Bu konuda. Şimdi yaklaşıyorum. Yaklaşık bir milyon St. Paul polisi her yere dağılmış... Ah! Tanrım!"

"Ne?"

Güldü. "Neredeyse bir televizyoncuyla çarpıyordum... ciddi bir şey değil."

Lucas, "Valinin çağrısını duyuyorum," dedi.

"Öyle. Dedi ki, tırnak içinde, Davenport'u kapı kolundaki pirinç gibi istiyorum, tırnak içinde."

Lucas, "Yine metaforları üzerinde çalışıyor," dedi.

"Evet. Bunun ona ortak bir dokunuş sağladığını düşünüyor," dedi.

"Dinle Lucas, o *gerçekten* çok zengindi. Bir sürü para bir yerlere gitmek üzere ve yaklaşan bir seçim var."

"On dakika sonra görüşürüz," dedi Lucas. "St. Paul'den bir tavır mı aldın?"

"Henüz değil. Harrington buralarda bir yerde, onunla konuşacağım." Marie dedi ki. "Telefonu bırakıp park etmeliyim... Bizi gördüğüne sevinecek - devletten daha fazla mesai parası almaya çalışıyor." Harrington St. Paul şefiydi. "On dakika," dedi Lucas.

Minneapolis'in batı yakasındaymış. 100. Otoyol'dan gitmiş. kuzeye gitti, I-394'e bindi, arabanın burnunu uzaktaki IDS binasına doğrulttu ve gaza bastı, minivanları, SUV'leri, pikapları ve koca kışlı sedanları geçerek I-94'e indi.

İyi hissediyorum, biraz ıslık çalıyorum.

Geçmişte depresyonla ilgili bir sorunu vardı. Depresyonun muhtemelen genetik olduğuna inanıyordu ve bunu babası ve büyükbabasıyla paylaşmıştı; beyin kimyasallarıyla ilgili bir mesele. Ve yine de

Depresyon her zaman kıydan uzakta, bir sis kümesi gibiydi, bunun işle hiçbir ilgisi yoktu. Aslında avı severdi, kovalamayı severdi.

Pislikler. Onlardan birkaçını öldürmüştü ve hiçbir zaman

Bu konuda kötü. Yol boyunca o da yaralanmıştı ve bu konuda da fazla düşünmemişti. Travma sonrası stres yok.

Zengin yaşlı kadınların öldürülmesine gelince, er ya da geç öleceklerdi. Bazen, kim olduğuna bağlı olarak, bir cinayet onu kızdırır ya da üzerdi.

bunu diledi. Ama eğer böyle bir şey olacaksa, bunu yapanın peşine düşmekten memnuniyet duyacaktı.

Bir görevi yoktu; *bir çıkartı* vardı.

Uydu radyosunda "Leaving Louisiana in the Broad Daylight" şarkısını söyleyen EMMYLOU HARRIS belirdi ve o da çatırdayan bir baritonla şarkıya eşlik etti, şehir trafiğinde doksanla kanlı bir cinayete doğru ilerliyordu

Katoliklerin neden Aziz Christopher madalyası gibi otoyol devriyesini uzak tutacak bir şeye sahip olmadıklarını merak ediyordu. Eğer adamı görürse, kilise rahibiyle bu konuyu konuşmak zorunda kalacaktı.

Tekrar.

Gretchen Wilson, Kris Kristofferson'ın "Sunday Mornin' Comin' Down" şarkısıyla geldi ve o da onunla birlikte söyledi.

Gün muhteşemdi, kabarık bulutlar ve otoyol boyunca binaların üzerindeki bayrakları açmaya yetecek kadar bir esinti vardı. Seksen derece, belki. Lucas I-94'ten Marion Caddesi'ne çıktı, birkaç köşeyi dönüp John Ireland'a girdi, tepeye çıkıp devasa katedrali geçti ve Summit'e doğru hareket etti.

Zirve Caddesi uygun bir şekilde adlandırılmıştı. Mississippi'nin üzerinde ikinci sıradaki bir blöfün tepesinde başlayan St. Paul'e sadece coğrafi açıdan değil, aynı zamanda ekonomik açıdan da bakıyordu. En zengin

Şehrin tarihindeki erkekler Summit boyunca malikaneler inşa etmişlerdi ve bazıları hala orada yaşıyordu.

MEŞE YÜRÜYÜŞÜ üç katlı kırmızı tuğlalı bir malikaneydi.

Ön taraftaki sütunlu revak, devasa komşularına göre caddeden biraz daha geriye yerleştirilmişti. Önünden binlerce kez geçmişti, neredeyse fark etmeden şehir merkezine doğru ilerliyordu. Yaklaştığında trafik önünde pıhtılaşmaya başladı ve sonra TV kamyonlarını ve kaldırımlardaki yaya trafiğini gördü ve ardından ahşap Barikatlar-Summit kapatılmıştı ve polisler trafiği cinayet evinden uzağa, katedralin etrafına yönlendiriyordu.

Lucas kimliğini camdan dışarı çıkardı, burnunu barikatlara dayadı, trafiği yöneten polise "BCA" diye seslendi ve barikatın ucundan dolaştırılarak caddenin aşağısına yönlendirildi.

Oak Walk'un garaj yolu polis arabalarıyla doluydu. Lucas Porsche'yi sokakta bıraktı, üniformalı bir K-9 polisinin yanından geçti. Alman kurdu. Polis, "Hey, sosisli." dedi. Lucas başını salladı, "George," dedi ve ön basamakları tırmanıp açık kapıdan içeri girdi.

Kapının hemen iç tarafında, gelen ya da giden konukların paltolarını toplayabilecekleri ya da bir banka oturup limuzini bekleyebilecekleri bir antre vardı. Antre, evin uzunluğu boyunca uzanan büyük bir koridora açılıyordu ve antre kapısının hemen içinde, iki adet altı ayaklı bronz figür, meşaleler, altı ampullü lambaları havada tutuyordu.

Hemen ileride, koridorun her iki yanında birer tane olmak üzere iki ayrı merdiven ikinci bir kata kıvrılıyordu ve merdivenlerin arasında, koridorun yaklaşık yirmi metre yukarısında kristal bir avize asılıydı.

Pembemsi duvar kağıdına sahip koridor normalde, çoğu portre olan ama bazıları Amerikan Batı'sından, bazıları da Fransız olduğu anlaşılan kırsal tarım sahneleri de içeren tablolarla kaplıydı; ve balıksırtı parke zeminlerde, bir dizi İran halısı mükemmel bir şekilde hizalanmış azalan perspektifte en arka kapıya doğru yürürdü.

Salon artık tablolarla kaplı değildi ama Lucas eskiden öyle olduğunu biliyordu çünkü tabloların çoğu yerde yatıyordu.

Bazılarının yüzü yukarı, bazılarınıninki aşağı dönüktü. Halılar sanki biri altlarına bakıyormuş gibi eğri büğrü çekilmişti. Çünkü Ne olduğunu Lucas tahmin edemiyordu. Devasa bir porselen dolabın cam kapıları

Dolap kırılmıştı; içerideki raflarda hala bir düzine koleksiyoncu tarzı tencere duruyordu ve daha fazlasının parçalanmış kalıntıları

Sanki vandallar saksıların içinde saklı bir şey arıyormuş gibi. Ne olabilir ki?

Bir düzine mobilya parçası atılmıştı. Çekmeceler, mumlar ve şamdanlar, biblolar ve çarşafarla birlikte yerde duruyordu, fotoğraf albümleri ve bir zamanlar içinde fotoğraflar olan ayakkabı kutuları. Fotoğraflar şimdi yaprak gibi etrafa saçılmıştı; birçoğu siyah-beyazdı. Gümüş takımlar, üç ya da dört altın renkli atletizm kupası ve bir düzine kadar plaket vardı. Lucas'ın ayaklarının dibinde yüzüstü duran plaketlerin birinde şöyle yazıyordu: "Şehre Üstün Hizmetlerinden Dolayı 1 Mart 1899'da Verilen Bu Anahtar St.

Polisler koridor boyunca dağılmıştı, memurlar gibi meşguldüler, kâğıtlara bakıyorlardı, sohbet ediyorlardı. İki tanesi merdivenlerden İkinci katta, yanlarında parlak sarı plastik bir ekipman sandığı taşıyorlardı.

TUĞGENERAL JOHN T. SMITH, Lucas'ın müzik odası olduğunu düşündüğü yerdeydi, çünkü burada iki kuyruklu piyano ve bir org vardı. Smith maun kaplamalı Steinway kuyruklu piyanonun önündeki piyano sehpasında arkasına yaslanmış oturuyor ve cep telefonuyla konuşuyordu. Müzik odasının dışındaki koridorda, İran halısının üzerinde yüzüstü yatan ölü bir siyah kadının ayaklarına ve bacaklarına bakıyordu. Etrafındaki mobilyalar atılmıştı ve ortalıkta binlerce parça nota olmalıydı. "Güzel Kahverengi Gözler." "Camping Tonight." "Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka Dot Bikini." "Tammy."

Lucas, zengin insanların sahip olduğu şeylerin miktarı inanılmaz, diye düşündü.

SMITH LUCAS'ı gördü ve elini kaldırdı. Lucas başını salladı ve St. Paul olay yeri ekibi ile adli tabiplikten iki adamın ceset üzerinde çalıştıkları koridora kafasını uzattı.

Görecektir pek bir şey yoktu. Lucas'ın bakış açısından, kadın sadece bir giysi yığını. Adli Tıp müfettişlerinden Ted adında bir adam başını kaldırıp, "Hey, Lucas," dedi.

"Ne oldu?"

"Biri onu boruyla dövmüş. Belki bir parça çubukla. Çekiç değil, kenarı olan bir şey değil. Kafatasını ezmiş, Onu öldüren şey bu. Ölüm sonrası ezilme olabilir, yırtıklar var ama fazla kanama yok. Bayan Bucher'da da aynı, Üst katta. Hızlı, çabuk ve iğrenç." "Ne zaman?"

Ted başını kaldırdı ve topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Johnny, Cuma öğleden sonra geç saatlerde canlı olarak görüldüklerini söylüyor. Summit Caddesi evleri üzerine bir kitap hazırlıyor. Saat dört buçukta ayrıldı. Pazar günü ikisi de kiliseye gitmemiş. Bazen Bayan Bucher yapmazdı ama Bayan Peebles hep yapardı. Yani Johnny Cuma günü saat dört buçuktan sonra ve Pazar sabahından önce olduğunu düşünüyor ve bu bana iyi görünüyor. Laboratuvar çalışmalarını aceleyle getireceğiz..."

"Şuradaki Peebles," dedi Lucas.

"Yo. Bu Peebles."

SMITH cep telefonunu kapattı ve Lucas yanına gelip sırtıttı: "Bu filmde zafer içinde yuvarlanacaksın," dedi. "Tom Cruise muhtemelen senin karakterini oynayacak. Bundan sonra su tereli sandviç ve krem brüle dışında bir şey yok."

Smith, "Bir şeyin içinde yuvarlanacağım," dedi. "Sen de dahil misin?"

"Eğer yapabileceğim bir şey varsa," dedi Lucas.

"Rica ederim, dostum."

"Teşekkürler. Ted Cuma gecesi ile Pazar sabahı arasında bir zaman diyor?"

Smith ayağa kalktı, gerindi ve esnedi. "Muhtemelen Cuma gecesi. Mahallenin her yerinde adamlarım var ve Cumartesi günü onları gören herkes, ki genellikle Cumartesi öğleden sonra bahçede olurlarmış. Birisi güllerin kafasını kesiyorlar demişti. Güllerin başını mı kesiyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Şahsen ben bilmiyorum."

Smith, "Her neyse, Cumartesi günü dört, Pazar günü de üç telefon daha almışlar ve hepsi de telesekretere yönlendirilmiş," dedi. "Sanırım telefonlar gelmeden önce ölmüşlerdi."

Lucas, "Cuma gecesi büyük bir fırtına oldu," dedi.

"Ben de bunu düşünüyordum - birkaç elektrik kesintisi vardı, çok karanlıktı. Biri tepeye tırmanıp arkadan girmiş olabilir, gelip gittiklerini göremezsiniz."

Lucas, Peebles'ın bacaklarına baktı. Evin dışından görülemiyordu. "Alarm sistemi mi?"

"Evet, ama eskiydi ve kapatılmıştı. Birkaç yıl önce bir dizi yangın alarmı verdiler, sistemde bir sorun vardı. Kamyonlar geldi ama hiçbir şey olmadı. Sonunda kapattılar ve tamir ettireceklerdi ama ettirmediler."

"Ha. Onları kim buldu?"

"Çalışanlar. Bucher'ın onlar için çalışan evli bir çifti vardı, temizlik, bahçe işleri ve bakım işlerini yapıyorlardı," diyor Smith.

"Pazartesi'den Cuma'ya kadar yedi buçuktan üçe kadar çalışıyorlar ama bu sabah Hastings'in aşağısındaki bir fidanlıktalarmış. ve saat bire kadar buraya gelemedim. Önce onları buldum. dokuz-bir-bir diye bir şey. Kontrol ettik, hikaye iyi görünüyor. Çok korktular. Doğru şekilde."

"Çalınan bir şey var mı?"

"Evet, kesinlikle. Mücevherleri var, ne kadar olduğunu bilmiyorum ama yaşlı kadının yatak odasından bir mücevher kutusu kaybolmuş, bir diğeri de atılmış. Bucher'in Los Angeles'taki yeğeniyle konuştum, Bayan Bucher'in önemli mücevherlerini Los Angeles'taki bir kasada sakladığını söyledi.

Wells Fargo. Burada sahip olduğu büyük şeyleri duvar kasasında saklardı. yemek odasındaki bir panelin arkasında..." Sağındaki koridoru, çocuk giysilerinin bulunduğu bir çekmeceyi işaret etti, Üzerinde kovboy ve kızıl derililer olan pijamalar ve rakun derisinden yapılmış bir şapkaya benzeyen bir şey; hepsi yere atılmıştı. "Yemek odası Bu taraftan. Kim yaptıysa paneli bulamamış. Kasaya dokunulmamış. Her neyse, mücevherler muhtemelen küçük şeyler, küpeler ve benzerleri. Ve elektronik eşyaları almışlar. Kesinlikle bir DVD oynatıcı, bir CD çalar, bir radyo, belki, kayıp bir bilgisayar olabilir..."

Bunların çoğunu Bayan Bucher'in arkadaşlarından öğrendim ama evi o kadar iyi bilen pek yoktu."

"Yani yerel."

"Yerel gibi görünüyor," dedi Smith. "Ama bilmiyorum. Henüz iyi bir fikrim yok."

"Kimseye bakıyor musun?"

Smith başını çevirip kulak misafiri olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "İki farklı yerde. Şapkanın altında mı saklıyorsun?"

"Elbette."

"Peebles'in bir yeğeni vardı," dedi Smith. "Cretin'de onuncu sınıfta okuyor. Annesi bir hemşire ve şu anda üç ila dört saat çalışıyor. Regions'da 11'de. O vardiyada olduğu zaman, o buraya gelecek. Okulda. Peebles ona yemek yedirir ve annesi onu alana kadar göz kulak olurdu. Bazen burada kalırdı. Adı Ronnie Lash. Yaşlı kadınlar için ufak tefek işler yapar, kenarları düzeltir, bahçeyi temizler, markete giderdi. Çamaşırları toplardı."

"Kötü çocuk mu?"

Smith başını salladı. "Ona karşı bir şeyim yok. İyi Okul. Çok sevilirdi. Cuma gecesi burada değildi, okuldan çocuklarla dans etmeye gitmişti. Ama mahallesi... Sokağında bazı kötü adamlar var. Dışarıda takılıyorsa, bir anahtar sağlayabilirdi.

Ama gerçekten çok hassas."

"Evet." İyi bir okul geçmişi olan, sevilen siyahi bir çocuk, vahşi bir çifte cinayete itildi. Tek yapmaları gereken bir soru sormaktı.

ve ırkçılık suçlamaları olacaktı. "Yine de onunla konuşmalıyım," dedi Lucas. "Bir sıra oluşturun, onu birçok kişiden biri yapın. Bilirsin işte."

Smith başını salladı ama yine de endişeli görünüyordu. Her şey yeterince sirk olacaktı, aynı zamanda bir sivil haklar pastası kavgası olmadan.

"İki şey söyledin," diye sordu Lucas.

"Caddenin karşısında, bir blok ötede bir rehabilitasyon merkezi var. Uyuşturucu, alkol. İnsanlar gelip gidiyor. O pencerelerden birine oturup bütün gece Bucher'ın evini izleyebilir ve bunun ne kadar kolay olacağını düşünebilirsiniz."

"Başka bir şey bulamadıysan bu da yeğen kadar iyi görünüyor," dedi Lucas.

"Evet, düzeltmelerden bir liste çıkarmaya çalışıyoruz."

"Orada... kadınlar karşı koydu mu? DNA bulgusu olabilecek bir şey var mı?"

Smith omzunun üzerinden Peebles'a doğru baktı. "Öyle görünmüyor. Görünüşe göre pislikler içeri girmiş, onları öldürmüş ve istediler ve gittiler. Kadınlar kaçmadı, saklanmadı, bildiğimiz kadarıyla mücadele etmedi. İçeri girdi ve onları öldürdü. Peebles muhtemelen ön kapıda öldürüldü ve halının üzerinde oraya sürüklendi. Halının kapının hemen önünde olması gerektiğini düşünüyoruz."

Bir dakika düşündüler, sonra Smith'in cep telefonu çaldı ve Lucas hemen, "Etrafa bakabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Devam et." Smith telefonu çevirip açtı ve ekledi,

"Patronunuz on dakika önce arka bahçede şefle konuşuyordu... Alo?"

LUCAS merdivenlerden yatak odası katına çıktı, burada başka bir ekip Bucher'in cesedi üzerinde çalışıyordu. Yatak odası aslında dört odadan oluşan bir süitti: bir oturma odası, bir giyinme odası, bir banyo ve ana oda. Ana odada büyük, kral boy bir yatak, üzeri kütükten bir yorganla örtülmüş iki şezlong ve ahşap bir yanan şömine. Dört odanın tamamı çöpe atılmıştı: çekmeceler sandıklardan çıkarılmış, bir mücevher kutusu halının üzerine ters çevrilmişti.

Yarım düzine tablo duvarlarda eğri büğrü asılı dururken iki tanesi de yerde yatıyordu. Duvara asılı olduğu anlaşılan bir başka yorgan duvardan sökülmüş ve yerde bırakılmıştı. Bir şey arıyorum Güvenli mi? Banyo sağ tarafa ve yatağın arkasına açılıyordu. Ecza dolabı açık duruyordu ve sıkma losyon şişeleri, antiseptik tüpleri ve diş macunu tezgahın altını dolduruyordu. Hayır Reçeteli ilaç şişeleri.

Keşler. Her şeyi alırlar, sonra kullanamadıklarını atarlardı; ya da denerler ve ne olduğunu görürlerdi.

Paul'den bir müfettiş şöminenin yanındaki fayansın üzerinde duran bir cüzdanın yanına çömelmişti.

"Bir şey var mı?" Lucas sordu.

"Şuna bak," dedi dedektif. "Cüzdanda bir dolar bile yok. Ama kredi kartlarını, ATM kartlarını ya da kimliğini almamışlar."

Lucas, "Bucher ve Peebles zaten ölmüş olsalardı PIN kodlarını alamazlardı," dedi.

Polis başını kaşıdı. "Sanırım değil. Sadece, bunu her gün göremezsiniz. Kartlar çalıntı değil."

LUCAS polislere başını sallayarak ikinci kata doğru ilerledi, içeri alıyordu. Polislerden biri ona koridorun sonunda Peebles'in daire, bir yatak odası, eski bir televizyonun bulunduğu küçük bir oturma odası, duşlu ve dökme demir küvetli bir banyo. Yine, ilaç Dolap açıktı ve içindekilerin bir kısmı dökülmüştü; başka bir yorgan da duvardan çekilmişti.

Diğer yatak odalarında tablolar yere devrilmiş, yatak örtüleri bozulmuştu.

Üçüncü kata açılan bir kapı açık duruyordu ve Lucas merdivenlerden indi.

Burası daha sıcak; klima ya kapalıydı ya da buraya kadar ulaşmıyordu. Eski zaman hizmetkârlarının odaları, depo odaları. Bir oda bavullarla doluydu, yirminci yüzyılın başlarından kalma düzinelerce parça, diye düşündü Lucas. Vapur sandıkları. Bir patina Zemin tozla kaplıydı ve insanlar üzerinde yürümüştü: Lucas, bazıları atletik ayakkabılarla, bazıları da düz tabanlı ayakkabılarla gelip giden çok sayıda ayak izi buldu.

Diğer odalara göz attı ve birkaç tane daha buldu ayak izlerinin yanı sıra eski mobilya yığınları, giysi rafları, halı ruloları, cam eşyalarla dolu raflar, birkaç eski daktilo, antika bir Ekranı neredeyse oval olan bir televizyon, yapboz ve çocuk oyuncaklarıyla dolu karton kutular. Çerçevesi tablolarla dolu bir oda. Üzerinde düzinelerce promosyon iğnesi ve madalyon bulunan mantar bir pano.

St. Paul Kış Karnavalı'ndan. Aptallar onları almalıydı, diye düşündü; bazı iğneler birkaç yüz dolar değerindeydi.

Toz bulutları, sessizlik ve sıcakta yalnızdı, ayak izlerini merak etti, geri döndü, aşağı indi ve patronunu aramaya başladı.

Birinci katta, koridordaki suç mahallinin etrafından dolaştı ve başka bir boş odanın önünden geçti, durdu ve geri döndü. Burası, bir duvarına altmış inçlik yüksek çözünürlüklü bir televizyon yerleştirilmiş olan televizyon odasıydı.

Altında elektronik eşyalar için bir raf vardı ve bir sürü altın kablo ucundan başka bir şey görünmüyordu. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki, bir dolabın yarı açık kapısının arkasında parlak mavi plastik bir kare gördü. Bir adım attı, kapıyı biraz daha araladı ve dolabın içine yerleştirilmiş bir kitaplık buldu.

dolap, üst raflar DVD filmlerle dolu, alt raflar bir düzine video oyunu tutuyordu. Bir Xbox oyunu olan Halo'nun son versiyonunu tanıdı. Televizyonun yanında Xbox yoktu, bu yüzden diğer elektronik eşyalarla birlikte alınmış olmalıydı.

Yaşlı kadınlar Halo mu oynuyordu? Yoksa bu Lash'in çocuğuna mı aitti?

Smith geçti ve Lucas seslendi, "Hey, Johnny... nc kata çıktın mı?"

Smith, "Hayır. Bana orada fazla bir Şey olmadığı söylendi," dedi. "Yukarı kim ıktı?" Lucas sordu.

"Clark Wain. Clark'ı tanıyor musun? Büyük pembe kel adam?"

"Evet, teşekkürler," dedi Lucas. "Peebles'ın yeğeniyle ne zaman konuşacaksın?"

"Yakında. Oturmak ister misin?"

"Olabilir. Bütün elektronik eşyaların alındığını fark ettim ama alınmamış bir sürü oyun ve DVD vardı," dedi Lucas. "Sadece yerel pisliklerse bu biraz garip."

Smith dudağını ovuŐturduktan sonra, "Evet, biliyorum. Onu gördüm. Belki aceleniz vardı?"

"Etrafı dağıtmak için zamanları vardı," dedi Lucas. "Yarım saattir burada olmalılar."

"Yani..."

"Belki de birileri onlardan yapmamalarını istemiŐtir," dedi Lucas. "yle mi dersin?" Lash denen ocuk hakkında konuşuyorlardı.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Oyun konsolunu çaldılar ama oyunları almadılar mı? Bilmiyorum. Belki de Lash'in evinde başka bir konsol olup olmadığını kontrol etmeliyiz."

LUCAS, Rose Marie'yi küçük mutfakta bölgenin eyalet temsilcisiyle konuşurken buldu; turuncu saçlı, siyah bıyıklı bir kadındı ve gözlerinden gerçek yaŐlar akıyordu.

Kleenex. Lucas geldi ve Rose Marie dedi ki, "Kathy'yi tanıyorsun. O ve Bayan Bucher oldukça yakınlardı."

"I-ba-I-ba-I-ba..." Kathy söyledi.

"Cesetleri teŐhis etti," dedi Rose Marie. "Sokağın iki kapı yukarısında oturuyor."

"I-ba-I-ba..."

Eğer kötü bir davacı avukatıyla evli, bu kadar acımasız bir siyasi porsuk olmasaydı Lucas onun için daha çok zlrd.

Ve yine de onun için *biraz* üzmekten kendini alamadı. "Otursan iyi olur," dedi. "Tepe taklak görünüyorsun."

Rose Marie diğer kadının koluna girerek, "Hadi," dedi. "Sana bir kanepe getireyim." Lucas'a: "Bir dakika içinde dönerim."

MUTFAK da evin geri kalanı gibi dağıtılmıştı; tüm dolap çekmeceleri dışarı çıkarılmış, dondurucu tepsileri yerde yatıyor, bir un kavanozu diğer seramik kaplarla birlikte atılmıştı. Un her yerdeydi, buzdolabından gelen ıvır zıvırla karışmıştı. Kurutulmuş turşular etrafa dağılmıştı ve üç günlük bir pikniğin kalıntıları ya da eyalet fuarının sonundaki bir yiyecek çadırı gibi güneş ışığında çürüyen ketçap ve çeşni kokusunu alabiliyordu.

Lucas bu karmaşadan kurtulmak için yemek odasından geçip arka verandaya çıktı, yarım daire şeklinde sıcak sarı taş otuz fit genişliğinde. Onun altında, çimenlik kayalığın kenarına doğru kayıyordu ve onun altında, görüş alanının dışında, I-35, sonra United Hastanesi, sonra Batı Yedinci'nin eski karmaşası ve daha aşağıda Mississippi. Polisler çimenlerin üzerinde durmuş konuşuyorlardı, ikili ve üçlü gruplar halinde, biraz sigara ve puro dumanı etrafa yayılıyordu, hoş bir kokusu vardı. Polislerden biri Clark Wain'di, üçüncü katı keşfeden adam. Lucas bir adım atıp şöyle dedi, "Clark," dedi Wain, "Evet, Lucas, neler oluyor?" "Üçüncü kata mı çıktın?"

"Ben ve birkaç adam daha," dedi Wain. "Başka kimsenin olmadığından emin olmak için."

"Yukarı çıkarken ayak izleri var mıydı? Tozun içinde?"

"Evet. Fotoğraflarını çektik ama görülecek bir şey yoktu, gerçekten çok fazlaydılar," dedi Wain. "Görünüşe göre insanlar çok fazla yukarıdaydı."

"Hiçbir şey yerinde görünmüyor muydu?"

Wain'in gözleri düşüncelere daldı, sonra Lucas'a döndü: "O anda beni etkileyen bir şey olmadı. Evin altını üstüne getirmediler. Diğer odalara yaptıkları gibi. Belki bir göz atmışlardır."

ve sonra geri geldiler - eğer ayak izleriyse bile. Herhangi biri olabilirdi."

"Pekala..." Rose Marie verandaya çıkıp onu aramaya başladı ve Lucas ona elini kaldırdı. Wain'e, "Patronla konuşmam lazım," dedi.

Yemek odasına geri döndüler. Rose Marie, "Kline'dan başka ne işiniz var?" diye sordu.

"Rochester'daki Heny cinayeti hala devam ediyor ve Jackson'da bir kız cesedi var, orada ne olduğunu bilmiyoruz. Federaller bu konuda daha fazla işbirliği için bastırıyor.

Yasadışı yabancılar, Austin'deki paketleme tesislerine birilerini yerleştirmemizi istiyorlar... Ama Kline en büyüğü. Ve bu."

"Burt mü yaptı?" Rose Marie sordu. O ve Kline eski siyasi rakiplerdi.

"Evet ama bunu kanıtlayabilir miyiz bilmiyorum," dedi Lucas.

Ona DNA'dan, on beden elbiseden ve kızın cinsel geçmişi. Noktalı virgülleri ve Kline'ın annemle bir ilişkisi olduğunu itiraf ettiğini zaten biliyordu.

Lucas, "En yeni şey, Kline'ın rıza anlaşması gibi bir şey yapmak istemesi," dedi. "Herkes kimsenin yanlış bir şey yapmadığını ve bir daha yapmayacağını kabul ediyor. Karşılığında onlara odanın bir yıllık kirasını ve garaj için araba depolama ücretini ödüyor, toplam yirmi bin dolar gibi bir şey."

"Bu saçmalık. Bu saçmalık.

Rose Marie, "Yasal tecavüz suçlamasından kurtulursunuz," dedi.

"Özellikle de eyalet senatörüyseniz."

"Ben Virgil'i göndereyim, sen de ona ne yapmasını istediğini söyle," dedi Lucas.

Kaba bir ses çıkardı ve başını salladı. "Şu lanet olası Çiçekler..." "Hadi, Rose Marie."

İç çekti. "Pekâlâ. Onu yukarı gönder. Dosyayı getirmesini söyle, bir sunum yapacak. Üç ya da dört kişi orada olacak, onlarla tanıştırılmasına ya da daha sonra onları aramasına gerek yok. Ona ceket ve pantolon giymesini ve o lanet kovboy çizmelerinden bir günlüğüne kurtulmasını söyleyin. Ona bir tavra ihtiyacımız olmadığını söyle. Söyle ona, eğer

Fulda Belediye Meclisi'ne şehir polisi olarak bağışlayacağım."

"Ona söyleyeceğim..." Etrafına bakındı. Yemek odasının duvarındaki birkaç panel açılmıştı. Birinde bir kasa kapısı, diğerinde sıra sıra içki şişeleri, üçüncüsünde ise süs olarak kalıplanmış sebzeler bulunan çanak çömlek servis tabakları görölüyordu.

"Dinleyin. Bu bir yan gösteri," dedi ve elini sallayarak çöpe atılmış oda. "Vali burada var olmak istiyor, çünkü siyasi ve sosyal açıdan büyük parası var. Ama sizin Kline'a odaklanmanız gerekiyor." Bir parça Nicorette sakızı çıkardı, hızla çiğnemeye başladı, diliyle yuvarladı. "Kimin düzeltceği umurumda değil ama düzeltilmesi gerekiyor."

"Neden sadece büyük jüri yoluna gitmiyoruz? Bilirsiniz, 'Biz bunu büyük jüriye sunduk ve onlar da bilgelikleriyle suçlamaya karar verdiler'? Ya da suçlamayalım?"

"Çünkü yasama organıyla oynuyoruz ve Cumhuriyetçiler hala yasama organının sahibi ve bunun saçmalık olduğunu *biliyorlar*. Radyoaktif saçmalık. Biz bu kız Kanal 3'e çıkmadan önce yerimizi almalıyız."

LUCAS ONU ARABASINA KADAR YÜRÜTTÜ; arabasından indiğinde eve geri dönmeye başladı. Yolda, Bucher cinayetinden çok Kline'ı düşünerek

polis şeridinin diğer tarafında *Star Tribune*'den kızıl saçlı bir muhabir gördü. Muhabir elini kaldırdı ve Lucas bir adım öne çıktı.

"Bunu nasıl aldı?" Ruffe Ignace sordu. Gülümsüyordu, bir arkadaşıyla basit bir sohbet ediyordu.

"Onlardan iki tane var," dedi Lucas sessizce. "Sugar-Rayette Peebles ve Constance Bucher adında bir hizmetçi. Peebles öldürüldü. Alt katta, ön kapının yanında. Cesedi koridorda bir İran halısına sarılmıştı. Yaşlı kadın yatak odasında öldürülmüş. Ölene kadar dövülmüşler, belki bir boruyla. Kafatasları ezilmiş. Ev yağmalanmış, yatak odaları dağıtılmış. Muhtemelen Cuma gecesi."

"Herhangi bir ipucu var mı?" Ignace hiçbir not almıyor, elleri ceketinin cebinde komşusunun bahçesinde öylece duruyordu. O istemiyordu

Diğer muhabirlerin dikkatini çekmek için. Lucas, Ignace'ın bir yere gidip yazması ne kadar sürerse sürsün, konuşmalar konusunda olağanüstü bir hafızası olduğunu fark etmişti.

"Henüz değil," dedi Lucas. "Kadınları tanıyan insanlarla konuşacağız..."

"Sokağın aşağısındaki yere ne dersin?" Ignace sordu. "Rehabilitasyon merkezi mi? Keşlerle dolu."

"St. Paul bunu araştırıyor," dedi Lucas.

"Keşlere benziyor muydu?" Ignace sordu.

"Onun gibi bir şey ama tam olarak değil," dedi Lucas.

"Nasıl tam olarak değil?"

"Bilmiyorum ama *tam olarak değil*," dedi Lucas. "Anladığım zaman sana geri döneceğim."

"Sen mi yönetiyorsun?"

"Hayır. St. Paul. Ben danışmanlık yapacağım," dedi Lucas. "Tamam. Sana borçluyum," dedi Ignace.

"Bana zaten borçluydun."

"Saçmalık. Ödeştik," dedi Ignace. "Ama şimdi sana borçluyum."

Bir kadın ona seslendi. "Lucas! Hey, Lucas!" Döndü ve gördü ki Shelley Miller kaldırımdaki kalabalığın içindeydi. Sokağın aşağısında, Oak Walk kadar büyük bir evde yaşıyordu.

Lucas Ignace'a, "Bu kadınla konuşmam gerek," dedi.

"Ara beni," dedi Ignace. Cep telefonunu bulmak için cebini karıştırarak uzaklaştı.

Miller geldi. Zayıf bir kadındı; kendi iradesiyle zayıflamıştı. "O...?"

Miller büyülenmiş ve dehşete düşmüş gibiydi.

"Evet. O ve hizmetçisi," dedi Lucas. "Onu ne kadar iyi tanıyordun?"

Miller, "Ne zaman dışarıda olsa onunla konuşurdum," dedi. "Eskiden gidip gelirdik. Onu nasıl öldürdüler?"

"Sanırım bir boruyla," dedi Lucas. "ME bunu çözecektir."

Miller ürperdi: "Ve hala mahallede dolaşıyorlar."

Lucas'ın alnı kırıştı: "Emin değilim. Yani, eğer mahalledenlerse. Bucher'ın evini bir şey alınıp alınmadığını görece kadar iyi biliyor musun? Yani, kasaya dokunulmamıştı ve bir mücevher kutusunun atıldığını biliyoruz, bir diğeri de alınmış olabilir ve bazı elektronik eşyalar... ama başka şeyler?"

Başını salladı. "Orayı çok iyi biliyorum. Dan ve ben sokağın aşağısındaki başka bir evi yeniden yapıyoruz. Ondan bazı eski Aziz Paul tablolarını ve belki bazı mobilya ve hatıra eşyalarını satın almayı konuştuk. Onun eşyalarını saklamanın daha iyi olacağını düşündük. Öldüğünde onları dağıtmak yerine bir araya getirdik... Sanırım artık dağılmış olacaklar. Bu konuda hiçbir şey yapmadık."

"İçeri bir göz atmak ister misin?" Lucas sordu. "Bakalım eksik bir şey fark edecek misin?"

"Tabii. Şimdi mi?"

"Şimdi olmaz," dedi Lucas. "Olay yeri inceleme ekipleri hâlâ etrafta çalışıyorlar, cesetleri dışarı çıkarmak isteyeceklerdir. Ama buradaki baş dedektifle konuşup seni bugün daha sonra eve sokacağım. Adı John Smith."

"Ben yaparım," dedi.

LUCAS içeri girdi, Smith'e Shelley Miller'dan bahsetti, sonra evin içinde dolaştı, bir şeyler aradı, ama bulamadı.

Ne olduğunu biliyor, olay yeri inceleme teknisyenlerinin çalışmasını izliyor, arada bir soru soruyordu. Mekânın büyüklüğü karşısında hayrete düşmüştü:

Lise kütüphanesi büyüklüğünde bir kütüphane. Basketbol sahası büyüklüğünde, dört kristal avizeli bir balo salonu.

John Smith de aynı şeyi yapıyordu. Birkaç kez birbirlerine çarpmışlar:

"Bir şey var mı?"

"Fazla değil," dedi Lucas.

"Şu yemek odası panelinin arkasındaki gümüş takımları görüyor musun?" Smith sordu.

"Evet. Sterling."
"Görünüşe göre hepsi orada."
Lucas alnını kaşıdı. "Belki de çitle çevirmenin zor olacağını düşünmüşlerdir?"
"Arabaya at, Miami'ye git, sayonara."
"İsimler ve monogramlar var..." Lucas önerdi.
"Cilalayın. Eritin," dedi Smith. "Bunun için roket bilimci olmaya gerek yok."
"Belki de çok ağırdı?" "Bilmiyorum..."
Lucas düşünerek yoluna devam etti. Yüz kilo som gümüş mü? Elbette, o kadar da değil. Yemek odasına geri döndü, gömme dolabın içine baktı. Üç ya da dört takım gümüş çatal bıçak, birkaç kase, birkaç tabak. Tabaklardan birini ters çevirdi, Yıldızlı kalay ya da onun gibi bir şey olabileceğini düşündüm. İşaretle. Onu kaldırdım, yemek takımını kaldırdım, hesapladım... belki toplam kırk pound? Yine de bir servet değerinde.
Üniformalı bir polis yanından geçti, başı geriye eğik, tavana bakıyordu.
"Ne?" Lucas sordu.
"Tavana bak. Tepedeki pervaza bak." Lucas baktı. Tavan kalıplanmış sıvaydı, taç kalıplama bir frizdi koşan atlar. "Taç pervazı evimden daha değerli." "Yani eğer kaybolursa garajına bakmalıyız," dedi Lucas.
dedi.
Polis başını salladı. "Doğru anladın."

Adli tabiplikten birkaç kişi bir sedyeyi yemek odasından geçirerek yan kapıdan çıkardı; sedyenin üzerinde siyah plastik bir ceset torbası duruyordu. Peebles.

LUCAS gümüşe geri döndü. Neredeydi? Evet, bir servet değerinde olmalı. Sonra başıboş bir düşünce: Gerçekten öyle miydi?

Diyelim ki kırk kilo som gümüş; 640 ons... ama gümüş troy ons cinsinden tartılırdı, eğer doğru hatırlıyorsa normal onstan yaklaşık yüzde on daha ağırdı. Gümüş saf değildi, sadece yüzde 90 civarındaydı, bu yüzden biraz daha fazla kayıp olurdu. Kabaca 550 troy ons saf gümüş diyelim... ne kadar olduğunu bilmiyordu. On dolar mı? On beş mi? Bir servet değil. Etrafını çevirdikten, yeniden işledikten ve rafine ettikten sonra son kullanıcıya ulaştıran adamlar ev bir binlik çıkarırsa şanslı olur.

Bu arada, üzerinde ölü kadının baş harfleri olan bir sürü gümüşle uğraşacaklardı. Belki de zahmete ya da riske değmeyeceği için almamışlardır diye düşündü. Belki de ortalama bir kokainmenden daha zekiydiler.

Koridorda bir sedye daha geçti, bir ceset torbası daha: Bucher. Sonra bir polis kafasını yemek odasının kapısından içeri soktu: "Lash burada. Onu ön salona götürdüler."

LUCAS o tarafa doğru gitti, gümüşleri, video oyunlarını, mekanın nasıl dağıtıldığını, kredi kartlarının çalınmadığını düşündü... Yüzeysel olarak yerel görünüyordu, ama bunun altında, diye düşündü başka bir şey gibi görünüyordu. Smith de aynı kötü duyguya kapılmıştı: Bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu bilmiyorlardı.

RONNIE LASH uzun boylu ve zayıftı, sinirliydi - kahve rengi alnında ter izleri vardı, yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Kısa kollu kırmızı bir golf gömleği ve ten rengi bir pantolon giymişti, ve spor ayakkabıları vardı; elleri kucağındaydı ve onları büküp çözüyordu. Annesi, hemşire üniforması giymiş zayıf bir kadındı, Elinde bakkal çuvalı büyüklüğünde siyah bir çanta vardı ve John Smith ile konuşuyordu.

"Hep bir avukat tut diyorlar," dedi Bayan Lash. "Ronnie kimseye bir şey yapmadı, Sugar'ı severdi, ama hep bir avukat tut derler. avukat."

"Biz, uh, Bayan Lash, doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmalısınız."

Smith dedi ki. "Ronnie ile oturması için buraya bir avukat getirebiliriz, bir saat içinde kamu avukatından birini getirebiliriz, size bir kuruşa mal olmaz." Smith'in istediği son şey de buydu. Çocuğu yalnız istiyordu, ona yalan söyleyebileceği bir yerde.

Bayan Lash şöyle diyordu: "...avukatlar için çok param yok ama payıma düşeni ödeyebilirim."

Ronnie başını iki yana sallayarak annesine bakıyordu: "Bu işi bitirmek istiyorum anne. Bu adamlarla konuşmak istiyorum. Avukat istemiyorum."

Elini onun omzuna koydu. "Her zaman bir avukat tut derler, Ronnie."

"İhtiyacın varsa anne," dedi Lash çocuğu. "Benim ihtiyacım yok. İsa benimle ilgilenir. Ben sadece doğruyu söyleyeceğim."

Ona bir parmağını salladı: "O zaman onlarla sen konuş, ama eğer sana bir şeyler söylemeye başlarsa, bana seslen ve buraya bir avukat getirelim." John Smith'e: "Neden içeri giremediğimi hala anlamıyorum. O bir çocuk."

"Çünkü Ronnie'yle konuşmamız gerekiyor, ikinizle değil. Sizinle de ayrı ayrı konuşmamız gerekiyor."

"Ama ben yapmadım..." diye itiraz etti.

Smith, "Yaptığınızı düşünmüyoruz Bayan Lash, ama herkesle konuşmamız gerekiyor," dedi. Sesi artık keskinliğini kaybetmişti. Ronnie'yi terletebileceğini biliyordu, bir avukat işine karışmadan.

LUCAS koridorun duvarına yaslanmış, anne ve oğlunun ileri geri konuşmalarını dinliyordu. Lashes sonunda karar verdi Ronnie konuşmaya devam edebilirdi ama polisler ona bir şeyler söylemeye başlarsa.

"Seni arayacağım anne."

O noktada Lucas, Ronnie Lash'in kimseyi öldürmediğinden ve kimsenin öldürülmesine yardım etmediğinden yüzde seksen üç emindi.

Bayan Lash'i müzik odasındaki bir koltuğa oturtular ve Ronnie'yi salona götürdüler, John Smith, Sy Schuber adında şişman bir dedektif ve Lucas ve kapıyı kapattı. Ronnie'yi bir kanepeye oturtular ve sandalyeleri sürükleyerek odaya dağıldılar. Smith olanları özetleyerek söze başladı ve sonra, "Size sormamız gereken bir şey var, bu hafta sonu neredeydiniz? Cuma ğleden sonra saat dört buçuktan itibaren mi?"

Lash, "Ben ve birkaç arkadaşım Cuma günü okuldan hemen sonra Minneapolis'e gitmek üzere otobüse bindik," dedi. "BenBo's'a gidiyorduk. Hennepin. Reşit olmadıkları bir gece geçiriyorlardı."

BenBo's bir hip-hop meknıydı. Ronnie ve okuldan dört erkek arkadaşı sonraki beř saati dans ederek, ayrı ayrı gelen bir grup kızla takılarak geçirdi: yani dokuz kiři daha gecenin çoğunda Ronnie ile takılıyordu. İsimlerini sıraladı ve Schuber de onları yazdı. Saat onda, çocuklardan birinin annesi çocukları steyšın arabasına aldı ve hepsini St. Paul'a geri döndü.

"Ne tür bir araba?" Lucas sordu.

"Bir Cadillac SUV, tam olarak ne dendiğini bilmiyorum," dedi Lash. "Birkaç yaşındaydı."

Paul'e dönerken, Ronnie'yi üçüncü olarak bırakmışlardı, bu yüzden eve vardığında saatin on birden biraz önce olduğunu düşünüyordu. Annesi hâlâ ayaktaydı. Cub'dan kızarmış tavuk almıştı. Spermarkete gittiler, mutfakta tavuklu sandviç yediler, konuştular ve yattılar.

Lash hafta sonları kilisesi tarafından işletilen bir aşevinde çalışıyordu, Katolik okuluna gitmesine rağmen Katolik kilisesi değildi. Sabah dokuzda işe başlar, saat e kadar çalışırdı.

"deme yapmıyorlar ama bilirsiniz, niversite için sicilimize işleniyor" dedi. "Ayrıca ruhunuz için de iyi."

Schuber, "Madem bu kadar dindarsın, neden bütün gece bir hip-hop kulbndeydin?" diye sordu.

"İsa'nın iyi vakit geçirmekle bir sorunu yoktu," dedi Ronnie. "O suyu şaraba dönüştürdü, tersini değil."

"Evet, evet." Smith parmak uçlarıyla gözbebeklerini ovuşturuyordu. "Ronnie, sokağın aşağısında Weldon adında bir adam var. Godfrey. Weldon'ı tanıyor musun?"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Ronnie başını sallayarak. Bunu o kadar rahat söylemişti ki Lucas sorunun geleceğini tahmin ettiğini biliyordu.

"Takılıyor musun?" Smith sordu.

"Hayır. Katolik okuluna başladığımdan beri değil," dedi Lash. "Onu en çok devlet okuluna gittiğimde tanıyordum, ama o iki sınıftaydı.

O yüzden o zaman da takılmadık." Schuber, "Çok fazla sorun yaşadım," dedi.

"Pisliğin teki," dedi Ronnie ve Lucas kendine rağmen güldü. Çocuğun sesi orta yaşlı bir golfçü gibiydi.

Smith ısrar etti: "Ama Weldon ya da arkadaşlarından biriyle takılmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Eğer yaparsam annem beni öldürür," dedi Ronnie. Kemikli parmaklarını büküp açtı ve öne doğru eğildi. "Duyduğumdan beri

Sugar Teyze öldürüldü, bu konuda benimle konuşmak isteyeceğinizi biliyordum. 'İşte bu siyah çocuk, çete üyesi, bunu o ayarladı' demek kolay olurdu. Ama yapmadım."

"Ronnie, biz..."

"Bana yalan söylemeyin efendim," dedi Ronnie. "Bu çok ciddi bir mesele." Smith başını salladı: "Tamam."

"Diyordun ki..." Lucas sordu.

"Diyordum ki, Sugar Teyze'yi gerçekten çok seviyordum ve Mrs. Bucher." Bir yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü ve bıraktı.

"Sugar Teyze beni büyüttü, tıpkı annem gibi. Annem ne zaman Sugar Teyze benim tam zamanlı bakıcımdı. Sugar Teyze Bayan B'nin yanında işe girince ve ben Katolik okuluna gitmeye başlayınca Buraya gelmeye başladım ve Bayan B bana ufak tefek işler yapmam için para verdi. Bana vermesi gerekenden daha fazla para verdi ve yeterince uzun yaşarsa üniversite için bana yardım edeceğini söyledi. Hayatta istemem.

o insanların zarar görmesini istemem. Ne kadar çalmış olurlarsa olsunlar, hiç kimse için onları suçlamam."

Lucas buna inandı. Eğer çocuk yalan söylüyorsa ve bu gözyaşlarını bilinçli olarak üretebiliyorsa, o zaman doğuştan küçük bir psikopattı. Bu da elbette mümkündü.

Lucas, John Smith'in imzasını attığını hissetti, Schuber omuz silkti ve Lucas söze girdi: "Peki ne çaldılar, evlat?"

"Bilmiyorum. Kimse bakmama izin vermedi," dedi Lash.

Lucas'tan Smith'e: "Onu bir kez evin içinde gezdirebilir miyim?" Smith başıyla onayladı. "Devam et. Bana geri dön."
"İşimiz bitti mi?" Ronnie sordu.
"Şimdilik," dedi Smith ilk gülümsemesini göstererek. "Güney Amerika'ya seyahat rezervasyonu yapmayın."
Ronnie'nin yüzü çok ciddiye. "Hayır efendim."

Bayan Lash koridorda, sırtı duvara dönük bir şekilde durmuş kapıya bakıyordu. Lucas içeri adımını atar atmaz, "Ne?" diye sordu.

Lucas omuz silkti. "Ronnie bana evi gezdirmeyi teklif etti."

Ronnie'ye "Sana bir şey söylediler mi?" diye sordu.

"Hayır. Benim yaptığımı düşünmüyorlar," dedi

Lash.

Lucas'a: "Bu doğru mu?"

Lucas, "Aslında hiç yapmadık. Ama kontrol etmeliyiz. Bana etrafı gösterse sorun olur mu?"

Bir an için ona baktı, Lucas'ın beyaz bir polis olarak siyahlarla uğraşırken her zaman gördüğü bir şüphecilik vardı. Gözleri oğluna döndü ve "Sugar hakkında polisle konuşmam gerek. Cenaze düzenlemeleri hakkında. Sen bu adama yardım et, eğer sana bir şey yapmaya kalkarsa çeneni kapa ve bir avukat tutalım."

Lucas Lash'e, "Bilmek istediğim şey, bu insanların ne aldığı," dedi. "Bazı elektronik eşyalar aldıklarını biliyoruz... bir oyun makinesi, muhtemelen bir DVD. Başka ne aldılar?"

İşe televizyon odasıyla başladılar. "Bir DVD, bir Xbox ve bir CD çalar aldım - Bayan B burada oturup albümlerini dinlemeyi severdi ve CD çaları uzaktan kumandayla nasıl çalıştıracağını buldu ve ayrıca CD çalar burada, yan taraftaydı, böylece CD koymak için eğilmesi gerekmiyordu. DVD televizyonun altındaki raftaydı ve o kadar eğilirse kalkamazdı, Sugar Teyze bunu yapmak zorundaydı," dedi Lash.
Dolaba baktı: "Huh. Oyunları almadım." Görünüşe göre

İçine, sokakları bilen başka bir Ronnie Lash'e baktı ve kendi kendine mırıldandı: "Oyun da nakit gibidir."

"Oyunların mı?" Lucas sordu.

"Evet. Ama neden onları almadılar?"

Lucas burnunu kaşıdı. "Başka ne var?"

"Kahyanın kilerinde bir para kavanozu vardı." Lash, Lucas'ın Rose Marie ve ağlayan politikacıyla karşılaştığı küçük mutfığa doğru ilerledi.

"Burası uşak kileri mi?" Lucas etrafına bakınarak sordu. "Bu da ne böyle?"

"Gerçek mutfak bodrum katında. Büyük bir akşam yemeği yediğinizde, yemek orada hazırlanır ve sonra bu küçük asansörle gelirdi - buna dumbwaiter deniyor." Lash bir paneli açarak aşağıya inen açık bir bacadı gösterdi. "Hizmetçiler buraya getirir ve masaya götürürdü. Ama her gün için Bayan B. kileri mutfığa dönüştürdü."

"Tamam."

Balkabağına benzeyecek şekilde kalıplanmış, yan tarafında "Kurabiye" yazan turuncu seramik bir kavanoz mutfak tezgâhının üzerinde duvara yaslanmış duruyordu. Lash ona uzandı ama Lucas kolunu yakaladı. "Dokunma," dedi. Raftan bir kağıt havlu aldı, elini kavanozun arkasına koydu ve tezgâhın kenarına doğru itti. Kavanoz içine bakabilecek kadar yaklaştı ve kapağı kenarlarından tutarak çıkardı. "Parmak izleri."

Lash içeri baktı. "Hayır. Temizledim. Burada genellikle birkaç yüz dolar olurdu. Bazen daha fazla, bazen daha az."

"Rüşvet fonu."

"Evet. Ayak işleri için ve teslimatçılar geldiğinde," dedi Lash.

"Çoğunlukla yirmilikler, biraz da küçük banknotlar ve bozuk paralar. Yine de... Bozuk para variline ne olduğunu merak ediyorum?"

"O da ne?" Lucas sordu. "Üst

katta. Sana göstereyim."

Lucas bir olay yeri teknisyeni çağırdı, o da mutfak tezgâhının etrafına uyarı bandı gerdi. Sonra evi gezdiler ve Lash yarım düzine eşyadan bahsetti: bir dizüstü bilgisayar

Çoğunlukla temizlikçi çift tarafından, ama aynı zamanda Lash tarafından okul ödevleri için kullanılıyordu. Bir Dell, dedi Lash ve garanti belgelerinin bulunduğu bir dosya çekmecesini işaret etti.

Lucas ilgili bilgileri ve seri numarasını kopyaladı. Ayrıca bir bilgisayar yazıcısı, dürbün, eski bir Nikon Bucher'ın bir zamanlar kuş gözlemciliği için kullandığı dürbün, iki eski film kamerası, bir kompakt müzik seti. "Pullar," dedi Lash. "Masanın çekmecesinde büyük bir rulo pul vardı..."

Çekmece atılmıştı.

"Yazıcı ne kadar büyüktü?" Lucas sordu.

"Bir HP LaserJet, yaklaşık bu büyüklükte," dedi Lash, elleriyle iki metrelik bir kareyi göstererek.

"Ağır mı?"

"Bilmiyorum. Ben koymadım. Ama oldukça ağır sanırım," diyor Lash.

dedi. "Ağır görünüyordu. Bir ev yazıcısından çok bir iş makinesine benziyordu."

"Huh."

"Ne demek 'huh'?" Lash sordu.

Lucas, "Sence tüm bu eşyaları bir çantaya koyup sokakta koşarak mı gittiler?" dedi.

Lash bir süre ona baktıktan sonra, "Bir arabaları vardı," dedi. Parmakları alt dudağına dokunurken evin arka tarafına doğru baktı. "Ama Dedektif Smith muhtemelen evin arka kapısından girdiklerini söyledi. arkaya, tepeye." "Eee?"

Lash omuz silkti: "Yanılıyordu."

Üst kattaki koridorda pirinç bir vazo -ya da vazo gibi bir şey ama bir metre boyunda- yan yatmıştı. Lucas bunu eve ilk girdiğinde diğer çöplerin arasında fark etmiş ama rastgele bir vandalizm parçası olarak görmüştü.

Lash onu dudağından tutup kaldırdı: "Anladım," dedi. Lucas'a: "Her gece, Bayan B aldığı bozuklukları buraya koydu. Kuruşlar hariç her şey. O da Bir gün Noel'de Kurtuluş Ordusu'nu arayacağını söyledi,

bir zangoç gönderirlerdi ve o da bir vazo dolusu bozuk para verirdi."

"İçinde ne kadar vardı?"

Lash başını salladı: "Kim bilir? Hareket ettirmek için çok ağırdı. Deviremedim bile."

"Yani yüzlerce dolar."

"Bilmiyorum. Hepsi beşlik, onluk ve çeyreklikti, yani epey bir miktar," dedi Lash. "Düşündüğünüzde belki binlerce."

Yerin geri kalanında Lash, Lucas'ın zaten şüphelenmediği bir şey bulamadı: mücevherler, uyuşturucular. Belki de Şifonyerlerde bir şeyler saklıydı ama Lash onların içine hiç bakmamıştı, bu yüzden neyin eksik olabileceğini bilmediğini söyledi.

Üçüncü katta bir an geçirdiler: Lash üçüncü katta biraz zaman geçirmiş, Bucher'ın yönetiminde tasnif ve düzeltme yapmıştı. "Sugar, Bayan B'nin ölmeye hazırlandığını söyledi," dedi Lash.

Lash söylediğinde yarım düzine odaya bakmışlardı, "Bir dakika bekle." Az önce çıktıkları odaya doğru yürüdü; oda mobilyalar ve bir dizi eşya ile doluydu. karton kutular; birinden kırık bir lamba sarkıyordu. Lash, "Sandalyeler nerede?" diye sordu.

"Sandalyeler mi?"

"Evet. Burada iki eski sandalye vardı. Biri diğerinin üzerine ters çevrilmişti, tıpkı bir restoranın kapanışında olduğu gibi. En azından..." Çenesine dokundu. "Belki de bir sonrakindeydiler."

Bir sonraki odaya geçtiler. Birkaç sandalye vardı ama Lash, düşündüğü iki sandalyenin olmadığını söyledi. İlk odaya geri döndüler. "Tam buradaydılar."

"Onları en son ne zaman gördün?"

Lash bir parmağını kulağına götürdü, bir süre yuvarladı, düşündü ve sonra, "Şey, uzun zaman oldu. Bu odayı temizliyordum... Tanrım, Noel tatili. Altı ay."

"İki eski sandalye," dedi

Lucas. "Evet."

"Belki de Bayan Bucher onlardan kurtulmuştur?"

Lash omuz silkti. "Sanırım. Hiçbir şey söylemedi. Onlar hakkında düşündüğünü sanmıyorum."

"Gerçekten eski, Fransız antikaları gibi bir şey mi?" Lucas sordu.
"Hayır, hayır," dedi Lash. "Daha çok annemin yaşı gibi. Ya da belki senin yaş."
"Nereden biliyorsun?"
"Çünkü onlar... kabarık gibiydiler. Biri arkada, diğeri koltuktaydı. Bilirsiniz, eski televizyonlarda gördüğünüz şeyler *gibiydiler-Star Trek*, onun gibi. Ya da belki Goodwill mağazasındaki sandalyeler."
"Huh. Yani onları yanlış anlayamazsın," dedi Lucas.
"Hayır. Burada değiller."

Son birkaç odaya girdiklerinde Lash sonunda şöyle dedi: "Emin değilim ama sanki birileri Buralarda. Her şey eskisi gibi değil. Eşyalar taşınmış gibi görünüyor."
"Ne gibi?"
Lash odanın öbür ucunda, yumuşak oturağı yırtılmış, hırpalanmış ahşap bir sallanan sandalyeyi işaret etti. Sallanan koltuğun arkasında, duvara dayalı dört çerçeveli tablo duruyordu. "Sanki biri o salıncağı yerinden oynatmış gibi. Yaşlı kadın bir şeyin yerinin değiştirilmesini istediğinde, bunu genellikle bana yaptırırdı."
"Orada bir şey mi vardı?"
Lash bir an düşünmek zorunda kaldı, sonra gidip başka bir odaya baktı ve geri dönüp eski salıncağa baktı ve "Bundan daha fazla resim olabilirdi. Salıncağın arkasında."
"Kaç tane?" Lucas sordu.
"Bilmiyorum, ama yığın daha kalındı. Belki altı? Belki beş. Ya da belki yedi. Ama yığın daha kalındı. Çerçevelerden biri altın rengindeydi ama her tarafı tozla kaplıydı. Bunu göremiyorum. Bakayım, birinin arkasında 'pervasız' yazıyordu..."
"Pervasız mı?"
"Evet, birisi üzerine 'pervasız' yazmış," dedi Lash. "Sadece tek bir kelime. Resmin arka yüzüne, resim tarafına değil. Koyu gri boyayla. Büyük harflerle."

"Portre, manzara...?"

"Bilmiyorum. Ön tarafına bakmadım, sadece arkasındaki yazıyı hatırlıyorum. Birkaç resim gitmiş. En az iki tane."

Lucas, "Koridorun sonunda, ütü masalarının olduğu üçüncü odada bazı resimler vardı," dedi.

"Hayır, hayır, onları biliyorum," dedi Lash. "Bunların çerçeveleri çiçeklerle, üzümlele falan oyulmuştu. Bir de altın olan. Diğerleri sadece düz."

Lucas, "Çok eski olmayan sandalyeler ve belki bazı tablolar," dedi.

"Evet." Bir süre sessiz kaldılar, sonra Lash ekledi: "Bakın ne diyeceğim Bay Davenport, Weldon Godfrey hiç sandalye ve tablo çalmadı. Ya da belki sandalyeleri alırdı, çünkü evinde fazla mobilya yoktu. Ama Weldon aklıma gelen hiçbir resim için sana bir dolar vermezdi. Tabii sarışın bir büyük göğüslü kadın."

Eve geri döndüler ve yolda Lash'in cebinden "The Battle Hymn of the Republic" in rock versiyonu çalmaya başladı. Cebinden bir cep telefonu çıkarıp baktı,

Bir düğmeye bastı ve tekrar cebine soktu. "Bir cep telefonun var," dedi Lucas.

"Herkesin cep telefonu var. Annem ve benim artık normal bir telefonumuz yok."

Birinci kata döndüklerinde Smith'le tekrar karşılaştılar. Smith'in sol kaşı kalktı, bir soruydu bu.

"Belki bir şeyler," dedi Lucas. "Ronnie birkaç şeyin alınmış olabileceğini düşünüyor. Kesin bir şey söyleyemem ama eşyalar üçüncü kata taşınmış gibi görünüyor. Birkaç sandalye eksik olabilir, belki bir ya da iki tablo."

"Ona arabadan bahset," dedi Lash.

"Evet," dedi Lucas. "Eşyaları taşımak için bir araba kullanıyorlardı. Ya da bir minibüs ya da kamyon."

Lucas açıkladı ve Smith, "Tepedeki Ev'in sokağa bakan kameraları olan bir güvenlik sistemi var. Belki de kasetlerde bir şey var."

Lash, "Eğer o sandalyeleri aldılarsa, oldukça iyi büyüklükte olmalı," dedi. "Araba değil. Bir kamyon."

"Belki de *Antiques Roadshow*'a çıkarlar?" dedi Smith.

"Olabilir. Ama neyin kaybolduğundan emin değiliz," dedi Lucas. "Ronnie, Bucher'ın sandalyelerden kendisinin kurtulmadığından bile emin değil."

Bayan Lash antrede oturmuş oğlunu bekliyordu. Lucas onu geri getirdiğinde Ronnie'ye "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Ama burada bir dakika bekleyin, bir şeye bakmak istiyorum. Polis bizi getirdiğinde fark ettim..." Koridordan geri dönüp müzik odasına girdi, ayakları kırık cam parçalarını kırıyordu.

Lucas Bayan Lash'e, "Çok yardımcı oldu," dedi. "Ona minnettarız o."

"Eminim," dedi. Sonra, "Seni Hennepin General'de gördüm. I eskiden orada çalışırdım."

Lucas, "Eşim bir cerrah, Hennepin'de çalışıyor," dedi. "Bazen takılırdım."

"Adı ne?" Lash sordu. "Weather Karkinnen."

Lash parladı: "Dr. Karkinnen'i tanıyorum. Gerçekten çok iyidir." "Evet, biliyorum." Boğazındaki bir yara izine dokundu.

Çakı ile hava durumu. Ronnie geri geldi, başparmağıyla müzik odasını işaret etti.

"Orada önü camlı bir dolap var. Eskiden eski vazolar, tabaklar ve kaselerle doluydu. Bir tanesinin içinde Çin paraları vardı. Emin değilim, çünkü bazıları kırılmış, ama eskisi kadar çok parça olduğunu sanmıyorum. Çok gevşek görünüyor."

"Bunlardan herhangi birini tanımlayabilir misiniz? Eğer bir şeyler bulursak?"

Lash şüpheyle başını salladı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bayan Bucher'ın bana paraları gösterdiği bir sefer dışında ona hiç bakmadım. Çok gevşek görünüyor. Eskiden vazolar ve kaselerle doluydu. Sikkeler şimdi her yerde, demek ki onları almamışlar."

"Tamam... Başka son bir düşünceniz var mı?"

Ronnie Lucas'a dedi ki, "Para sevgisi bütün kötülüklerin anasıdır. Timothy, altı-on."

Küçük pislik onun üstüne çıkıyordu.

Lucas, "'Para yoksulluktan iyidir, sadece maddi nedenlerle bile olsa. Woody Allen."

Annesi gülümsedi ama Ronnie, "Ben Timothy ile giderim," dedi.

KİRPİKLER GİTTİĞİNDE, Smith ve başka bir polis koridordan yuvarlanarak, ayaklarını toplayarak, ceketlerini şakırdatarak, silahlarını parlatarak aceleyle geldiler.

"Ara verdim," dedi Smith, Lucas'ın yanına gelerek. "Hadi gidelim." Lucas yürümeye başladı. "Ne oldu?"

"Adam Rhodes'a mücevher kutusu içinde mücevherlerle geldi. Mücevher ucuzdu ama kutu müthişti. Adamlarımız kutuyu çevirdi, arkasında 'Bucher' yazıyordu."

Rhodes's bir rehinci dükkanıydı. Lucas sordu, "Kimin getirdiğini biliyorlar mı?"

"Garip olan da bu," dedi Smith. "Öyle."

"Nereye gidiyoruz?" Lucas sordu.

"Six-twelve Hay. Payne'in dışında, Yedinci Cadde'nin dokuz blok kuzeyinde. SWAT, Minnesota Music Café'nin arkasındaki otoparka yerleşiyor."

"Orada görüşürüz."

PAYNE AVENUE, St. Paul'un en önemli caddelerinden biriydi.

Doğu yakası, bir zamanlar şehrin beyaz işçi sınıfının Archie Bunker kalesiydi. Mahalle onlarca yıldır bir değişim içindeydi, güvenilir eski işverenler ayrılıyor, Güneydoğu Asyalılar ve siyahların yeni bir karışımı buraya taşınıyordu. Lucas katedralin yanından geçip bir dakika kadar sonra I-94'e çıktı, tepeyi tırmanıp Mounds Bulvarı'na vardı, sola döndü ve tekrar sola.

Kafe onun eski takıldığı yerlerden biriydi.

Yedinci ve Payne caddeleri arasında, arkada ve içeride çakıllı bir park yeri var,

Şehirdeki en iyi müzik. Otoparkta bir düzine araba vardı, polisler  elik yeleklerini giymişlerdi. Yarım düzine sivil de sokaktan izliyordu. Smith, Lucas'tan on saniye sonra geldi ve SWAT timinin komutanı Andy Landis'in yanına gittiler.

"Elinde ne var?" Smith sordu.

Landis, "Arkasındaki evdeyiz ve her iki taraftayız," dedi. "Adı Nathan Brown. Hakkında yerel bir şey yok ama arkasındaki evdekiler dört beş yıl önce Chicago'dan buraya taşındığını söylüyorlar. Chicago'da dosyaları olan yaklaşık elli Nathan ve Nate Brown var, bu yüzden kim olduğunu bilmiyoruz."

"Arama emrini aldın mı?" Smith sordu.

"Yoldayım. İki dakika," dedi Landis. Smith

Lucas'a, "Bu boku seviyorum," dedi.

"Hiç SWAT ekibinde bulundun mu?"

"On yıl, ta ki yaşlı kadın beni bu işten vazge irene kadar," dedi Smith.

" arkımı döndürdü."

"Adı başka bir şey değil miydi? Sana 'nefes nanesi' mi diyorlardı?"

"CIRT," dedi Smith. "Kritik Olaylara Müdahale Ekibi." "SWAT daha iyi," dedi Lucas.

Warrant geldi ve SWAT ekibi üç grup halinde harekete geçti. Lucas ve Smith peşlerine takıldı.

"Cesetleri bulan çift... evin etrafında kayıp bir şey fark ettiler mi?"

Lucas sordu.

Smith başını salladı. "Bahsettiklerinden değil. Ama evin hizmetçisi değillerdi; kadın yemek yapar, koca da bakım, bahçe ve çim işleriyle u raşırdı. Ve ortalık böyle pislik içindeyken... Ye enim California'dan geliyor. Muhtemelen bir şeyler biliyordur."

SWAT TİMİ üç grup halinde geldi: bir grup arka kapıda, iki grup da evin  n tarafında, her iki taraftan birer tane olmak üzere. Onlar

zırhlı, yüzleri kalkanlı ve uzun silahlar taşıyarak komşu çimenliklerden geçtiler. Hedef evin çimleri boyunca çaprazlamasına ilerlediler, sessizce verandaya doluştular, pencereye bir göz attılar, sonra Ön kapıyı tekmeleyerek.

Nathan Brown, olay sırasında alt kattaki yatak odasında uyuyordu. Kız arkadaşı mutfakta çocuklarına ızgara peynirli sandviç yediriyordu ve polisler geldiğinde çığlık atmaya başladı.

geldi, elinde telefon "Dokuz-bir-bir, dokuz-bir-bir" diye bağıırıyordu, çocuklar çığlık atıyordu ve sonra polisler yatak odasında Brown'ın tepesindeydi.

Brown takılmış plak gibi "Hey...hey...hey" diye bağıırıyordu.

Lucas, onu yuvarlayıp kelepçelediklerinde içeri girdi; odası eski duvar kağıdı, ter ve içki kokuyordu. Brown gömleksizdi, sersemlemişti ve boxer şort giyiyordu. Orta boy yatağın çarşafında nemli bir ter lekesi bırakmıştı.

Biraz debelendikten sonra, çılgına dönen kız arkadaşı bir köşeye oturup hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, iki çocuğu da onunla birlikte ağlıyordu. Polisler Brown'ın pantolonunun yanında, içinde çeşitli küpeler bulunan plastik bir poşet buldular. Küpeleri nereden bulduğu sorulduğunda Brown kendine geldi ve "Bilmeliydim, burada küpe falan yok" dedi. toot' fairy."

"Nereden buldun onları?

Reddetmek için değil ama alacağı tepkiyi bildiğı için başını salladı: "Onları bir otobüs durağından aldım."

Bu herkesi durduracak kadar aptalcaydı. "Otobüs bankından mı?" Smith söyledi.

"Bir otobüs grubundan. Dale'in yukarısında. Dale ve Grand," Brown dedi. Gözleri kafasının içinde dolaşmaya meyilliydi. "Cuma gecesi. Gece yarısı.

Şehir merkezine yürümek zorunda kalmamak için otobüs arıyordum. Kutu tam orada duruyordu, tıpkı diş perisinin bıraktığı gibi."

"Mücevher dolu," dedi polislerden biri.

"Dolu değil. Sadece biraz var." Boynunu kapıya doğru uzattı. Hâlâ çığlık atan çocukları ve onları sakinleştirmeye çalışan annelerini duyabiliyordu. Polisler kapıyı desteklemeye başlamıştı.

Brown'ın söylediklerini dinlemek için kapı aralığında durdular. "Brown'ın

kapıyı kırdın mı?" Brown sordu. "Çocuklar neden ağlıyor? Çocuklar iyi mi?"

"Çocuklar iyi..." SWAT elemanlarının havası sönüyordu.

"Ev zarar gördü mü?" Brown'ın sesinde yalvaran bir ton vardı. Smith uzaklaştı ve yüzüne bir telsiz dayadı. Lucas sordu,

"Bu kutuyu aldığı gören oldu mu?"

Brown, "Gördüğüm kadarıyla hayır. Sadece kutuyu gördüm, birinin bıraktığını düşündüm, açtım, isim göremedim."

"Kutunun altında bir isim vardı."

"Kutunun altına bakmadım," dedi Brown çaresizce. Lucas'ın kararını vermesi uzun sürmedi. Smith kararsızdı,

Ama önce Brown'la, sonra da Brown'ın kız arkadaşıyla konuştuktan sonra Lucas, Brown'ın mücevher kutusu konusunda doğruyu söylediğinden emin oldu.

Smith arama emrini evin sahibi olan kadına tebliğ etti ve polisler evi didik didik etmeye başladı.

LUCAS tek başına arabasına geri döndü, Payne'i kafeye doğru sürdü, araba koltuğunun arkasından bir not defteri aldı, mekanın önündeki kaldırımında bir masa kaptı, bir bira aldı ve başladı cinayetlerle ilgili karalamalar yapıyor.

Bucher ve Peebles cinayetleri çete bağlantılı bir ev baskınına benziyordu. İki ya da üç serseri bir evi basıyor, içeridekileri -çoğunlukla yaşlı insanları- kaydediyor, önceden keşif yapıyor ve sonra da evi temizlemekle vakit geçiriyordu. İçki ya da marketlere girmekten daha kolay, daha güvenli ve genellikle daha kazançlıydı. kameralar, kasalar ve hatta kurşun geçirmez ekranlarla kendilerini güçlendirmişlerdi.

Ancak Bucher ve Peebles'da soyguncular kredi kartı ya da ATM kartı almamıştı. Çoğu ev istilasında ilk hedefler bunlar olurdu çünkü nakit verirlerdi. Bucher ve Peebles karşı koyamadan çabucak öldürülmüş gibi görünüyordu. Çoğu ev istilacı, kurbanlarını öldürmeyi planlıyor olsalar bile, PIN numaralarını öğrenmek için onları yeterince uzun süre hayatta tutarlardı. ATM kartları.

ATM'lerde kamera vardı ama yüzünüze bir bez örtmek yeterince kolaydı. Öldürmek istememiş olabilirler. Diyelim ki Peebles'a geldiler, biri heyecanlandı ve ona bir boruyla vurdu. Sonra da temizlemek için Bucher'ı öldürmeleri gerekirdi.

Ama Peebles'ın direndiğine dair bir işaret yoktu.

Rehabilitasyon merkezi giderek daha ilginç bir hal alıyordu. Lucas bir senaryo uydurdu ve kafasında canlandırdı: Diyelim ki ikinci kattaki pencerelerden dışarı bakıyor, hizmetçilerin gelip gitmesini, gündüzleri bahçedeki iki yaşlı kadını, geceleri bir ya da iki yatak odasının ışığını, bir ışığın sönüp diğerinin yanmasını izliyorlardı.

İzlemek için mükemmel bir noktadalar, bütün akşam bir yatak odasında oturuyorlar, yapacak bir şey yok, notlar alıyorlar, kafaları sayıyorlar, içeride ne olması gerektiğini düşünüyorlar.

Bir araba al, fırtına sırasında oraya git. Gerçekten zor çocuklar, Ne yaptıklarını önceden bilerek, öldüreceklerini bilerek, belki biraz içerek ama eldiven giyerek, DNA'yı bilerek...

Ama neden bir sürü ıvır zıvır alsınlar ki? Müzik setleri ve oyun makineleri mi? Lucas'ın bildiği kadarıyla, aldıkları eşyalar sokakta birkaç yüz dolardan fazla etmezdi, nakit parayı, pulları, bozuk para dolu vazoyu ve

mücevher bulabilirlerdi. Eğer yaşlı kadınları PIN kodlarını alacak kadar uzun süre hayatta tutabilselerdi, muhtemelen Cuma'dan Pazar'a günde bin dolar, hepsi nakit, *sonra* onları öldürüp bir araba dolusu malla kaçıyorlar.

Belki de evde başka bir şey vardı. O sandalyelere ne oldu? Tablolara? Bunlar Ronnie Lash'in hayal gücünün ürünü müydü? Bir çift kabarık sandalyenin değeri ne kadar olabilirdi ki?

Cep telefonunu çıkardı ve evi aradı: Hizmetçi cevap verdi. "Weather'ın masasındaki adres defterini alıp telefona getirebilir misin?" Hizmetçi telefonu bıraktı ve

bir dakika sonra geri döndü. "Shelley Miller için bir cep telefonu ilanı olmalı."

Lucas numarayı avucunun içine not etti, kapattı ve Oak Walk'ta konuştuğu kadın olan Miller'ı aradı. Lucas ve Smith baskın için ayrıldıklarında polisler onu içeri götürüyorlardı.

Telefona çıktı: "Ben Shelley..." "Shelley, ben Lucas. Bir şey var mı?"

"Lucas, emin değilim. Etrafta çok fazla eşya var.

Tanrım, ağlamak istiyorum. Biliyor musunuz, büyük amcam portrelerden birinde Connie'nin kocasının babasıyla birlikte..." Burnunu çekti. "Ama... Connie her zaman güzel küpeler takmayı severdi ve sanırım bunları yatağının başucunda tutuyordu. Elmasları, zümrütleri, yakutları, safirleri, incileri... muhtemelen birkaç şeyi daha vardı. Küçük değillerdi. Tek taş küpelerin her birinin iki ya da üç karat olduğunu söyleyebilirim. Sonra daha küçük taşlı, sallantılı olanları vardı; onları hep takardı. Onu çimlerde çalışırken görürdüm, ve çok güzel küpeleri olurdu.

Ayrıca kocasının düğün hediyesi olan mavi bir tektaş pırlantası vardı ve bu pırlantayı her zaman boynundaki platine takardı.

zinciri, muhtemelen sekiz ya da on karat, ve nişan yüzüğü, o da mavi, boyun taşının bir parçası, sanırım, muhtemelen beş karat daha. Onları her gece kilitlediğinden gerçekten şüpheliyim."

Lucas bunu bir süre sindirdikten sonra, "Ne kadar?" diye sordu.

"Oh, bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Kaliteye çok bağlı ama Buchers ucuz taş almaz. Şaşırmazdım, huh. Bilmiyorum. Yarım milyon mu?"

"Vay anasını."

"Bilmen gerektiğini düşündüm."

KAFENİN SAHİBİ Karen Palm geldi ve omzunu sıvazladı. Hoş görünümlü bir kadındı, kocaman gülümsüyordu ve omuzlarında siyah saçları vardı, eski bir dosttu; birçok St.

Minneapolis polisleri nehrin diğer yakasında Sloan'ın evinde takılırken.

"SWAT ekibinde miydin?" diye sordu. "Evet.

Bucher olayını duymuşsundur."

"Korkunç. Adamı yakaladın mı?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas. "Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi..."

"Şey, kahretsin..."

Bir dakika sohbet edip hasret giderdiler, sonra Carol aradı ve Palm işe geri döndü. Carol, "Seni McMahon'a veriyorum." dedi.

McMahon bir BCA müfettişiydi. Geldi ve dedi ki, "Rehabilitasyon evindeki insanları inceledim. Hepsini federallerle ve kendi kayıtlarımızla karşılaştırdım ve bu çok zor."

"Zor olan ne?" Lucas sordu.

"Bu adamlar iyi hallerinden dolayı seçildi. Orası şehirdeki en ünlü rehabilitasyon merkezi. Eğer o yer uçarsa, Kimse mahallesindeki birinden şikayetçi olamaz. Yani elinizde üçüncü kez alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış bir grup insan ve üniversiteden düşük kilolu esrar satıcıları var. Ağır toplar yok."

"*Kimse* olamaz..."

"Evet, olabilir," dedi McMahon. "Şiddet içeren tek bir hiçbirine karşı suç ya da cinsel suç yok. Alkollü araç kullanmakla ilgili bir vur-kaç olayı bile yok."

Lucas, "Pek yardımcı olmadı," dedi.

McMahon, "Burayı işleten adamın adı Dan Westchester. Her akşam altıya kadar orada. Onunla yüz yüze konuşabilirsin. Kayıtları birkaç kez daha kontrol edeceğim ama pek bir şey çıkacağı benzemiyor."

LUCAS masaya beş dolarlık bir banknot bıraktı, gerindi, düşündü, sonra arabayı Brown'ın evine geri sürdü. Brown bir ekibin arkasındaydı, kız arkadaşı ve kızı ön verandada bir planörde oturuyordu, kız arkadaşı asık suratla kırık kapıya bakıyordu.

Smith mutfak kapısında duruyordu ve Lucas onu kenara çekti.

"Bucher'ı tanıyan bir arkadaşım var. Bucher'in eskiden elmas taktığını söylüyor, büyük elmaslar..." Lucas söyledi. Miller ve mücevherler hakkındaki düşüncelerini anlattı. Smith dedi ki, "Bir buçuk milyon mu? Eğer yarım milyonsa, ATM kartlarını almamalarına şaşmamalı. Yarım milyon profesyonel olabilir."

"Tabii şansları yaver giden birkaç dopingci değilse," dedi Lucas. "Hennepin Bulvarı'nda boynunda on karatlık bir taşla dans eden ve bunu cam sanan küçük bir bebek olabilir."

"Yani..."

"Bu adamlar oyun kutusunu alıyorlar ama oyunları değil. Elmasları, kabarık sandalyeleri ve bir tabloyu alıyorlar ama aynı zamanda bir rulo pul, bir DVD oynatıcı, bir yazıcı ve bir dizüstü bilgisayar da alıyorlar. Bu değil

Topla, John."

Smith, "Brown'ın da akli yatmıyor," dedi. "O bir alkolik, içki içiyor, gerçekten çok kötü ve arka tarafta dünyanın en iyi içkileriyle dolu bir içki dolabı var ve ona dokunulmuyor." Smith

Brown'ın oturduğu yere baktı. "Tanrım. Neden bu kadar kolay olamadı?"

LUCAS baskın alanından ayrıldı, Bucher'ın evine ve rehabilitasyon merkezine geri döndü. Dışarıdaki kalabalık azalmıştı -yemek vakti diye düşündü- ve geriye kalanlar dört televizyonun etrafında toplanıyordu muhabirlerin akşam haberleri için stand-up yaptığı kamyonlar.

İçeride olay yeri inceleme ekipleri araştırmalarını genişletiyordu ama rapor edecekleri yeni bir şey yoktu. Mekânı son bir kez daha dolaştı. sonra da caddenin karşısındaki rehabilitasyon merkezine gitti.

HALFWAY EVİ, Summit'in yanlış tarafındaki solmaya yüz tutmuş konaklardan herhangi birine benziyordu; kahverengi tuğlalı, üç katlı, at arabası

Arka tarafta ev, beyaz sütunlu geniş bir ön sundurma, artık dökülen boya ve boş bir sundurma salıncağı.

Dan Westchester biraz eve benziyordu: elli yaşının ters tarafında, yirmi yaşının şişman tarafında ve yirmi yaşının kısa tarafındaydı.

beş-on. Küçük gri bir at kuyruğu vardı, sol kulak lobunda altın bir küpe vardı ve uzun pamuklu pantolon, golf gömleği ve sandalet giyiyordu. O da Masasının üzerindeki isim plakasında isminin altında kırmızı-sarı-yeşil Vietnam kurdelesini taşıyordu.

"St. Paul ile konuştum, BCA'daki adamınızla da konuştum," dedi mutsuz bir şekilde. "Bizden ne istiyorsunuz?"

"Sadece neyin ne olduğunu görmeye çalışıyorum," dedi Lucas. "Hüküm giymiş suçlularla dolu bir rehabilitasyon merkezinin karşısında öldürülmüş iki yaşlı kadın var. Eğer sizinle konuşmasaydık, kışımıza tekme yerdik."

"Biliyorum ama o kadar çok çalıştık ki..."

"Buna inanabilirim," dedi Lucas. "Ama..." Omuz silkti.

Westchester başını salladı. "Buradaki çocuklar... tesisi açtığımızdan beri tam altı şikayet aldık ve hepsi de alkoliklerin nüksetmesiyle ilgiliydi" dedi. "Hiçbiri şiddet yanlısı değildi. DOC, şiddet suçlularını burada barındırmayacağımıza dair erken bir karar aldı."

Lucas: "Bak. Buraya evi soymaya gelmedim, sadece bir fikir almaya geldim: Eğer adamlarınızdan biri bunu yapsaydı, kim olurdu?"

"Hiçbiri," diye tersledi Westchester.

"Saçmalık," diye tersledi Lucas. "Eğer burası bir manastır olsaydı, diğerlerinden daha fazla bir şey yapma ihtimali olan iki ya da üç rahibe olurdu.

çifte cinayet. Ben bir değerlendirme istiyorum, suçlama değil." "Hiçbiri,"

diye tekrarladı Westchester. "Bu evdeki adamlar iki yaşlı kadını öldüresiye dövmezdi. Çoğu sadece mutsuz çocuklar..."

"Evet." Sarhoş olup arabalarını kaldırımlara ve orta çizgileri aşarak trafiğe süren mutsuz adamlar.

Westchester: "Sizinle dalga geçmeye çalışmıyorum. Hüküm giymiş suçlular konusunda aptal değilim. Ama dürüst olmak gerekirse, buradaki insanların çoğu

Hasta. Kötülük yapmak niyetinde değiller, sadece *hastalar*. Onlara şeytani bir ilaç verilmiş."

"Yani tek bir erkeğin bile yok..."

"Size bir isim veremem," dedi Westchester. "Ama size şunu söyleyeyim: Siz ya da St. Paul istediğiniz kişiyi gönderebilirsiniz, ben de adamlarımı dosya dosya inceleyip size bildiğim her şeyi anlatırım. Sonra

Değerlendirmeyi *sen* yap. Burada lanet olası bir katil istemiyorum. Ama öyle biri olduğunu sanmıyorum. Olmadığına eminim."

Lucas bir an için bunu düşündü: "Pekala. İşte bu makul." Ayağa kalktı, ofis kapısına döndü. "Tek bir adam bile yok mu?"

"Bir tane bile değil."

"Cuma gecesi *neredeydin*?"

Westchester arkasına yaslandı ve sırttı. "Bir langırt ligindeyim. Langırt oynuyordum. Beni destekleyecek iki düzine oyuncum var."

LUCAS biraz kızgın, engellenmiş hissederek oradan ayrıldı: bir isim istemişti, herhangi bir isim, başlamak için bir yer. Kaldırımın yarısında, cep telefonu

Telefon çaldı ve numaraya baktığında valilikten geldiğini gördü.

"Evet. Vali," dedi Lucas. "Onları yakaladınız mı?"

"Henüz değil."

Vali, "O zaman siktir et onları, senin için fazla akıllılar," dedi.

"Şimdi: Yarın sabah Neil ile konuşmanı istiyorum. Kendisi Kline soruşturmasını yürütme şeklinizle ilgili bazı önerilerim olacak, tamam mı?"

"Belki de değil," dedi Lucas. "Adaleti yanıltma suçlamasından nefret ediyorum." "Hiçbir şeye boyun eğmeyeceğiz, Lucas," dedi vali, Sesine biraz ayran katarak. "Beni bundan daha iyi tanırsın. Zor bir durumu yönetiyoruz."

"Şu anda benim için zor değil," dedi Lucas. "Neil'le konuşursam zorlaşabilir."

"Neil ile konuş. Konuşun. Ne zararı olabilir ki?" diye sordu Vali.

"Beyaz Saray'daki federal asgari güvenlik görevlilerine sorun... Dinleyin efendim, bunu halletmenin basit bir yolu var."

Vali, "Hayır, öyle bir şey yok," dedi. "Tüm seçenekleri gözden geçirdik. Daha fazlasına ihtiyacımız var. Eğer makul bir şeyler düşünebilirseniz Neil'i serbest bırakmak zorunda kalmayız. Onunla konuşun."

Lucas akşam yemeğinde karısı Weather'a Bucher'ın hikayesini anlattı. On beş yaşındaki vasisi Letty; ve artık neredeyse iki ayak boyunda olan ve kaşıklara yoğun bir ilgi duyan oğlu Sam.

Weather kısa boylu, sarışın, kalın burunlu, kare omuzlu ve kurnaz Fin gözlü bir kadındı; plastik ve mikrocerrahtı ve günlerini kafaları ve yüzleri onararak, yara izlerini gözden geçirerek, deriyi değiştirerek ve lezyonları keserek geçiriyordu. Hikâyeyi bitirdiğinde Weather, "Yani bu bir soygundu," dedi.

"Tuhaf bir soygun," dedi Lucas başını sallayarak. "Madem mücevherlerin peşindeydiler, neden evin geri kalanını çöpe attılar? Eğer tabloların peşindeyseler, neden her yerde müthiş eski tablolar vardı? Yerin üzerinde mi? Neden kabarık mobilyalar alsınlar ki? Çocuk, *Star Trek* setinden almışlar gibi görüldüğünü söyledi. Bu çok garip: Bir yazıcı mı çalmışlar? Bir Xbox çalmışlar ama piyasadaki en yeni oyunu çalmamışlar?"

"Bu kesinlikle tuhaf," dedi Letty. Sırık gibi bir kızdı, siyah saçlıydı ve giderek kalpleri fethediyordu.

"Tüm diğer şeyler sizi şaşırtmak içindi, bu yüzden dopingcilerin yaptığını düşünebilirsiniz, ama aslında ciddi antika ve mücevher hırsızlarından oluşan bir çete."

Weather şöyle dedi. "Birkaç özel parça aldılar ve gizlemek için geri kalanını etrafa dağıttılar. Yüzünüzdeki burun kadar sade."

"Hava..." Lucas sabırsızlıkla, dedi.

"Lucas," diye tersledi Weather. "Etrafına bir bak, tabii kafanı kışından yeterince uzun süre çıkarabilirsen."

Letty kıkırdadı. "...kafanı kışından çıkar." Sam kaşığını doğrulttu ve "Kıç!" diye bağırdı.

"Üç antikamız var," dedi Weather. "En pahalısı on altı bin dolara mal oldu."

"On altı bin mi?" Lucas dehşete düşmüştü. "Hangisiydi o?" "Porselen dolabı," dedi Weather. "Gerçek antikacıların çoğu size bunun bir hurda parçası olduğunu söyleyecektir. Evi yeniden düzenlediğimde mobilyalara ne kadar harcadığımı sanıyorsun? Bana bir rakam söyleyin."

Lucas'ın gözleri yemek odasından oturma odasına doğru kaydı; yeni yatak odası takımını, çalışma odasındaki kanepeleri, oturma odasını, aile odasını ve televizyon odasını düşündü. Sonuncusu şimdi

yeni kılıflara ihtiyacı vardı çünkü ayaklarını kolların üzerine koymaya devam ediyordu. "Bilmiyorum. Kırk bin mi, elli bin mi?"

Sesi yüksekti ama alçak olmasındansa yüksek olması daha iyiydi.

Weather ona baktı, sonra Letty'ye ve tekrar Lucas'a baktı. "Lucas, yani, tatlı kanlı..."

Tekrar Letty'ye baktı, o da "İsa" dedi.

Lucas, "Burada ağzımızın biraz kontrolden çıkmasına izin veriyoruz..." dedi. Bu asla kazanamayacağı çetin bir mücadeleydi. Mobilya fiyatlandırma gafını örtbas etmek için bir sis perdesi oluşturunuyordu, eğer öyleyse.

Weather dedi ki, "Lucas, iki yüz on bin dolar harcadım. Dolarlar ve aslında istediğim gerçekten iyi şeyler değildi." Ağzı açık kalmadı ama sanki açılmış gibi hissetti.

Devam etti: "Lucas, özel kaplamalı orta halli bir kanepa beş bin dolardan *başlıyor*. Bu masa" - parmak eklemleriyle yemek masasına vurdu - "dokuz bin dolara mal oldu sekiz sandalyeli. Ve bu hiçbir şey. Hiçbir şey. Zengin insanlar bu masaya tükürür."

"Ben etraftayken olmaz," dedi Lucas.

Weather ona bir çatal sapladı. "Şimdi. Bucher'ın eski dostun Miller kadar parası olduğunu söylüyorsun."

"Evet. Aynı ligdeyiz," dedi Lucas. "Belki bazı atalarımız aynıdır."

Weather, "Bir milyar doların ciddi bir para olduğu zamanlarda bu insanlar milyarderdi," dedi. "Evlerindeki her şey en üst seviyede olurdu. seksen yaşında bir kadının evi ağzına kadar antikalarla dolu olurdu... Lucas, antikalar hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama bir minibüste bir milyon dolar bulabileceğinizi biliyorum. Tablolar, kim bilir ne kadar değerlidir? Belki oturma odası için birkaç güzel eski Amerikan tablosu alırım diye düşünmüştüm. Ama eski Amerikan empresyonist tarzı tablolar şimdi ne kadar ediyor biliyor musun? Porsche'unun bagajına 20 milyon dolar koyabilirsin. Ben bile en büyük isimlerden bahsediyorum. Adını hiç duymadığınız ressamların eserleri için yarım milyon dolar ödemek zorundasınız."

Şimdi etkilenmişti. Masadan geriye doğru itti: "Ben yapmadım... Bir kitap almalıyım."

Hava ilerlemeye devam etti: "Bu Lash denen çocuk, eski çömlekleri olduğunu söyledi ve sen de etrafta parçalanmış çömlekler olduğunu söyledin. Aldıkları şeyi örtbas ediyorlardı. Art Deco çömlekler elli bin dolara satılabilir. Deri takımlı kabarık sandalyeler mi? Mies var. van der Rohe sandalyelerinin tanesi beş bin dolar. Biliyorum, çünkü Gloria Chatham iki tane aldı ve hiç durmuyor. konuşuyorlardı. Lucas, buradan milyonlar götürmüş olabilirler. Elmasları saymıyorum bile."

Lucas elindeki kızartmaya baktı, sonra tekrar Weather'a döndü: "Bu masa için dokuz bin dolar mı ödedin? IKEA'ya gidebilirdik."

Weather, "IKEA'yı sikeyim," dedi.

Letty kıkırdadı. "Bunu görmek isterdim."

Sam kaşıkla bir bardağa vurdu; Weather ona bakıp gülümsedi ve "Aferin oğlum" dedi.

Yemeklerini yedikten sonra Lucas Highland Park'taki kitapçıya gitti ve Judith Miller'ın

Antika Fiyat Rehberi, en büyük ve en şık olanıydı. Eve döndüğünde, çalışma odasının sessizliğinde otururken rehberi karıştırdı.

Hava abartmıyormuş. Lambaların değeri

100.000 dolar; 25.000 dolar değerinde vazolar; 30.000 dolar değerinde

Kızılderili çömlekleri; 10.000 dolar *değerinde* bir Dinky kamyon - Lucas'ın *çocukken oynadığı, 1964 yapımı bir Dinky kamyon!* 20.000, 50.000, 70.000 dolar değerinde masalar; Edward Willis adında bir adamın yaptığı kışın bir dere resmi

Lucas'ın adını hiç duymadığı Redfield'in değeri 650.000 dolardı.

"Bu boku kim alır ki?" diye sordu yüksek sesle. Kitapla bir on beş dakika daha geçirdi, bazı notlar aldı, sonra çantasını aldı, telefon defterini buldu ve Smith'i evinden aradı.

"Onları yakaladın mı?" Smith sordu.

Lucas, "Hayır. Bunu bana zaten sordular," dedi. "Vali tarafından."

"Lanet olsun."

"Dinle, biraz araştırma yapıyordum..."

Lucas Smith'e antika kitabından ve cinayet mahallinde yapılması gerektiğini düşündüğü şeylerden bahsetti: "Akrabaları sorgula. Her mobilya parçasını ve her tabloyu çivilemeye çalışın. Al Bulmacalarda iyi olan biri, şu tencere dolabına gitsin, her ne diyorsanız, ve o parçalanmış tencereleri tekrar birbirine yapıştırın. Orayı değerlendirmek için bir antika satıcısı getirin. Adamlarım Sigortasını kontrol ettim, ama evraklarla ilgili bazı saçmalıklar var. mahremiyet, bu yüzden muhtemelen kasasını kontrol etmek daha kolay olacaktır; ya da belki şu dosya dolaplarından birinde bir kopyası vardır. Bazı evraklara ihtiyacımız var."

Smith kararsızdı: "Lucas, o ot parçaları senin sikinden bile küçük. Onları nasıl bir araya getireceğiz?"

"Saksıların mükemmel olması gerekmiyor. Ne olduklarını görmemiz, ne yaptığını bilen birini bulmamız ve onlara bir değer biçmemiz gerekiyor. Aklımda bir fikir var..."

"Ne?"

Lucas, "Eğer burayı soyanlar büyük antika hırsızlarıysa, eğer bu büyük bir görünmez soygunsa, bahse girerim iyi malları kırıp dökmemişlerdir," dedi. "Bahse girerim dolapta yirmi bin dolar değerinde çömlek vardır, yerde bin dolar değerinde kırık çömlek vardır ve kayıp altı çömlek yüz bin dolar değerindedir. Ben böyle düşünüyorum."

Bir anlık sessizlikten sonra Smith içini çekti ve şöyle dedi: "Olay yerini donduracağım, kimsenin hiçbir şeyi temizlemeye başlamasına izin vermeyeceğim. Her şeyin fotoğrafını çek, santim santim. Evin kapısını açmak için izin alacağım.

Kasa, sigorta poliçelerini al. Çömlekleri yapabilecek birini bulacağım. Tanıdığım bir sanatçı yok ama birilerini arayabilirim. galeriler. Lash denen çocuk ne demişti? Üzerinde 'pervasız' yazan bir tablo mu?"

"Google'a yazdım ama bir şey çıkmadı," dedi Lucas. "Şehirde Kidd adında bir adam var, oldukça tanınmış bir sanatçı. O bir Bana birkaç kez yardım etti, onu arayacağım, bakalım bir fikri var mı?"

Smith'le telefonu kapattıktan sonra bir an düşündü. Medya genellikle tam bir baş belasıydı ama aynı zamanda yararlı bir sopa da olabilirdi.

Cinayetlerin soygun yönü vurgulanırsa, bunun iki olumlu etkisi olabilirdi: katiller yerelse ve zaten

malları atmaya çalıştılar, o zaman bazı yararlı ipuçları ortaya çıkabilir. Eğer profesyonel olsalardı ve Bucher'a büyük paralar ödeselerdi, çıkarılan her şeyin yeniden satışı dondurulabilirdi. Bu iyi olurdu, çünkü polisler geldiğinde hala ellerinde olacaktı.

Lucas'ın aklında polislerin er ya da geç geleceğine dair hiçbir şüphe yoktu. Adres defterine tekrar baktı ve bir numara çevirdi. Ruffe Ignace, *Star Tribune* muhabiri, dedi,

"Bu iyi olsa iyi olur, çünkü biriyle yatabilirim.

Bu gece eğer ofise dönmezsem. Sıska bir sarışın ve sapıkça sekse derin bir ihtiyaç duyuyor."

"Bana borçlusun," dedi Lucas. "Ayrıca sana bir iyilik daha yapıyorum, sonra bana iki iyilik daha borçlu olacaksın."

"Bu beni biriyle yatmaktan alıkoyacak bir iyilik mi?" Ignace sordu.

"Bunu kendin çözmelisin," dedi Lucas. "Benim yapacağım şey soruşturmaya yakın isimsiz bir kaynaktan geliyor."

"Brown'dan mı bahsediyorsun? Anladım."

"Brown değil," dedi Lucas. "Ama bana öyle geliyor ki, akıllı bir muhabir cinayetlerin ve Bucher'ın yıkılmasının

Ev, tarihteki en büyük sanat ve eski eser hırsızlıklarından birinin örtüsüydü ama bu görünmezdi."

Açık cep telefonu: arka planda tıkırdayan restoran yemekleri.

Sonra kısık sesle, "Hassiktir. Öyle mi düşünüyorsun?"

Lucas, "Bu konuda spekülasyon yapılabilir," dedi.

"Orada ne olduğunu nasıl öğrenebilirim?"

"Shelley Miller'ı ara. Sana o numarayı vereyim. Sana verdiğimi ona söyleme."

"Orospu çocuğu," diye inledi Ignace. "Sarışın az önce bara doğru yürüdü. Bacaklarını görebileceğin bir elbise giymiş. Tanga mı giyiyor? Minneapolis'te mi? Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Ve benim vücudumu mu istiyor? *Bunun* ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

"Bu numara... Kaleminiz var mı?"

"Davenport, dostum, beni öldürüyorsun," dedi Ignace.

"Ruffe, dinle: Ona hikayeyi anlat. Her şeyi, cinayetleri, her şeyi. Ona Deep Throat'un aradığını söyle. Onu ofisine götür, olabildiğince hızlı sür, cep telefonuna bağır

Araba kullanırken editörler. Kimse çalışmıyorsa numara yap. Sonra oraya vardığınızda, onu oturtun, hikayeyi yazın ve ona ne istediğini sorun.

düşünüyor. O zaman biraz değişiklik yapın, diye öneriyor; kendisinin de pay alması gerektiğine dair şaka yapıyor."

"Evet, saçmalık. Ignace köşe yazılarını paylaşmaz."

Lucas, "Dinle Ruffe, kız tepene binecek," dedi. "Onu arabanın ön koltuğuna çivileyeceksin."

"Benim bir Prelude'um var, dostum. Düz vitesli. Onu tam arkasından vururdu."

"Her neyse," dedi Lucas. "Bu senin geceni mahvetmeyecek. Yemin ederim. Altın kadar iyisin ama bunu yarın sabaha yetiştirmeye çalış, tamam mı? Buna ihtiyacım var."

"Senin ona, benim de buna ihtiyacım var-" Telefon kapandı.

Ama Lucas gülümsedi.

Muhabirlerini tanırdı. Ignace'ın hikayeyi yazmamasına imkan yok.

Ve o gece geç saatlerde, yatağında Anne Perry'nin son kitabını okurken Lucas, "Kline meselesi beni endişelendiriyor. Vali yarın Mitford'la konuşmamı istiyor."

"Ondan hoşlandığını sanıyordum. Mitford."

"Biliyorum ama bu onun bir çingiraklı yılan olmadığı anlamına gelmez," dedi Lucas. "O etraftayken ayak bileklerine dikkat etmelisin."

"Kızla hiç konuşmadın, değil mi?" Weather sordu. "Her şey o lanet Çiçekler yüzünden oldu."

"Hayır. Onunla konuşmadım. Konuşmalıyım. Ama bunu polis seviyesinde, apolitik tutmaya çalışıyorduk. Şimdi Kline ayrı bir anlaşma yapmaya çalışıyor ama Rose Marie bunun işe yaramayacağını söylüyor. Kimse yemez. Sanırım Kline ile konuşmam gerekecek ve sonra Ramsey County avukatını getireceğiz. O küçük korkak herif işi üç halkalı bir sirke çevirmek için elinden geleni yapacaktır."

"Fazla derine inme Lucas," dedi Weather. "Bu iş günah keçileri gerektirecek gibi görünüyor."

"Bu beni endişelendiriyor," dedi.

"Ve senin de ilgini çekiyor."

Bir süre oturup kucağındaki kitaba baktı. O antikalar hakkında daha fazla şey öğrenmek. Sonra ona sıırttı ve "Belki" diye itiraf etti.

LUCAS sabah kahvaltıdan sonra gazeteyi okudu ve Ignace'ın olası hırsızlıkla ilgili haberini görünce mutlu oldu ve Ignace'ın biriyle yatmış olmasını gerçekten umdu.

Her iki cinsiyetten de muhabirlere şiddetle ihtiyaç var.

Her halükarda, bu hikaye birilerini uyandırmalı.

Sam hâlâ kaşık tekniği üzerinde çalışıyor, mama sandalyesinin bir buçuk metre çevresinde yulaf ezmesi yiyordu; hizmetli denizci gibi küfrediyordu, ön taraftaki muslukla ilgili bir şeydi.

ev kapanmıyordu. Weather çoktan işe gitmiş, neredeyse her sabahı insanları keserek geçiriyordu. Letty okuldaydı, ilk yaz dönemi.

Lucas, Twin Cities'in güneyindeki Dakota County banliyölerinde yaşanan bir imar kavgasıyla ilgili bir haber fark etti. Büyük alışveriş merkezlerinden biri olan Burnsville Alışveriş Merkezi genişlemek istiyordu ve bazı ticari komşuları bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Lucas, "Hmmm," diye düşündü ve gözlerini kapattı. *Dakota İlçesi.*

LUCAS hizmetçiye bir tesisatçı çağırmasını söyledi, Sam'i başından öptü, bir kaşık yulaf ezmesinden kaçtı ve Kidd'e bakmaya gitti.

telefon numarası. Kidd, pervasız resim konusunda yardım edebilecek bir ressamdı. Lucas defterini buldu, aradı ve bir süt telefonu aldı. Kidd ya numarasını değiştirmiş ya da şehri terk etmişti.

Saatine baktı: Kidd'in dairesi nehrin aşağısındaydı.

Neil Mitford ile konuştuktan sonra uğrayabilirdi. Mitford

Valinin baltacısı; her sabah duble latte grande içmeye çıkmadan önce en az bir taşlık kesmeye çalışırdı.

Lucas kahvesini bitirdi ve giyinmek için merdivenlerden yukarı çıktı; dışarı çıktığında yine harika bir gündü, soluk mavi bir gökyüzünün altında pofuduk bulutlar, bir ilkokulun dışındaki yıldız ve çizgileri karıştırmaya yetecek kadar rüzgâr vardı. Summit Bulvarı boyunca Capitol'e doğru ilerledi, dirseği dışarıdaydı, cep telefonu ile konuşan kadınları sayıyordu yasadışı dönüşler yapmak.

MITFORD'un valilik koridorunun sonunda, bina ilk inşa edildiğinde kapıcı dairesi olarak kullanıldığını söylediği mütevazı bir ofisi vardı. Sadece bir masa, bir televizyon, bir bilgisayar ve bir Bin kitap ve çizgi film köpek kulübesi büyüklüğünde bir kağıt yığını olabiliyordu.

Mitford'un kendisi kısa boylu ve iri yapılıydı, koyu renk saçlarının tepesi seyrelikti. Son zamanlarda daha iyi giyinmeye çalışıyordu ama Lucas'a göre bunu başaramamıştı. Bu sabah pilili haki pantolon giymişti. Kalıcı ütülenmiş kırışıklıklar, çizgili kısa kollu bir elbise gömleği, tozlu ayak parmakları olan özelliiksiz siyah broganlar, cep telefonu olabilecek kadar büyük krom bir saat ve bir ağaç gövdesindeki ağustos böcekleri gibi kemerine tutturulmuş iki gerçek cep telefonu.

Toplamda beş ya da altı ayrı ve eş zamanlı moda faux Lucas'a göre, cep telefonlarını nasıl saydığınıza bağlı. "Lucas." Mitford gülümsemeye zahmet etmedi. "Lucas'ı nasıl

Bunu
halledebilir
misin?"

"Bu bir sorun gibi görünüyor," dedi Lucas, Mitford'un masasının karşısındaki berbat sandalyeye yerleşerek. "Herkes step dansı yapıyor."

Mitford çekingen bir tavırla, "Biliyorsun, Burt okul yardımı tasarısında bizi destekledi," dedi.

"Bir sürü okul yardımı faturasını sikeyim," dedi Lucas. "Dokuzuncu sınıf öğrencisiyle yattığı duyulursa okul yardımı kötü bir şaka olur."

Mitford yüzünü buruşturdu. "Onuncu sınıf öğrencisi."

"Evet, Şimdi," dedi Lucas. "Ama baŐladıklarında değil, eğer doğruyu söylüyorsa."

"Yani..."

Lucas, "Henüz kimsenin önermediği bir olasılığım var ve bu zayıf bir olasılık," dedi.

Mitford, "Açılın," dedi.

"Kız, Kline'ın bir keresinde onu Burnsville Alışveriş Merkezi'ne götürdüğünü ve

Ona birkaç bluz, etek, beyaz pamuklu külot ve birkaç push-up sütyen gibi giysiler aldı. Geceleri küçük bir i   amaŐı ve sütyen geçidi yapmayı sevdiğini söyledi. Her neyse, adam

O kadar tahrik olmuş ki otoparkta biraz sarmaŐ dolaŐ olmuŐlar. Tırnak içinde, onu sakinleŐtirdięini söyledi, tırnak içinde değil."

"Pekala. Push-up sütyen?"

"Seks karşılığında ona hediyeler aldığını söyledi."

Mitford konuyu saptırdı: "Gerçekten 'Tanrım, taşaklarımı yala, taşaklarımı yala' mı dedi?"

Lucas, "Virgil Flowers'a göre, Kline bunu söylemiş olabileceğini kabul ediyor ama bunu kızına değil annesine söyledi," dedi.

"Ah, Tanrım," dedi Mitford. "Bu korkunç bir Şey."

"Kline yaşlı karısının asla..."

"Hey, hey-unut gitsin." Mitford yüzünü ovuşturdu ve ürperdi. "Onun yaşlı karısını tanıyorum. Her neyse, çocuğu Burnsville Alışveriş Merkezi'ne götürdü ve ona sarkıntılık etti ve kadın da onu sakinleŐtirdi... Bu büyük bir olay mı?"

"Bu sana bağlı," dedi Lucas. "Bir tartıŐma yapabiliriz çocuğun ifadesine göre kıyafetleri seks karşılığında alıyormuŐ. Bir de arabada dokunma olayı vardı ki buna temel elle uyarma diyorsunuz. Yani suçun bir unsuru

alışveriş merkezinde oldu." "Ne olmuş yani?"

"Alışveriş merkezi Burnsville'de," dedi Lucas, "Dakota County'de yer alıyor. Dakota İlçesi, bilgeliğiyle, kendisini bir Bölge savcısı olarak Cumhuriyetçi."

Mitford anında parladı. "Vay anasını! Seni işe almamızın bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Bu demek değil ki..." Lucas başladı.

Mitford ayağa kalkmış, masasının etrafında dönüyor ve bir parmağını Lucas. "Evet, öyle. Öyle ya da böyle, öyle. Eğer bir Cumhuriyetçinin bu ibneyi suçlamasını sağlayabilirsek..."

"Aslında, o değildi..."

"...o zaman temize çıktık. Ellerimiz temiz. Süreçte Demokratların hiçbir dahli yok.

uzlaşmaz Demokrat hamamböceği reklam peşinde koşan anasını siktiğim at sineği Ramsey County avukatı hepimizi dibe çekecek. Bu bir Cumhuriyetçilerin sorunu. Evet, öyle."

Lucas, "Virgil bugün bazı kişilere ayrıntılar hakkında bilgi vermek üzere buraya geliyor," dedi.

"Evet. Gideceğim. Hakkında bazı garip şeyler duydum Çiçekler," dedi Mitford. "Bir keresinde sorgu hücreesindeki bir adama, adam çözülüp itiraf edene kadar ısıklık çaldığını söyleyen biri var."

"Evet, koşulları anlamak zorundasınız, adam bir tarikata mensuptu..."

Mitford'un umurunda değildi Çiçekler ve ısıklar. "Lanet olsun! Lucas! Cumhuriyetçi bir bölge savcısı! Sen benim babamsın!"

LUCAS, yokuştan aşağı St. Paul döngüsüne girdiğinde kendini iyi hissediyordu. Bir zamanlar depo, sonra da çatı katı derneği olan kırmızı tuğlalı kalın bir binaya varana kadar güneydoğu yönünde zikzaklar çizdi, ve şimdi son zamanlarda moda olan bir kat mülkiyeti idi.

Bucher ve Kline davalarının iyi yanlarından biri, büyük suç mahallerinin evine çok yakın olmasıydı - meskûn sokaklarda belki on dakika; ve hatta

Ofis. Her iki davadaki tüm üst düzey polisleri ve hatta üniformalıların çoğunu tanıyordu. Son birkaç yıl içinde Minnesota'nın güney yarısında, kuzeydeki Iron Range'de ve daha da kuzey ve batıdaki Red River Vadisi'nde davalara bakmıştı. Minnesota uzun bir eyaletti ve araba kullanmak insanı yorabiliyordu.

Bu iki dava değil. Bunlar neredeyse onun bahçesindeydi.

Daireye girerken ısıklık çalıyordu. Yaşlı bir kadın elinde eski eşyalarla dolu bir alışveriş torbasıyla iç kapıdan içeri giriyordu.

Giysiler. Ona uzattı, kadın ona göz kırptı ve adam apartman zillerinin yanından geçerek içeri girdi.

KIDD yorgun ve hafif sersemlemiş bir halde kapıya geldi. Elindeki havlunun üzerinde, bir omzuna atılmış, yaklaşık bir somun Healthy Choice ekmeği büyüklüğünde, buruşuk kırmızı bir bebek vardı. Bebeğin başını okşuyordu.

Geri.

"Hey..." Biraz şaşırılmış gibiydi. Lucas onu her gördüğünde biraz şaşırılmış gibi görünüyordu.

"Çocuğunuz olduğuna bilmiyordum," dedi Lucas.

"Birincisi," dedi Kidd. "Geçirmeye çalışıyor. Onu almak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Lucas aceleyle. "İki yaşında bir çocuğum var, onunla işim yeni bitti."

"Ah... içeri gelin," dedi Kidd, kapıdan geri adım atarak. Omzunun üzerinden seslendi, "Lauren? Pantolon giy. Bizde şirket. Polisler."

Kidd oturma odasına giden yolu açtı. Lucas'tan birkaç santim kısaydı ama omuzları daha genişti ve saçları ağarmıştı. Lucas hokey oynarken o üniversitede burslu güreşçiydi. Hâlâ kollarınızı koparabilecekmiş gibi görünüyordu.

Ayrıca, Lucas'a göre St. Paul'deki en iyi daireye sahipti; iki apartman dairesinin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş devasa bir yerdi. apartman daireleri ucuzdu. Şimdi burası bir milyon değerindeydi, tabii o fiyata alabilerseniz. Balkon Mississippi'ye bakıyordu, pencereler açıktı ve nehir kıyısındaki sazların hafif kokusu, bozulmuş sütün daha yakın kokusuyla, bebeklerin etrafında asılı kalan kokuyla karışıyordu; ve belki bir miktar yağlı boya veya terebentin.

"Ah, Tanrım," diye seslendi Kidd. "Lauren, burada bir değişikliğe ihtiyacımız olacak. Gerçekten ıslanmış. Ah...kahretsın."

"Bir dakika..." Lauren ince yapılı, siyah saçlı, küçük kalçalı, geniş ağızlı ve duşta ıslanmış saçları olan bir kadındı.

Omuzları. Yalınayaktı, üzerinde siyah bir bluz ve soluk

çizme kesimli kot pantolon. Kotun düğmelerini ilikleyerek arka taraftan çıktı. "Bunu yapabilirsin, sakat değilsin," dedi Kidd'e.

Kidd, "Evet, evet. Bu Dedektif Davenport... Kendisi Muhtemelen bir sanat problemin vardır?" Bu sonuncusu bir soru olarak ifade edilmişti ve Lauren bebeği alırken ikisi de Lucas'a baktı.

Lucas başıyla onayladı. "Summit'teki cinayetleri duydun mu?" "Evet. Lanet olası manyaklar," dedi Kidd.

"Bunun bir suçu örtbas etmek için yapılıp yapılmadığını merak ediyoruz..." Lucas cinayetleri, çömlleklerle dolu porselen dolabı ve gerçek sanat uzmanlarının iyi bir sanat eserini kırmayacağı teorisini anlattı. restoratörler ve antika uzmanları bulmakla ilgili. "Ama ölen kadınlardan birinin yeğeni olan bir çocuk, tavan arasında birkaç eski tablonun kayıp olduğunu düşündüğünü söyledi. Tek bildiği eski oldukları ve bir tanesinin arkasında 'pervasız' kelimesinin yazılı olduğu. Aslında, arkasına boyandığını söylemişti. Acaba sizin için bir anlamı olabilir mi? *Reckless* adında bir resim biliyor musun? Ya da onu listeleyebilecek veri tabanları? Ya da herhangi bir şey?"

Kidd'in gözleri kısıldı ve sonra, "'Pervasız' kelimesindeki büyük *r harfi*?" dedi. "Bilmiyorum," dedi Lucas. "Olmalı mı?"

"Yirminci yüzyılın ilk yarısında *Reckless* adında Amerikalı bir ressam vardı. Onunla ilgili bir şeyler bulmuş olabilirim..."

Lucas onu bir stüdyodan kütüphaneye kadar takip etti, dar ve karanlık bir alandı, dört duvar sanat kitaplarıyla doluydu, Lauren ve bebek arkasından geliyordu. Kidd kocaman bir kitap aldı, sayfalarını çevirdi... "Alfabetik," diye mırıldandı kendi kendine ve daha fazla döndü ve son olarak, "İşte başlıyoruz. Stanley *Reckless*. Bir çeşit korkak izlenimcilik. Fena değil ama en iyisi de değil."

Lucas'a renkli bir illüstrasyon gösterdi, bir nehir kenarı manzarası. Yanında

bebek kötü bir koku çıkardı ve memnun görünüyordu. Lucas, "Böyle bir tablo ne kadar eder?" diye sordu.

Kidd başını salladı: "Bunun için bilgisayara gitmemiz gerekecek... Bir açık artırma anket servisine aboneyim."

"Bunu duymak istiyorum," dedi Lauren. "Dizüstü bilgisayarını odaya getir "Ben altını değiştirirken bebeğin odasına git." Bebeğe: "Az önce kaka mı yaptın? Az önce kaka mı yaptın, seni küçük adam? Az önce..."

Kidd'in oturma odasında siyah bir Lenovo dizüstü bilgisayar vardı. Lauren'in peşinden bebek odasına gitti; nehir manzaralı, küçük, parlak bir küptü. Kidd odanın her yerine neşeli, dans eden çocuklar çizmişti. limon rengi duvarların etrafında.

Lucas etrafına bakınarak, "Gerçekten güzel," dedi.

"Uh." Kidd dizüstü bilgisayar açtı ve Lauren, Lucas'ın kendi alt değiştirme masasından tanıdığı yüksek kaliteli bebek poposu temizleyicisiyle bebeğin poposunu silmeye başladı. Sonra Kidd yazmaya başladı ve

Bir an sonra, "Tablolarının nadir olduğunu söylüyor. Müzayede rekoru dört yüz on beş bin dolar, bu iki yıl önceydi ve o zamandan beri fiyatlar yükseldi. Nispeten küçük bir eserleri varmış. Otuz iki bin dolara kadar iniyor... ama bu bir suluboya içindi."

"Dört yüz on beş bin dolar," diye tekrarladı Lucas. "Evet."

Lucas, "Bu bir resim için çok fazla gibi görünüyor, ama sonra karım bana temassız olduğumu söylüyor," dedi.

"Hay Allah, Kidd de o kadar kazanıyor," dedi Lauren. "Daha ölmedi bile."

"Bir resim için değil," dedi Kidd.

"Henüz değil..."

"Tanrım, ben de sana çocuğumun yatak odasını boyamak için ne kadar isteyeceğini soracaktım," dedi Lucas odanın duvarlarına el sallayarak. "Menzilimin dışında sayılır, ha?"

"Belki," dedi Kidd. "Okuduklarıma göre menzilin oldukça geniş."

LUCAS, not defterine *Stanley Reckless* ve 415.000 \$'ı şu şekilde yazmış kapıya doğru sürüklendiler. Lauren gözlerini kısarak, "Biliyor musun," dedi. "Sanırım seninle bir kez tanışmıştım, uzun zaman önce, pistte. Bana bir at için bahşış vermiştin. Bu ne zaman olmuş olmalı? Yedi ya da sekiz yıl önce mi?"

Lucas bir dakika onun yüzünü inceledikten sonra, "Kovboy çizimleri mi giyiyordun?" dedi.

"Evet! Bahis oynamaya gittim ve döndüğümde gitmiştin," dedi Lauren. Onun koluna dokundu. "Sana hiç teşekkür edemedim."

"Şey..."

Kidd, "Bu kadar yeter," dedi ve hepsi güldü.

"Biliyorsunuz, bu cinayetler... sanat profesyonelleri olabilirler ama profesyonel hırsızlar değiller," dedi Lauren. "Profesyonel biri oraya girer, istediğini alır, belki de örtbas etmek için ortalığı dağıtırdı. Ama o kimseyi öldürmezdi. Siz oraya her şeyi yazması için yeni bir dedektif gönderirdiniz ve o da

'Belki saksılar çalınmıştır' yazan bir defterle geri gelir ve kimse umursamazdı."

Lucas omuz silkti.

"Hadi ama. Doğruyu söyle. Umurlarında olur mu? Yaşlı bir yarasanın saksıları çalınsa ve kimse zarar görmese kimsenin umurunda olur muydu? Özellikle de hangi tencere olduklarını bile bilmiyorsa?" "Muhtemelen hayır," dedi Lucas.

"Yani sanat profesyoneli olabilirler ama profesyonel hırsız değillerdi," dedi Lauren. "Eğer yaşlı bir kadını öldürürseniz, herkes heyecanlanır. Yine de, sanırım, bir çift küçük aptal amatör keşler. Ya da belki tanıdıklar veya akrabalar. onları öldürmek için."

Lucas'ın alını kırıştı. "Ne iş yapıyorsun Lauren? Polis değil miydin?"

"Hayır, hayır," dedi. "Yazar olmaya çalışıyorum."

"Romanlar mı?"

"Hayır. Kurgusal bir hayal gücüm yok. Bu bir kelime mi? *Kurgusal mı?*"

"Bilmiyorum," dedi Lucas.

Bebeği birkaç kez zıplattı; görüldüğünden daha güçlü, diye düşündü Lucas. "Hayır," dedi. "Eğer bir şeyler yayımlatabilirim, muhtemelen daha çok gerçek suç türünde olacak."

LUCAS gittikten sonra Lauren ve Kidd ellerinde Lauren bebeğinin elini tuttu ve "Adama el sallama, el sallama..." dedi.

Lucas düşündü, hmm. Kan dolaşımına bir testosteron akışı olmuştu. Sıska, kovboy kızı görünümlü bir kadındı ve insanın biraz daha zor nefes almasını sağlayabilirdi; sağladı da. Adının yanı sıra gözlerinin eğimiyle ilgili bir şey ona dünyanın en güzel kadını Lauren Hutton'ı hatırlatmıştı. Ve son olarak, katiller hakkında düşünmesini sağladı. Onun argümanı Sağduyu, ama o zaman, çoğu yazar gibi, muhtemelen hırsızlar hakkında bir bok bilmiyordu.

Bucher'da yarım düzine polis vardı, çoğu büro işi yapıyordu - telefon defterlerini ve telesekreter kayıtlarını kontrol ediyorlardı, çeklere ve kredi kartlarına bakarak Bucher'ın mali ve sosyal hayatının bir resmini çıkarmaya çalışıyorlar.

Lucas Smith'i müzik odasında buldu. Biriyle konuşuyordu. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir kadın ve mavi gofre takım elbiseli, yuvarlak çenesinin altında çok küçük bir papyonu olan iri bir adam.

Smith onları tanıştırdı: Leslie ve Jane Little Widdler, Edina'da bir dükkân işleten antika uzmanları. Hepsi el sıkıştı; Leslie altı-yedi yaşlarında, şişman elleri ve dişlerinde şeffaf telleri olan etine dolgun biriydi. Jane ufak tefekti, kısa, sıkı bir saç kesimi, kemikli soğuk elleri ve garip bir şekilde kaskatı bir ifadesi vardı.

"Bir şey bulabildin mi?" Lucas sordu.

Jane Widdler, "Daha yeni başlıyoruz," dedi. "Burada çok güzel şeyler var. Bu lanet vandallar... Verdikleri zararın kesinlikle farkında değiller."

"Cinayetlerden bahsetmeye bile gerek yok," dedi Lucas.

"Ah, pekâlâ," dedi Jane ve elini salladı. Bir şekilde Lucas'ın suçlu tavrını yansıtıyordu: yaşlı kadınlar gelir giderdi ama bir XVI. yaldızlı-bronz komodin sonsuza kadar devam etti.

Lucas Smith'e "Sigorta belgelerini aldın mı?" diye sordu.

"Evet." Smith çantasını karıştırdı ve Lucas'a bir tomar kâğıt uzattı. "Senin kopyan."

Lucas ona Kidd'in Stanley Reckless'la olan ilişkisini anlattı.

"Mücevherler ve bu tablo arasında büyük bir paradan bahsediyoruz, John. Biz

başka neyin eksik olduğunu bile bilmiyorum. Düşünüyorum da, bu iş Nate Brown'ın boyunu aşar."

Smith, "Ah, Brown yapmadı. Onun zeki olduğunu sanmıyorum. direnecek kadar kötü biri olduğunu sanmıyorum. Yaşlı kadınları öldürecek kadar kötü biri olduğunu da sanmıyorum. O bir tür yaşlı takılma adamı."

"Reckless tablosu nedir?" Leslie Widdler kaşlarını çatarak sordu. "Sigorta listesinde yok."

"Öyle mi olmalı?"

"Kesinlikle. Gerçek bir Stanley Reckless tablosu son derece değerli olurdu. Nereye asılmıştı? Çerçevesini mi aldılar, yoksa..."

"Asılmamıştı," dedi Lucas. "Depoda olmalıydı." "Depoda mı? Emin misin?"

"Bize söylenen buydu," dedi Lucas. "Neden?"

Widdler dudaklarını diş tellerinin etrafında büzdü. "Mesele şu ki, buradaki tablolardan bazıları... açıkçası, bir sürü saçmalık var. Eminim Bayan Bucher onları duygusal nedenlerle astırmıştır."

Jane Widdler, "Bunlar tamamen meşru ve anlaşılabilir," dedi, bir yandan da öyle olmadıklarını ima etmeyi başardı.

"...ama gerçek bir Reckless depoda olmamalıydı. Aman Tanrım..." Widdler yüksek tavana baktı, dudakları kırıldadı, sonra Lucas'a baktı: "İyi bir Reckless tablosu bugün yarım milyon dolar değerinde olabilir."

Smith'ten Lucas'a: "Birikiyor, değil mi? Profesyonel bir iş."

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Profesyonel ama belki biraz kaçık. Kavgaya yok, boğuşma yok, ses yok, panik belirtisi yok. Patlat. Onlar öldü. Sonra da katiller evi didik didik etmek için acele etmiyorlar."

"Oldukça soğuk."

"Oldukça büyük para," dedi Lucas. "İkimiz de biliyoruz ki Otuz dolar için ve sebepsiz yere birini öldüren insanlar. Ama bu..."

Smith başıyla onayladı. "*Star Tribune*'deki Ignace denen adam bizi gerçekten yakaladı. Her yerden telefonlar alıyoruz."

"*New York Times*?"

"Henüz değil ama bekliyorum," dedi Smith.

"Katili bulsan iyi olur John," dedi Lucas.

"Biliyorum." Smith mutlu değildi: Hâlâ üzerinde çalışacak bir şey yoktu ve dava eskimeye başlamıştı. "Bu arada, Carol Ann Barker üst katta, Bucher'ın eşyalarını kontrol ediyor."

"Barker?" Lucas ismi hatırlamıyordu.

Smith, "Los Angeles'tan yeğenim," dedi. "Vasiyeti o yerine getirecek. O bir aktris." "Öyle mi?"

"Karakter oyuncusu, sanırım. Komik bir burnu var." Widdlers'a şöyle bir baktı. "Aslında bunu kastetmemiştim..."

Jane Widdler tahta gibi bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedi. "Burnu oldukça küçük."

LUCAS Barker'la konuşmak istiyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarken Sigorta belgelerini karıştırdı; standart belgelerin yanı sıra on sayfalık bir ev eşyası envanteri de vardı. On sayfa yeterli değildi. Ev eşyalarının hiçbirinin Mobilya ya da tabloların değeri 10.000 doların altındaydı, bu da pek çok şeyin atlandığı anlamına geliyordu.

Tabloları saydı: on, on iki, on altı. Evde en az otuz kırk kişi vardı. Elbette, Widdler haklıysa, çoğu sadece manevi değeri vardı. Lucas, manevi değeri olan tabloların hiçbirinin kayıp olmadığına bahse girerdi.

LUCAS, Barker'ı Bucher'ın yatak odasında yerde otururken buldu, Aile fotoğraf albümlerini karıştırırken. Biraz fazla kiloluydu, saçları biraz fazla büyüktü ve Twin Cities'de görülen her şeyin üç moda ötesinde gözlükleri vardı.

Bardaklar Lucas'ın en küçük burunlarından birinin üzerine tünemişti. Dikkatle yontulmuş kenarları büyük bir burun ameliyatı geçirdiğini düşündürüyordu. Hava durumu ilgimi çekmedi. Onun bir burun estetiği, değeri ve ortaya çıkan sorunlar hakkında. Lucas, Barker'a cerrahı tarafından kötü hizmet edildiğini düşünüyordu.

Lucas tepesinde belirdiğinde başını kaldırıp baktı. Gözlüğü bir santim kadar kaydı ve siyah plastik çerçevelerin üzerinden ona baktı. "Çok fazla resim var ama bu bize bir başlangıç sağlar."

"Neyin üzerine?" Lucas sordu.

Gözlüklerini küçük burnuna geri itti. "Pardon, polisten değil misiniz?"

Lucas, "Ben eyalet polisindenim, St. Paul'den değil," dedi. "Neye başlayacağız?"

Elini deri ciltli üç fotoğraf albümüne doğru salladı. "Connie Teyze'nin büyük Noel ve doğum günleri olurdu.

partiler düzenlendi. Hem içeride hem de dışarıda Paskalya yumurtası avı yapıldı ve çok sayıda fotoğraf çekildi," diyor Barker. "Muhtemelen mobilyaların çoğunu bir ya da başka bir resimde görebiliriz."

"Harika bir fikir," dedi Lucas, onun yanına çömelip fotoğraflardan birini eline alarak. Connie Bucher, çok daha gençti, yanında yarım düzine insan ve arka planda bir içki dolabı vardı. "Peki ya mücevherleri?" Lucas sordu. "Arkadaşlarından biri başucundaki mücevherlerin bile çok değerli olduğunu söyledi."

"O haklı. Maalesef çoğu eski olduğu için mikro fotoğraf yok. Elimizdeki tek şey sigorta sözleşmesindeki açıklamalar ve bunlar da aslında anlamsız. Eğer hırsızlar

sofistike, gevşek taşlar zaten Amsterdam'da olabilir." "Ama muhtemelen ağırlıkları falan öğrenebiliriz?" Lucas sordu.

"Eminim."

"Stanley Reckless adında bir ressam duydun mu hiç?" Kadın başını salladı. "Hayır."

"Depoda bir tablo varmış.

Arkasında 'pervasız' yazıyordu." dedi Lucas. "Stanley Reckless adında bir ressam var, resimleri çok değerli."

Barker başını salladı: "Bu mümkün. Ama ben bilmiyorum. Diğer çocuklara sorabilirim."

"Eğer istersen."

Bir polis elinde bir avuç fotoğrafla geldi. "Kayıp bir tane," dedi. "Fotoğraf müzik odasında çekilmiş ama hiçbir yerde bulamıyorum."

Lucas ve Barker ayağa kalktı, Barker fotoğrafı çekti ve Lucas omzunun üzerinden baktı. Fotoğrafta, üstü hemen hemen kare şeklinde, kahverengi, küçücük bir masa görülüyordu. Üst kısım ya kakma bir çizgiyle ya da gerçek bir bölmeye ikiye ayrılmıştı. Masa tablasının altında, pirinç kulplu küçük bir çekmece seçilebiliyordu.

Barker bir süre baktıktan sonra, "Biliyor musun, bunu hatırlıyorum. Bu yıllar yıllar önceydi, ben çocukken. Eğer üstünü arkaya katlarsanız, içinde bir dama tahtası vardı. Sanırım bir dama tahtasıydı. Çocuklar bunun gizli bir saklanma yeri olduğunu düşünürdü, ama içinde hiçbir zaman gizli bir şey olmadı. Damalar çekmecedeki dururdu."

"Sigorta listesinde var mı?" Lucas sordu. "Değeri hakkında bir fikrin var mı?" Elindeki kâğıtları karıştırdı.

Polis başını salladı: "John'un listesini kontrol ettim. Böyle bir şey varmış gibi görünmüyor. Dama oyunundan bahsedilmediği kesin."

"Aşağıda bazı antika uzmanları var," dedi Lucas. "Belki onlar bilir."

O VE BARKER fotoğrafları Widdlers'a götürdüler. Barker tanıştırdıklarında öksürdü ve bir an için parmak eklemlerini dişlerine bastırarak, "Aman. Sanırım bir böcek yuttum."

"Protein," dedi Jane Widdler. Barker'la konuşmaya devam ederek ekledi: "Çok güzel bir kolye... Tiffany mi?"

Barker gülümseyerek, "Umarım öyledir," dedi.

Lucas krupiyelere, "Kayıp bir masamız var. Sanırım katlanabilir bir dama tahtası olabilir." Masanın fotoğrafını Leslie Widdler'a uzattı ve "Değeri hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

İki satıcı önce bir an ona, sonra da birbirlerine baktı, Sonra tekrar fotoğrafa baktı. Leslie Widdler karısına, "Elli bin beş yüz dolar mı?" dedi.

İşaret parmağıyla onu işaret etti: "Kesinlikle."

"Bunu yakından söyleyebilir misin?" Lucas sordu.

Leslie Widdler fotoğrafı Lucas'a geri verdi. "Bayan Widdler. Bucher bu masayı - Çin işi bir tavla masası, dama tahtası değil, on sekizinci yüzyılın sonları - Minnesota Orkestra Birliği'ne bağışlamış, iki Aralık önce olmalı. Cobler'dan Bayan Leon Cobler tarafından satın alındı. Şekerler ve Minneapolis Enstitüsü'ne bağışladı." Nefes almak için durdu ve sözlerini şöyle tamamladı: "Bugün olduğu yerde."
"Ateş et," dedi Lucas.

Vali aradı ve Lucas onu almak için koridora doğru sürüklendi. "İyi iş çıkardın. Adamınız Flowers buradaydı ve ilginç bir sunum yaptı," dedi vali. Adı Elmer Henderson'dı. İlk döneminin iki yılındaydı, popülerdi ve yaklaşan seçimlerde her iki mecliste de Demokrat çoğunluğu sağlamaya çalışıyordu.
seçimler. "Dakota County'nin önerisini zorladık ve Flowers bunun uygulanabilir olabileceğini kabul etti. Kanıtları Dakota County'ye götürebilir ve büyük jüriyi toplamalarını sağlayabilirdik. Güzel ve düzenli."

"Eğer işe yararsa."

"Öyle olmalı," dedi vali. "Bu kız... mmm... kanıt niteliğindeki fotoğraflar onun tamamen gelişmemiş olmadığını gösteriyor. Yani, bir kadın olarak."

"Vali... efendim..."

"Hadi ama, gevşe biraz Lucas. Onu aramayacağım."

Henderson dedi ki. "Ama şu 'Tanrım, taşaklarımı yala' cümlesi insanın dikkatini çekiyor."

Lucas, "Dakota County ile konuşacağım," dedi.

"Öyle yap. Bu arada, neden herkes senin adamına 'şu lanet Çiçek' diyor?"

O SABAH erken saatlerde, Leslie Widdler evinde oturuyordu. marigold çerçeveli kaldırım taşı verandasında düşük kalorili tereyağı ve yumurta çırpıcı ile kızarmış ekmek yiyor, dereye bakıyor, güneşin tadını çıkarıyor, *Star Tribune*'ü açıyordu; karısı Jane içeride Minnesota Public Radio'da Mozart'a eşlik ediyordu.

Bir kelebek kanat çırparak geçti, gösterişli bir şeydi, kaplan kırlangıçkuyruğu olabilirdi ve Leslie gözleriyle bir an için onu takip etti. Bunun tipik bir vahşi yaşam deneyimi olduğunu düşündü. dereydi - hayır, durun, dereydi; bunu hatırlamak zorundaydı - ve oldukça onayladı.

Bir kelebek, örneğin bir karga ya da mavi alakarga gibi gürültülü değildi; oldukça narin, güzel ve zevkliydi. Üzerinden bir uçak geçerd, ama doğuya doğru ve o sese alışmıştı. Dere kenarında yaşıyorsanız biraz gürültü önemli değildi. Tam derenin *üzerindeydi* - gazeteyi sallayıp açtığında arka bahçesindeydi ve geceleri klima çalışmadığında derenin şırıltısını duyabiliyordu.

Koşuyorum.

Jane, Bang & Olufsen hoparlörlerinden mutfağa yansıtılan müzik eşliğinde kendi kahvaltısını hazırlıyordu; bir orkestranın içinde yaşamak gibiydi ve hoparlörleri ayarlayarak

Bang & Olufsen'in talimatlarına göre

Örneğin viyoladan başlayıp nefeslilere ve kemanlara kadar uzanıyordu.

Çok güzeldi. Hoparlörlerden asla hoparlör olarak bahsetmezdi; onlardan her zaman Bang & Olufsens olarak bahsederdi.

Jane Widdler, kızlık soyadı Little. Carleton Koleji'nde, o ve Leslie ile tanışmış ve çift olmuşlardı, Leslie oda arkadaşları tarafından Koca Belalı olarak biliniyordu, oda arkadaşları Leslie'nin asla keşfedemediği belirsiz bir nedenden dolayı bunu komik buluyorlardı.

Ve son sınıfın yarısında Küçük adında bir kadınla flört edip evlendiğinde, tabii ki Büyük ve Küçük Widdler. Nedense, aynı eski ev arkadaşları bunun daha da komik olduğunu düşündüler ve düğün şapelinin arkasından gülüşmeleri duyulabiliyordu.

Jane Little Widdler bu lakapları onaylamıyordu; ama Carleton'dan uzun zaman önce tanıdığı ve çoğu şirket ilişkileri, widget satışları ve sirk yönetimi bataklığında gözden kaybolmuş kişiler dışında kimse bu lakapları kullanmadığı için bunu nadiren düşünüyordu.

Jane kahvaltılık smoothie'sini hazırlıyordu. Bir fincan ananas suyu, bir fincan çilek, yarım fincan muz, biraz ondan, biraz bundan, biraz yoğurt ve buz, sinir bozucu bir dakika boyunca karıştırıldı, blenderin uğultusu

Mozart. Durduğunda, sürgülü paravan kapıdan Leslie'nin sesini duydu: "Aman Tanrım!"

Ses tonundan ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Botoks iğneleri yüzünden tam olarak kaşlarını çataıyordu ama kaşlarını çatarak baktı ve kapıya doğru adım attı: "Ne? Dere mi?"

Widdlers, Minnehaha Deresi'nin adının resmi olarak Minnehaha Çayı olarak değiştirilmesi için bir imza kampanyasına öncülük ediyordu.

hissettikleri kombinasyon daha coşkuluydu. Son zamanlarda derede bazı değersiz kanocularla karşılaşmışlardı; aralarında Leslie'yle bağıra çağıra kavga eden solcu bir avukat da vardı. Halk için kürek çekmek. Siktir et onu. Dere insanlara ait değildi.

Ama Koca Widdler'ın sesini yükselten dere ya da çay değildi. Leslie ayaktaıdı. Üzerinde beyaz, bol kollu, uzun elyaflı, pamuklu bir Mısır gömleği vardı,

bileklerinde siyah sedef düğmeleri, madras ekose şortu ve Salvatore Ferragamo sandaletleriyle oldukça şık görünüyordu.

Sabah güneşı altında güzel, diye düşündü. "Şuna bir bakın," dedi.

Ona *Star Tribune*'ü uzattı.

Büyük manşette şöyle yazıyordu: *Cinayetler Görünmez Soygunu Gizledi mi?*

Onun altında, daha küçük *puntolarla*, *Milyonlarca Antikanın Kayıp Olabileceği* yazıyor.

"Aman Tanrım," dedi Jane. Okudukça kaşları daha da çatıldı. "Acaba Ruffe Ignace kim?"

"Sadece bir muhabir. Sorun bu değil," dedi Big Widdler, Ellerini bir kelebek gibi çırpıyor. "Bir envanter yaparlarsa, eşyalar olabilir..." Bang & Olufsen marka ince telefon gömme porselen dolabın yanındaki yerinden çalmaya başlayınca ona doğru uzandı. "...listede tespit edilebilenler var ve hangileri olduklarını bilemeyeceğiz. Eğer fotoğraflar varsa..."

Telefonu açıp "Alo?" dedi ve bir saniye sonra "Dedektif? Şey, tabii..."

Jane sarsıldı, bir elini göğsüne koydu, diğerini Tezgah. Bu olabilirdi: uğruna çalıştıkları her şey göz açıp kapayıncaya kadar yok olabilirdi.

Leslie, "Merhaba, evet, benim... uh huh, uh huh..." dedi. Sonra gülümsedi ama sesini durgun ve profesyonel tuttu. "İhaledeki konumumuza halel getirmedeği sürece yardım etmekten memnuniyet duyarız, eğer

bir emlak müzayedesi olmalı. Neden olduğunu anlayamıyorum, eğer tek istediğiniz bir fikirse... Mmm, bu öğleden sonra iyi olur. Karımı da getiririm.

Asistanımız dükkana bakabilir. Saat bir o zaman. Yemekten sonra görüşürüz."

Telefonu bıraktı ve kıkırdadı: "St. Paul polisine Bucher soruşturması hakkında danışmanlık yapmamız istendi."

Jane gülümseyen bir bakış attı. "Leslie, bu *çok zengin*. Ve ne var biliyor musun? Bu Carmody & Loan'ı gerçekten kızdıracak."

Carmody & Loan, kalite açısından Şehirlerdeki tek olası rakipleriydi. Eğer C&L'den değerlendirme yapması istenseydi, Jane çok kızardı. Melody Loan'ın *bu* konuda ne diyeceğini duymak için *sabırsızlanıyordu*. Çok sinirlenirdi. Dedi ki, "Belki de şu Ruffe Ignace denen kişiye randevu haberini ulaştırmanın bir yolunu bulabiliriz."

Leslie'nin kaşları havaya kalktı: "Bunu yüzüne vurmak mı istiyorsun? Mmmm. Bazen tam bir *sürtük* oluyorsun. Bunu sevdim." Ona doğru ilerledi ve elini sabah giydiği, aslında iyi yıkanmış bir Shotokan karate kıyafetinin alt kısmı olan pantolonun içine, kasık kıllarına doğru kaydırdı.

Duruşunu biraz genişletti, poposunu tezgâha yasladı, dudağını ısırды, botoksu göz önünde bulundurarak elinden gelenin en iyisini yaptı, yarı esrik bir bakış attı. "Ovala, koca adam," diye fısıldadı. Smoothie neredeyse unutuldu.

AMA LESLIE'nin de söylemeye meyilli olduğu gibi, Tanrı verir ve bir sonraki nefeste geri alması çok muhtemeldir. Sabahı dükkânda geçirdiler, müşterileri ve diğer satıcıları aradılar. faturalarla uğraşılıyor, State Farm acentesiyle şemsiye poliçeleri hakkında tartışıyorlardı. Öğle vakti bir sandviççide ekşi mayalı ekmek üzerine Asiago biftekli sandviç yemek için durdular ve ardından St. Paul'e doğru yola çıktılar.

Jane'in artık "o hurda yığını" olarak adlandırdığı Audi A4'ünde I-494'te doğuya doğru gidiyorlardı ki istenmeyen bir telefon daha geldi. Jane el yordamıyla cep telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. Arayanın kimliğinde *Marilyn Coombs* yazıyordu.

"Marilyn Coombs," dedi Leslie'ye. Leslie,

"Şu lanet olası hikâye," dedi.

Jane cevaplama düğmesine basıp "Alo?" dedi.

MARILYN COOMBS, Jane'e göre uzun zaman önce ölmüş olması gereken yaşlı bir kadındı. Sesi zayıf ve titrekti: "Jane? Connie Bucher'a olanları duydun mu?"

"Daha bu sabah gazetede okudum," dedi Jane. "Şok olduk."

Coombs, "Claire Donaldson'ın başına gelenle aynı şey," diye sızlandı. "Polisi aramamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tanrım, polisle uğraşmaktan nefret ederim," dedi Jane. "Muhtemelen avukat tutmak zorunda kalırız ve bunu istemeyiz... bilirsiniz."

Coombs, "*Bu* konuda bir şey söyleyemeyiz," dedi. "Ama Claire'in öldürüldüğüne dair elimde bir kupür var ve Jane, onlar sadece *aynı*."

"Claire'in vurulduğunu sanıyordum," dedi Jane. "Ben de öyle duydum."

Coombs, "Bunun dışında ikisi de aynı," dedi. Jane gözlerini devirdi.

"Biliyor musun, Claire'i o kadar iyi tanı mıyordum," dedi

Jane. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum..."

"Hayır, hayır, yorgan çalışma grubu aracılığıyla kim olduğunu biliyorduk ama onu gerçekten *tanı mıyorduk*. Her neyse, kupürü görmek isterim. Eğer kupürü görebilseydim, muhtemelen size polis hakkında daha iyi bilgi verebilirdim. kupür."

Coombs, "İşte burada," dedi.

"Peki. Neden bu akşam uğramıyoruz?" diye önerdi Jane.

"Muhtemelen geç olacak, şu anda bir randevumuz var. İzin verin bir göz atın."

"Eğer bunun doğru olacağını düşünüyorsanız,"

dedi Coombs. "Hata yapmak istemeyiz." "Tamam

o zaman," dedi Coombs. "Yemekten sonra."

"Korkarım bundan daha geç olacak. Eau Claire'e gidiyoruz. Saat kaçta yatıyorsun?"

"TV haberleri bitene kadar olmaz."

"Tamam. Ondan önce döneriz. Muhtemelen... hava kararmak üzereyken."

Bu da onlara konuşacak bir şey verdi. "Her şey dağılıyor mu, Leslie? Her şey dağılıyor mu?" Jane sordu. Tiyatro kulübündeydi ve Edina Küçük Tiyatro'nun eski başkan yardımcısıydı.

"Tabii ki hayır," dedi Leslie. "Sadece biraz temizlik yapmamız gerekiyor."

Jane iç çekti. Sonra dedi ki, "Sence Hermès çok mu çok mu?" Üzerinde ördekler olan bir Hermès eşarp takıyordu ve ördeklerin küçük kırmızı tasmaları vardı ve birbirlerine ciyaklıyorlardı.

"Hayır, hayır. Bence sana çok yakışıyor."

"Umarım üzerimize yıkılmaz," dedi Jane.

"Polislerin çoğu bir kase spagettiden daha aptaldır," dedi Leslie.

"Merak etme, tatlım."

Yine de Jane, narin dirseği Audi'nin camının altındaki deri desteğin üzerinde, parmakları yanağında, düşünmeden edemiyordu,

Her şey sona eriyorsa, tüm suçu Leslie'ye atmanın bir yolu olup olmadığını düşündü.

Belki *de...* Ona, spekülâtif bir *şekilde* şakağına baktı ve "*Hayır, bu çok erken*" diye düşündü.

Sonra polislerle buluştular. Ve Stanley Reckless'in bir tablosu da dahil olmak üzere kayıp antikalar hakkında konuştular.

Oak Walk'tan çıkarken Jane, "Şu Davenport denen adam bir kase spagettiden daha aptal *değil*."

"Hayır, değil," dedi Leslie. Arabanın kapısını onun için tuttu, onu içeri soktu, öne doğru eğildi ve şöyle dedi: "Şu konu hakkında konuşmalıyız Pervasız."

"Ondan kurtulmalıyız. Yakalım," dedi Jane.

Leslie, "Yarım milyon dolarlık bir tabloda vazgeçecek değilim," dedi. "Ama bir şeyler yapmak zorundayız."

Eve dönerken yolda konuştular. Jane, çözümün onu yok etmek olduğunu savundu. Cinayette zaman aşımı diye bir şey yoktu, ve gelecekte bir gün, paranın çağrısı çok güçlü olursa, onu satmak isteyebilirler ve yakalanabilirler.

"Yeni, taze bir Reckless - bu biraz dikkat çekecektir," dedi.

"Özel satış," dedi Leslie.

"Bilmiyorum," dedi Jane.

Leslie, "Yarım milyon dolar," dedi ve o bunu söylediğinde Jane parayı istediğini anladı.

Eve gittiler ve yemekten sonra Leslie bir tabureye çıkıp Reckless'ı çatı katının kışlarındaki çift gizli depolama alanından çıkardı.

"Muhteşem bir parça mı?" dedi. Onu ters çevirdi ve tuvalin arkasına kazınmış isme baktı. Leslie şişman olmasına rağmen hâlâ güçlüydü. Çerçeveyi sıkıca kavrayarak döndürdü, önce yanlarını, sonra üstünü ve altını oynattı ve çerçeve yayılmaya başladı.

Yeterince gevşediğinde, hâlâ sedyelerin üzerinde duran tuvali kaldırdı,

çerçeveden çıkarıp yemek masasının üzerinde iyi bir ışığın altına koyun.

"Güçlü bir imzam var," dedi. Reckless dikkatlice imzalamıştı Resmin ön yüzünde, sağ altta, çimenli yeşil bir arka plan üzerinde güzel bir kırmızı imza var. "Arkadakine gerek yok."

"Çıkarmak mı?"

Leslie, "Eğer onu çıkarırsak, o zaman Bucher tablosu olarak tanımlanamaz," dedi.

"Her zaman bazı... kalıntılar olacaktır."

Leslie, "Eğer görmek istemiyorsan, hayır," dedi. O da baktı bir süre resim yaptıktan sonra şöyle dedi. "Yapacağımız şey şu. Şimdilik çiftlikte saklayacağız. Güzelce ve sıkıca sarın. Çerçeveyi yakarız. Zaman bulduğumda, 'Reckless'ı arkadan çıkaracağım - en azından birkaç haftamı alır. Biraz eski dönem boyası alırız - Dick Calendar'dan biraz alabiliriz - ve

"Pervasızca" idi. Sonra onu Omaha'ya, Kansas City'ye, hatta Vegas'a götürüp bir kiralık kasa kir alıyor ve beş yıl boyunca saklıyoruz. Beş yıl içinde altın gibi olur."

Kötü fikir, diye düşündü Jane, ama para için yanıp *tutuşuyordu*.

ÜÇ SAAT SONRA, Widdlers tekrar yola koyuldu.

"Leslie, elleri Lexus'unun ahşap çerçeveli direksiyonunda saat on ve dördü gösterirken, "Bu işte önemli bir delilik unsuru var," dedi. Tulum yok, eldiven yok, saç filesi yok. Attığımız her adımda DNA döküyoruz."

"Ama yüzde seksen ihtimalle hiçbir şey yapmamız gerekmeyecek," dedi Jane. "Hiçbir şey yapmamak en iyisi olur. Gazete kupürünü görmezden geliriz, onu polisle ve mahkeme fikriyle korkuturuz. Sonra, pürüzlü kısımları aştığımızda, ona geri dönebiliriz. Bunu kendi iyi zamanımızda yapabiliriz. Ya da belki öylece ölüverir. Yeterince yaşlı."

Paul'deki Lexington Bulvarı'nda, Como Park'a doğru gidiyorlardı ve gün batımını yarım saat geçiyordu. Yaz öğleden sonrası saat ona doğru uzayıp gidiyordu. Kuzeydeki en önemli caddelerden biri olmasına rağmen

Lexington güney sokakları geceleri sessizdi, kaldırımlarda birkaç insan vardı, trafik hafifti. Marilyn Coombs'un evi parkın dışında, daha dar ve karanlık bir sokak olan Iowa'daydı. Bir blok öteye park eder ve yrrlendi; burası yürümek için bir mahalleydi.

"DNA'yı unutma," dedi Leslie. "Her ihtimale karşı. Ani hareket yok. Sa tellerini tek tek bulabilirler. Orada *süzülmeyi* düşün. Evin her yerinde dolaşmayalım. Hiçbir şeye dokunmamaya çalışın. Hiçbir şeyi elinize almayın."

"Ben de en az senin kadar bu işe bağlıyım," dedi Jane, sesinde soğuk bir hava vardı. "Yaptığımız şeye odaklan. Pencerelele dikkat et. Bırak konuşmanın çoğunu ben yapayım."

"DNA..."

"DNA'yı unutun. Başka bir şey düşün."

Sesinde biraz hırıltı vardı. Leslie ona baktı.

Sokaktan gelen küçük ışık kırıntılarını ve ne kadar narin bir boynu olduğunu düşündü...

Eve yaklaşıyorlardı. Yorgan alışma grubuyla birlikte yarım düzine kez eve girmişlerdi. "Peki ya tetik?" Leslie sordu.

"Aynısından. Burnuna dokun. Eğer kabul edersem, burnuma dokunacağım," dedi Jane.

"Onun arkasında olmak zorundayım. Ne yaparsam yapayım, onun arkasında olmalıyım."

"Eğer o ss gevşekse..." Coombs'un merdiven tırabzanının alt direğinde altı inçlik meşe bir top vardı. Merdiven koridora, i sundurma kapısının saçına iniyordu. "Eğer sadece oraya takılı, çoğunun olduğu gibi..."

"Buna güvenemeyiz," dedi Leslie. "Yetkili bir adli tabibin buna inanacağından emin değilim zaten."

"Yaşlı kadın, merdivenin dibinde l, süslemelere uyan alın kırığı, süslemenin üzerinde sa... Tartışacak ne var?" Jane sordu.

"İçeri girdiğimde görecekim," dedi. "Bundan kurtulabiliriz. Bir mutfak bıçağının üzerine düştüğüne inanmayacakları kesin."

"Konuşmana dikkat et, sevgilim. Unutma, deniyoruz." Zarafet için çalışıyoruz. Kliban Kedi Takvimi'nin her sayfasının en üstünde yazılı olan bu yılki sloganları buydu: *Zarafet! Elegance* ile daha iyi iş! Jane ekledi, "Sevmediğim iki şey bıçak fikri hakkında. Birincisi, bu anlık bir şey değil. Hala çılgılık atabilir..."

Leslie, "Boğazı kesilirse olmaz," dedi. Leslie bıçak fikrini sevmiştii; bu fikir onu tahrik etmişti.

"İkincisi," diye devam etti Jane, "her yere kan püskürtüyor olabilir. Eğer onu takip edersek ya da kıyafetlerimize bulaşırsa... bu bir Dağınıklık. Finial ile, *bom*. Aşağı iniyor. Doğru yaparsak onu hareket ettirmemize bile gerek kalmaz."

"Çıkarken."

"Çıkarken. Oradayken sakın, soğukkanlı ve toparlayıcıyız," dedi Jane. Bunu görebiliyordu. "Konuşuruz. İşe yaramazsa, nazik davranırız ve bizi kapıya kadar götürmesini sağlarız."

"Arkasından yürüyorum, eldiveni takıyorum."

"Evet. Eğer uç gevşerse, ya kafatasının arkasına, aşağıya ya da tam alnına vurmanız gerekir. Belki... İnsanların nasıl düştüğünü düşünüyorum. Belki bir parmağını falan kırmamız gerekecek. Birkaç parmak. Aşağı inerken parmaklıklara takılmış gibi."

Leslie başını salladı, caddedeki bir bisikletli için frene dokundu. "I onu kaldırabilir ve tırnaklarını parmaklıklara çizebiliriz, belki diğer elimize biraz halı lifi koyabiliriz. Ufak tefek, muhtemelen onu yeterince yakından kaldırabilirim, tek yapmamız gereken tırnağının altına biraz vernik sürmek..."

"Bu bir plan," dedi Jane. "Eğer finial gevşerse."

Leslie bir anlık sessizlikten sonra, "Yine de bıçağın belli bir çekiciliği var," dedi. "Üç gün arayla kafatasları parçalanmış iki yaşlı kadın. *Birileri* bunun oldukça ağır bir tesadüf olduğunu düşünecek. Bıçak

farklı bir yöntem ve aptalca görünüyor. Başka bir küçük keş olayı. Ve eğer *hiçbir şey* alınmazsa..."

"Bıçakla yaparsak muhtemelen bir şeyler almak daha iyi olur."

Jane dedi ki. "Yani, o zaman bunun cinayet olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacak. Neden?"

Onu öldürmek mi? Onu soyamak için. Gizem istemiyoruz. Net bir hikaye istiyoruz. Öldür onu, çantasını al. Çık dışarı. Eğer cinayet olduğunu anlarsa, büyük bir gizem olacak."

"Ve bunu *akıllıca* görecekler. Küçük bir keş olmadığını anlayacaklar."

Jane ikisini dengeledi. Jane, "Sanırım finial," dedi. "Eğer nihai işler, temiz bir şekilde uzaklaşırız. Kimse şüphelenmez bile. Bıçakla birlikte bir şeyler arayacaklar, bağlantıların peşine düşecekler."

Sonra, evden ayrıldıklarından beri yaklaşık on beşinci kez, Leslie, "Eğer finial çıkarsa..." dedi.

"Muhtemelen yine de yapmazlar," dedi Jane. "Yaşlı yarasanın ödünü koparacağız."

MARILYN COOMBS, büyük bir resim penceresi ve arkada iki arabalık garajı olan, bir zamanlar müstakil olmayan, şimdi ise muhtemelen 60'larda inşa edilmiş bir geçiş yoluna sahip, savaş sonrası güzel bir evde yaşıyordu. Dış cephe kaplaması daha yeni plastikti ve saçaklarda ısıtılmalı plastik oluklar vardı. Ön bahçe dar, dekoratif ve dikti. Beş beton basamak sizi platforma çıkarıyor, beş basamak da dış sundurma kapısı. Boomers'ın bebekken kullandığı arka bahçe daha büyük ve çitlerle çevriliydi.

Avludaki basamakları tırmanıp sundurma kapısına çıktılar, sundurma kapısından geçtiler; bu evlerde kapı zili sundurmanın içindeydi. Yukarı çıkarken Leslie sağ eline pamuklu bir bahçe eldiveni geçirdi ve eldiven parmağıyla kapı ziline bastıktan sonra elini ceketinin cebine soktu.

COOMBS SEKSEN YAŞINDAYDI, diye düşündü Jane, hatta seksen beş. Saçları inci gibi beyazdı, neredeyse sıvı gibiydi, kaşmir kadar inceydi.

oturma odasının ışıkları altında yürüdü. Zayıftı.

kapıyı iki eliyle açtı ve onlara gülümsedi: "Nasılsınız? Jane, Leslie. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Marilyn..."

"Mutfakta kurabiyelerim var. Yulaf ezmesi. Onlara bunu yaptım. Öğleden sonra." Coombs gözlerini kısarak Leslie'nin yanından kaldırıma baktı. "Dışarıda hiç çekik gözlü görmedin, değil mi?"

"Hayır." Leslie Jane'e bakıp omuz silktili ve ikisi de boş kaldırıma baktılar.

"Çekik gözlüler buraya taşınıyor. Paralarını eroinden kazanıyorlar," dedi Coombs kapıyı iterek. "Bir alarm almayı düşünüyorum. Artık bütün komşularda var."

Mutfağa doğru döndü. Merdivenlerin dibini geçerlerken Leslie eldivenli elini uzatıp süslemenin alt kısmına doladı ve kaldırdı. Serbest kaldı. Yumuşak bir beyzbol topu büyüklüğündeydi ama çok daha ağırdı. Başını çeviren Jane, başını salladı ve Leslie onu yerine bıraktı.

Kahvaltı salonundaki masanın üzerinde bir tabak yulaflı kurabiye bekliyordu.

Köşeye. Oturdular, Coombs tabağı uzattı, Jane ve Leslie birer tane aldılar ve Leslie kendi tabağını fırlatarak, "Güzel," diye mırıldandı.

"Evet, Marilyn," dedi Jane. "Bu gazete kupürü."

"Evet, evet, tam burada." Coombs bir ev ceketini giyiyordu. Cebini karıştırdı, bir tomar kâğıt mendil, bir şişe Aleve ve son olarak da bir kupür çıkardı. Jane'e uzattı, eli biraz titriyordu. Leslie bir kurabiye daha aldı.

Chippewa Falls'un tanınmış sanat koleksiyoncusu ve Thune bira servetinin varisi Çarşamba sabahı akrabaları tarafından evinde vurularak öldürülmüş halde bulundu...

"Hiç kimseyi yakalayamadılar. Elllerinde hiçbir ipucu yoktu," dedi Coombs. Parmaklarıyla noktaları işaretledi: "O da Connie gibi zengin bir aileden geliyordu. Yorgancılıkla uğraşıyordu."

Connie gibi. Tıpkı Connie gibi antika koleksiyonu yapardı. Connie gibi bir hizmetçiyle yaşıyordu, ama Claire'in hizmetçisi o gece orada değildi, Tanrı'ya şükür."

"Vuruldu," dedi Jane. "Connie bir boru ya da beyzbol sopası gibi bir şeyle öldürüldü."

Coombs, "Biliyorum, biliyorum ama belki de daha sessiz olmaları gerekiyordu," dedi. "Ya da belki de değiştirmek istediler, böylece kimse şüpheli."

Jane, "Polise bulaşmaktan gerçekten endişe ediyoruz," dedi. "Eğer yorgan yüzünden önce sizinle, sonra da bizimle konuşurlarsa bağlantı kurarlar ve derler ki, 'Bakın, burada öldürülen tüm insanları tanıyan bazı insanlar var... o zaman şüphelenmeye başlarlar. Masum olsak bile. Ve sonra Armstrong yorganlarına daha yakından bakabilirler. Bunu gerçekten istemiyoruz."

Coombs'un gözleri başka tarafa kaydı. "Başka birinin canı yansaydı kendimi çok suçlu hissederdim. Ya da bu insanlar benim yüzümden paçayı sıyrırırsa," dedi.

"Ben de öyle," dedi Jane. "Ama..."

Coombs da "Ama..." dedi.

Bir süre bu konu hakkında konuştular, yaşlı kadını ikna etmeye çalıştılar; kadın saygılı olmakla birlikte inatçıydı da.

Sonunda Jane Leslie'ye baktı ve burnuna dokundu. Leslie başını salladı, burnunun kenarını ovuşturdu ve Coombs'a, "İtiraf etmeliyim ki beni ikna ettiniz. Gerçekten çok ama çok dikkatli olmalıyız,

Yine de. Bu iş üzerinde çalışan akıllı polis memurları var." Durdu ve

ağızına bir yulaflı kurabiye daha attı, kırıntıların etrafında mırıldanıyordu. "Yorganları bu işin dışında tutmalıyız. Belki antika bağlantısından bahseden isimsiz bir not gönderebilirim ve yorganları bunun dışında bırakabilirim."

Coombs parladı. Bu fikir hoşuna gitmişti. Jane gülümseyerek başını salladı ve "Leslie seni her zaman çok sevdi. Bence polisten uzak durmalıyız ama eğer ikiniz de bunu istiyorsanız..."

Onlar ıkarken Coombs da n kapıya doğru ilerledi ve yolu gösterdi. Arkada Leslie pamuklu eldivenlerini giydi ve kapıda Leslie trabzan direğindeki süslemeyi çekerken Jane Coombs'un yanından geçti. "Hey, Marilyn?" dedi.

Kadın döndüğünde, adam ss topuyla alnına vurdu. Ona sertçe vurdu. Jane'in üzerinden sıçradı ve merdivenlerin dibine düştü. İki de bir an ona baktı. Ayakları titreyerek koşmaya başladı, neredeyse köpek kuşağı gibi, sonra durdu.

"ld m?" Jane sordu.

Leslie dedi ki, "yle olmalı. Onu lanet bir bowling topuyla sineğe vurur gibi vurdum."

"Zarafet!" Jane tersledi.

"Siktir et..." Leslie zor nefes alıyordu. melmiş, yaşlı kadını izliyor, hiç nefes almadığını görüyordu. Uzun bir iki dakikanın ardından başını kaldırdı ve "Gitti" dedi.

"Oldukça iyi. Hiç ses çıkarmadı," dedi Jane. Leslie'nin kel bölgesinin yayıldığını fark etti.

"Evet." Leslie ss topunun tahtasında sa, biraz deri ve muhtemelen bir kan lekesi görebiliyordu. Ayağa kalktı, öylece çevirdi ve trabzan direğindeki yuvasına geri taktı ve sıkıca bastırdı. Sa ve deri, topun i tarafındaydı.

Top, Coombs'un düşmüş olsaydı başını çarpmış olabileceği yerdeydi.

"Parmaklar mı?" diye sordu. "Parmakları kırmak mı?"

"Bence ona dokunmamalıyız," dedi Jane. "O düştü mükemmel... Ne yapabiliriz..." Coombs'un ve alt merdivene fırlattı. "Ayak parmağına takılmış gibi."

"Bunu alacağım," dedi Leslie.

"Yani..."

"Etrafa bakmam için bana bir dakika verin," dedi Jane. "Bir dakika."

"Tanrım, Jane..."

"Yaşlı bir kadındı," dedi Jane. "İyi bir şeyleri olabilirdi."

Arabayla elli metre gittikten sonra Lexington'a döndüler,
Yarım mil gittikten sonra Leslie bir ara sokağa girdi, karanlık bir noktaya
kadar ilerledi ve motoru durdurdu.

"Ne?" Jane şüphelendiği halde sordu. Burada Elegance'tan
bahsetmiyorlardı.

Leslie emniyet kemerini çözdü, pantolonunu gevşetmek için kendini
yukarı itti ve fermuarını açtı. "Bana biraz yardım et. Elini ver."

"Tanrım, Leslie."

"Hadi ama, lanet olsun, gerçekten canım yanıyor," dedi.

Jane, "Bu tür bir dil kullanmaya devam edersen bunu yapmayacağım,"
dedi.

"Sadece yap," dedi.

Jane kendi emniyet kemerini çözdü, karşıya uzandı ve şöyle dedi,
"Kleenex paketini ne yaptın? Yan cepte olmalı..."

"Kleenex'in canı cehenneme," diye homurdandı Leslie.

Sonraki iki gün çok acımasızdı. Kline ateşliydi ve Lucas'ın Bucher davası için vakti yoktu. Her iki gün de Smith'le konuştu. ama fazla bir hareket olmadı. Gazeteler bu konuda sinirleniyor ve Smith savunmaya geçiyordu.

Raporlar sigorta şirketlerinden ve Islah Dairesi; rehabilitasyon evi kötü bir bahis gibi görünüyordu. Paul polisleri, cenaze töreni ve Bucher mallarının paylaşımı için gelen akrabalarla çok sayıda görüşme yaptı. Aileler arası dava söylentileri vardı.

Başlayan kötü duygulara rağmen, akrabalarından hiçbiri diğerlerini cinayet sırasında St. Paul'un yakınında olmakla suçlamamıştı. Aşağı yukarı eşit bir şekilde Santa Barbara ve Palm Beach, Paris'teki dairesinde de bir tuhaf adam var.

Smith'in dediğine göre hepsinin parası varmış. Connie Teyze'nin Miras, dondurmanın üzerine güzel bir maraschino kirazı olurdu, dondurmayı zaten almışlardı.

LUCAS iki gün boyunca üç uzun görüşme ve bunun iki katı kadar da toplantı yaptı.

İlk görüşme kötü geçti.

Kathy Barth'ın hem göğüsleri hem de kalçaları vardı: kırkına doğru ilerlerken belki de her ikisinden de biraz fazla vardı. Kızı Jesse annesinin genlerini almıştı ama on altı yaşındayken her yeri sıkıydı ve yürürken bir kase soğuk jöle gibi titriyordu.

Bir genç kız gibi konuşup, bir genç kız gibi yürürken ve iPod'una takılı bir şekilde etrafta dolaşırken, Jesse'nin yüzü otuz yaşında bir bar yorgununun yüzüydü: çok grenli, çok kullanılmış, dar ve aşağı dönük. Asık suratlı bir ağız ve birinin ona vurmasından korkuyormuş gibi bakan gözler.

İlk görüşmede, o ve Kathy Barth, avukatlarının omzunun arkasında oturuyorlardı.

Mumbo-jumbo: "...tam olarak *ne* olduğuna ve *ne zaman* olduğuna ve bu soruşturmayı sürdürmenin gerçekten bir anlamı olup olmadığına karar verip veremeyeceğimizi görmek için bir araya geliyoruz..."

Virgil Flowers, kot pantolon, üzerine küçük sarı çiçekler işlenmiş mavi pamuklu bir gömlek ve yıpranmış siyah kovboy çizmeleri giymiş, zayıf, bronzlaşmış sarışın bir adam, "Onu zaten kayda aldık Jimbo," dedi.

Avukat gücenmiş gibi yaparak, "*Sizin için* 'James' demek, Memur Bey," dedi.

Flowers Lucas'a baktı, "İhtiyar Jimster burada "Kline'in canına okuyacağım." Tekrar avukata baktı. "Ne buldun? Bilmediğimiz bir tür mal varlığı mı var?" Gözleri Lucas'a döndü: "Bence bir araştırma görevlisi alalım, bulabildiğimiz tüm vergi kayıtlarını çıkaralım, Kline'in sahip olduğu tüm mal varlığını inceleyelim ve bunları ekleyelim. Bir emlak araştırması yapalım, Kline'i duvara asalım..."

Avukat, "Neden bu genç kadının hakkı olan tazminatı çalmak istiyorsunuz?" diye sordu. "Burt Kline'in hapse girip çıkmasının ona hiçbir yararı olmayacak. Bay Kline'in onunla cinsel ilişkiye girdiği doğruysa, yıllarca tedavi görmesi gerekebilir. Tabii ki biz hala bunu tespit etmeye çalışıyoruz."

"Orospu çocuğu," dedi Flowers.

Avukat şok olmuş bir halde Jesse'ye dönerek, "Ellerini kulaklarının üzerine koy," dedi.

Jesse sadece Flowers'a baktı, saçının bir tutamını parmaklarının arasında döndürdü ve uzun pembe dilini ona doğru uzattı. Çiçekler sırtarak karşılık verdi.

Evden çıktıklarında Çiçekler "SICAK," dedi. Dikkatli adım atmaları gerekiyordu, çünkü sarı-beyaz bir köpek, eğik kulakları, büyük dişleri ve kötü davranışları olan bir adam avlunun ortasındaki bir kazığa zincirlenmişti.

"On altı yaşında," dedi Lucas köpeği izleyerek.

Flowers, "Biz Yahudiler kadınlarımızı on dört yaşına geldiklerinde bat mitzvah yaparız ve ondan sonra onları kapabiliriz," dedi. "On altı büyük değil şey, doğru kültürel bağlamda."

"Sen lanet olası bir Presbiteryensin Virgil ve Minnesota'da yaşıyorsun."

"Oh, evet. Beni yakaladın patron," dedi Flowers. "Ne yapacağız? Sıradaki?"

Eğer yaşlı adamları ağlarken görmekten hoşlanmıyorsanız, İKİNCİ RÖPORTAJ daha kötüydü.

Burt Kline ağır deri koltuğunda oturuyordu, arkasında duvarlarda asılı siyasi fotoğraflar, plaketter, anahtarlar, gelen mektuplar Başkanlar, yüzünü ellerinin arasına aldı, ileri geri sallandı ve ağladı. Sahte bir şey yoktu. Yirmi üç yaşındaki şişko ve veliaht aday oğlu, etli bir yumruğunu diğer elinin avucuna vurup duruyordu. St. Johns'da futbol oynamıştı ve St. Johns tişörtü, şapkası ve büyük boy kemer tokası vardı.

Burt Kline, hüngür hüngür ağlıyor: "O sadece bir kız, nasıl düşünebildin..." Flowers esnedi ve pencereden dışarı baktı. Lucas dedi ki, "Senatör Kline..."

"Ben-ben-ben-ben yapmadım," diye hıçkırdı Kline. "Yemin ederim, kıza hiç dokunmadım. Bunların hepsi yalan..."

Burt Jr. "Bu lanet olası bir yalan, o yapmadı, bu sürtükler bize şantaj yapmaya çalışıyor," diye bağırdı.

Flowers, "Sperm ve DNA ile ilgili bir şey var," dedi.

Hüngür hüngür ağlaması şiddetlendi ve Kline sandalyesini masasına doğru çevirdi ve fırtına kapısına çarpan balkabağı gibi bir gümbürtüyle başını masaya bıraktı. "Bu bir tür hata olmalı," diye feryat etti.

"Bize komplo kurmaya çalışıyorsunuz," dedi Burt Jr. "Sen ve tüm o ağaçlara sarılan orospu çocukları. O laboratuar denen adam muhtemelen solcu bir kaçık..."

Lucas çocuğu görmezden gelerek, "Mesele şu, Senatör Kline," dedi. "Başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsunuz. Bunu büyük jüriye göndermek zorundayız. Şimdi bunu Ramsey County'deki büyük jüriye gönderebiliriz ve o küçük kokarcanın bununla ne yapacağını biliyorsunuz."

"Oh, *Tanrım...*"

"Doğru değil," dedi Burt Jr. yumruğunu avucuna vurarak. Yüzü o kadar kızarmıştı ki Lucas tansiyonunu merak etti.

Lucas yaşlı adamla konuşmaya devam etti: "Ya da Jesse Barth bir keresinde onu Burnsville Alışveriş Merkezi'ne alışverişe götürdüğünüzü ve ona iç çamaşırı ve push-up sütyen aldığınızı söyledi..."

"Oh, *Tanrım...*"

"Eğer bunu seks için yaptıysanız ya da yaptığınızı iddia edebileceğimizi düşünüyorsak, suçun bu yönü Dakota'da gerçekleşmiş olacaktır.

İlçe. Jim Cole orada bölge savcısı ve büyük jüriyi yönetiyor."

Hıçkırıklar azaldı ve yüzü nemli Kline başını kaldırıp baktı, gözlerinde yeniden bir hesaplama çizgisi belirmişti. "Bu Dave Cole'un oğlu."

"Bilemem," dedi Lucas. "Ama Jesse'yi gerçekten Burnsville'e götürdüysen..."

"Onunla hiç seks yapmadım," dedi Kline. "Ama bir keresinde onu Burnsville'e götürmüş olabilirim. Okula dönüş kıyafetlerine ihtiyacı vardı."

"Lisede push-up sütyen mi giiyorlar?" Lucas sordu.

"Kahretsin, evet. Ve tanga," dedi Flowers. "Etrafta bu kadar genç varken Viagra'ya bile gerek yok, değil mi Burt?"

Burt Jr. Flowers'a, "Seni orospu çocuğu, seni pencereden aşağı atmalıyım," diye hırladı.

"Geçen sefer de böyle bir şey söylemiştin," dedi Çiçekler. Kıpırdamadı ama gözleri taş gibi dümdüz ve gri olmuştu. "Öyleyse neden yapmıyorsun? Hadi şişko çocuk, görelim bakalım nelerin varmış."

Çocuk yumruklarını sıktı ve ağzını birkaç kez açıp kapadı, sonra Kline ona, "Kapa çeneni ve otur," dedi ve Lucas'a, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Onu Burnsville'e götürdüğünüzü kabul edin. Ajan Flowers raporunda belirtecek ve biz de bölge savcısına bir tavsiyede bulunacağız."

"Dave Cole'un oğlu..."

"Sanırım," dedi Lucas. "Neil Mitford seninle konuşmak istiyor. Sadece telefonda."

Kline, "Eminim yapardı," dedi.

Sokakta Flowers, "Bunun kokusunu sevmedim, Lucas," dedi.

Lucas içini çekti. "Ben de öyle Virgil. Ama ne yaparsak yapalım başımıza büyük bir bela gelecek ve eğer zararı Kline'la sınırlı tutabilirsek adamlarımızın zarar görmesinin bir anlamı yok."

"Ve Cumhuriyetçiler."

"Kline bir Cumhuriyetçi," dedi Lucas.

"Siktir git," dedi Flowers.

Lucas dedi ki, "Bakın, benim sadakatim var. İnsanlar bana yardım etti, dolandırıcıları kovalamam için iş verdi. Hoşuma gitti. Ama arada bir

bunlardan birini yakalayacağız. Bana kimi hapse atmamız gerektiğini söylerseniz -Burt Kline ya da Kathy Barth- o zaman ilgilenirim. Fakat Dürüst olmak gerekirse, onlar iki pislik ve bu yüzden kimsenin canı yanmamalı."

"Evet, evet." Flowers sinirlenmişti.

Lucas saçmalamaya devam etti. "*Star Tribune*'de konuştuğum bir adam var. Ruffe Ignace. O bir sırrın, bir kaynağın üzerine oturabilecek bir adam. Böyle bir konuda Ruffe'la asla konuşmam.

ama arada sırada sandviç yemeye çıkıyoruz ve bu konuda hep tartışıyoruz: Kimin neyi bilmeye hakkı var? Ve ne zaman? Peki ya zarar gören insanlar ne olacak? Jesse'nin mahkemelerde süründürülmesinin ona bir faydası olacak mı?"

Flowers tekrar, "Evet, evet," dedi.

Lucas, "Bu yüzden Dakota County'deki Cole denen adamları konuşmam gerekiyor," dedi.

"Kulağa uzun bir şerefsizler silsilesinden biri gibi geliyor," dedi Flowers.

"Muhtemelen," dedi Lucas.

Bir süre yürüdüler ve sonra Flowers sırtarak Lucas'ın omzuna vurdu ve, "Teşekkürler patron. Konuşmaya ihtiyacım vardı."

ÜÇÜNCÜ RÖPORTAJ daha iyiydi ama çok değil ve Lucas ruhunda biraz daha fazla kir hissederek ayrıldı.

Jim Cole sert biriydi; duştan işlemek için çıkan bir adamdı. Dedi ki, "Bunların hepsi biraz zayıf geliyor, Ajan Davenport, bu konuda ama bu iş için en iyi adamımı görevlendireceğim." Arkasında, duvarda, siyasi resimler, plaketter ve birkaç yaldızlı tenis kupasının arasında, üzerinde "Dave Cole-A Man for the Ages" yazan bir fotoğraf resmi vardı.

Lucas yaşlı Cole'un bir ağaçkakana benzediğini düşündü ama bu ne burada ne de oradaydı. Dave'in oğlu Jim çantayı satın aldı.

Cole, "Bu konuda çok fazla endişe olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Hassas bir mesele gibi görünüyor."

"Evet, öyle."

"Neden Neil Mitford'a beni aramasını söylemiyorsun, bu konuyu görüşmek isterim. Elbette tamamen kayıt dışı olarak."

"Elbette," dedi Lucas.

Bunların hepsi iki gün sürdü. Üçüncü gün Lucas, Bucher davası hakkında Smith'i aradı. Kadın hâlâ ölüydü.

Smith, "Bir şeyler kırılmazsa beni canlı canlı yiyecekler," dedi. "Neden şu özel ajan işlerinden birini yapmıyorsun?"

"Bunu düşüneneğim," dedi Lucas.

Yaptı ve hiçbir şey düşünemedi.

Ayaklarını masasının üst çekmecesine dayamış, *Strike*'ı okuyordu! Sekreteri ofise girip kapıyı arkasından kapattığında, bir nasıl yapılr kitabı olan *Catch Your River Muskie!*

"Burada sizi görmek isteyen hippie bir hatun var," dedi. Sekreter, kumral saçlı ve mavi gözlü Carol adında genç bir kadındı.

Aşırı kiloluydu ama son zamanlarda yağsız bir diyetle başlamıştı ve bu da onu alıngan yapıyordu. Genç yaşına rağmen Makyavelist acımasızlığı için BCA. "Bucher davası ve merdivenlerden düşüp ölen büyükannesi hakkında."

Lucas'ın kafası karışmıştı, aklı hâlâ alt üniteyi kaybetmeden bir kanat barajının yukarı tarafında nasıl balık tutacağına takılmıştı; Ona göre, tüm erkeklerin bilmesi gereken bir şey. "Bir hippisi mi? Büyükannesi mi öldü?"

Omuz silkti. "Sana ne diyebilirim ki? Ama seksi sarışınlardan hoşlandığını biliyorum, özellikle de küçük ama sıkı göğüslü olanlardan..."

"Sessiz ol," dedi Lucas. Kapının penceresinden sekreterin masasının yanından geçerek bekleme alanına baktı. Kimseyi göremiyordu. "Deli mi bu?"

"Muhtemelen," dedi Carol. "Ama yeterince mantıklı konuştuğu için onunla konuşman gerektiğini düşündüm."

"Neden Smith'le konuşmuyor?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum. Ona sormadım."

"Ah, Tanrı aşkına..." Carol,

"Onu içeri göndereceğim,"

dedi.

GABRIELLA COOMBS'un oval bir yüzü, mavi gökyüzü gözleri ve küçük ama sıkı göğüslerine dökülen sarı saçları vardı. Lucas kesin olarak söyleyemiyordu.

-Pötikare ya da patiskadan, hangisinin desenli olduğunu bir türlü hatırlayamadığı, minik sarı renkte, şekilsiz bir gömlek giymişti. koni çiçekleri, siyah gözlü susanlar- ama vücudunun vardiyada sallanışına bakılırsa, astı Jenkins'in bir zamanlar bir başka ince sarışın hippisi için gözlemlediği gibi, "kıçının yanakları arasında ceviz kırabileceğinden" şüpheleniyordu.

Boynunda kuruş renginde bir dizi Güney Amerika cevizi vardı ve gümüş yüzükler hem loblarını hem de kenarlarını deliyordu. Kulakları ve muhtemelen vücudunun diğer kısımları görünmüyordu ama şüphelenilmemiş değildi.

Giysisi ve arabası göz önüne alındığında, yüzü normalde bir içim su kadar bulanık olmazdı, diye düşündü Lucas, wa'sı pürüzsüz ve

yuvarlak ve günlük sıkıntılardan etkilenmemişti. Bugün alnında yatay iki endişe çizgisi ve dikey bir başka endişe çizgisi taşıyordu.

Kurnaz gözlerinin arasında. Lucas'ın ziyaretçi koltuğunun kenarına tüneyerek oturdu ve "Yüzbaşı Davenport?" dedi.

"Hayır," dedi Lucas. "Ben daha çok özel bir ajan gibiyim; ama bana Lucas diyebilirsiniz."

Bir süre ona baktıktan sonra, "Size bayım diyebilir miyim? Siz benden biraz daha yaşlısınız."

"Sen nasıl istersen," dedi Lucas dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak.

O da bunu anladı. "İkimizin de rahat olmasını istiyorum ve uygun yaşam statüsü kavramlarının rahatlığa katkıda bulunduğunu düşünüyorum" dedi.

"Sizin için ne yapabilirim? Sen...?"

"Gabriella Coombs. *Star Tribune*'den Ruffe Ignace sizinle konuşmam gerektiğini söyledi; yüzbaşı olduğunuzu bana söyleyen oydu. Bucher davasında daha üst düzey stratejilerle ilgilendiğinizi ve şehir polisine entelektüel rehberlik yaptığınızı söyledi."

"Deniyorum," dedi Lucas alçakgönüllülikle, eline bir kalem aldı ve not defterine "*Ruffe'u Getir*," diye karaladı. "Yani..."

"ANNEM, Lucy Coombs, iki elli yedi..." Durdu, sanki televizyon kameralarını görecekmış gibi odanın etrafına bakındı. Sonra, "Bunu kaydetmek istiyor musunuz?"

"Belki sonra," dedi Lucas. "Bana şimdi olayın özünü anlat."

"Annem önceki gece büyükannemden haber alamadı.

Büyükannem birkaç ay önce küçük bir felç geçirdi ve her gece konuşuyorlar," dedi Coombs. "Her neyse, önceki sabah ne olduğunu görmek için büyükannemin evine uğramış ve onu merdivenlerin dibinde bulmuş. Bir kapı çivisi kadar ölü. Polislerin söylediğine göre Merdivenlerden düştü ve başını trabzan direğindeki büyük toplardan birine çarptı. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Evet."

"Ben buna inanmıyorum. O öldürüldü."

LUCAS'ın zeka hakkında bir teorisi vardı: kritik bir zeka ve aptal zeka vardı. Herkes en azından ikisinden de biraz taşıs a da çoğu insan birine ya da diğerine meyilliydi. Einstein fizikte kritik bir zekaydı; kadınlarda ise aptalca.

Polisler her zaman aptal zekalarla karşılaşırlar - geręek inananlar kokain baskınına bakıp faşizm gören ya da bir arka sokak çatışmasında biri öldürüldüğünde refleks olarak polislerden katil olarak bahsederlerdi. Aptal olduklarından değil, halkla ilişkiler konusunda çoğu zaman bilge olduklarından. Onlar sadece aptalca.

Gabriella Coombs...

Lucas, "Sanırım adli tabip bize öyle ya da böyle bir şey söyleyebilir, Bayan Coombs," dedi.

Coombs, "Hayır, muhtemelen değil," diyerek onu nazikçe yalanladı. "Adli tabip de dahil olmak üzere herkes çevresel ve sosyal faktörler. Tıbbi tetkikçinin bilim versiyonu ve ne olduğunu bulmak, çoğunlukla sosyal bir iştir.

İşte bu yüzden tüm polisiye televizyon programları tam bir saçmalık."

"Her neyse." Sabırlı davranıyordu ve bunu belli ediyordu.

"Her neyse, polis adli tabibe bunun bir düşme gibi görüldüğünü söylüyor," dedi. "Adli tabip düşme olmadığını gösteren bir şey bulamıyor, bu yüzden düşme olduğuna karar veriyor. Davanın sonu bu. Kimse bunu merak etmiyor."

Lucas *Get Ruffe*'un etrafına kancalı bir sinek ipi çizdi, sineğin gövdesi için küçük kalem çizikleri yaptı. "Bilirsin, senin gibi biri," dedi.

"...hiç psikoloji eğitimi aldın mı?"

Başını salladı. "Üç çeyrek boyunca bu konuda uzmanlaştım."

Hiç şaşırmamıştı. "Freud purolar hakkında ne demiş biliyor musun?"

"Bazen sadece puro olduklarını mı? Açıkçası, Bay Davenport, sizin nokta o kadar basit ki aptalca."

"*Dişleri var.*" diye düşündü.

"Söyleyeceklerimi dinleyecek misin, yoksa amatör psikanaliz mi yapacaksın?" diye sordu.

"Söyle," dedi Lucas.

O yaptı: "Büyükanmem kafasına aldığı bir darbe sonucu kafatası kırılarak öldürüldü. Geçen Cuma ya da Cumartesi Constance Bucher ve Sugar-Rayette Peebles da aynı şekilde öldü. Büyükanmem ve Connie arkadaşlardı. Aynı yorgan grubundalardı; ya da en azından olduğunu söyledi. *Star Tribune*'de çıkan bir haberde Bayan Bucher cinayetinin bir soygunu örtbas etmek için işlenmiş olabileceği yazıyordu. Büyükanmem öldüğünde, büyükannesinin değerli bir müzik kutusu bana miras kalacaktı.

-büyük büyük büyükanmem- Eski Ülke'den getirmiş. İsviçre'den."

"Kayıp mı?" Lucas doğrulup dinleyerek sordu.

"Onu bulamadık," dedi Coombs. "Eskiden cam kapılı gömme bir kitaplığın içindeydi. Polis bakmamıza izin vermedi. her yerdeydi ve onu taşıyabilirdi, ama evi satın aldığından beri kitaplık. Diğer her şey yerinde duruyor ama müzik kutusu yok."

"Eşkalini biliyor musun?" Lucas sordu. "Sigortalı mıydı?"

"Dur bir dakika, daha bitirmedim," dedi Coombs işaret parmağını kaldırarak. Lucas başparmakları da dahil olmak üzere bütün parmaklarında yüzük olduğunu, bazılarında iki ya da üç tane olduğunu fark etti. "Chippewa Falls'ta zengin ve yaşlı bir kadın daha vardı. Wisconsin'de."

"Biliyorum," dedi Lucas. "Ben de o yollardan geçtim." Gözleri kısıldı. "Bira içmek için, eminim."

Lucas, "Hayır, bir polis etkinliği içindi," diye yalan söyledi. Bir bira fabrikası turuna çıkmıştı.

Şüphelendi ama devam etti: "Bazen büyükanmem ve Connie Bucher yorgan grubu için başka bir kadının evine giderlerdi. Aynı yorgan gruplarında değillerdi ama iki grup kesişti. Her neyse, diğer kadın -adı Donaldson'dı- mutfağında vurularak öldürüldü. Antika koleksiyoncusuydu.

Büyükanmem katillerin hiç yakalanmadığını söyledi. Bu dört yıl önceydi."

Lucas bir süre ona baktıktan sonra sordu: "Büyükannenin evi açık mı? St. Paul polisinin işi bitti mi?"

"Hayır. Henüz içeri girmemize izin verilmedi. Halıdaki kan lekesi dışında olağandışı ya da rahatsız edici bir şey olup olmadığına bakmak için bizi içeri aldılar. Büyükbabam öldüğünde oğlu ve kızı her şeyi eşit olarak bölüşecekti ama tek torun ben olduğum için müzik kutusunu ben alacaktım. Sanki bir kadın-şey. Polis bizi götürdüğünde onu aradım ve kayıptı."

LUCAS kalemiyle bir davul vuruşu yaptı. "Buraya nasıl geldin?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra, "Size sinirli görünebilirim Bay Davenport, ama bir arabam var," dedi.

"Pekâlâ." Lucas telefonu kaldırdı ve Carol'a, "Bana Coombs adında bir kadının ölümünü araştıran adamın numarasını bul, bu numara şöyle yazılıyor..." dedi.

Coombs'a baktı ve o da başını sallayarak "C-O-O-M-B-S." dedi.

"...St. Paul'de. Cep telefonumdan arayacağım." Telefonu masanın üzerine bıraktı.

Kanca, masanın çekmecesinden yeni İtalyan derisi omuzluğunu çıkardı, taktı, dosya dolabından ceketini çıkardı ve içine girdi. "Benimle büyükbabamın evinde buluşabilirsin ya da benimle gelebilirsin. Eğer Benimle gelerseniz, bana biraz daha ayrıntı verebilirsiniz."

"Ben de seninle geleyim," dedi. "Böylece benzinden de tasarruf etmiş oluruz."

Ofisten çıkarken Carol arkalarından seslendi, "Hey, bekleyin. Jerry Wilson'ı cep telefonundan arıyorum."

Lucas geri dönüp telefonu aldı. "Bir göz atmak istiyorum.

Coombs'un yeri, eğer işiniz bittiyse. Torunu burada, başka bir şeyler olduğunu düşünüyor.

Bir dakika." Coombs'a baktı. "Anahtarın var mı?" Coombs başını salladı.

Telefona dönelim: "Anahtarı var. Evet, evet, seni arayacağım."

Telefonu kapattı ve "İçerideyiz." dedi.

COOMBS sokağa park etmişti. Tuzla çürümüş Chevy Cavalier'sinden bir çanta ve bir şişe Summer Sunrise Bitki Çayı aldı ve

Porsche'ye taşıdı. Kemerini bağlarken Porsche'nin "güzel küçük bir araba" olduğunu söyledi ve hiç Corolla kullanıp kullanmadığını sordu, "bunun gibi bir şey. Kız arkadaşımda bir tane var."

"Bu harika," dedi Lucas trafiğe girdiklerinde.

Başını salladı. "İnsanların küçük arabalar kullanması güzel bir şey. Bu ekolojik olarak hassas." Lucas boynunu kıracak kadar sert bir şekilde hızlandı ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Onun yerine çay şişesiyle oynayarak etrafına bakındı. "Bardak tutucular nerede?"

"Onları bırakmışlar," dedi Lucas çenesini oynatmadan.

Büyükannemin evine giden yolun yarısında, "Nepal'de düz vites kullanıyordum" dedi.

"Nepal mi?"

"Evet. Bir Kia. Hiç Kia kullandın mı?"

Bir dedektif olan Lucas, Gabriella Coombs'un, peygamber çiçeği gözleri ne kadar kurnaz olsa da, kendisiyle dalga geçtiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Sokaklar sessizdi, çimler yeşil ve düzenliydi, evler eski ama bakımlıydı. Lucas bir kasabada olabilirdi.

Marilyn Coombs'un gibi binlerce evde, üniformalı bir polis olarak, asayiş sağlamaya ya da bir pencere gözetleyicisini bulmaya ya da bir hırsızlık raporu almaya ya da çim biçme makinesini kimin çaldığını anlamaya çalışıyorlardı. Arabayı sokakta, ön bahçenin dibinde bıraktılar ve verandaya tırmandılar.

"Fena bir yer değil," dedi Lucas. "Hayatımı burada yaşayabilirim."

"Çok şanslıymış," dedi Coombs. Bu yorum Lucas'a tuhaf gelmişti ama Coombs ön kapıdan içeri girerken o da boş vermişti.

Hızlı bir turla başladılar, Lucas'ın çoğunlukla etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için yaptığı bir şeydi bu. Marilyn Coombs'un evi psikopatça olmasa da düzenliydi, pişmiş yemek kokuyordu. patates ve karnabahar ve patlıcan ve çam kokulu sprey ve eski

ahşap ve yalıtım. Gıcırdayan ahşap zeminler vardı. imitasyon oryantal halılar ve mutfakta vinil; kahverengi duvarlar; mutfak masasının üzerindeki bir tabakta duran, artık kurumuş üç yulaflı kurabiye.

Eski bir elektrikli org, 40'lar, 50'ler, 60'lar, 70'ler, 80'ler ve 90'lardan kıyafetler giymiş, kameraya bakan insanların yaldızlı çerçeveli fotoğraflarıyla kaplıydı. En erken tarihli olanlar küçüktü ve siyah beyazdı. On yıl kadar sonra renk geldi ve şimdi soluyordu. Org sanki o zamandan beri hiç çalınmamış gibi görünüyordu.

1956 yılında, Aziz Christopher'ın İsa'nın çocuğunu nehrin karşısına taşıdığı çerçeveli bir tablonun altına oturdu.

Merdivenin alt tarafındaki zeminde yaklaşık bir fincan tabağı büyüklüğünde bir kan lekesi vardı.

Coombs merdivenin alt direğini göstererek, "Topu aldılar," dedi. Direğin üzerinde bir montaj piminin oturacağı bir delik vardı. "Güya üzerinde saç ve kan bulmuşlar."

"Huh."

Merdivenlerden yukarı baktı ve onu görebildi. Bir kez görmüştü ya da İki kez, yaşlı bir kadın merdivenlerden düşerek ya ölmüş ya da yaralanmıştı. Merdivenler ahşaptı ve basamakları vardı. Basamakların kenarları aşınmıştı ve Coombs telefona doğru aceleyle inerken ayağını merdivenlerden birine kaptırmış olabilirdi. yıpranmış nokta...

"Düşmüş olabilir," dedi Lucas.

"Kayıp müzik kutusu dışında," dedi Coombs. "Ve gizemli bir şekilde öldürülen diğer kadınlarla olan ilişkileri."

"Kutuyu arayalım."

Aradılar ama bulamadılar. Coombs'un dediğine göre kutu, yaklaşık bir tomar kağıt büyüklüğünde, kendine özgü siyah lake bir dikdörtgendi. ve yaklaşık üç tomar kalınlığındaydı. Kutunun üstünde sedef kakmalı bir süslemede bir köylü kızı, bir köylü oğlanı ve Birkaç koyun. "Sanki çocuk ikisi arasında bir seçim yapıyormuş gibi," dedi Coombs, hâlâ o kurnaz olmayan sesiyle.

Kutuyu açtığınızda, dedi, dört boyalı ahşap figür, bir oğlan, bir kız ve iki koyun, ortaya çıkıyor ve sonra mekik dokuyor

Altlarından müzik çalarken, birbiri ardına daire şeklinde dönüyorlardı.

"Oğlan kızı mı takip ediyor, yoksa koyunu mu?" Lucas sordu.

"Kız," dedi Coombs, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirerek.

"Sanırım sorun yok o zaman," dedi Lucas.

Kutuyu bulamamış olsalar da Coombs'un Lucas'ın da kabul ettiği gibi, kitaplığın yüzeyindeki hafif tozun içinde kutunun olması gereken yerde belli belirsiz bir dikdörtgen vardı.

"Tam şurada," dedi Coombs. "Bir ışığa ihtiyacımız var..." Bir yer lambasını sürükledi, gölgesini çıkardı, tekrar taktı ve açtı.

"Gördün mü?"

Işık, üzerinde belki de bir haftanın ürünü olan rafı taradı. toz birikimi. Bir dikdörtgen olabilirdi. "Belki," dedi Lucas.

"Elbette," dedi.

"Belki."

"Sadece iki olasılık var," dedi Coombs. "Büyükanne müzik kutusu için öldürüldü ya da onu polisler çaldı. Birini seçin."

Evde Lucas'a pahalı antikalar ya da çanak çömlek gibi görünen başka bir şey yoktu ama kırık dökük ve yeniden yapıştırılmış Hummel figürleri ve yorganlar vardı. Coombs

Oturma odası hariç tüm odaları çeşitli yorganlarla süslemişti - beşik yorganları ve tek kişilik yatak yorganları, bire iki çamdan yapılmış raflara özenle tutturulmuştu, raflar gerçek alçı duvarlardaki çivilere asılmıştı.

"Kayıp yorgan yok mu?" Lucas sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Annem olabilir. Biraz yorgan dikmeye başladı.

Büyükannem fanatik biriydi."

Lucas, "Onlar için daha fazla yer varmış gibi görünmüyor," dedi.

"Evet... Keşke Armstrong'lardan biri kalsaydı. Bir süreliğine Hindistan'a gitmek isterdim."

"Armstrong'lar mı?"

Coombs, "Büyükanne... Bu on yıl önceydi... Büyükanne bir emlak satışından bir grup yorgan satın aldı ve bunlar meşhur oldu," dedi.

"Hayatının en büyük buluşu. Onları satarak bu evi satın aldı. Yani, tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum ama eski evi ve yorganlar için aldığı parayla bu evi satın aldı."

Merdivenlerin tepesindeydiler, aşağı inmek üzereydiler ve Coombs, "Şuraya bak," dedi.

Koridorda koyu meşe kapaklı ve süslemeli gömme bir dolaba doğru ilerledi ve bir kapıyı çekti. Raflar ayakkabı kutusu büyüklüğünde şeffaf plastik kutularla doluydu ve kutular kumaş parçaları, kapitone malzemeleri, iplik makaraları, iğneler, iğneler, makaslar, bantlar ve Lucas'ın tanımadığı ama bir tür desen çizme aleti olabileceğini düşündüğü şeylerle doluydu.

İki dikiş kabının içindekiler hariç, iplikler renklerine göre ayrılmıştı. Kaplar, çünkü bunlardan sadece biri geleneksel hasır dikiş sepetiydi; diğeri ise yarı şeffaf mavi bir olta kutusuydu. Tüm plastik kutular siyah bir etiketle etiketlenmişti.

Sharpie, düzgün bir okul yazısıyla: "İplikler, kırmızı." "İplikler, mavi."

"Bir sürü şey," dedi Lucas. Parmağını hasır dikiş kutusuna soktu. sepet, bir inç dışarı çekti. Daha fazla makara ve makaralar ona eski görünüyordu. Koleksiyoncu makaraları mı? Bu da aklına bir fikir getirdi. "Sence bu Armstronglar antika olarak sınıflandırılabilir mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Coombs. "Kaç yılında yapılmışlardı, 1930'larda mı? Bunun antika olacak kadar eski olduğunu sanmıyorum ama gerçekten bilmiyorum. Bu konu hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Büyükannem lanet olayı yüzünden onlardan çok para aldı."

"Lanet şeyi."

"Evet. Yorganların içine lanetler dikilmişti. Onlar... Ne?" Bir an düşünmek zorunda kaldı ve sonra "Sanırım feminist ikonlar oldular" dedi.

BÖYLE, DEDI:

Büyükanne Coombs bir zamanlar Snelling Caddesi'nde küçük bir evde yaşıyordu. Kocası 70'lerde ölmüştü ve o da Posta emekli maaşının yarısı, mütevazı bir IRA'dan gelen gelir ve Sosyal Güvenlik. Yukarı Ortabatı'nın dört bir yanındaki emlak satışlarına, bit pazarlarına ve garaj satışlarına dadanır, ucuza alır, Şehirlerdeki antikacılara yeniden satar.

"Muhtemelen yılda on bin dolar kazanmıyordu. Ama hoşuna gitti ve yardımı oldu," diyor Coombs. Daha sonra kuzey Wisconsin'deki bir emlak satışında Armstrong yorganlarını buldu. Yorganlar parlak renklere sahipti ve iyi yapılmışlardı. İki tanesi çılgın yorgan, iki tanesi yıldız, bir tanesi kütük kabin ve diğeri de benzersiz, şimdi "Kanada Kazları" olarak adlandırılır.

Bunların hiçbiri onları ünlü yapmadı. Coombs'un dediğine göre, ünlü olmalarının nedeni, onları yapan kadın Sharon Armstrong'un, Wisconsin'in küçük ve ilgisiz Carton kasabasında kendisini döven, tecavüz eden ve biri kız diğeri erkek iki çocuğunu istismar eden Frank Armstrong adında sarhoş bir seks manyağıyla evli olmasıydı.

Frank Armstrong sonunda oğlu Bill tarafından vuruldu, o da kendini vurdu. Frank vurulduğu için ölmedi ama Bill öldü. Silahlı saldırılar, korkunç olan tüm istismar hikayelerini ortaya çıkardı ve bir duruşmanın ardından Frank bir devlet psikiyatri hastanesine kapatıldı ve yirmi yıl sonra orada öldü.

Sharon Armstrong ve kızı Superior'a taşındı. Önce anne, sonra da kız büyük Interlake cevher gemilerinde aşçı olarak iş buldular. Sharon İkinci Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre sonra öldü. Kızı Annabelle ise 1995 yılına kadar evlenmeden ve çocuksuz yaşadı. Öldüğünde, kredi kartı borçlarını ödemek için eşyaları satıldı.

"Altı yorgan vardı. Büyükannem bulduğunda ben Almanya'daydım. Onları sadece birkaç kez gördüm, çünkü çok fazla hareket ediyordum, ama çok güzellerdi. Mesele şu ki, büyükanne onları satın aldıktan sonra bir de hatıra defteri aldı.

Frank Armstrong, ve Sharon Armstrong, ve onlara ne oldu.

"Büyükanne eve döndüğünde yorganları bir süreliğine kaldırdı. Onları germek için raflar yapacak ve sonra bir sanat fuarında satacaktı. Bunu eski yorganlar ve Red Wing çömlekleriyle yapardı.

"Onları çıkardığında birini geriyordu ve dikişin tuhaf göründüğünü fark etti. Gerçekten baktığında Yaklaştığında dikişlerin harfler olduğunu gördü ve onları çözdüğünüzde lanet olduklarını anladınız."

"Lanet olsun," dedi Lucas.

"Frank'e lanet okudular. Çok serttiler: şöyle şeyler söylediler 'Bu yorganın altında uyuyan adamın Allah belasını versin, şeytanlar bağırsaklarını çıkarsın ve gözlerinin önünde yaksınlar; dökülsünler Kulaklarında sonsuza kadar kurşun kaynıyor'... Saatlerce devam ettiler, devam ettiler, devam ettiler. Ama aynı zamanda çirkin bir şekilde *şirsel*di."

"Hmmm." Lucas dedi ki. "Büyükanne onları neye sattı?"

"Tam olarak bilmiyorum. Annemin olabilir. Ama eski evini satıp bunu almasına yetecek kadar."

"Tüm bu yorgan işleri Connie Bucher'a bağlanıyor."

"Evet. Ülkenin her yerinde binlerce yorgan grubu var. Halka gibiler ve pek çok kadın iki halkaya üye. Ya da üç. Yani tüm bu bağlantılar var. Wisconsin'de bir mandırada çalışan bir yorgancı olabilirsin ama Los Angeles'a gidip

Bir arkadaşınızı ararsınız, o da bir arkadaşını arar ve bir de bakmışsınız ki Los Angeles'tan biri sizi arıyor, yardım etmeye hazır. Bağlantılar gerçekten inanılmaz."

"Çoğunlukla Demokrat olmalardı, değil mi?" Lucas sordu. "Şey... sanırım. Neden?"

"Hiçbir şey. Ama büyükannenin Bucher'la bağlantısı vardı. Ve öldürülen başka bir kadın daha vardı. İsmi biliyor musun?"

"Ondan daha iyi. Bir gazete haberim var."

LUCAS, yaşlı Coombs'un öldüğü odada herhangi bir yere oturmak İSTEMİYORDU. O

Gabriella Coombs'u ve kupürü mutfağa götürdü, ışığı açtı.

"Ah, Tanrım!" Coombs geri çekildi ve kolunu tuttu.

"Ne?" Sonra hamamböceklerinin saklanmak için kaçıştıklarını gördü. Yarım düzinesi ocağın üzerindeki kurabiye tepsisine tünemişti. Bir düzine kadar kurabiyenin soluk yağ halkalarını hâlâ görebiliyordu ve yağ böcekleri ortaya çıkarmıştı.

Gabriella, "Annemi çağırıp burayı temizletmeliyim," dedi. "Böcekler bir kez yerleşti mi, onlardan kurtulmak imkânsız. Bir yok edici çağırmalıyız.

Suç-

sahne insanları bitirmek için?"

Lucas, "Eve ve ne aradıklarına bağlı," dedi. "Sanırım burada işleri bitti ama muhtemelen ölümle ilgili bir karar çıkana kadar bekleyecekler."

"Sence bulaşıkları yıkayabilir miyim?" diye sordu.

"Arayıp sorabilirsin. Onlara böceklerden bahsedin."

Mutfak masasına oturdular ve Lucas gazete küpürünü aldı.

Standart daktilo kağıdına basılmış ve bir web sitesinden alınmıştır. Bu Klip, *Chippewa Falls Post* gazetesinin ön sayfasının üst yarısındaydı ve metin büyük bir başlığın altında yer alıyordu: *Chippewa Mirasçısı Öldürüldü.*

Chippewa Falls polis sözcüsü Çarşamba günü öğleden sonra yaptığı açıklamada, Chippewa Falls'un tanınmış sanat koleksiyoncusu ve Thune bira servetinin varisinin Çarşamba sabahı akrabaları tarafından evinde vurularak öldürülmüş halde bulunduğunu söyledi.

72 yaşındaki Claire Donaldson'ın cesedi West Hill'deki malikanesinin mutfağında kız kardeşi Margaret tarafından bulundu. Donaldson Booth ve Bayan Booth'un kocası Landford Booth, Eau Claire'den.

Bayan Donaldson'ın sekreteri Amity Anderson, Bayan Donaldson'ın evinin bir dairesinde yaşıyor ve iş için Chicago'da bulunuyordu.

Bayan Donaldson, polisin söylediğine göre. Salı akşamı Bayan Donaldson'a telefonla ulaşamadığında ya da Çarşamba sabahı Anderson Booth'ları aradı ve onlar da Donaldson'ın evine gidip cesedini buldular.

Polis olayla ilgili birkaç ipucuna sahip olduklarını söyledi.

"Claire Donaldson çok zeki ve nazikti ve bu Onun başına gelenler tüm Chippewa Falls için bir trajedidir" diyen Chippewa Falls'taki Prince of Peace Lutheran Kilisesi'nin papazı ve Bayan Hoffer'ın uzun süredir arkadaşı olan Rev. Donaldson.

Lucas uzun bir tarih ve kısa bir suç detayı olan klibi okudu; önemli değildi, detayları Chippewa polislerinden öğrenebilirdi. Ama, diye düşündü, eğer ismi ve cinayet silahını değiştirirseniz, Claire Donaldson'ın ölümüyle ilgili haber Constance Bucher'ın cinayetinin hikayesi de olabilirdi.

Coombs'a, "Ofise döndüğümüzde tam bir ifade isteyeceğim," dedi. "Onu senden alması için bir adam bulacağım. Bize bir müzik kutusunun detaylı açıklamasını istiyorum. İşler karışabilir."

Coombs, "Tanrım, bana inanacağından emin değildim," dedi. "Büyükanneimin öldürülmesi hakkında."

"Muhtemelen değildi ama öyle olma ihtimali de var," dedi Lucas. "Birinin ona o topla vurduğu fikri... Bu

Biraz düşünmek, ev hakkında biraz bilgi sahibi olmak gerekir." Coombs, "Ve ciddi bir psikoz," dedi.

"Ve bu. Ama bu mümkün."

"TV programlarında, polisler karşı kültürden gelen sinirli kişiye ilk kez bir şey söylediğinde asla inanmazlar."

Coombs dedi ki. "Genellikle önce iki ya da üç kişinin öldürülmesi gerekir."

"Bu televizyon," dedi Lucas.

"Ama polislerin bize karşı önyargılı olduğunu kabul etmek zorundasınız" dedi.

"Hey," dedi Lucas. "Yüz derece sıcakta siyah kapüşonlu bir tişörtle dolaşan bir adam tanıyorum çünkü bütün gün kokain içtiği için sürekli donuyor, hırsızlık yaparak geçimini sağlıyor ve geceleri yük vagonlarına sprey boyayla karanlıkta parlayan başmelekler çiziyor ki İsa'nın iyi haberini dünyaya göndermek. O sinirli bir karşı kültür insanı. Sen bir hippisin."

Yüzü bulutlandı, dudakları titredi. "Bu söylediğin çok acımasızca," dedi. "Neden bunu söylemek zorundaydın ki?"

"Ah, dostum," dedi Lucas. "Bak, özür dilerim..."

Kendinden ve titreyen dudağından memnun bir şekilde gülümsedi:

"Rahatla.

Sadece seninle oynuyorum."

Evden çıkarken kan lekesinin etrafında yürümüşler ve Coombs "Kapı çivisi nedir?" diye sormuş.

"Bilmiyorum."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış. "Bunu çok duyduğunu ve araştırdığını düşünmüştüm. Bilirsin, ölü bir kapı çivisi gibi ve sen bir polissin."

Onu evden çıkarıp Porsche'ye bindirdi, arabayı çalıştırdı, bir metre gittikten sonra durdu, Coombs'a kaşlarını çatı ve arabayı tekrar kapattı.

"İki şey var: Eğer büyükannenizin adı Coombs ise ve anneniz de onun kızıysa, nasıl oluyor da sizin adınız...?"

"Ben bir piçim," dedi Coombs.

"Ha?"

"Annem bir hippiydi. Ben ikinci nesil hippiyim. Her neyse, biraz yatıp kalktı ve sonunda sevinç yumağı ortaya çıktığında, baba adaylarının hiçbiri gelmedi." Ellerini havaya kaldırdı. "Yani ben bir piçim. İkinci şey neydi?"

"Mmm." Başını salladı ve cebinden cep telefonunu çıkardı. "Birini arayacağım ve hoş olmayan bir soru soracağım

büyükannen hakkında. İstersen dışarı çıkıp bir dakika bahçede dolaşabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Soruyu duymak ilgimi çekerdi."

Lucas aradı, kendini tanıttı ve Coombs'a otopsi yapan adli tabibi sordu. Onu bulmuş ve "Karnından ne çıkarıyorsun?" diye sordu. Ha? Öyle mi? Çok mu? Tamam... Tamam."

Telefonu kapattı ve Coombs tekrar "Ne?" diye sordu.

"Midesi boştu. Tek başınayken düştüyse dokuz yulaflı kurabiyeyi kim yedi acaba?" Lucas sordu.

BCA merkezine döndüğünde Shrake'i bilgilendirdi, Coombs'u onunla aynı odaya koydu ve ikisine de her ayrıntıya ihtiyacı olduğunu söyledi. Beş dakika sonra, Donaldson cinayetinde çalışmış olan Carl Frazier adında Chippewa İlçe Şerif Ofisi'nden bir dedektifle telefondaydı.

"Haberı gazetede gördüm ve birini arayacaktım ama bu konuda şerifle konuşmam gerekiyordu. Kendisi şehir dışında, öğleden sonra dönecek," dedi Frazier. "Donaldson buralarda çok hassas bir konu. Ama *beni* aradığınıza göre..."

"Aynı şeyi hissediyorum," dedi Lucas. "Donaldson ve Bucher."

"Evet, öyle," dedi Frazier. "Birbirine en çok benzeyen şey, hiçbir zaman tek bir ipucu olmaması. Hiçbir şey yok. Kasabanın ve Eau Claire'in altını üstüne getirdik, bildiğimiz her pisliği dövdük ve hiçbir şey olmadı. St. Paul polislerinin bir şey bulamadıkları izlenimini edindim. kafalarını aynı duvara vuruyorlar." "Herhangi bir şeyi çalıntı olarak tespit ettiniz mi?"

"Hayır. Bu da başka bir gizemdi," dedi Frazier. "Bildiğimiz kadarıyla hiçbir şeye dokunulmadığını söyleyebilirim. Sanırım buradaki büyük düşünürler arasındaki hakim teori, onun tanıdığı biri olduğuydu. bir tartışmada..."

"Ve adam silahını çekip onu vurdu mu? Neden silahı vardı?"

"Bu zayıf bir nokta," diye itiraf etti Frazier. "İşe yarayabilirdi Bucher gibi öldürülseydi daha iyi olurdu - bilirsiniz, biri eline bir tava alır ve ona vururdu. Bu biraz daha spontane görünürdü."

"Bu planlanmış gibi mi görünüyordu?"

"D-Day gibi. Kafasının arkasından üç kez vurulmuş. Ama ne için? Birkaç yüz dolar için mi? Miras kalan kimsenin paraya ihtiyacı yoktu. Aile kavgası ya da mahalle kavgası ya da başka bir şey. İkinci büyük düşünen teori ise bir psikopat olduğuydu. Arka kapıdan girdi, belki yemek ya da içki için, onu öldürdü."

"Adamım..."

"Biliyorum," dedi Frazier. "Ama anlayamadığımız şey de buydu: *Ne için?* Eğer *ne için olduğunu* bulamazsanız, *kim için olduğunu* bulmak çok daha zor olur."

"Akrabaları var, kız kardeşi ve eniştesi, Booth'lar," dedi Lucas. "Hâlâ buralarda mı?"

"Oh, evet. Şerif onlardan düzenli olarak haber alıyor."

"Tamam. O zaman sana ne diyeceğim, gidip onlarla konuşacağım," dedi Lucas. "Belki uğrayıp dosyalarına bakabilirim?"

"Kesinlikle," dedi Frazier. "Sakıncası yoksa, röportajı yaparken sana eşlik etmek isterim. Ya da bak ne diyeceğim. Neden Donaldson'ların evinde buluşmuyoruz? Hâlâ Booth'lara ait ve boş. Bir göz atabilirsin."

"Ne kadar çabuk yapabilirsin?"

"Yarın mı? Buralarda olacaklarından emin olmak için Booth'ları arayacağım," dedi Frazier.

Weather ve LUCAS o gece biraz vakit geçirdiler ve ilk raunt bittiğinde Lucas sırt üstü yattı, göğsü terden kayganlaşmıştı ve Weather, "Bu o kadar da korkunç."

"Evet, Jesse Barth'ı hayal ediyordum," diye şaka yaptı. Kadın onun karnına vurdu, çok sert değildi ama adam zıpladı ve

"Ah! Neredeyse taşaklarımdan birini patlatıyordun."

"Fazladan bir tane var," dedi. "Tek ihtiyacımız olan bir tane." Kadın ikinci bir çocuk için çabalıyor, kırk bir yaşında çok yaşlı olabileceğinden endişeleniyor.

"Evet, ikisi de bende kalsın istiyorum," dedi Lucas karnını ovuşturarak. "Sanırım bir iz bıraktın."

Kaba bir ses çıkardı. "Ağlak bebek." Sonra, "Sam'in bugün ne dediğini duydun mu...?"

Daha sonra, "Jesse Barth'a ne oldu?" diye sordu. "Büyük jüriye gidiyor. Virgil çoğuyla ilgileniyor."

"Mmm. Virgil," dedi Weather, sesinde *bir tonla*. "Ne olmuş ona?"

"Eğer seks sırasında fantezi kuracak olsaydım, ki bunu yapacağımı söylemiyorum, Virgil aday olurdu" dedi.

"Virgil? Çiçekler?"

"Kendine has bir tarzı var," dedi Weather. "Ve o küçük poposu."

Lucas şok olmuştu. "O hiç... Yani, bir *hamle* falan yapmadı..."

"Benim üzerimde mi?" diye sordu. "Hayır, tabii ki hayır. Ama... mmm." "Ne?"

"Neden acaba? Hiç harekete geçmedi mi? Benimle flört bile etmiyor," dedi.

"Muhtemelen silah taşıdığım içindir," dedi Lucas.

"Muhtemelen çok yaşlı olduğum içindir," dedi Weather.

"Çok yaşlı değilsin, inan bana," dedi Lucas. "Virgil'in, kafasını tutacak birini bulabilse bir yılanla bile sikişebileceğine dair garip bir hisse kapılıyorum."

"Bana biraz seni hatırlatıyor, onun yaşındaykenki halini," dedi.

"Ben onun yaşındayken beni tanı mıyordun."

Weather, "Hangi yaşta olurlarsa olsunlar, bir yılanı becerecek erkekleri her zaman seçebilirsiniz," dedi.

"Bu haksızlık."

"Mmm."

Bir dakika sonra Lucas, "Virgil Dakota County'ye gitmenin biraz... şüpheli olduğunu düşünüyor," dedi.

"Politik olarak yozlaşmış demek istiyorsun," dedi

Weather. "Belki," diye itiraf etti Lucas.

"Öyle," dedi Weather.

"Virgil'e *Star Tribune*'de ara sıra Ruffe ile konuştuğumu söyledim."

Kendini bir kolunun üzerine dayadı. "Ruffe'u aramasını mı önerdin?"

"Hiç de bile. Bu uygunsuz olurdu," dedi Lucas.

"Peki araması ihtimali nedir?"

"O lanet Çiçek'i tanıyorsam, yaklaşık yüzde doksan altı."

Sırt üstü yere düştü. "Yani onu manipüle ettin

Dakota County'deki adam davayı örtbas edemesin diye."

"Birini bir şeye yönlendirebilir misin, eğer onu yönlendirdiğini biliyorsa ve olmak istiyorsa?" Lucas yan dönerek sordu.

"Bu çok kadınsı bir düşünce, Lucas. Seninle gurur duyuyorum," dedi Weather.

"Hey," dedi Lucas onun elini tutup yönlendirerek. "Kadınsı
Bu."

BİR BAŞKA HARİKA GÜN, mavi gökyüzü, neredeyse hiç rüzgar yok, çimenlerin üzerinde çiy parlıyor, komşunun fıskiye sistemi devreye giriyor. Sam fıskiye sistemini çok severdi ve onun *chi-chi-chi-chiiii* sesini neredeyse mükemmel bir şekilde taklit edebilirdi.

Lucas gazeteyi verandadan aldı, plastik torbadan çıkardı ve açtı. *Star Tribune*'de Kline hakkında hiçbir şey yoktu. Ruffe'dan hiçbir şey yok. Yanlış mı ateşledi?

LUCAS ERKEN KALKMAYI HİÇ SEVMEZDİ -gerçi şafak sökene kadar ya da daha uzun süre ayakta kalmakta bir sakınca görmezdi- ama saat 6:30'da evden çıkmış, Weather'ın hemen arkasından araba yolundan çıkmıştı. Weather bir yanık vakasında bir dizi yara revizyonu yapıyordu. Hasta bazı sodyum değerlerinin düzeltilmesi için geceyi hastanede geçirmişti ve araba yolundan ayrılırken uyandırılıyordu. Hasta 7:30'da masada olacaktı, öğleden önce yapacağı üç ameliyattan ilki.

Lucas ise balığa gidiyordu. Kamyonu Cretin'den kuzeye, I-94'e doğru sürdü ve yükselen güneşe doğru döndü; bir saatten biraz daha uzun bir süre boyunca yoğun trafiğin içinden, St Croix nehrinden, ineklerin, bufaloların ve

küçük kasabalar kalkıyor. Wisconsin 52. çıkışta otoyoldan ayrıldı, Chippewa'ya doğru devam etti, kasabanın etrafından dolaştı ve Chippewa Nehri'nden Jim Falls'a çıktı.

Minneapolis'ten emekli bir cinayet masası polisinin barajın hemen altında bir yazlık evi vardı. Karısıyla Wyoming'de seyahat ediyordu.

Lucas teknenin anahtarlarını nereye sakladığını sordu. Lucas teknedeydi. Sekizi biraz geçte nehirde, polis on sekiz metrelik Lund'unda, ayağıyla trol motorunu çalıştırıyor, Thorne Brothers'ın özel kamışındaki Billy Bait'le kıyı şeridine atış yapıyordu.

LUCAS her zaman gazetelere ilgi duymuştu -polis olmasaydı muhabir olabileceğini düşünmüştü- ve bir gazetede yanlış bir şeyler olduğunu hissedebilecek noktaya gelmişti.

gazete hikayesi. Eğer bir haber bir şekilde suskun, kasıtlı olarak dolambaçlı görünüyorsa, yazar küçük bir step dansı yapıyorsa, o zaman Lucas, "Ah, bir şeyler dönüyor," diyebilirdi. Yazar haber yapamayacağı bir şey biliyordu, en azından şimdilik.

Lucas ve diğer pek çok polis de suçlar konusunda aynı hissi geliştirmişti. Çözüm belliydi ama doğru değildi. Hikaye Hinky. Elbette polisler de bazen böyle hisseder ve yanlışlıkları ortaya çıkar. Açık olan gerçektir. Ama genellikle, bir şeyler yanlış gibi görüldüğünde, bir şeyler yanlıştır.

Cinayet mahallinde bir araba vardı -eğer yoksa, o zaman birisi altmışlık bir arabayla caddede koşuyordu- Sırtında yarım kiloluk bir yazıcı vardı. Yani bir araba vardı. Ama eğer bir araba varsa, neden diğer küçük eşyaların çoğu alınmamıştı? Yatak odasındaki televizyon gibi, otuz iki inçlik güzel bir düz ekran. Tek kolunun altında taşıyabilirdi.

Ya da şu video oyunları.

Öte yandan, eğer katiller nakit para ve kolay bozdurulabilen mücevherlerin peşinde olan profesyonellerse, neden kasayı bulmadılar ve en azından

Açmayı denediler mi? O kadar da iyi saklanmamıştı... Neden evde bu kadar çok zaman geçirmişlerdi? Neden o lanet yazıcıyı çaldılar?

Yazıcı onu rahatsız etti. Oltayı yere bıraktı, cep telefonunu çıkardı, gerçekten sinyal aldığını görünce şaşırdı ve aradı Ofise, Carol'a.

"Dinle, şu stajyerin adı ne? Sandy mi? Onu çağırabilir misin?"

Harika. Arama listesini hazırla: Metro bölgesinde Hewlett-Packard yazıcı bulan var mı bilmek istiyorum. Çöpleri arasın.

Nakliyeciler de. Çöpe atılmış bir Hewlett-Packard yazıcıyı arıyoruz. Tam model numarasını

John Smith. Biri görürse, Bucher'ın evinden gelmiş olabilecek başka bir şey olup olmadığını sorsun, DVD oynatıcı gibi. Evet.

Evet, herkese Bucher davası olduğunu söyle. Evet, biliyorum.

Başlamasını sağla, ne yaptığımızı açıklamak için ona biraz dil ver."

Daha telefonu kapatmamıştı ki aklına başka bir şey geldi, telefonu çıkardı ve Carol'ı tekrar aradı. "Sandy'ye bilgisayarı nasıl çalıştıracağını gösteren oldu mu? Tamam. Arama listesini yaptıktan sonra, son beş yılda Yukarı Ortabatı'da çözülmemiş tüm cinayetleri bulsun. Minnesota, Iowa, Wisconsin. Minnesota, Iowa, Wisconsin.

Dakotas. Illinois'i yapma, Chicago'dan çok fazla parazit olur. Bucher vakasına benzer özellikler için onları elesin. Ama ona nerede olduğumu söyleme. Donaldson'dan bahsetme. Anlayıp anlamadığını görmek istiyorum. Hayır, onu kandırmaya çalışmıyorum, sadece onları eleyerek ne kadar iyi bir iş çıkardığını bilmek istiyorum. Evet. Güle güle."

Bir şeyler başarmış gibi hissederek nehrin bir mil kadar aşağısına doğru yüzdü ve sonra biraz da pişmanlıkla karşı kıyıya, polisin evine ve Rıhtım.

Nehir serin, yeşil ve cana yakındı. Orada çok zaman geçirebileceğini düşündü, sadece yüzerek. Tek bir misk balığı bile görmemişti; genelde de görmezdi; bu da balık sümüğü gibi kokmadığı ve yıkanmak için McDonald's'ta durmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Cep telefonu görüşmesinin kesintiye *uğramasına* rağmen vizon, birkaç ördek, kara kara düşünen bir Kanada kazı ve nehirde yüzen neredeyse boş bir Fanta portakal şişesi. Onu kancaya takmıştı, boşalttı ve kamyonu taşıdı. Anahtarları saklandıkları yere geri koydum, çubuğu kaldırdım ve polise bir teşekkür notu yazdım, ve posta kutusuna bıraktım.

Güne başlamak için fena bir yol değil, diye düşündü, tepeyi tırmanıp ana yola çıktı. Sağa döndü ve Chippewa'ya doğru ilerledi.

DONALDSON KONAĞI kasabanın batı tarafındaki tepenin üzerindeydi. Etrafa dağılmış başka büyük evler de vardı ama Donaldson en büyüğüdü. Frazier zaten oradaydı, kör bir adam dışında herkesin görebileceği plakasız bir arabaya yaslanmıştı.

cep telefonuyla konuşan bir polis arabası olarak tanıdı. Lucas park etti, kamyonetten indi, kilitledi ve oraya doğru yürüdü.

Frazier ellili yaşlarında, kısa boylu, şişman, demir grisi saçları olan bir adamdı.

düz bir şekilde kesilmişti. Haki pantolon, kırmızı golf gömleği ve mavi bir spor ceket giymişti. Burnu kırmızıydı ve elmacık kemiklerinde örümcek gibi kırmızı damarlar vardı. Bir bowling çantası taşıması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Telefonu ağzından uzaklaştırdı ve "Davenport?" diye sordu.

Lucas başıyla onayladı ve Frazier telefona, "Biraz sürebilir ama ne kadar sürer bilmiyorum," dedi. Telefonu kapattı ve Lucas'a sırtarak baktı.

el sıkıştı ve dedi ki, "Benim yaşlı hanımım. İlk önceliğim kuru temizleme ve kedi maması almak. İkinci önceliğim ise Donaldson cinayeti."

"Önceliklerin olmalı," dedi Lucas. Başını kaldırıp malikâneye baktı. "Çok güzel bir ev," dedi Lucas. "Tıpkı Bucher'ların evi gibi. Booth'lar ne zaman...?"

Frazier saatine bakarak, "Muhtemelen yedi dakika kadar sonra," dedi. "Sanırım bir noktaya değinmek için beni her zaman yedi ya da sekiz dakika bekletiyorlar. Bizler kamu görevlileriyiz ve Onlar... Bilmiyorum. Earl Dükleri ya da öyle bir şey." "Bunun gibi," dedi Lucas.

"Evet." Lucas'a bir metropol telefon rehberi kalınlığında, kahverengi kâğıttan bir portföy uzattı. "Donaldson davasıyla ilgili elimizdeki bütün kâğıtlar burada. Fotokopisini çekmek iki saatimi aldı. Çoğu Saçmalık ama hepsine sahip olabileceğini düşündüm." "Kamyonete koymama izin ver," dedi Lucas.

Gazeteyi kamyona geri götürdü, sonra Frazier'i kaldırımından eve doğru yarı yolda yakaladı. "Görülecek pek bir şey yok ama

bunu da görebilirsiniz," dedi Frazier.

FRAZIER'DA ANAHTARLAR VARDI. Evin içi boş kokuyordu. kuru duvar kâğıtları ve zemin cilası. Mobilyalar seyrek ve Lucas'ın gözünde eski olmaları dışında göze çarpmıyordu. Üzerindeki birkaç tablo Duvarlarda çoğunlukla yağlıboya portreler yaşlandıkça kararıyordu. Etrafta dolaşırken ayak sesleri koridorlarda yankılanıyordu; diğer tek ses bir klima fanının mekanik vızıltısıydı.

"Burada olan şu ki, ev o kadar da değerli değil. çok fazla," dedi Frazier. "Burayı ipotek ettirmek istemeniz için çok fazla güncelleme yapılması gerekir. Yeni kablolama, yeni tesisat, yeni ısıtma sistem, yeni çatı, yeni pencereler, yeni dış cephe kaplaması. Kısacası, burayı en iyi hale getirmek size bir milyon dolara mal olur."

"Ama burada yaşayan kadın zengin miydi?"

"Çok zengindi. Aynı zamanda çok yaşlıydı," dedi Frazier. "Arkadaşları, sadece birkaç yılı kalmışken bir sürü tadilattan rahatsız olmak istemediğini söylüyor. Yani. Bazı şeyleri yapmadı ve ev kullanım şekli için gayet iyiydi. Kışın Palm Beach'e giderdi, vesaire."

Frazier, Donaldson öldürüldükten sonra Booth'ların onu satmaya çalıştığını ama satılmadığını söyledi. Sonra biri çıkıp Booth'lar burayı zengin bir kereste ailesi müzesi olarak şehre bağışlayabilirlerdi. Bu fikir ağır aksak ilerledi ve sonra başka biri buranın sanat programları için bir mekan olabileceğini öne sürdü.

"Temelde olan şey, Booth'lar bunu satamıyordu, bu yüzden tüm bu diğer saçmalıkları teşvik ediyorlardı. Bağış yapıyorlardı. evi, birkaç tabloyu ve eski masaları iki milyon dolar gibi gülünç bir değerle şehre satacaklardı.

Frazier, "Gelir vergisinden düşerler" dedi. "Bu onları ne kadar kurtarır, yaklaşık sekiz yüz bin dolar mı? Eğer bunu yapamazlarsa, ev burada öylece durur ve çürürse... ellerinde tanesi elli bin dolardan iki şehir arsası var ve muhtemelen burayı yıkıp götürmek onlara bunun yarısına mal olur. Bu arada da emlak vergisi ödüyorlar."

Lucas, "Hayat zordur ve sonra ölürsünüz," dedi.

"Booth'lar için zor olmadı," diye homurdandı Frazier. "Sonsuza dek zengin oldular... Cinayetin nerede işlendiğini görmek ister misin?"

Donaldson mutfakta öldürülmüştü. Hafif tozlu parke zeminler ve eski aletlerden başka görülecek bir şey yoktu.

1985'ten çıkmıştı. Buzdolabı ve ocak, Lucas'ın ilk evinden hatırladığı tütün suyu sarısı tonundaydı.

"Çok soğuk," dedi Frazier. "Bunun gezgin bir katil olduğu fikrine kendimi inandırmıştım, buradan geçiyordu, bir ışık gördü ve para ve bir sandviç aldı ve gidip onu boktan bir silahla öldürdü.

.22. Orada durdu, sandviçini yedi, cesede baktı ve hiç umursamadı. Beynimdeki filmde, *o kadar* umurunda değil ki, yakalanıp yakalanmadığı bile umurunda değil."

"Sandviçle ilgili bir kanıt var mı?" Lucas şaka yaparak sordu.

Frazier şaka yapmıyordu: "Evet. Donaldson'ın sırtının ortasında bir ekmek kırıntısı vardı. Gevşekti. Bluzuna falan yapışmamıştı. Yere düştükten sonra üzerine düşmüş gibiydi. Sea-Bird marka ekşi mayalı ekmek. Tezgâhın üzerinde bir somun vardı."

"Huh." Lucas alnını kaşdı. "Sana şu yulaf ezmeli kurabiyelerden bahsedeyim..."

BOOTHS on dakika sonra siyah bir Mercedes-Benz S550 ile geldi.

Landford Booth bir teriyere benziyordu, Frazier kadar kısaydı ama Zayıf, küçük keskin gözlü, kıllı beyaz bıyıklı ve büyük gözenekli uzun burunlu. Gümüş düğmeli lacivert kruvaze bir ceket ve gri bir pantolon giymişti. Margaret Booth'un gümüş saçları, estetik ameliyatla gerginleştirilmiş bir yüzü ve soluk mavi gözleri vardı.

Gözleri. Kızılçık rengi bir elbise ve ona uygun ayakkabılar giymişti ve sanki kontak lens takıyormuş gibi sürekli gözlerini kırıyordu. Lucas, Landford'un bakımlı, yetmiş beş yaşında olduğunu düşündü. Karısı da aşağı yukarı aynı yaşlarda ya da muhtemelen biraz daha yaşlıydı.

Lucas ve Frazier mutfaktan yeni dönmüşlerdi ve Booth'ları açık ön kapıda, Margaret'in eli

Landford'un kolunu tuttu ve Landford boğazını temizleyerek, "Eee? Yeni bir şey keşfettin mi?"

ÇİZMELER NEREDEYSE HİÇBİR ŞEY BİLMİYORLARDI ama tam olarak hiçbir şey değil.

Lucas kayıp antikaları sordu.

Margaret şöyle diyor: "Claire bir koleksiyoncuydu ve satıcıydı. Parçalar sürekli gelir ve giderdi. Bir gün ön salonda bir büfe olurdu, ertesi hafta bir müzik dolabı. Bir hafta Regency, ertesi hafta Gothic Revival olurdu. Satışlarından her zaman kâr ettiğini iddia ederdi, ama ben şahsen bundan şüpheliyim.

yaptı. Sanırım gerçekten istediği şey şirketti - insanlar alıp satıyordu. Tartışacak ve antikalar hakkında konuşacak insanlar. Kendini bir uzman olarak görüyordu."

"Bildiğiniz kadarıyla kayıp bir şey var mıydı?" Lucas sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla hayır ama o kadarını da bilmiyoruz. Elimizde bir sigorta listesi var ve tabii ki IRS için onun eşyalarının bir envanterini çıkarmak zorundaydık," dedi Landford. "Sigorta listesinde olup da evde olmayan eşyalar vardı ama evde olup da sigorta listesinde olmayan eşyalar da vardı. Gerçek şu ki, bu zor söyle."

"Peki ya satış rekorları?"

Landford, "Elimizde büyük bir yığın var ama dağınık durumdalar," dedi. "Sanırım geri dönüp alışverişleri kontrol edebiliriz. öldüğünde, satışlara karşı. Bu şekilde bir şeyler saptamak mümkün olabilir," dedi Landford.

"Bunu yapabilir misin?" Lucas sordu.

Landford, "Muhasebecimize bir göz attırabiliriz, o bu konuda daha iyi olacaktır," dedi. "Birkaç hafta sürebilir. Evraklar karmakarışık."

ÇİZMELER tek bir iddiada bulundu ve bunu Lucas'a söyledi, Frazier'ı sanki uygunsuz bir kütükmüş gibi görmezden geldi: "Birisi

Amity Anderson'a dikkatlice bakmalı. Eminim o da bu işin içindeydi," dedi Margaret Booth.

Landford titredi: "Bu konuda hiç şüphe yok. Şerif departmanımız bundan şüphe duyuyor gibi görünse de."

Arkalarından Frazier gözlerini devirdi. Lucas Margaret'e, "Bana neden bu işe karışmış olması gerektiğini söyle," dedi.

"Bu çok açık," dedi. "Tüm olasılıkları gözden geçirerseniz, sonunda katilin, her kimse, *Claire*'le *birlikte evin içinde* olduğunu anlarsınız." Son cümleyi sesli olarak italik yazdı. "Claire yalnızken, iyi tanımadığı hiç kimsenin içeri girmesine izin vermezdi."

Landford: "Polis tüm arkadaşlarını ve arkadaşlarının arkadaşlarını kontrol etti ve herkes aklandı. Zorlama izi yoktu.

Claire de kapıları hep kilitli tutardı. Dolayısıyla, Amity Anderson birine anahtar verdi. Claire'in bana anlattığına göre epey bir cinsel geçmişi varmış. Sanırım Amity evin anahtarını erkek arkadaşına Claire'in parasını nerede sakladığını söylemiş -her zaman yanında biraz nakit bulundurmayı severdi- ve sonra mazeret olarak Chicago'ya gitmiş. Olanların bu olduğu benim için çok açık."

"Aynen öyle," dedi Margaret.

"Ne kadar nakit?" Lucas sordu.

"Birkaç bin, belki üç ya da dört, duruma göre,"

Landford dedi ki. "Eğer bir yerden yeni döndüyse ya da Gitmek üzereyken, elinde daha fazlası olurdu. Bu size ve bana pek bir şey ifade etmiyor..." Tereddüt etti, polislere baktı, sanki Onları aşağılamış olabileceğini hissetti. Sonra devam etti, "...ama Amity Anderson gibi biri için muhtemelen bir servet gibi görünmüştür."

"Anderson şimdi nerede?" Lucas sordu.

Frazier boğazını temizledi. "Adresi size verdiğim dosyada var. Ama Ford fabrikasının nerede olduğunu biliyor musun, St. Paul'de nehir kıyısında olan?"

"Evet."

"Belki... altı, yedi blok ötede... nehrin hemen gerisinde, şu tepede oturuyor. Bir sürü eski ev var. Nereyi kastettiğimi anladınız mı?"

"Evimden yürüyerek yaklaşık on dakika uzaklıkta," dedi Lucas, "eğer yavaş yürürsen."

"Bucher'dan ne kadar uzakta?" diye sordu Landford. "Arabayla beş dakika," dedi Lucas.
"Vay anasını," dedi Frazier.

On dakika daha konuştular ve Booth'larla birlikte evin etrafına bakarak biraz daha zaman geçirdiler ama suç, Lucas'ın evin içinde dolaşarak hiçbir şey öğrenemeyeceği kadar geride kalmıştı. Booth'larla vedalaştı, onlara bir kart verdi ve onlar gittikten sonra Frazier evi kilitleyene kadar bekledi.

"Amity Anderson neden bu işe karışmadı?" Lucas sordu.

Frazier, "Bunun imkansız olduğunu söylemiyorum," dedi. "Ama Amity Anderson sanat okuyan ve iş bulamayan küçük bir kız. Sonunda Donaldson'ın sekreteri oldu ama aslında daha çok bir hizmetçi gibiydi. Her şeyden biraz yapıyordu ve fazla para almıyordu. Erkek arkadaşının yaptığını düşünmememizin bir nedeni de erkek arkadaşı olduğuna dair hiçbir kanıt olmaması."

"Hiç mi?"

"Burada yaşarken değil. Bayan Donaldson'ın yatılı bir hizmetçisi vardı ve bize Amity'nin hiçbir yere gitmediğini söyledi," dedi Frazier. "Parası yoktu, görünüşe göre gitmek için de bir nedeni yoktu. Zaten sosyal hayatı da yokmuş, telefonla bile görüşmezmiş. Gidip onunla konuşun. Göreceksiniz.
Aletiniz buz tutmuş bir şekilde yürüyüp gideceksiniz."

Şehirlere dönerken Lucas, Ruffe Ignace'dan bir telefon aldı. "Burt Kline'i yasal bir suçtan dolayı araştırdığına dair bir ihbar aldım. tecavüz," dedi Ignace. "Onu ne zaman yakalayacağınızı söyleyebilir misiniz?" "Dostum, neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Lucas, Telefona sırtarak bakıyordu.

"Ah, hadi ama. Altı kişiyle konuştum ve hepsi de kalçalarına kadar bu işin içinde olduğunu söylüyor," dedi Ignace. "Bu davada tanıklık edecek misin?"

Dakota County büyük jürisi?"

"Kendilerine büyük bir jüri mi kurmuşlar?" Lucas arabanın camını indirdi ve telefonu ıslık çalan akıntıya doğru tuttu.

"Ruffe, dağılıyorsun. Seni zar zor duyabiliyorum."

"Bunu 'yorum yok' olarak kabul ediyorum," dedi Ignace. "Davenport, 'Yorum yok, seni değersiz küçük gazete kalleşi' dedi ama Kline'ın tekne cilalama işindeki tüm hisselerini sattığını doğruladı."

"Geçen gece biriyle yattın mı?" Lucas sordu.

"Evet. Şimdi: Kline'ı araştırdığını inkâr edecek misin?" Lucas çenesini kapalı tuttu ve on saniyelik sessizlikten sonra Ignace, "Pekâlâ, inkâr etmiyorsun," dedi.

"İnkâr ya da teyit etmiyorum," dedi Lucas. "Bu konuda benden alıntı yapabilirsin."

"Güzel. Çünkü bu onaylıyor. Bu piliç..." Duraklama, kağıt karıştırma, "...Jesse Barth... Gerçekten seksi mi?"

"Ah, lanet olsun."

"Teşekkür ederim," dedi Ruffe. "İki esesli Jesse olacaktı."

"Dinle, Ruffe, bunu nereden çıkardığını bilmiyorum ama Tanrı şahidim olsun ki, sızıntıyı bana bulaştırırsan bir daha ağızımdan tek kelime alamazsın," dedi Lucas. "Dakota County'nin üzerine at."

Ignace, "Bunu kimsenin üzerine yıkmayacağım," dedi. "Gizemli et gibi olacak - bir anda ortaya çıkacak ve okuyucunun kahvaltılık tabağına düşecek."

"Bu yeterince iyi değil, çünkü insanlar Sonuçlar," diye savundu Lucas. "Eğer benim sızdırdığım sonucuna varırlarsa, başım belaya girer ve ne benden ne de başkasından tek kelime daha duyamazsınız."

BCA'da başka. Bırak insanlar Dakota County olduğunu düşünsün. Kulaklarına fısıldayın. Kelimeleri söylemek zorunda değilsiniz."

Ignace, "Bu öğleden sonra annenin peşinden gideceğim," dedi. "Bakalım, bu... Kathy mi? Ateşli mi?"

"Ruffe, çok kötü ayrılıyorsun. Şimdi kapatıyorum, Ruffe."

KIZGINLIĞINA RAĞMEN Lucas memnundu. Flowers işini yapmıştı ve Ignace Kline'ı duvara çivileyecekti. Dahası, Ignace kaynağı ele vermeyecekti ve oyun doğru oynanırsa herkes kaynağın Dakota County olduğunu düşünecekti.

Rose Marie Roux'yu aradı. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama bazen sadece onu korumak için yapıyordu; gereklilik bir anneydi.

"Ben sadece

Ruffe Ignace ile konuştum. Kline'ı biliyor. Jesse Barth'ın adını almış, Kathy Barth ile konuşacak. Ne doğruladım ne de yalanlandı ve ben onun kaynağı değilim. Ancak kaynağı iyi bir kaynak ve Dakota County'yi bilgilendirmemizden bir gün sonra geldi. Başlamamız gerekiyor.

Dakota County'nin Ignace ile konuştuğunu sızdırıyordu."

"Bunu yapabiliriz," dedi, o da memnun bir şekilde. "İşler yolunda gidiyor."

"Valiye söyleyin. Belki Kongre Binası'nda bazı gazetecilerle Dakota County sızıntıları hakkında kayıt dışı bir şaka yapabilir," dedi Lucas. "Belki Mitford bir şeyler hazırlar. Bir espri.

Vali esprileri sever. Ve metaforları."

"Bir espri," dedi. "Bir espri iyi olurdu."

LUCAS, John Smith'i aradı. Smith, Bucher malikânesindeydi ve bir süre daha orada kalacaktı. "Uğrayacağım," dedi Lucas.

WIDDLERS oradaydı, envanteri bitiriyorlardı. Leslie Lucas'a, "Burada çok güzel şeyler var," dedi. Pembe bir papyon takmıştı.

egzotik bir lepidopteran gibi görünüyordu. "İki milyon var, muhafazakar bir şekilde. Açık artırma yapıldığında gerçekten burada olmak istiyorum." "Eksik bir şey yok mu?"

Omuz silkti ve karısı soruyu aldı. "Eşyaları bir araya getirmeye başladığınızda dekorda belirgin bir delik yokmuş gibi görünüyordu - evi dağıtmışlar ama eşyaları çok uzağa taşımamışlar."

"Eau Claire'de Claire Donaldson adında bir kadın tanıyor muydunuz?"

Widdler'lar birbirlerine baktı ve sonra Jane, "Aman Tanrım. Sence?"

Lucas, "Bir olasılık var ama bir neden bulmakta zorlanıyorum. Donaldson'ın evinde de kayıp bir şey yok gibi görünüyor."

Leslie Widdler, "Donaldson'ın bazı satışlarına katılmıştık," dedi. "Bazı muhteşem eşyaları vardı, ancak zevkinin herkesin iddia ettiği kadar olağanüstü olmadığını söyleyebilirim." Karısına: "O korkunç İtalyan neoklasik komodini hatırlıyor musun?"

Jane parmağıyla Lucas'ın göğsünü dürttü. "Sanki biri ahşap törpüsü ile üzerinde çalışıyordu. Ve belli ki yeniden cilalanmış. Orijinal cilalı diye sattılar ama hiçbir şekilde..."

WIDDLERS işlerine geri döndü ve Lucas ile John Smith kenara çekilip onların karalamalarını izledi ve Lucas, "John, Önümde ciddi bir sorun var. Elimden geldiğince seninle kalmaya çalışacağım ama bu diğer şey siyasi ve dikkat dağıtıcı olabilir."

"Büyük sır mı?"

"Artık değil. *Star Tribune*'ün burnuna kadar geldi. Seninle kalmaya çalışacağım..."

Smith hayal kırıklığı içinde ellerini çırpı: "Elimde bir bok yok, Lucas. Sence bu Donaldson denen kadın bu işle bağlantılı olabilir mi?"

"Bu şekilde hissettiriyor. Buna benziyor," dedi Lucas. "FBI'la konuşmak isteyebiliriz, bakalım bir göz atacaklar mı?"

Smith, "Şansımız olduğu sürece bunu yapmaktan nefret ediyorum," dedi. "Ben de öyle."

Smith asık suratla, gümüş bir bitki sulama kabının dibine bakan Leslie Widdler'a baktı. "Bu suçu yayar, eğer biz kığımızın üstüne düşeriz," dedi. "Ama ben bu orospu çocuklarını yakalamak istiyorum. Beni."

Kapıdan çıkarken Lucas, Leslie Widdler'a sordu: "Eğer bir şeylerin kaybolduğunu fark edersek, onları bulmak ne kadar kolay olur? Yani, antika pazarında?"

"Eğer iyi bir profesyonel fotoğrafınız ve iyi bir herhangi bir özelliğin belgelenmesi - bilirsiniz, ezikler veya kusurlar veya

onarımlar-o zaman *mümkün*," dedi Widdler. "Muhtemel değil ama mümkün. Eğer buna sahip değilseniz, o zaman şansınız yok demektir."

Jane aldı: "Her yıl kelimenin tam anlamıyla yüz binlerce antika satılıyor, çoğunlukla nakit karşılığında ve bu satışların çoğu onları tekrar tekrar çeviren satıcılara yapılıyor. Burada satılan bir sandalye, beş farklı satıcıdan geçtikten sonra Santa Monica ya da Palm Beach'teki bir dükkana gelebilir. Bir süre sonra da Birinin evine girecek ve yirmi otuz yıl daha çıkamayacak."

Ve Leslie: "Elbette bir başka şey de şu: Birisi bir gardırop için elli bin dolar harcadıktan sonra çalındığını fark ederse, onu polise teslim edip parasını kaybedecek mi?

Zaten bu şekilde zengin olmadılar... O yüzden çok iyimser olmazdım."

"Her zaman umut vardır," dedi Jane. Sanki alnında şaşkın bir kırıışıklık yaratmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Ama sana söylemek gerekirse Gerçek şu ki, kayıp bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum. Tek bir şey bile tespit edemedik."

"Pervasızlar tablosu," dedi Lucas.

"Eğer bir tane olsaydı," dedi. "Her yıl çok sayıda Pervasız satış gerçekleşiyor. Eğer böyle bir şey olduğunu gösteren bir belge bulamazsak Connie'nin sahibi, eğer elimizdeki tek şey genç bir Afro-Amerikalı'nın tanıklığıysa... Lucas... o da gitti."

RUFFE IGNACE'İN HİKAYESİ çok büyük değildi, ancak tek sütunluk bir kafa ve otuz inçlik dikkatle yazılmış metin, Kline'ın korktuğu tüm siyasi zararı verecek kadar büyüktü.

En iyisi de, Dakota County avukatı Jim Cole'un pusuda çekilmiş bir fotoğrafıydı; Cole'un ürkmüş gözleri onu gece otoyolda yakalanmış bir rakuna benzetiyordu. Kline artık Dakota County Hikaye.

Ignace, Kathy Barth'a ulaşmıştı. Kendisi sadece "soruşturmaya yakın bir kaynak" olarak tanımlanmasına rağmen ve Ignace bunun ortaya çıkmasını sağlayacak kadar yetenekliydi. *"...kurbanın bu olay karşısında harap olduğu anlatılıyordu. ve uzmanlar aileye, iddialar doğruysa yıllarca tedavi görmesi gerekebileceğini söyledi."*

NEIL MITFORD, Lucas ve Rose Marie Roux'yu valinin ofisine götürdü ve kapıyı kapattı. Vali, "Hepimiz temiziz, değil mi? Hikâyeyi sızdırdığımız için kimse bizi suçlayamaz, değil mi?" dedi. Lucas'ın yerel medyayla bağları olduğunu biliyordu; hatta Lucas'ın Kanal Üç'ün önde gelen başyazarıyla aynı kızı paylaştığını da.

"Ruffe dün beni aradı ve bir yorum istedi, ben de ona bir yorum yapamayacağımı söyledim," dedi Lucas, step dansı yaparak. "Bilgilerinin çoğunu kurbanın annesinden aldığı oldukça açık."

"Kathy Barth hâlâ Burt'le bir anlaşma yapmaya mı çalışıyor?" Mitford Lucas'a sordu.

"Para istiyorlar. Tatbikatın bütün amacı buydu," dedi Lucas. "Ama şimdi sıkışmış durumda. Büyük jüriyle bir anlaşma yapamaz."

"Ve Burt suçlu," dedi vali. "Yani, o yaptı, değil mi? Onu öylece sikip atmıyor muyuz?"

"Evet, o yaptı," dedi Lucas. "Sanırım anneyi de yapmış olabilir ama kesinlikle çocuğu yapıyordu."

Rose Marie: "Pazarlıklarını boş ver. Daha sonra hukuk davası açabilirler."

Mitford, "Avukat için daha fazla para olabilir," dedi. "Eğer şarta bağlı olarak alıyorsa."

Vali memnuniyetle, "Avukatlar da yemek yemeli," dedi. Rose Marie ve Lucas'a: "Siz ikiniz BCA'nın

Büyük jüri önünde ifade verecek misin? Her şey hazır mı?"

Rose Marie, "Jim Cole ile konuştum, bir program için arayacak," dedi. "Sınırlı sayıda tanıklık mevcut - Barth'lar,

Ajan Flowers, Lucas, laboratuvarındaki teknik insanlar. Cole hızlı hareket etmek istiyor. Eğer suçlama için yeterli kanıt varsa, Kline'a seçimden çekilmesi için bir şans vermek istiyor ki başka bir Cumhuriyetçi aday olabilsin."

Vali, "Burt inatçı olabilir..." diye öneride bulundu.

Rose Marie başını sallayarak, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Cole mahkûm edemediği sürece suçlama yapmayacaktır. Anneyi, kızı, fiziksel kanıtları tespit etmek ve sonra bir karar vermek istiyor. Bu gazete haberiyle, zorlamak için daha da fazla nedeni var. Eğer Burt'ün avukatına Burt'ün düşeceğini söyler ve ona kanıtları gösterirse, bence Burt istifa edecektir."

Vali başını salladı: "Peki Lucas. Adamlarınla konuş. Kimsenin bizi suçlamasını, siyasi bir mesele olduğunu söylemesini istemiyoruz. Biz bunu istiyoruz.

açık sözlü, kesinlikle profesyonel. Bu tür olaylardan herkes kadar biz de üzüntü duyuyoruz. Burt Kline da dahil olmak üzere olaya dahil olan herkes için bir trajedi."

"Ve özellikle de çocuk. Çocukları tacizcilerden korumak zorundayız," dedi Mitford. "Basınla herhangi bir temasımız olduğunda hep bu noktaya değiniyoruz."

Vali, "Elbette, kesinlikle," dedi. "Çocuklar her zaman önce gelir. Özellikle de saldırganlar Cumhuriyetçiler olduğunda."

Kimse ön sayfalardan düşmekte olan Bucher davasını sormadı.

İşlerini bitirdiklerinde Lucas, Rose Marie'yle birlikte koridorda yürüyüp otoparka doğru ilerledi. "Acaba neden Cumhuriyetçilerin başını belaya sokan genellikle biriyle yatmaktır. Peki ya Demokratlar, genellikle hırsızlık yaparlar?"

"Cumhuriyetçilerin parası var. Çoğunun daha fazlasına ihtiyacı yok," diye öneride bulundu. "Ama onlar gergin, cinsel olarak bastırılmış ve bazen de sadece patlarlar. Demokratlar seks konusunda daha gevşektir, ancak çoğu zaman eskiden öğretmen ya da ve paraya ihtiyaçları var. Her şeyi görüyorlar

Bu parayı yakından, hükümetin, lobicilerin ve şirket adamlarının etrafında görüyorlar, kokusunu alabiliyorlar, tadını alabiliyorlar, zengin adamların hafta sonu için Paris'e uçtuklarını, tüm iyi restoranlarda yemek yediklerini ve üç bin dolarlık takım elbiseler aldıklarını görüyorlar. Ellerini uzatıp biraz almak istiyorlar."

Lucas, "Bu işte eski şirketim için para görüyorum," dedi. Bir zamanlar 911 merkezleri için gerçek zamanlı acil durum simülasyonları geliştiren bir yazılım şirketi kurmuştu. "Simülasyon yazılımı yapabiliriz Cumhuriyetçilere nasıl sevişileceğini, Demokratlara da nasıl çalınacağını öğretecek."

"Tanrım, bilmiyorum," dedi Rose Marie. "Cumhuriyetçilere bu tür bilgiler konusunda güvenebilir miyiz?"

Carol, ofisine döndüğünde stajyer Sandy'nin gece boyunca Hewlett-Packard hakkında bir rapor hazırladığını söyledi.

ve Yukarı Orta Batı'daki cinayetlerle ilgili. Jim Cole'un bölge savcı yardımcılarında biri de onu aradı.

Lucas avukatı aradı ve Lucas ile Flowers'ın ertesi gün büyük jüri önünde ifade vermeleri konusunda anlaştılar. Asistan, büyük jüriden önce Flowers'la konuşmak istedi. ancak ifadelerin Lucas'ın kendisiyle birlikte gözden geçirilmesinin gerekli olmadığını söyledi.

"Temel bürokratik işlemleri yapacak, ilk bilgilerin geldiğini, Ajan Flowers'ın davaya atandığını ve Flowers'ın teknik kanıtları suç laboratuvarına teslim ettiğini teyit edeceksiniz. Biz de kanıtların düzgün bir şekilde kaydedildiğini gösteren bir kağıt parçasına ihtiyacım var. Hepsi bu kadar."

"Mükemmel," dedi Lucas. "Şimdi Ajan Flowers'ı arayıp size geri dönmesini söyleyeceğim."

Lucas Flowers'ı aradı: "Yükü senin taşıman gerekecek Virgil, bu yüzden dosyalara koyduğun her bilgiyi ezberlesen iyi olur. Eğer Kline'in çevresinden biri Cole'un çevresinden biriyle konuşuyorsa hiç şaşırmam, ne demek istediğimi anladıysanız."

Flowers, "O gazete haberinden sonra Cole'un nasıl kurtulabileceğini anlamıyorum," dedi.

"Ben de göremiyorum. Ama ne olmuş olabileceğine bağlı olarak Tavuk kümesinin arkasında hazır olmamız gerektiğini söyledi," dedi Lucas. "Onlara ne olduğunu söyle, herhangi bir şeyi denemek için fare kapanına yakalanma. teorileri."

"Anladım," dedi Flowers. "Aklımı buna sıkı sıkıya saracağım patron. Sıkıca."

Lucas sinirlenerek, "Bu balığa gideceğin anlamına geliyor, değil mi?" dedi.

"Laboratuvardakilerle konuşup evrakların doğru olduğundan, meni örneğinin ve kasık kılı sonuçlarının, Kline'in taşaklarının fotoğraflarının elimizde olduğundan emin olacağım. Herkes için birer kopya. Vesaire vesaire. Bu gece çizmelerimi parlatacağım."

"Balığa gitmiyorsun Virgil," dedi Luca. "Bu çok hassas bir konu."

"Küçük kadın nasıl?" Flowers sordu. "Lanet olsun, Virgil..."

LUCAS kendi payına düşen evrak işlerini halletti, gözden geçirdi ve ardından doğru şekli bulma konusunda uzman olan Carol'a verdi. "Gözden geçir, herhangi bir açık var mı bak. Carson davasıyla aynı anlaşma. Birazdan döneceğim. Beş."

"Sandy bütün gün odasında oturmuş seni bekliyordu..."

"Evet, sadece birkaç dakika daha."

Carol evrak işlerine bakarken o da laboratuvara gidip kanıt paketini kontrol etti ve her şeyin orada olduğundan emin oldu. Başka ne olursa olsun, Lucas Kline'ın bürokratik bir pürüz yüzünden gitmesini istemiyordu. Ofisine döndüğünde masasına oturdu. masaya oturdu, arkasına yaslandı ve ihtiyacı olabilecek başka bir şey düşünmeye çalıştı. Ama savcı söylemişti: Lucas esasen sorumlu bürokrattı ve kanıt zinciri konusunda ifade verecekti. kanıtın kendisi.

Carol geldi ve dedi ki, "Hiç delik görmüyorum. Kaç kopya istiyorsun? Sandy'yi aramamı ister misin?"

"Bana bir dakika verin. John Smith'i aramalıyım."

SMITH, birkaç hafta önce Regions Hastanesi'nde bir adamın bıçaklanmasıyla ilgili bir konferanstan ayrılıyordu. Bıçaklanan adam bir gün önce, bıçaklanmanın sonucu olabilecek ya da olmayabilecek bir enfeksiyon nedeniyle ölmüştü. Torna vida kullanan sarhoş küçük bir saldırıdan ya da cinayetle suçlu olabilir.

"Sekiz farklı doktorun söylediklerine bağlı," dedi Smith, "ve hepsi de bir malpraktis davasının etrafında dans etmeye çalışıyor."

"İyi şanslar," dedi Lucas. "Bucher hakkında yeni bir şey var mı?" "Sorduğun için teşekkürler," dedi Smith.

"Bak, şu Amity Anderson'la röportaj yapacağım. Sana ondan bahsetmiştim, Wisconsin'li kadının sekreteriydi."

"Evet, evet... Umarım bundan bir şey çıkar."

AMITY ANDERSON Minneapolis'teki Old Northwest Vakfı'nda çalışıyordu. Lucas onu Minnesota'daki bir arkadaşı aracılığıyla bulmuş.

Gelir İdaresi, vergi beyannamelerine baktı. Telefondaki sesi Manhattan dokunuşlu, genizden gelen bir sopranoydu. "Bütün müşterilerim Öğleden sonra. Eğer gerçekten acilse saat dörtten sonra konuşabiliriz," dedi.

"Senden yaklaşık yarım mil uzakta oturuyorum," dedi Lucas. "Belki eve döndüğünde uğrayabilirim? Eğer dışarı çıkmayacaksan?"

"Ben dışarı çıkıyorum ama çok uzun sürmeyecekse saat beş buçukta gelebilirsin," dedi. "Altıda çıkmam gerekecek."

"Saat beş buçukta görüşürüz."

Ayağa kalktı ve Carol'ın masasının yanında duran sarışın bir kızın açık kapının kenarından ona baktığını gördü. Onu daha önce gördüğü bir Yazlıkçılarla tanışma ve selamlaşma. Sandy. "Sandy,"

diye seslendi. "İçeri gel."

Uzun boyluydu. Daha da kötüsü, *çok* uzun olduğunu düşünüyordu ve bu yüzden kendini daha kısa göstermek için omuzlarını kıvırıyordu. İnce bir burnu vardı,

narin elmacık kemikleri, buğulu mavi gözleri ve yüzüne büyük gelen gözlükleri vardı. Beyaz bir bluz, mavi bir etek ve eteğe uygun olmayan siyah ayakkabılar giymişti. Öyleydi, diye düşündü Lucas, Henüz kendini toparlayamamış biriydi. Belki yirmi yaşındaydı.

Aceleyle içeri girdi ve adam "Otur, nasılsın?" diyene kadar ayakta durdu. "İyiyim." Gergindi ve eteğinin kenarını çekiştiriyordu.

Kızın naylon çorap giydiğini fark etti, bu da seksi olmalıydı. "İstediğin bilgiyi araştırdım. Dün geç saate kadar kalmama izin verdiler."

"Yapmak zorunda değildin..."

"Hayır, gerçekten ilginçti," dedi, yanaklarında bir pembe leke belirmişti.

"Ne, uh..."

"Tamam." Bir dizi kâğıdı ayaklarının dibine bıraktı ve ikinci bir dizi kâğıdı karıştırdı. "Hewlett-Packard yazıcılarında.

Cevap, muhtemelen. Muhtemelen herkes bir Hewlett-Packard

yazıcı, ama kimse kesin olarak bilmiyor. Mesele şu ki, çöpe atılan her türlü yazıcı var. Kimse eski bir yazıcıyı istemez ve onlardan nasıl kurtulacağınıza dair kısıtlamalar olması gerekir, bu yüzden insanlar onları çöp torbalarına koyar ve çöplerinde saklar ya da başkasının çöp kutusuna atıyorlar. Her hafta bunlardan düzinelerce var."

"Kahretsin..." Kelimeyi düşündü, kızın kızardığını fark etti. "Affedersiniz."

"Sorun değil. Mesele şu ki, çok fazla yazıcı Çöp çuvalları, çöp akışına katılana kadar görülmüyorlar ve sonunda çöp sahasına gömülüyorlar" dedi.

"Yani şansımız yok."

"Evet. Sanırım öyle. Hangi yazıcının nereden geldiğini söylemenin bir yolu yok. Doğru yazıcıyı bulsak bile kimse hangi kamyonundan geldiğini ya da nereden alındığını bilemez."

"Tamam. Unut gitsin," dedi Lucas. "Bunu bilmem gerekirdi."

İkinci kağıt paketini eline aldı. "Faili meçhul cinayetlerle ilgili olarak, sorduğunuz beş eyalete baktım ve ayrıca Nebraska'ya baktım, çünkü orada büyük şehir yok. Buldum. İyi görünen bir faili meçhul. Claire Donaldson adında bir kadın Chippewa Falls, Wisconsin'de öldürüldü. Carol'a en kısa sürede söyledim buldum, ama bu konuda daha fazla çalışmama gerek olmadığını, çünkü senin zaten bunu bildiğini söyledi."

Lucas başını salladı. "Tamam. İyi iş çıkardın. Ve bu tek miydi?"

"Çözölemeyen tek şey buydu," dedi Sandy. "Ama bir tane buldum

kurbanın cinsiyeti dışında her şeyle eşleşen çözülmüş bir cinayet."

Lucas kaşlarını çatı. "Çözöldü mü?"

Başını salladı. "Des Moines'de. Varlıklı, yaşlı bir adam. yalnız, evi antikalarla dolu. Adı Jacob Toms'tu. Tanınmış biriydi, pek çok kurulda yer alıyordu. Bir sanat müzesi, Des Moines Senfonisi, bir sigorta şirketi, bir yayıncılık şirketi."

"Tanrım, kulağa çok hoş geliyor. Ama eğer çözülmürse..."

"LexisNexis'ten gazete kayıtlarını çıkardım. Orada bir duruşma, ama pek bir savunma yoktu. Katil cinayeti işlediğini hatırlamadığını ama işlemiş olsa da şaşırmayacağını söyledi. Amfetamin kullanıyordu, dört gündür kullanıyordu, aklını kaçırdığını ve kullandığı süreyi hatırlayamadığını söyledi. Aleyhinde fazla kanıt yoktu. Ailesinin maddi durumu iyiymiş, ama o Uyuşturucu. Her neyse, insanlar onu mahallede ve Toms'ların evinde görmüşler..."

"İçeride mi?"

"Hayır, dışarıda, ama Toms'u tanıyordu çünkü gençken Toms'un çimlerini kesmişti. Toms'un büyük bir bahçesi vardı ve çim servislerinin bahçeyi kesme şeklini beğenmiyordu, çünkü dikkatli değillerdi. Bu yüzden bu adamı gençken işe almış. Yani adam evi biliyordu."

"Bundan daha fazlası olmalıydı."

"Adam bunu yapmış olabileceğini itiraf etti. Yüzünde Toms'un kendini savunurken açmış olabileceği kesikler vardı..."

Öne doğru eğildi, gözleri kısıldı: "Ama ilginç olan şu ki, çalınan şeylerin hepsi sokakta satılabilecek şeylerdi, bazı mücevherler ve bazı elektronik eşyalar da dahil, ama hiçbirini bulunamadı."

"Huh."

Sandy, "Kamu avukatlığı bürosundan bir müfettiş *Register*'a davanın polis tarafından uydurulduğunu çünkü birini yakalamak için baskı altında olduklarını ve işte bu adamın burada olduğunu söyledi" dedi.

"Belki de o yapmıştır," dedi Lucas.

"Belki de yapmamıştır," dedi Sandy.

Lucas sandalyesinde arkasına yaslanıp bir süre ona baktı, ta ki kız irkilinceye kadar.

gergin. "Tamam. Bu iyi bir şey, Sandy. Şimdi. Ehliyetin var mı?"

"Tabii ki. Arabam biraz sorunlu."

"Sana bir devlet arabası bulacağım. Bugün Des Moines'e gidip dava dosyasının fotokopisini çekebilir misin? Polislerin bu işten pek hoşlanacağını sanmıyorum. ama deneme dosyasını alabiliriz. Eğer

mecbur kalırsan, Des Moines'de bir otelde kalabilirsin. Carol'a sana eyalet kredi kartı almasını söyleyeceğim."

"Bunu yapabilirim," dedi. Sandalyede öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Tanrım, sence bu adam yapmadığı bir şey yüzünden hapse girmiş olabilir mi?"

"Oluyor ve bu kulağa oldukça hoş geliyor," dedi Lucas. "Kulağa Bucher, Donaldson ve Coombs gibi geliyor..."

"Kim?"

"Ah, Coombs adında bir bayan, burada Şehirlerde. Her neyse. Gidip Carol'la konuşalım. Adamım, *çözülmüş* davalara bakmak. Bu *müthişti*. Müthiş bir fikirdi."

Daha sonra Lucas ofisten çıkarken Carol, "Sandy'yi gerçekten kızdırmışsın. Senin için uçaktan bile atlar."

"Etkisi geçecektir," dedi Lucas.

Carol, "Bazen oluyor, bazen de olmuyor," dedi.

AMITY ANDERSON büyük ihtimalle

Lucas onunla tanıştıktan sonra onun için bir uçak olduğuna karar verdi ama kadın onu zorlamaya istekli olabilirdi.

Onu evinin ön kapısının kilidini açarken gördü, elinde bir Elinde bir çanta ve alışveriş poşetine benzeyen bir şeyle tepeden ona doğru yürüyordu. Kadın tepeden aşağı ona bir bakış attı ve içeride kayboldu.

Sarı boyalı fıçı tahtası dış cephe kaplaması, beyaz süslemeleri ve tuğla bacası ile savaş sonrası Cape Cod tarzı neşeli bir evde yaşıyordu. Çatının ortasında. Bahçe küçüktü ama yoğun bir şekilde işlenmişti; evin yan tarafındaki çitler boyunca uzanan çiçek tarhlarından çok yıllık bitkiler fıskırıyordu ve ön kapıya giden dar beton yürüyüş yolunun her iki yanındaki iki yatakta da parlak tek yıllık bitkiler vardı. Yan ve arka tarafta tek arabalık bir garaj bulunuyordu.

Lucas kapıyı çaldı ve bir dakika sonra kadın kapıyı açtı. Orta boylu bir kadındı, muhtemelen beş-altı yaşlarındaydı, diye düşündü Lucas. otuzlu yaşların ortalarında. Koyu renk saçları sert, okullu bir topuzla bağlanmıştı; bej bir ceketin üzerine koyu kahverengi bir ceket giymişti. bluz, tüvit etek ve pratik kahverengi ayakkabılar. Zeytin-Koyu kahverengi gözleri, fazla uzamış kaşları ve kısa burnunun köprüsünden alnına doğru dikey olarak uzanan üç küçük kaş çatma kırışıklığı vardı. Paravan kapıdan ona baktı; yüzünde asık bir ifade vardı ama dolgun alt dudağı gizli bir duygusallığı ima ediyordu. "Kimliğiniz var mı?"

Ona kimliğini gösterdi. Kadın onu içeri aldı ve "Tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen geliyorum."

Evin içi de dışı kadar neşeliydi; parlak boyalı alçı duvarlarda ve tertemiz parke zeminlerde kilimler, yorganlar ve kumaş asmalar vardı. Yerde, çantasının yanında bir çanta duruyordu. Alışveriş çantası değil, spor çantası.

Hentbol eldivenleri dışarıdan bağlanmış, kurumuş terle sertleşmiş. Ciddi, terleyen bir hentbol oyuncusu...

Arka koridorda uzaktan bir tuvaletin sifonu çekildi ve bir an sonra Anderson eteğinin arkasını çekiştirerek dışarı çıktı. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Davenport?"

"Claire Donaldson öldürüldüğünde onun için çalışıyordun." Lucas dedi. "Bilmem gereken en spesifik şey, evden herhangi bir şey alındı mı? Bariz olanın dışında mı? Yüksek değerli antikalar, mücevherler, tablolar, bu tür şeyler?"

Ona bir kanepeyi işaret etti, sonra dizleri gergin bir şekilde aşırı doldurulmuş bir sandalyeye tündü. "Bu uzun zaman önceydi. Yeni bir şey mi çıktı?"

Lucas'ın ona söylememek için hiçbir nedeni yoktu: "Donaldson cinayeti ile Constance Bucher ve hizmetçisinin öldürülmesi arasındaki bağlantıları araştırıyorum. Bu konuda bir şeyler okumuş ya da televizyonda görmüş olabilirsiniz..."

Anderson'ın eli yanağına gitti. "Tabii ki. Onlar çok Benzerler, değil mi? Bazı yönlerden? Birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı düşünüyorsun?" "Bilmiyorum," dedi Lucas. "Ortak bir nokta bulamıyoruz.

soygundan başka bir neden yok."

"Oh. Soygun. Eminim polis size onun genelde biraz parası olduğunu söylemiştir," dedi Anderson. "Ama öldürmeye yetecek kadar değil biri için. Yani çılgın bir keş falan değilseniz ve bu Chippewa Falls'ta olmadıysa."

"Antikaları, tabloları düşünüyordum..."

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey alınmadı. Envanter tutmaktan ben sorumluydum. Polise ve Claire'in kız kardeşi ile eniştesine her şeyin bir listesini verdim."

"Bunu görmüştüm," dedi Lucas. "Yani kayıp gibi görünen ve değerli olan belirli bir şey bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Booth'ların size muhtemelen benim de işin içinde olduğumu, birçok erkek arkadaşımın birine anahtar verdiğimi ve mazeret olarak Chicago'ya gitti ve erkek arkadaşı gelip Claire'i mi öldürdü?"

"Onlar..." Omuz silkti.

"Biliyorum," dedi ve elini umursamaz bir şekilde salladı.

Lucas sırtarak, "Yani bunu 'Doğru değil' olarak sınıflandırabilirsin," dedi.

Güldü, daha çok mutsuz bir havlamaydı bu: "Tabii ki doğru değil. O insanlar... Ama size söyleyeyim, Booth'ların insanların düşündüğü kadar parası yoktu. Bunu Claire'le konuştuğumdan biliyorum. Yani, golf kulübüne gidecek, faturalarını ödeyecek ve kışın Palm Springs'e gidecek kadar paraları vardı ama Palm Springs'te bir ev kiraladıklarını biliyorum. Bir apartman dairesi. Paraya çok sıkışmışlardı. Claire'inkini aldıkları için çok mutluydular ve hepsini aldılar. Yaşayan başka akrabası yoktu."

"Bu konuda mutsuz görünüyorsun," dedi Lucas. "Bir şey mi bekliyordun?"

"Hayır. Claire ve benim iş gibi bir anlaşmamız vardı. Ben sekreterlik yapıyordum ve asıl işim olan antikalara yardım ediyordum. İlgili. Arkadaş canlıydık ama gerçek bir duygusal bağımız yoktu. O patrondur, ben ise çalışan. Fazla para vermiyordu ve ben de sürekli başka bir iş arıyordum."

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Lucas, "Sanırım şerifin adamları tarafından epeyce hırpalandın," dedi.

Müfettişler. Erkek arkadaş ya da kayıp anahtar bulamadılar.

"Memur Davenport. Çok ince bir nokta koymak istemem ama ben eşcinselim." "Ah." O hissi almamıştı. Yaşlanıyorum.

"O anda hiç kişisel arkadaşım yoktu. Chippewa lezbiyenler için bir bahçe değil. Ve ben eşcinsel olduğumdan bile emin değildim."

"Tamam." Ayağa kalkmaya hazır bir şekilde dizlerini tokatladı. "Jacob Toms ismi sana bir şey ifade ediyor mu? Hiç duydun mu? Des Moines'den mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Des Moines'e hiç gitmedim. O başka biri mi?"

"Bilmiyoruz," dedi Lucas. "Marilyn Coombs adında bir kadına ne dersiniz? Buradan, St. Paul'den mi?"

Gözleri kısıldı. "Tanrım. Bu ismi duymuştum. Yakın zamanda."

"Birkaç gün önce öldürüldü," dedi Lucas.

Anderson'ın ağızı açık kaldı: "Oh...Yani üç tane mi var? Yoksa dört mü? Coombs'un adını televizyonda duymuş olmalıyım. Dört kişi mi?"

"Bayan Bucher'ın hizmetçisi de dahil beş kişi olabilir," dedi Lucas. "Bu... çılgınlık," dedi Anderson. "Çılgınca. Ne için?"

"Bunu çözmeye çalışıyoruz," dedi Lucas. "Booths hakkında. Bayan Donaldson'ı öldürebileceklerini düşünüyor musunuz? Ya da bunu planladıklarını?"

"Margaret gerçekten dehşete düşmüştü. Bundan hiç şüphem yok," dedi Anderson, gözlerini tavana doğru kaldırarak düşünürken.

"Parayı aldığım için mutluyum ama olanlardan dehşete düştüm. Landford dehşete düşmemişti. Sadece parayı aldığı için mutluydu."

Sonra ilk kez gülümsedi ve Lucas'a baktı.

"Landford'u düşününce...hayır. Bunu kendisi yapmazdı, çünkü koluna kan bulaşabilirdi. Bunu bilebileceğini düşünerek

Bunu onun için yapacak biri, yani bir katil, bu daha da saçma. Onları tanımak zorundasınız. Booth'lar kalplerinin derinliklerinde, ruhlarının derinliklerinde aptaldırlar."

Ona gülümseyerek karşılık verdi ve ayağa kalktı. Aptallar konusunda haklıydı.

"Son bir soru, şimdi aklıma geldi. Connie Bucher'ı tanır mıydınız? Hiç mi? Antikalar ya da her neyse?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Vakıftaki işlerimden biri de potansiyel bağışçıları, özellikle de yaşlı ve güçsüz olanları ve kova kova parası vardı, ama diğer insanlar tarafından iyi bakılıyordu. Etrafı sarılmıştı, gerçekten. Bahse girerim haftada yirmi kez 'arkadaşlarından' telefon alıyordu ve bunlar aslında para için arıyorlardı. Her neyse, onunla hiç tanışmadım. Hiçbir koşulda parasını kesmek gibi bir şansım olmadı ama antikalarını görmek isterdim."

Lucas, "Parasını kes," diye tekrarladı. "Ticaret konuşması," dedi kadın.

LUCAS'IN CEP TELEFONU ÇALDI.

Cebinden çıkardı, ekrana baktı ve Anderson'a, "Affedersiniz. Buna bakmam lazım..."

Ondan uzaklaşıp ön kapıya doğru adım attı ve cep telefonu kullanıcılarının benimsediği bilinçsiz mahremiyet taklidiyle bir omzunu çevirdi. Flowers onun kulağına, "Susan Conoway ile Barths'dayım, onunla konuştu mu, Dakota County'den mi?" dedi.

"Hayır. Biriyle konuştum. Lyle Pender?"

"Tamam, o başka biri. Her neyse, Susan Barth'ları hazırlamakla görevlendirilmişti ama Kathy bir suç işlemiş olabileceğini düşünüyorsa beşinci maddeyi kullanabileceğini duymuştu. Ya da suçlanabileceğini. Bir. Şimdi Susan'la konuşmak istemediğini söylüyor ve Susan'ın da kaçırmak istemediği bir randevusu var. Bütün bu lanet şey duman olmak üzere. Burada biraz ağırlık kullanabilirim."

"Lanet olsun. Barth'ın avukatı ne diyor?"

"O burada değil. Kathy gergin - bunun avukatından geldiğini sanmıyorum," dedi Flowers. "Bir yerden geliyor olabilir başka."

"Eminim Kline bunu yapmazdı... Tanrım. Sence Burt Jr. onunla konuşmuş olabilir mi?"

"Belki de. Aklıma o şişko herif geldi," dedi Flowers. "Eğer öyleyse, onu hapse atarım. Kathy'ye büyük jürinin dokunulmazlık verebileceğini ve ifade vermek zorunda kalacağını ya da hapse gireceğini söyledi. Kimse ona bunu söylemedi. Ama beşinci maddeyi kullanmaya karar verirse."

programı bozabilir ve bazı komplikasyonlara yol açabilir. Eğer Cole çekingen davranmaya başladı ya da Kline'ın yasama organındaki dostları işe karıştı... Bu işi halletmemiz gerekiyor."

"Conoway neden onunla konuşmuyor?" Lucas sordu.

"Yapamayacağını söylüyor. Barth'ların bir avukatı olduğunu ve Buradaki diğer avukat, isteksiz bir tanığı sorgulamaktan rahatsız. Tam olarak böyle söylemedi ama anlamına gelir."

"Dinleyin: Oraya varmam en az on-on beş dakikamı alır. Eve yürümek zorundayım, arabamdan altı ya da yedi dakika uzaktayım." Lucas dedi ki. "Jesse ne diyor? Konuşmayı Kathy'nin yapmasına izin mi veriyor, yoksa onları ayırabilir misin?"

"İkisi de kanepede oturuyordu. Her şey parayla ilgili, dostum."

Lucas inledi. "Kline'lar neden bu kadar dayanıyor anlamıyorum. Bu. Anlaşmaya çalışacaklarını düşünürsün. Bir tanığı kandırmak... delirmiş olmalılar. Bundan paçayı sıyracaklarını nasıl düşünebilirler?"

Flowers, "Burt lanet olası bir eyalet yasa koyucusu, Lucas." dedi. "Biliyorum ama ben her zaman iyimserimdir."

"Doğru," dedi Flowers. "On dakika mı?"

Lucas, o anda saatine bakmak için bileğini eğen Anderson'a baktı. "Burada işimi bitirip eve yürümek için bir iki dakikaya ihtiyacım var, o yüzden... bana on beş dakika ver."

KAPATTI ve oturma odasına geri döndü, cebinden bir kart çıkardı ve Anderson'a uzattı. "Gitmem gerek. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Eğer aklına *bir* şey gelirse... Donaldson hakkında, Bucher hakkında, aralarındaki olası bağlar hakkında, duymak isterim."

Kartı aldı, "Arayacağım" dedi. Biraz para kazanmaya çalışıyorum. O yüzden acele etmeliyim."

Lucas, "Görünüşe göre her şey parayla ilgili," dedi.

"Giderek daha fazla," dedi Anderson. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu giderek daha tatsız buluyorum."

LUCAS eve koşarak geldi, komşusuna el salladı, kafasını mutfağa soktu, "Bir işim var, gittiğimde sana söylerim.

Geri dön," dedi Weather'a ve gitti; Weather arkasından seslendi, "Ne zaman?" O da "Yarım saat. Daha uzun sürerse ararım."

Biraz trafik vardı ama Barth'lar sadece üç mil ötede oturuyorlardı ve o her caddeyi ve sokağı biliyordu. Biraz trafiği keserek ve bazı çöp tenekesi rotalarını kullanarak Flowers'a söz verdiği on beş dakika.

ÇİÇEKLER bir kapı aralığında eğilmiş, sağlam bir adamla sohbet ediyordu. bulaşık suyu sarısı bir kadın, elinde büyük bir deri çanta asılı Omuz: Conoway. Lucas onunla hiç tanışmamıştı ama onu gördüğünde, ocuk istismarı konusunda verdiği bir konferanstan hatırladı. BCA tarafından desteklenen kongre.

Küçük bir kasabada yaşayan bir polis, gönüllüler, bölgede yaşayan bazı şerif yardımcıları ve serbest çalışan bir sosyal terapistle birlikte çalışarak bir kreşin sahibini, oğlunu ve iki bakıcıyı tutuklamıştı ve onları tecavüzden dine küfretmeye kadar çeşitli suçlarla itham etti.

Savcı olarak atanan Conoway davayı paramparça etmişti. Kreş işletmecilerinin masum olduğunu göstermiş ve eğer çocuklar birileri tarafından mağdur edildiyse, bu kişilerin polisler ve terapist olduğunu ortaya koymuştu.

hanedan karşıtı bir tarikata dönüşmüştü. Yerlilere kendini sevdirememişti ama Lucas da dahil olmak üzere hayranları vardı.

Lucas yürüyüşe çıktı ve sarı-beyaz köpeğin gittiğini, kazığın bahçede belli bir açıyla durduğunu fark etti. Köpeğin kaçıp kaçmadığını merak etti.

Conoway yorgun görünüyordu; sanki saçını yıkaması gerekiyormuş gibiydi. Paravan kapıdan Lucas'ın geldiğini gördü, kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi

Flowers'a bir şeyler söyledi, Flowers da bir adım atıp kapıyı iterek açtı.

"Susan Conoway'i biliyorsun..."

Conoway gülümseyerek el sıkıştı ve Lucas, "Tanışmadık ama Rake Town davasındaki çalışmanıza hayran kaldım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Hayranlık evrensel değil." Lucas Flowers'a baktı: "Ne istiyorsun?"

Flowers, "Sadece senin -birinin- Barth'larla kibarca, yasal olmayan bir şekilde konuşmana ihtiyacımız var, bu onları Bayan Conoway'le tam bir işbirliği yapmaya ikna edecek, çünkü bu gece onun ilgisini hak etmeyecek biriyle ateşli bir randevusu var," dedi.

Lucas, "Huh." dedi.

Conoway, "Aslında benim ilgimi hak ediyor. Eğer konuşmayacaklarsa, ben buradan gidiyorum."

"Bana bir dakika ver," dedi Lucas. "Öfke nöbeti geçirmek için kendimi zorlamalıyım."

KATHY VE JESSE BARTH yeşil kadife bir kanepede yan yana oturmuşlardı; Kathy'nin elinde Miller Lite ve sigara, Jesse'nin elinde ise Diet Pepsi vardı. Lucas odaya girip kapıyı kapattı ve şöyle dedi, "Kathy, eğer Bayan Conoway giderse ve bu iş yarın sonuçlanmazsa, hayatını mahvetmiş olacaksın. Hem de çok. Kendini kadınlar hapishanesinde, kızını da ıslahevinde bulursun. Evde. Bu beni sinirlendiriyor çünkü bir çocuğun başına böyle bir şey gelmesinden nefret ediyorum. Özellikle de bunu ona annesi yaptığında."

Kathy Barth soğukkanlıydı: "Bir avukatımız var."

Lucas ona bir parmak salladı ve en sert yüz ifadesini takındı: "Her Stillwater'daki pisliklerin avukatı vardı. Her birinin."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Lucas ona kabadayılık taslayarak elinin tersiyle itti. "Bu konuyu avukatınla konuştun mu?"

"Cep telefonuna cevap vermiyor. Ama düşündük ki, birkaç saat ne fark eder ki?"

Lucas, "Bunun ne fark yarattığını size söyleyeyim; bu, birilerinin size ulaştığı ya da ulaşmaya çalıştığı anlamına geliyor," dedi. "Kendini satamazsın

Tanıklık, Kathy. Bu ağır bir suç. Bu zorunlu hapis cezasıdır."

Jesse koltuğunda kıpırdandı ve Kathy ona baktı, sonra tekrar Lucas'a döndü. "Burt'ün bize borcu var." Sızlanmadı, sadece söyledi.

Lucas, "Öyleyse onu dava edin," dedi. "Kline bir eyalet yasasını çiğnedi ve bunun bedelini ödemek zorunda. Devlete ödeme yapın. Eyaletin yasalara uymasını engellersen

adalet, o zaman bir suç işliyorsunuz. Yargıçlar, tanıklarla ya da ifadelerini satan tanıklarla uğraşan insanlarla dalga geçmezler. En yüksek cezayı alırlar ve iyi halden ceza almazlar. Mahkemelerle dalga geçemezsin Kathy ve sen de bunu yapıyorsun."

Jesse, "Anne, hapse girmek istemiyorum." dedi.

"Bizimle kafa buluyor, tatlım," dedi Kathy, Lucas'a şüpheyile bakarak; ama kendinden de emin değildi.

Lucas Jesse'ye döndü ve başını salladı. "Eğer annen bu yola girerse, kendine dikkat etmelisin. Ben bile yapamam Bunun ne kadar aptalca ve tehlikeli olduğunu açıkla. Hiç para alamayacaksın ve hapse gireceksin. Avukatınız burada olsaydı, size bunu söylerdi. Ama Conoway giderse -bu gece bir randevusu var- yarın ifadenin fişini çekecek, sonra da cep telefonu, ve sonra gerçekten becerdin. Karar vermek için bir dakikan var. Sonra yürüyecek."

"Bunu yapamaz..." Kathy söyledi.

"Saçmalık," dedi Lucas. "Zaten mesai saatleri dışında, kendi vaktinde çalışıyor. Bir hayat yaşamaya hakkı var. Bu onun kariyerinin en büyük olayı değil, hatta haftasının en büyük olayı bile değil. Birinin kızının kışını bir oğlancıya satmaya çalıştığı bir saçmalığa katlanmak zorunda değil. Yürüyüp gidecek."

"Kimseyi satmaya çalışmıyorum..." Kathy söyledi.

"Onunla konuşacağım," diye ağzından kaçırdı Jesse. Annesine: "Onunla konuşacağım anne. Burt'ten hiç para alamasak da umurumda değil. Hapse girmeyeceğim."

"Akıllı kız," dedi Lucas.

Lucas koridorda Conoway'e, "Onlara bir dakika ver," dedi.

"Ne yapıyorlar," diye sordu Flowers, "kanı mı temizliyorlar?" "Jesse Kathy'ye neyin ne olduğunu söylüyor," dedi Lucas. "Sanırım biz Tamam."

Bir an sonra Jesse başını koridora uzattı ve Conoway'e baktı. Kathy onun bir adım gerisindeydi. "Seninle konuşacağız," dedi Jesse.

Conoway içini çekti, "Buradan gittiğimi sanıyordum. Tamam, gidelim kızlar..." Ve Lucas'a: "Teşekkürler. İyi bir öfke nöbeti geçiriyor olmalısın."

AMITY ANDERSON KIZGINDI: hayattan, sanattan, zenginlikten Lucas Davenport'la birlikte. O kadar sinirlenmişti ki Viking savaşçısının yanından geçerken kk bir öfke ve hayal kırıklığını bastırmak zorunda kalmıştı. Savaşçı bir metre boyundaydı, alçıdan yapılmıştı, rögar kapağı büyüklüğünde bir kafası olan bir balta taşıyordu ve sarı bir peruk takıyordu.

Puma derisi Rayon'dan yapıldığına göre muhtemelen bir pumaya ait olan sarı tüylü bir deri giymişti ve özenle örtülmüş belinde İskandinav mizahının şişkinliğı.

Anderson eğlenmiyordu. Resepsiyon devam ediyordu. Bir tane daha keçi peynirli yulaflı kraker yerse, kalp tıkanıklığından ölecekti. Eğer bir kadeh daha Kuzey Kutup Dairesi Kırmızı şarabı içerse, damak tadı intihar edecekti.

Sergide yavaşça ilerledi, yarısı boş şarap kadehini tuttu, müşterilere gülümseyip başını salladı ve gözlerini kaçırdı.

temas kuruyor ve elinden geldiğince sanatın kendisine bakmamaya çalışıyordu. İskandinav minimalizmi. Tüm minimalizm gibi, o da müzeye doğrudan bir hurdalıktan, bir sanatçının en az müdahalesiyle gelir.

Zevk sahibi bir insana hakaret. Eğer biri kafasına silah dayayıp bir parça alması gerektiğini söyleseydi, gösterinin bir parçası *olmayan* Viking savaşçısını isterdi.

Anderson profesyonel gece kıyafetini giymişti: yumuşak siyah kadife bir bluz, siyah kadife pantolonun üzerine düşüyordu. pratik siyah ayakkabılar. Oslo odası cilalı taş zeminli bej taştan inşa edilmiştir. Taş güzel görünüyordu ama bacaklarınızı öldürüyordu.

üzerinde çok uzun süre durmak zorundaydınız. Tanrıya şükür vakıf çalışanlarının topuklu ayakkabı giymesi beklenmiyordu. Topuklu ayakkabılar onun sonu olurdu.

VİKİNG SAVAŞÇISI girişi koruyordu. Çoğunlukla heykel ve birkaç resimden oluşan sanat sergisi uzun duvarlara yayılmıştı. Son duvarda, aptal ve vasıfsız gençler tarafından hurda tahtadan yapılmış gibi görünen on beş metrelik bir Viking gemisi maketi yer alıyordu. Gemiyle ilgili en iyi şey kış tarafının bir kapıyı gizliyordu. Kapı avluya açılıyordu ve Anderson her on beş dakikada bir dışarı çıkıp ışık yakabiliyordu.

Yani sanat berbattı. Sanata bakan insanlar da berbattı. Zengindiler ama yeterince zengin değillerdi. Elbette milyonerlerdi ama bir milyon artık o kadar da çok değildi. Bir milyon dolar iyi Enflasyon ve vergiler hesaba katılarak yatırım yapıldığında, en üst düzey Sosyal Güvenlik çeki kadar bir gelir elde edilecektir.

Bu hiçbir şeydi. O tavuk yemişti. Bir ev kiralayamazsın. Bunun için BMW; bir Chrysler minivan alırsanız şanslısınız. On milyona ihtiyacınız vardı; ya da yirmi milyona. Ve eğer bu adamlardan biriyseniz, bir milyonunu birilerine vermeyeceğinizden emin olabilirsiniz. Eğilmiş araba çamurluklarından oluşan bir sergideki kimliği belirsiz eşcinsel hatun ya da bu her neyse.

Anderson bunların hepsini biliyordu ama patronları gösteride birinin olmasını istiyordu. Gülümseyecek, başını sallayacak ve keçi peynirli yulaf krakeri yiyecek birini. Kızlarından kıl aldırıyorlardı. Zaman için para almıyordu. Bu, mesai sonrası gönüllü olarak katılması gereken bir etkinlikti; çoğu küçük vakıf Saygon'daki bir atölyenin sahiplerini dehşete düşürecek çalışma kuralları vardı.

Saatine baktı. Elli dört dakika vermişti. Hayır. neredeyse yeterliydi. Viking gemisine doğru rölantide ilerledi, dönüp kalabalığı kontrol etti ve kimsenin ona bakmadığına karar verdiğinde, geri adım attı ve kapıdan çıktı.

Galerinin soğutulmuş havasından sonra akşam havası bir öpücük gibiydi. Gece yaklaşıyordu. Veranda bir akçaağaca bakıyordu.

Minneapolis şehir merkezinin akşam ışıklarına doğru uzanıyordu, güzel bir manzaraydı, ışıklar tik-tak ızgarasındaki elmaslar gibiydi. Çantasından Winston'ları çıkardı, birini yaktı, saçlarından uzak tutmaya çalışarak dumanını üfledi ve Davenport ile Claire'i düşündü Donaldson ve Constance Bucher ve Marilyn Coombs.

Lanet olası para. Her şey paraya bağlıydı. Yanlış insanlar paraya sahipti - varisler, araba satıcıları, sigortacılar, tek bir estetik dürtü olmadan hayatını sürdüren, gün batımında göletteki bir ördeği *sanat sanat* şirket takım elbiseli adamlar.

Ya da minimalizm üzerine bir sehpa kitabı satın alan bu insanlar, çünkü bunun kendilerini *en ileri noktaya taşıdığını* düşünüyorlardı. Onları mini-Apples yaptı. Ama onlar hala aynı parvenu grubuydu. yalakalar, çamaşır makinesi büyüklüğünde Rolex'leri olan erkekler ve göğüslerinin arasında "sonsuz kadar" tektaş asılı olan kadınlar, "sonsuz kadar"ın, on beş yaş daha genç ve daha büyük göğüslü biri gelene kadar demek olduğunu henüz anlayamamıştı.

Kahretsin, bundan bıkmıştı.

Kapı açıldı ve kadın irkildi. Kızıl saçlı bir kadın, Anderson'ın yaşlarında bir kadın dışarı çıktı ve "Kaybolduğunuzu gördüğümü sandım." dedi. Çantasından bir paket Salems çıkardı. "Ben de tam çığlık atmaya başlayacaktım."

"Seni Redmond'larla konuşurken gördüm," dedi Anderson. "Bir işe yaradı mı?"

"Fazla değil. Karım üzerinde çalışıyorum," dedi kızıl saçlı kadın. Bir kibrit çaktı, kadın nefes aldı ve nefes vererek, "Şansım varsa yılda beş bin alırım," dedi.

"Bunu kabul ederim," dedi Anderson. "Çalışan salonu için yeni bir televizyon alabiliriz."

"Peki, *kabul* ediyorum. Sadece..." Elini salladı, boşuna bir hareketti.

"Biliyorum," dedi Anderson. "Carrie Sue Thorson'la atış yapıyordum. DNA'sını analiz ettirdi. Yüzde doksan saf Nazi. Diğer yüzde on ise arka kapıdan gizlice girmiş bir Rus. Ben de

"Atalarımızın, bir zamanlar, bir zamanlar
Avrupa Buzul Çağı'na kadar uzanıyor.' 'Tanrı'ya şükür son yüz nesilde
Afrika'dan gelmediler' gibi."

"Bir şey buldun mu?" diye sordu kızıl saçlı kadın.

Anderson, "Kocasının kışını okşamasını saymazsanız, hayır," dedi.

"*Bunu* bir şeye dönüştürebilirsin."

"Evet. Tüm hayatı kapsayan bir polişe," dedi Anderson.

Kızıl saçlı güldü, duman üfledi ve "Kaçın, kaçın" diye bağırdı.

ANDERSON neredeyse iki saat kaldı ve tek bir kuruş bile toplayamadı
ama bir yönden başarılı oldu. Resepsiyondan bir saat kırk beş dakika
sonra, "sadece işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek isteyen" amirinden bir
cep telefonu araması aldı.

Anderson tatlı bir sesle, "Çok fazla peynir yedim," dedi. O da
adanmışlığının test edildiğini ve bu testten başarıyla geçtiğini anladı.
"Ama sanatta sorun yok. Carrie Sue tam şurada, arkadaşın değil mi?"

"Hayır, hayır, pek sayılmaz," dedi amiri aceleyle. "Onu
rahatsız etmek istemem. İyi gidiyorsun, Amity. Seninle yarın
konuşuruz."

Beş dakika sonra oradan çıkmıştı. Bir Mazda sürmüştü, güneybatıya
doğru kasabayı geçip Edina'ya inmiş. Cesurca bir hamle yapma
zamanıydı. Gerçeği biliyordu ve şimdi onu kullanma zamanıydı.

Ve fazla bir şey istemedi.

Fransa'da birkaç yıl, ya da belki bir yıl Fransa'da, sonra İtalya'da.
Kendi evini kiralayabilir, parayı bankaya yatırabilir, birkaç yıl sonra doğru
dilleri konuşarak geri dönebilirdi.

Floransa, Venedik, Aix ve Arles hakkında. Biraz cilayla, geçmişiyile vakıf
dünyasında yükselebilirdi. Yönetici pozisyonuna gelebilirdi.

Ladder, artık Kuzey Kutup Dairesi Kırmızı resepsiyonlarına gitmek zorunda kalmayacaktı.

Risk almaya değer. Elbette hazırlıklı olması gerekiyordu. Çünkü o Son bloğun tepesindeki köşeyi döndüğünde, araba koltuğunun altına uzandı, sustalıyı buldu ve kadife pantolonunun cebine soktu.

WIDDLER EVİ, sedir kiremitleri ve kanatlı pencereleriyle iki katlı eski bir evdi, arkasında dere olan çimenli bir arsa üzerine inşa edilmişti. Saatine baktı: on-on beş. Üst kattaki yatak odasında bir ışık ve evin arka tarafında da bir başka ışık vardı. Erken bir saatte Widdler'lar için bir gece diye düşündü.

Arabayı park etti, ön kapıya gitti ve zili çaldı. Hiçbir şey yoktu. Bir kez daha çaldı ve sonra merdivenlerden inen iri yarı bir adamın duyulamayan titreşimlerini hissetti. Leslie Widdler önce koridordaki ışığı, sonra da verandanın ışığını yaktı ve üç camlı, silahlı-cevap-alarmlı ön kapıdan gözlerini kısarak ona baktı. Widdler şal desenli ipek bir bornoz giyiyordu. Anderson, Widdler'lar ne kadar berbat ve çılgın olurlarsa olsunlar, seks hayatlarında hiçbir engel olmadığını düşündü.

Widdler iç kapıyı açtı, kilidi açtı ve paravan kapıyı iterek açtı ve "Vay, vay. Bakın ne yıkanmış kapının eşiğinde. Sizi gördüğüme sevindim."

Anderson yanından geçip gitti ve Widdler arkasından gizlice yaklaşan başka birini görebilecekmiş gibi dışarı baktı. Hiç kimse. O kapıyı kapatıp kilitledi, Anderson'a döndü, onu duvara doğru itti, büyük bir elini bluzunun altına soktu, sütyenini aşağı çekti ve acı alevlenene kadar göğsünü sıktı göğsüne doğru. "Nasılsın?" diye sordu, yüzü o kadar yakındı ki tarçınlı diş macununun kokusunu alabiliyordu.

Kendi eli cüppesinin içindeydi ve ona tutunuyordu. "Ah, Leslie. Jane nerede?"

"Üst katta," dedi Leslie.

"Hadi yukarı çıkıp onu sikelim."

"Ne kadar iyi bir fikir," dedi Widdler.

Ve üçü birlikte, Widdlers'ın kral yatağında, etrafta kokulu mumlar yanarken öyle yaptılar.

Teri kuruduktan sonra Anderson yataktan yuvarlandı, çantasını buldu ve bir sigara çıkardı.

Jane, "Lütfen sigara içmeyin," dedi.

"Arka verandaya çıkacağım ama bir tane lazım" dedi. El yordamıyla pantolonunu aradı, "Çakmak nerede?" dedi. Hem çakmağı hem de sustalıyı aldı. "Konuşmamız gerek."

Cüppe giymekle uğraşmadılar; henüz seksle işleri bitmemişti. Anderson yarı karanlıkta merdivenlerden aşağıya doğru ilerledi, Leslie kendisi ve Jane için biraz daha şarap doldurdu, dolaptan yeni bir kadeh aldı ve Anderson'a da bir kadeh verdi. Verandaya çıktılar ve Leslie bir sandalye çekerken Jane ve Anderson yumuşak yaz havası etraflarında akarken planörün üzerine yerleştiler.

"Pekâlâ," dedi Jane. Şaraptan bir yudum aldı, sonra bir parmağını şaraba batırdı ve Anderson'ın meme uçlarından birinin üzerinde ıslak bir parmak pedi gezdirdi.

"Çok hoş bir sürpriz yaptınız."

"Pay istiyorum," dedi Anderson. "Connie Bucher'ın parasından. Fazla değil. Beni birkaç yıllığına Avrupa'ya götürmeye yetecek kadar. Diyelim ki... yüz elli bin. Bunu danışmanlık için kullanabilirsin. ücretler, yılda yetmiş beş bin."

"Amity..." Leslie söyledi ve adının yumuşak sesinde soğuk bir iplik vardı.

"Başlama Leslie. Ne kadar kaba ve acımasız olduğunu biliyorum ve bundan hoşlandığımı da biliyorsun ama bu gece bununla uğraşmak istemiyorum. Bucher olayını olur olmaz fark ettim. Her yerinde isimleriniz yazıyordu. Ama *beni* bu işin içine çekmeyi başarmasaydınız hiçbir şey söylemeyecektim, beş kuruş bile istemeyecektim."

Bir anlık sessizliğin ardından Jane, "*Ne?*" diye sordu.

"Lucas Davenport adında bir polis ziyaretime geldi. Bu öğleden sonra. O eyalet polisinin bir ajanı..."

"Onun kim olduğunu biliyoruz. Bucher cinayetinde polis danışmanıyız," dedi Leslie.

Anderson şaşkırmıştı; sonra da güldü. "Oh, Tanrım, bunu biliyor olabilirsin."

Ama Jane şaşkınlığı yarıda kesti: "Sana nasıl ulaştı?" "Bucher cinayetini Donaldson davasına bağladı. O Coombs cinayetine bakıyor. O *biliyor*."

"Oh, kahretsin." Anderson onu göremiyordu ama Jane'in kocasına döndüğünü hissedebiliyordu. "O bir tehlike. Sana söyledim, bunu yapmak zorundayız. bir şey."

Leslie ayağa kalktı ve Anderson'ın önüne geçti. elini başına koydu ve "Neden Amity'nin küçük boynunu kırmıyoruz? Bu, söz konusu tehdidi ortadan kaldıracaktır."

Anderson sustalının düğmesine bastı ve bıçak *tıkırdayarak* açıldı. Bıçağın yan tarafını ona doğru bastırdı. "Elini başımdan çek Leslie, yoksa yemin ederim sikini keserim."

Jane eğlenerek homurdandı ve "Bir sustalı. Onunla başa çıkmayı kolaylaştırmak için yaklaşık on santim kesmelisin."

Anderson, "Elini başımdan çekmezse on santim keserim," diye hırladı. Leslie'nin kalçalarından gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Leslie, "Siktir git," dedi ama o uzaklaştı ve tekrar oturdu.

Anderson bıçağı uzattı. "Boynumu kırmaman için iyi bir neden: Davenport o zaman hırsızların Yakın. Ölümümü ya da kayboluşumu araştırdıklarında, polis masamın orta çekmecesini açacak ve orada bir mektup bulacak."

"Eski mektup hilesi," dedi Jane, hâlâ eğleniyordu ama sustalıyla eğlendiği kadar eğlenmiyordu.

Anderson, "Çalışmak zorunda olduğum şey buydu," dedi. "Davenport hakkında.

Bucher davası üzerinde çalışıyor ve şimdi de Donaldson ve Coombs, ama aynı zamanda bir seks skandalı üzerinde çalışıyor. Bu sabah gazetede bir haber vardı. Eyalet meclisindeki bir adam bir genci beceriyor."

"Gördüm," dedi Leslie. "Ne olmuş yani?"

"Yani Davenport o davayı da yürütüyor ve görünüşe göre bu daha önemli. Benimle röportaj yapıyordu ve diğeriyle ilgili bir şey yapmak için kaçmak zorunda kaldı. Her neyse, onu cep telefonuyla konuşurken duydum ve olaya karışan kişilerin isimlerini biliyorum. Kızın isim."

"Gerçekten mi?" dedi Jane. "Bu önemli bir şey mi?"

"Olabilir," dedi Anderson, "Eğer Davenport'un dikkatini dağıtmak istiyorsan."

Lucas içeri girdiğinde SANDY THE INTERN Carol'ın masasının yanında oturuyordu. Biraz geç kalmıştı, Sam'i yemeğe götürmüştü. sabah yürüyüşü. Büyük jüri takımını giymişti: beyaz gömlekli lacivert, şarap rengi zeminli ve satıcının gözlerine uyduğunu söylediği sert mavi virgüllü Hermès kravat; ve yüksek parlaklıkta siyah kravatlı ayakkabılar. Çoraplarında saatler, şortlarında ise şallar vardı.

Sandy ise ayak bileklerinden cehenneme sürüklenmiş gibi görünüyordu; gözleri ağırlaşmış, saçları dağılmış, gözlükleri lekeli. Pembe bir bluz ve ekose bir pantolon giymişti, ayağında da bir gün önce giydiği yıpranmış ayakkabılar vardı. Birisi, Lucas ona bir kitap vermem gerektiğini düşündüm.

Onu gördüğünde ayağa kalktı, gözlerinde kıvılcımlar vardı: "O masum."

Lucas, "Ah, kahretsin," diye düşündü. Bir haçlıya ihtiyacı yoktu, eğer bu Neye dönüştüğünü. "İçeri gel, söyle bana" dedi Carol'a. "Saat birde Dakota County adliyesinde olmalıyım.

ve bu bir yolculuk. Mümkün olduğunca çabuk buradan çıkacağım ve Virgil'le birlikte öğle yemeğine gideceğim."

"Tamam," dedi Carol. "Rose Marie aradı, medya kanalında parmağı varmış, ama sızıntı yapanların çıldırdığını ve yeterince parmağı olmadığını söyledi. Vali balık tutmaya gitmiş ve ulaşıldı. Kline bir açıklama yayınlayarak suçlamaların ve Temmuz ayındaki özel oturum için bir bütçe tasarısı hazırlaması gerektiğinden dikkatinin dağılamayacağını söyledi."

"Eminim gazeteler *bunun* üzerine aç bir alabalık gibi atlamışlardır," dedi Lucas. "Bir haber toplantısındaınız ve önünüzde iki hikaye seçeneği var. A

A-Senato Başkanı bütçe tasarısı üzerinde çalışıyor. B-Senato Başkanı on altı yaşında ateşli bir kızla ve belki annesiyle de yatıyor ve büyük jüri iddianamesiyle karşı karşıya. Ne yapacaksın?"

"Sence ikisini de aynı anda mı yaptı? Yani, aynı anda mı?" Carol sordu.

"Neden bilmek istediğini düşünmek istemiyorum," dedi Lucas. "Sandy, hadi konuşalım."

Masanın karşısında oturmuş, elinde beş santim kalınlığında bir dosya tutuyordu. "Pek çok insan on altı yaşındayken seks yapar," diye söze girdi. "Muhtemelen, şimdi, çoğu."

"Minnesota Senatosu'nun başkanıyla değil," dedi Lucas. Sandalyesine çöktü ve arkasına yaslandı. "Ne zaman geldin?"

"Dün gece yarısı döndüm. Sonra saat beşe kadar kitap okudum... Orada biraz şansım yaver gitti."

"En baştan başla," dedi Lucas.

Başını salladı. "Aşağı indim ve Polk County'yi buldum. Adliye Sarayı. Des Moines Polk County'de. Her neyse, katibin ofisine gittim ve orada bir çocuk vardı - başka bir stajyer. Ona ne aradığımı söyledim ve o da gerçekten çok yardımcı oldu. Orijinal dava dosyasını aldık, fotokopisini çektik ve sonra şunu keşfettik.

Toms'u öldürmekten suçlu bulunan Duane Child'ın *temyize gittiğini* öğrendik. Avukatı temyize gitti. Onlar da soruşturmanın berbat olduğunu ve yargıcın jürinin önüne pek çok kötü bilginin gelmesine izin verdiğini iddia etti."

"Temyize ne oldu?" Lucas sordu.

"Kaybettiler. Çocuk hapiste. Ancak temyiz mahkemesi yeni bir yargılama için altıya karşı üç oy kullandı ve bu yönde oy kullanan üç yargıç, mahkumiyeti destekleyen gerçek ya da ikinci dereceden önemli bir kanıt bulunmadığını yazdı."

"Yani..."

Parmağını kaldırdı: "Bizim bakış açımıza göre Bill'in bana gösterdiği en önemli şey... Bill diğer stajyer... polis soruşturma dosyasının tamamını delil olarak kabul ettirdiler. Ben de bunu aldım."

"Mükemmel!" Lucas dedi ki.

"Okurken iki şeyi anlayamıyorum: Neden suçlandığını ve nasıl mahkum edildiğini anlayamıyorum," dedi Sandy. "Sanki tüm polisler onun yaptığına dair ifade vermiş ve bu da yeterli olmuş gibiydi. Ama neredeyse hiç kanıt yoktu."

"Hiç mi?"

"Biraz. Tesadüfi," dedi. "İkinci derece iyidir..." Lucas söyledi.

"Elbette. Bazen. Ama gerçekten sahip olduğunuz tek şey buysa..."

"Peki ya Toms cinayetiyle diğerleri arasındaki bağlantılar?" Lucas sordu.

"Bu da başka bir şey Bay Davenport..." diye başladı.

"Bana Lucas deyin lütfen."

"Bu da başka bir şey, Lucas. Neredeyse birbirlerinin aynısı," dedi. "İki şey dışında mükemmel bir model. Bay Toms erkekti. Diğerlerinin hepsi dişi. Ve bir naylon parçasıyla boğulmuş. vurulmak ya da sopayla dövülmek yerine. Dün gece okurken 'Aha' diye düşündüm."

"Aha."

"Evet. Katiller cinayet yöntemlerini değiştirecek kadar akıllılar, yani cinayetlere gelişigüzel bakarsanız, kağıt üzerinde bir kadın sopayla öldürülmüş, bir kadın vurulmuş, bir kadın düşerek ölmüş ve bir adam da boğularak öldürülmüş," dedi Sandy. "Tutarlı bir yöntem yok. Ancak cinayetlere yapısal olarak bakarsanız, başka türlü aynı olduklarını görürsünüz. Bana öyle geliyor ki katiller kasıtlı olarak Bağlantıları gizlemek için cinayet yöntemini değiştirdiler ama neyin peşinde olduklarını gizleyemediler. Bu da hırsızlıktı."

"Çok ağır," dedi Lucas.

"Evet. Bu arada, Duane Child'ı asan şeylerden biri de eski bir Volkswagen minibüs kullanıyor olmasıydı, sarı ya da ten rengi," dedi Sandy.

"Toms'un öldürüldüğü gece, bir adam İrlanda seteri cinsi köpeğini gezdiriyordu. Her neyse, mahallede beyaz bir minibüs görmüş,

Bloğun etrafında birkaç kez dönüyor. Bu adamın bir beyaz eşya dükkanı var.

minibüsün tam boy bir Chevrolet, bir Express olduğunu ve beş tane minibüsü olduğu için bunu bildiğini söyledi. Polisler minibüsü beyaz sandığını, çünkü etrafta garip sodyum ışıkları olduğunu, ışıkların sarı minibüsü daha beyaz gösterdiğini söyledi. Ama adam vazgeçmedi, minibüsün Chevy olduğunu söyledi. A Chevy'nin minibüsü Child'ın kullandığı Volkswagen'e hiç benzemiyor. Biliyorum çünkü Google'dan baktım. Minibüsün katillerin aracı olduğuna ve çaldıkları eşyaları taşımak için minibüse ihtiyaç duyduklarına inanıyorum."

"Çalınan eşyaların bir listesi var mıydı?"

"Evet ve tıpkı Carol'ın bana gösterdiği, Bucher'ın evinden alınan eşyaların listesi gibi. Hepsi küçük ıvır zıvır ve mücevher. Bariz şeyler. Ve Toms'un durumunda, bir daha ortaya çıkmayan bir para koleksiyonu. Ama bence -ve Carol bunun Bucher'da olduğunu düşündüğünü söyledi- bence başka şeyler de aldılar. Antikalar ve sanat eserleri ve bunları taşımak için minibüse ihtiyaçları vardı."

"Dosyanın tamamını okudun mu?" Lucas sordu.

Kadın başını salladı. "Çoğunu."

"Bitir ve sonra tekrar gözden geçir. Carol'dan şu yapışkan bayraklardan al ve tartışmada başka bir nokta bulduğunda onu benim için işaretle," dedi Lucas. "Biraz politika yapmam gerek, ama öğleden sonra geç saatlerde döneceğim. O zamana kadar halledebilir misin?" "Belki. Bir okyanus dolusu şey var" dedi. "Fotokopi çektirdik

Bill ve ben dün neredeyse bin sayfa yazdık."

"Yapabildiğin kadar yap. Saat dört gibi görüşürüz."

Ayrılmadan önce Rose Marie ve valinin yardımcısı Mitford ile görüştü.

Mitford dedi ki, "Cole ile kayıt dışı bir görüşme yaptım.

Herhangi bir araştırma yapmayı planlamıyor. BCA sunumunda yükseleceğini ya da düşeceğini söylüyor. Bazı unsurları geliştirmeniz gerekiyorsa, muhtemelen birkaç hafta erteleyebilirler, ancak çalışanları ona devam etmelerini ve iddianame hazırlamalarını söylüyor. Barth'lar tanıklık ettiği sürece ellerinde yeterince şey varmış."

Lucas, "Belki Kline'lar hariç herkes ondan kurtulmak, onu bitirmek istiyor," dedi.

VIRGIL FLOWERS Dakota'nın otoparkında bekliyordu.

İlçe adliyesi. Lucas etrafından dolaşıp onu aldı ve öğle yemeği için Hastings kasabasına gittiler. Lucas gibi Flowers da büyük jüri takımını giymişti: "Benden daha çok avukata benziyorsun," dedi Lucas. dedi.

"Bu imkansız."

"Hayır, öyle değil. Benim takımım son derece zevkli. Senin takımın avukat takımına benziyor."

"Teşekkürler," dedi Flowers. "Buna otuz dolar harcadım ve sen de onu yere koyuyorsun."

Nehir kenarındaki bir kafeye gittiler, Mississippi'ye bakan, kareli örtülerle kaplı masaların bulunduğu arka verandada tek başlarına oturdular; hamburger ve kola sipariş ettiler. "Her şey ayarlandı," dedi Lucas.

dedi, garson gittiğinde.

"Evet. Tüm paket mahkeme binasında kilitli. Jüri saat birde toplanmaya başlayacak, Cole ve Conoway ilk sunumu yapacak, ardından Çocuk Koruma'dan Russell'ı getirecekler.

orijinal ipucu hakkında konuşun. Sonra devam ediyorsunuz.

Ayrıca daha sonra gelen delillerin gözetim zinciri konusunda da ifade vereceksiniz, bürokratik olarak her şeyin yolunda olduğuna dair. Sonra ben devam edip soruşturma hakkında ifade vereceğim, Sonra teknik elemanlar geliyor, sonra Barth'ları alıyorlar. Ondan sonra yemeğe gidiyorlar. Altı buçukta tekrar toplanıyorlar, Conoway özetliyor ve sonra daha fazlasına ihtiyaçları olup olmadığına ya da bir iddianame oylamaya karar veriyorlar."

"Conoway oy vereceklerini düşünüyor mu?"

Flowers, "Onlara ne derse onu yapacaklarını ve tuhaf bir şey olmadığı sürece oy kullanacaklarını söylüyor" dedi.

"Tamam. Bu konuda iyi iş çıkardın Virgil."

"Tekrar Şehirlerde çalışmak güzel," dedi Flowers, "ama güneye dönmem gerek. Jackson County'den Larry White'ı tanıyor musun?"

"Evet. O vücuttan mı bahsediyorsun?"

"Nehir kıyısında. Evet. O kızdı. DNA doğruladı, dün geri aldılar," dedi Flowers. "Mesele şu ki, kız Larry'nin oğluyla aynı okuldaydı ve arkadaştı. Çıkıyorlardı ama Oğlu onu ilkokuldan beri çok iyi tanıyordu ve Larry bunu kendisi araştırmak istemiyor. Yükü bizim taşımamızı istiyor, çünkü... bilirsiniz, küçük bir kasaba."

"Bunu gerçekten çocuğunun yapmış olma ihtimali var mı?" Lucas sordu.

"Hayır," dedi Flowers. "Kasabadaki herkes onun iyi bir çocuk olduğunu söylüyor ve aslında büyük ölçüde bir mazereti var ve dediğim gibi Aslında kızı gördüm. Kalabalığıyla koşmadı. Larry sadece konuşmaktan kaçınmaya çalışıyor. Seçim yaklaşıyor ve henüz katili yakalayamadılar... eğer varsa."

"Bir fikrin var mı? Nehir kıyısına kendi başına gelmedi."

Garson kız elinde kolalarla geri geldi ve gülümseyerek, "Sizi daha önce buralarda görmemiştim. Siz avukat mısınız?"

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi Flowers. Kız gittikten sonra Flowers, "Floyd adında bir adam var. Kızdan birkaç yaş büyük, bir süredir okula gitmiyormuş. Sezonluk işlerde çalışıyor.

Asansörde ve golf sahasında biraz uyuşturucu satıyor. Onu zorlamam lazım. Sanırım kıza uyuşturucu satıyordu. onunla takılıyordum."

"Ölüm sonrası hakkında bir şey var mı?"

"Hayır. Çok uzun süredir aşağıdaydı. Onu nehir kıyısından çıkardıklarında, kıyafetlerinin çoğunu ve kemiklerinin tamamını almışlar. Bir ayak ve küçük bir bacak kemiği dışında, onlar da muhtemelen köpekler ya da çakallar tarafından parçalanmış. Hiçbir iz yok. Kemiklerde şiddet var. Delik yok, kırık yok, dil kemiği sağlam. Aşırı doz almış olabileceğini düşünüyorum."

"Çocuğu kırabilir misin?"

"Planım bu..."

Oturup havadan sudan konuştular, davalardan bahsettiler, balıkçılıktan bahsettiler. Flowers'ın açık hava yazarı olarak sürdürdüğü bir yan kariyeri vardı.

Çalışırken balıkçı teknesini eyaletin dört bir yanına sürüklemesiyle ünlüydü. Lucas sordu, "Dün gece balığa gittin mi?"

"Saat," diye itiraf etti Flowers. "Büyük jüriyi düşünürken bir çizgi islandı."

"Ne yapmak istediğine karar vermen gerekecek," dedi Lucas. "Hem yazmaya devam edip hem de polis olarak çalışabileceğini sanmıyorum. En azından tam zamanlı olarak."

"Elimden gelse yazardım," dedi Flowers. "Sorun şu ki, geçen yıl yazarak on beş bin dolar kazandım. Tam zamanlı çalışmaya başlasaydım, muhtemelen otuz dolar kazanabilirdim. Başka bir deyişle, açlıktan ölürdüm."

"Yine de..."

"Biliyorum. Bunu düşünüyorum," dedi Flowers. "Tek yapabildiğim hokkabazlık yapmaya devam etmek. Geçen ay *Outdoor Life*'daki yazımı gördünüz mü?"

"Yaptım, biliyor musun?" dedi Lucas. "Fena değildi Virgil. Aslında oldukça iyiydi. Çocuklar ofiste elden ele dolaştırıyorlardı."

Büyük jürinin ilk oturumu Flowers'ın söylediği gibi rutin bir şekilde geçti. Lucas 1:45'e kadar bekleme odasında oturdu.

çağrıldı. Büyük jüri maun ağacından yapılmış uzun bir masanın etrafına dizilmişti ve iki bölge savcısı yardımcısı dosyaları yönetiyordu. Baş avukat Susan Conoway, Lucas'a bir katip tarafından yemin ettirilmişti, Sonra da ayrıldı. Onu ilk ihbarın ele alınışından, Flowers'ın görevlendirilmesine ve BCA'nın kanıtlarla ilgili prosedürlerine kadar yönlendirdi. Yeminli ifadelerdeki imzaların gerçekten kendisine ait olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu yoluna gönderdi.

Koridorda Flowers, "Jackson davası için seni arayacağım," dedi, Lucas da, "Görüşürüz," dedi ve gitti.

Ofise döndüğünde Sandy gitmişti.

Carol, Lucas'ı ofisine kadar takip ederken, "Onu evine gönderdim," dedi.

Dosya Lucas'ın sandalyesinin tam önünde duruyordu ve içinden bir düzine mavi plastik bayrak çıkmıştı. "Düşmek üzereydi

Sandalye. Onu oraya çağırabileceğinizi ve geleceğini söyledi... ama bence yarına kadar bırakabilirsiniz. Gerçekten çok yorgun."

"Dosyayı bitirdi mi?" Lucas ceketini çıkarıp portmantoya astı ve gömleğinin kollarını sıvamaya başladı.

"Evet. Kritik noktaları işaretledi. Hem lehte hem de aleyhte, aynı katiller olduğu lehinde ve aleyhinde işaretlediğini söyledi."

"Oldukça iyi," dedi Lucas. "Umarım aşırıya kaçıp bu Child denen adamı serbest bırakmak için kampanya başlatmaz. Temyiz başvurusu reddedilirse, diğer taraftan çalışmamız daha iyi olur. Gerçek katilleri buluruz."

Dosyayı incelemeye başladı, önce işaretli maddelere baktı ve ilk tutuklamaya, sorgulamalara geri döndü ve Child'ın başını nasıl derde soktuğunu hemen gördü: Hiçbir şeyi inkâr etmemişti. Aslında, bunu yapmış olabileceğini uysalca kabul etmişti. Sadece bilmiyordu ve hikayenin bu kısmına bağlı kaldı.

Aleyhinde başka deliller de vardı. Cinayet gecesi o civardaydı. babasından biraz para alabilirdi. Babası ona otuz dolar vermişti ve Child bu paranın bir kısmını Subway'de ve orada eski bir okul arkadaşı tarafından tanınmıştı.

Toms'ların evini biliyordu. Bir minibüs kullanıyordu ve bir minibüs mahallenin etrafında dönerken görülmüştü. Yüzünde ve bir kolunda düşme sonucu oluştuğunu söylediği kesikler vardı.

Toms'u boğarken aldığı savunma kesikleri. Öte yandan, Toms'un tırnaklarının altında deri yoktu; yabancı bir DNA da yoktu.

Child'ın polisin deyimiyle bir şiddet geçmişi vardı, ama bu yüzden hiç tutuklanmamıştı - Lucas'ın söyleyebildiği kadarıyla yaşadığı odanın yakınındaki bir başka sokak serserisiyle birkaç kez kavga etmiş ve Child kavgaları diğer serserinin başlattığını söylemişti: *"O bir deli, ben hiçbir şey başlatmadım."*

Ama onu bu duruma düşüren şey herhangi bir inkârın olmamasıydı.

Ceza duruşmasında, kurbanın ailesinden özür dileyen küçük bir konuşma yaptı, ancak yine de suçu hatırlayamadığını iddia etti.

Iowa'da yargıçlar yeniden seçiliyorsa, yeniden seçilmek için yarışıyor olması gereken yargıç, hüküm açıklamasında Child'ın hafıza kaybını reddettiğini, hatırladığını inandığını ve bunu itiraf etmediği için onu bir korkak olarak kınadığını söyledi. Child müebbet aldı.

CAROL kafasını içeri soktu, "Sana söylemeyi unuttum, Weather işini erken bitirdi ve eve gidiyordu. Çocukları İtalyan restoranına götürmek istiyor."

"Onu arayacağım..."

Weather, saat altıda İTALYAN lokantasına gideceğini, çocukları yükleyip onunla orada buluşacağını söyledi. Lucas saatine baktı. Dört yirmi. O zaman

İtalyan restoranına on dakika içinde varacaktı, yani okumak için bir buçuk saati vardı. Sessiz olacaktı. İnsanlar binadan çıkmaya başlamıştı, Carol çantasını topluyor, yüzünü kontrol ediyordu.

Telefonun çaldığını duydu ve sonra Carol aradı, "Flowers'ı yakaladınız. Kişi Flowers."

Lucas telefonu açtı: "Evet."

"Başka bir sorunumuz var."

"Ah, kahretsin. Ne oldu?" Lucas sordu.

Flowers, "Jesse okuldan eve gelmedi," dedi.

"Ne?"

"Eve gelmedi. Okuldan zamanında ayrılmış, Kathy son sınıfını ve bazı arkadaşlarını kontrol etmiş, onu sokakta görmüşler ama eve hiç gelmemiş. Kathy bize palavra sıkıyor olabilir, ama oldukça stresli görünüyor. Conoway kızsı mı endişelense mi bilemiyor. Büyük jüri bir süreliğine beklemeye alındı, ama onu önümüzdeki bir saat içinde bulamazsak, onları evlerine gönderecekler. O tarafa doğru gidiyorum ama biraz zaman alacak. Eğer bir dakikan varsa evlerine gidebilirsin..."

"Lanet olsun," dedi Lucas. "Eğer bizimle taşak geçiyorlarsa, o kadının boynunu kıracağım."

"Umarım öyledir, ama Kathy... Bilmiyorum, Lucas. Bilmiyorum Lucas. saçmalık gibi geliyor," dedi Flowers. "Elbette bu Jesse'nin kendi başına düşündüğü bir şey de olabilir. Ama o gitmeye hazırdı, o hazır görünüyordu..."

"Yola çıkıyorum," dedi Lucas. "Yaklaştığında beni ara."

KATHY BARTH evinin önünde durmuş, üniformalı bir St. Paul polisi ve yeşil türbanlı bir kadınla konuşuyordu. Lucas kaldırıma park etmiş ve küçük ön çimenliği kesmişlerdi. Hepsi ona bakmak için döndü. Barth, "Onu buldun mu?" diye seslendi ve Lucas onun sesinin tonundan bu işle bir ilgisi olmadığını anladı. Kızına her ne olduysa, nereye gittiye.

"Yeni duydum," dedi Lucas. "Virgil Flowers büyük jürideymiş, yukarı çıkıyormuş." Polise: "Bakıyor musunuz?"

Polis omuz silkti, "Evet, arıyoruz ama sadece birkaç saat gecikti. On altı yaşında bir çocuk için genelde bu kadar erken bakmayız bile."

"Herkes baksın," dedi Lucas. "Şu anda büyük jüriyle konuşuyor olması gerekiyordu. Eğer bir sorun varsa, ben Şef. Kurtarabileceğin herkese ihtiyacımız var." Barth'a: "Ne giydiğini bilmemiz gerekiyor... tüm arkadaşlarının isimlerini. En yakın arkadaşıyla hemen konuşmam lazım."

Türbanlı kadın hiçbir şey söylememişti ama şimdi Barth'la konuştu: "Kelly McGuire."

"Aradım ama henüz evde değil," dedi Barth. Yüzü endişeyle gerilmişti. Her şeyi daha önce televizyonda görmüştü, kayıp kızı, çılgına dönmüş anneyi. "Şu anda bir dans salonunda ve telefonlar susmuyor. Beş buçuğa kadar eve gelmez."

"Hangi dans yerini biliyor musun?" Lucas sordu.

"Snelling'de, üniversitenin orada," dedi Barth. "Grand'in hemen güneyinde."

Lucas polise, "Biliyorum," dedi, "oraya gidiyorum. Sana cep numaramı vereyim..." Polis numarayı bir deftere yazdı. "Daha fazla yetkiye ihtiyacınız olursa beni arayın. Gerekirse valiyi ararım. Kiminle konuşman gerekiyorsa konuş ve onlara bunun Ciddi. Herkesin oraya bakmasını istiyorsunuz çünkü basın bu işin üstüne gidecek ve yarın bu çocuğu alamazsak ortalık karışacak."

"Tamam, tamam," dedi polis. Ve Barth'a: "Sarı yeleği olduğunu söylemişsiniz..."

Lucas aceleyle arabasına döndü, marşa bastı ve yola koyuldu. Dans stüdyosunun adı Afrodite'ti, etrafında yeşil çizgiler olan kırmızı neonlarla yazılmıştı. Pencereleer jaluzilerle kaplıydı ama jaluzilerle pencere direkleri arasındaki yarıklardan

parke zemini ve ara sıra taytlı bir dansçıyı görebiliyordu.

Lucas bir musluğun yanına park etti ve stüdyonun dış kapısından içeri girdi. İleride bir ofis, sağda bir kat ve arkada soyunma odalarına açılan bir kapı vardı; spor salonu gibi kokuyordu. Bir eğitmen yarım düzine kızı bir barda çalıştırıyordu, kızların hepsi

Aynı şekilde siyah giyinmişti. Daha yaşlı bir başka kadın ofisteki masanın arkasında oturuyor ve okuma gözlüklerinin üzerinden Lucas'a bakıyordu. Lucas yanıma geldi ve "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Lucas kimliğini uzattı. "Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndan geliyorum. Kayıp bir kızımız var ve öğrencilerinizden biriyle konuşmam gerekiyor. Kelly McGuire mı?"

"Kim kayıp?" diye sordu kadın.

"Sınıf arkadaşlarından biri. Kelly hala burada mı?"

"Evet... Bir dakika." Ayağa kalktı, yere bastı ve seslendi, "Kelly? Bir dakikalığına buraya gelebilir misin?"

McGuire kısa boylu, ince yapılı, siyah saçlı bir kızdı ve Lucas'ın tanıştığı profesyonel dansçılara benziyordu. Kaşlarını çatarken barre'den uzaklaştı ve yerde yürüdü: "Bir şey mi oldu?"

Herkes dinlemek için durakladı. Lucas, "Ah, ben bir polis memuruyum, bir arkadaşınız hakkında sizinle bir saniye konuşmam gerekiyor. Acaba "Belki dışarı çıkarsın?"

"Ayakkabılarımı almam gerekecek... Ya da, hava güzel, yalınayak gidebilirim..." Dans ayakkabılarını çıkarıp Lucas'ı dışarı kadar takip etti. "Ne oldu?"

"Bugün Jesse Barth'ı gördün mü?" Lucas sordu.

"Evet. Okul bittiğinde." Gözleri kocaman açılmıştı; o da her şeyi televizyonda görmüştü. "Onunla konuştum, genelde eve yürüyerek gideriz ama grup provam vardı, sonra da dans dersim... Yaralandı mı?"

"Şu anda yerini tespit edemiyoruz," dedi Lucas. "O..."

McGuire, "Bugün, bu gece bir jüriye ifade verecekti," dedi. "Bu konuda oldukça gergindi."

"Eğer korkup kaçmaya karar verirse nereye gider?" Lucas sordu.

"Özel arkadaşları ya da erkek arkadaşı var mı?"

McGuire sıkıntılıydı: "Tanrım, bilmiyorum..."

"Bak Kelly: Eğer ifade vermek istemiyorsa, vermek zorunda değil. Ama. Onu bulamıyoruz. Endişelendiğimiz şey de bu," dedi Lucas. "Biri onu sokakta eve yürürken görmüş ama ortaya çıktı. Nereye gitmiş olabileceğini bilmeliyiz. Eğer o iyiye, bunu halledebiliriz. Ama değilse..."

"Ah..." Bir an Lucas'a baktı, sonra dönüp bir otobüse baktı ve sonra, "Tamam. Eğer saklandıysa ya Mike Sochich'in evine ya da Katy Carlson'a gitmiş olabilir ya da sinemaya gitmek için Har Mar'a giden bir otobüse binmiş olabilir. Bazen Har Mar'a gider ve orada saatlerce oturur."

"Bu insanları nerede bulabilirim...?"

MCGUIRE iddialı biriydi: "Üstümü değiştirmem için bana iki dakika verin. Size göstereyim. En hızlısı bu olur."

Beş dakika sürdü ve bir çanta dolusu kıyafetle aceleyle çıktı. İçinde "Geri dönün, Doksan Dört'ün diğer tarafına, Frogtown'a gitmek istiyoruz. Mike en iyi olasılık..."

En iyisi 94'ten Lexington'a inmek, sonra da Lexington'dan yukarı çıkmak. Nereden döneceğinizi göstereyim..."

Snelling'de bir U dönüşü yaptı, bir dizi yeşil yakaladı, I-94'e doğru rampa aşağı hızlandı, sonra Lexington'da sola döndü ve

Kuzeyden Thomas'a, sağı, McGuire bel hizasında bir tel örgünün arkasındaki gri kiremitli evi işaret edene kadar birkaç blok aşağıya Çit. Lucas kenara çekti ve McGuire koltuğına yığılıp, "Ben burada bekleyeceğim," dedi.

Lucas sırtarak, "Eğer buradaysa, seni tanıyacaktır," dedi. onu ispiyonladı. Müzikle yüzleşsem iyi olur." Dışarı çıkmak için kapıyı açtı ve bir saniye sonra kadının kapısının açıldığını duydu. Kadın onu park şeridinden geçerek kapıya kadar takip etti. Bahçede bir zincir ve bir kazığın bulunduğu çıplak bir nokta vardı ve zincirin ucunda Barth'larda gördüğü sarı-beyaz köpeğın aynısıydı.

"Jesse'nin köpeğı," dedi Lucas.

"Hayır, o Mike'ın köpeğı," dedi McGuire. "Bazen Jesse onunla eve geliyor. Köpek onu Mike'tan daha çok seviyor."

Yine dikkatli adımlarla ilerlediler. Köpek iki kez havladı ve hırladı ama zincirin ucunun nerede olduğunu biliyordu. Ve bu iyi bir şey, diye düşündü Lucas. Bu öğleden sonra ihtiyacı olan tek şey pitbull özentisi bir köpekti. kışında asılı.

Mike'ın evinin alçak, sallantılı bir verandası vardı ve yumuşak döşeme tahtaları çürümeye yüz tutmuştu. Alüminyum fırtına kapısı biraz eğikti ve tam olarak kapanmıyordu. Lucas zili çaldı, sonra da kapıyı vurdu. O da

içeriden bir gümbürtü duydu ve bir dakika sonra verandanın sol tarafındaki bir pencerede perdenin hareket ettiğini gördü.

Gerginliğin bir kademe daha azaldığını hissetti. Kapıya vurdu, şimdi kızgın. "Jesse. Lanet olsun, Jesse, kapıyı aç. Jesse..."

Bir an sessizlik oldu, sonra Lucas McGuire'a, "Kapıya gelirse bana seslen," dedi.

Verandadan indi, köpeğın etrafında bir tur attı ve aceleyle evin arka tarafına geçti: Beş saniye sonra Jesse Barth elinde bir sırt çantasıyla arka kapıdan gizlice çıktı.

"Lanet olsun Jesse," dedi.

İrkilerek etrafına bakındı ve onu evin köşesinde gördü. Vazgeçtim: "Oh, kahretsin. Özür dilerim."

"Hadi, anneni aramalıyım," dedi Lucas. "Çılgına döndü, St. Paul'deki polislerin yarısı seni arıyor. İnsanlar kaçırıldığını düşünüyor."

Jesse onu ayak bileği derinliğindeki otların arasından geçirip evin etrafına götürürken, "Sadece korktum," dedi. "Ya bir hata yaparsam?" Dudakları titriyordu. "Bir hata yapıp hapse girmek istemiyorum."

"Conoway seni hapse atacağını mı söyledi?" Lucas sordu. "Seni hapse atacaklarını kim söyledi?"

"Birincisi, sen yaptın."

"Eğer ifadeni satmaya çalıştıysan," dedi Lucas. "Eğer gidip doğruyu söylersen, sorun olmaz. Burada *kurban* sensin."

"Ama eğer bir hata yaparsam..."

"Yalan söylemekle hata yapmak arasında fark vardır," dedi Lucas ona. "Hata yaptığınız için sizi hapse atmazlar. Kasıtlı olarak yalan söylemelisin ve yalan söylediğini bilmelisin."

önemli bir yalan. Conoway ile ne söyleyeceğin hakkında konuştun. Sadece bunu söyle ve sorun yok."

Evin önünü temizlediler ve McGuire'ı verandada, Seal tişörtü ve kot pantolon giyen uzun boylu, gözlüklü bir çocukla konuşurken buldular: Mike. McGuire dedi ki: "Jesse, onlar senin kaçırıldı. Özür dilerim, çok endişelendim, bilirsiniz, haberlerde hep görürsünüz..."

"Sorun değil," dedi Jesse. "Sadece berbat durumdayım."

LUCAS KATHY BARTH'I ARADI: "Onu yakaladım. Bir arkadaşıyla saklanıyormuş. Dakota County'ye gitmek için hâlâ vaktin var."

Barth, "Jesse'yle konuşmam lazım," dedi.

"Gitmeye istekli. Burada pek çok insanı bekletiyorsun," dedi Lucas.

"Oh, Tanrım." Sanki nefesini tutuyormuş gibi uzun bir sessizlik. "Şey, üstümü değiştirmeliyim..."

Lucas, Mississippi köprüsünden Güney St. Paul'e geçmekte olan Flowers'ı aradı. On dakika uzaklıktaydı: "Dostum, ben Gittiğini sanıyordum," dedi Flowers. "Kline'larla ve cesedini bir köprünün altında bulmakla ilgili tüm bu saçmalıkları düşünüyordum..."

"Onu alabilir misin? En iyisi bu olur: Porsche ile buradayım ve bir sürücüm var."

"Oraya ne kadar hızlı varabilirsem. Eğer geri dönersek, tam zamanında varmış oluruz."

Flowers'a evi nasıl bulacağını anlattı, ardından St. Paul polislerini aradı ve alarmı iptal etti: "Evet, evet, o zaman gidip kendimi öldüreceğim," dedi pipisini çekmeye meyilli bir polise.

ÜÇ genç verandada oturmuş Çiçek'i bekliyordu, Lucas Jesse'ye psikolojik masaj yaptı, ona büyük jürilerle ilgili çeşitli yanlışları anlattı ve büyük jürilerle duruşma jürileri arasındaki farkı açıkladı. Jesse, adının Screw olduğu ortaya çıkan köpeğin ipini çözdü. Tasmaşını taktı ve köpek toprakta yuvarlandı, nefes nefese kaldı, çenesini yaladı ve Jesse karnını kaşındığında inledi. "Onu boşaltacaksın," dedi Mike.

"Hayır..." Jesse utanmıştı.

Lucas kımıldadı ve köpek seğirdi. "Benden hoşlandığını sanmıyorum." "Bir keresinde bir gazeteci çocuğu ısırılmıştım," dedi Mike. "Bizi dava edeceklerdi ama

Annem 'Ne için?' dedi, onlar da yapmadılar." "Bu harika," dedi Lucas.

Flowers bir tekne çekerek geldi. Arabasından indi, başını sallayarak yanına yaklaştı ve Jesse'ye "Seni dizimin üstüne yatırmalıyım" dedi.

"Oo. Yap beni, yap beni," dedi McGuire.

McGuire arabadayken, dersi bitmek üzere olduğu için eve gidebileceğini söyledi. "Umarım komşular beni Porsche ile eve dönerken görürler. Biriyle kaçamak yaptığımı düşünürler."

"Belki de başıma bir torba geçirmeliyim," dedi Lucas.

"Bu hiç eğlenceli olmazdı," dedi. "İnsanların onun büyük, sert ve yaşlı bir adam olduğunu görmesini istiyorum."

LUCAS hâlâ Flowers'ın ilk aramasının etkisindeydi ve kafasının bir köşesinde Jesse'yi bu kadar çabuk bulduklarına inanamıyordu. McGuire'ı Highland'deki evine bırakmış. El sallayarak vedalaştı. ve onun oldukça iyi bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Saatine baktı. Eğer biraz zaman ayırırsa, Ford Parkway'de kolunu pencereden dışarı çıkararak yuvarlanırsa, günün ve yapraklı bir sokakta, belki de önündeki park yoluna henüz dönmüş olan Corvette'in kapılarını patlatarak, karısı ve çocuklarıyla akşam yemeğine yetişmek üzereydi.

Kline ve Barth'larla işi bitmişti.

Şimdi elinde yaşlı insanları öldüren bir orospu çocuğu vardı ve onu otoyoldaki bir kokarca gibi ezip geçecekti.

Çocuklarla akşam yemeği iyiydi; akşamları bir Chuck Logan gerilim romanı okudu. Gece geç saatlerde Flowers aradı: "Bir haber aldık. iddianame. Yarın evrakları işleme koyacaklar, Kline'in avukatıyla konuşacaklar, yarın öğleden sonra bir teslim ayarlayacaklar ve Sonra da yarından sonraki gün duyuruyu yapacaklar. Cole bunu öyle ayarladı ki basın öğrenmeden önce onu tutuklayıp gözaltına alabilecekler, kefaletle serbest kalacak, sonra da saklanacak. Sonra da duyuruyu yapacaklar."

"Bana uyar," dedi Lucas. "Güneye mi dönüyorsun?" "Bu gece buradayım, yarın sabahın köründe geri döneceğim. Şafak vakti."

SABAH birkaç telefon görüşmesinden sonra Lucas, Bucher'ın evinde bir toplantı yaptı. Gabriella Coombs'tan gelip katılmasını istemişti.

Widdler'lar evin içindekilerin ekspertizini neredeyse tamamlamışlardı ve sonuç olumsuzdu. "Başka bir deyişle," dedi Smith, "kayıp hiçbir şey yok."

"Eksik olan birkaç şey var John," dedi Lucas. "Mesela Reckless tablosu. Birkaç sandalye."

"Bir süredir oraya gitmediğini ve belki de Bucher'ın onlardan kendisinin kurtulduğunu itiraf eden bir çocuğa göre," dedi Smith

dedi.

"Her şey kokuyor. Ve şimdi birkaç anlaşmamız daha var..."

"Lucas, hatalı olduğunu söylemiyorum," dedi Smith. "Söylediğim şey Yani, yıllar önce Eau Claire'de bir kadının vurulduğu ve paradan başka bir şey alınamadığı bir cinayet var. Des Moines'de yaşlı bir adam boğularak öldürüldü ve dava akladı. Adli tabibe göre, Bayan Coombs'a tüm saygımla, başka bir kadın muhtemelen düşmüş. Elimizde çalışacak bir şey yok. şehir düzeyinde alışmayalı uzun zaman oldu ama bak ne diyeceğim, işler daha da kötüye gitti. Açık soruşturmalarda gırtladıma kadar batmış durumdayım ve elimizde daha fazlası olana kadar..."

"Bu doğru değil," dedi Coombs. "Büyükanmem öldürüldü ve evi soyuldu."

"Bu değil..." Smith başını salladı.

Leslie Widdler elinde beyaz bir kağıt torbayla içeri girdi. Dedi ki, "Frenchy's'den bir sürü yapışkan öreğimiz var. Kim bir tane ister?"

Lucas elini kaldırdı ve Leslie uvalı ona uzattı. Lucas bir çörek çıkardı ve torbayı Smith'e uzattı, o da bir tane aldı ve Coombs'a verdi, o da bir tane aldı ve sonra hepsi oturdu

Lucas çiğneyip yutkunarak, "Teşekkürler Les... John bana kayıp tek bir mobilya parçası bile bulamadığını söyledi. Öyle mi?

Bu doğru mu?"

Widdler, "Fotoğrafları teker teker inceledik ve aslında burada olmayan iki parça bulduk," dedi. "İkisinin de hesabını verdik. İkisi de başkalarına verilmiş."

"Peki ya Lash'ın bahsettiği kabarık sandalyeler?"

Widdler omuz silkti. "Onları tam olarak tanımlayamıyoruz. "Swoopy" yeterince iyi bir tanım değil. Rengini bile söyleyemiyor. koltukların deri ya da kumaş olup olmadığına bakmazdı. Tek baktığı ayaklardı."

"Peki... Eğer haklıysa, bunların değer ne kadar?"

"Bunu ben de söyleyemem," dedi Widdler. "Her şey ne olduklarına ve durumlarına bağlı. Bozulmamış, kabarık bir sandalye belli bir tür, bin dolar değerinde olabilir. Aynı sandalye

kötü durumda, elli değerinde olabilir. Ya da, çok yaygın olan bir taklit olabilir ve sıfır değerinde olabilir. Yani bilemiyorum. Bildiğim tek şey, burada iyi para eden bir sürü mobilya olduğu ve onları almadıkları. Bazı eski oryantal halılar var, özellikle de Bayan Bucher'ın yatak odasında elli bin dolar çekecek bir tane var. Açık piyasada dolar. Üçüncü katta sarılmış başka halılar da var. Eğer bu insanlar gerçekten sofistike olsalardı.

o halılardan birini getirip Bayan Bucher'ın yatak odasında açabilir, iyi olanı alabilirdi ve kim bilebilirdi ki? Gerçekten mi?"

Biraz daha çığnediler ve Smith, "Bir çörek daha. Kim ister? Ben bitirdim..."

Widdler "Ben" dedi. Smith çuvalı ona uzattı ve Widdler çöreği aldı, bir ısırik aldı ve şöyle dedi: "Diğer bir şey de, biz Bayan Bucher'ın zaman zaman bir şeyler verdiğinden eminim. Birkaç kabarık sandalye ve bir Reckless tablosu olabilir. Son birkaç yıldır muhasebecileriyle kesintiler hakkında konuşan oldu mu?"

"Evet, öyle yaptık," dedi Smith. "Kıvrımlı sandalyeler ya da Reckless gibi şeyler yok."

"Şey..." Widdler dedi ki. Ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi çöreğin geri kalanını yüzüne bastırdı.

"Doğru değil," dedi Coombs tekrar, Widdler'dan ve yapışkan çörekten uzaklaşarak.

Lucas içini çekti ve, "Bak ne diyeceğim. Büyükanenin evinde bulabildiğin her kâğıt parçasını incelemeni istiyorum. Onu Bucher, Donaldson ya da Toms'a bağlayabilecek *herhangi bir şey*. Ben de aynısını yapacağım.

Donaldson'ın kız kardeşini de bu iş üzerinde çalışmaya ikna edeceğim."

Coombs, "St. Paul polisleri henüz eve girmeme izin vermiyor," dedi. "Açıktaki yiyecekleri temizlememe izin verdiler ama hepsi bu."

"Onları arayacağım," dedi Lucas. "Yarın girebilirsin." "Tamam," dedi Coombs.

Smith, "Umarım bir şeyler bulursunuz, çünkü benim bakış açım göre bu şey hiç bilinmeyen bir yere doğru sürükleniyor," dedi.

"Büyük bir molaya ihtiyacımız var."

"Evet," dedi Lucas. "Seni anlıyorum."

"Buna ne kadar zaman ayırabilirsiniz?" Smith sordu.

"Fazla değil," dedi Lucas. "Önümüzdeki iki hafta içinde biraz zamanım var."

Ama seçim yaklaşırken, sorunlu bir davası olan her şerif bunu bizim üzerimize yıkmaya çalışacak, bir şeyler yapılmış gibi göstermeye çalışacak. Seçime yaklaştıkça daha yoğun olacağız."

"Doğru değil," dedi Coombs. "Büyükannemin katilinin bulunmasını istiyorum."

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Lucas. "Onu aktif tutacağım ama John ve ben biliyoruz ki... uzun zamandır polislik yapıyoruz... bu zor."

"Bucher'ın işi zor olacak," dedi Smith. "Büyükannen ve diğerleriyle... Kahretsin, birbirlerine bağlı olduklarını bile bilmiyoruz. Hem de hiç. Donaldson ve Toms ise buzdan daha soğuk." Sözünü bitirdi yapışkan çörek ve parmaklarının uçlarını yaladı. "Dostum, bu çok iyiydi, Les."

"Fransızlar o kadar da kötü değil," dedi Widdler, son derece şık şeffaf plastik diş tellerinden küçük bir yapışkan çöreği çıkarmak için dilini kullanarak.

LUCAS, COOMBS'u arabasına kadar götürdü. "Vazgeçemezsin," dedi.

Lucas başını iki yana salladı. "Vazgeçtiğimizden değil, şu anda ileriye dönük bir yolumuz olmadığından. Her şeyi zorlamaya devam edeceğiz. küçük şeyler ve belki bir şeyler kırılır."

Arabaya doğru döndü ve yaklaşip onu iki kez okşadı açık bir el ile göğsüne vurdu. "Belki de obsesif kompulsifim; bu iş çözülmeden hayatıma devam edebileceğimi sanmıyorum. Duramıyorum

Bunu düşünüyorum. Bir şeyler yapmam lazım. Onca yılı boş boş geçirdim, kayboldum. Şimdi nihayet ayaklarım yere basıyor, ne yapmak isteyebileceğime dair bazı fikirlerim var.

Birkaç arkadaş ediniyorum... Sanki gerçek hayata yeni başlıyormuşum gibi. Sonra... *bu*. Yine tekerleklerimi döndürüyorum."

"Daha çok zamanın var, gençsin," dedi Lucas. "Ben senin yaşındayken her şey çok yavaş ilerliyor gibiydi. Ama bu iş

Bitti. Ben büyükanne üzerinde çalışmaya devam edeceğim, St. Paul de çalışmaya devam edecek. Er ya da geç birini bulacağız."

"Söz veriyor musun?" Gerçekten hoş bir gülümsemesi vardı, diye düşündü Lucas, yumuşak ve ne yazık ki seksiydi. İnsanda onu koruma, güvenli bir yere götürme isteği uyandırıyor... yatak gibi.

"Söz veriyorum," dedi.

ST. PAUL POLİSLERİ Bucher'daki evrakları incelemişti.

evi yerinde inceledi, ama çok yakından değil, çünkü pek çoğunun cinayetlerle ilgisi olmadığı açıktı.

Coombs'un büyükannesinin arşivini taramayı kabul etmesiyle Lucas, Bucher'ın ev-ofisine yerleşti ve kâğıt dosyaları incelemeye başladı. Daha sonra bilgisayar dosyalarına geçecekti ama St. Paul'lu bir polis ona Bucher'ın nadiren bilgisayarı kullanıyordu -Microsoft Word'ü mektup yazmak için aramayı ve kullanmayı öğrenmişti, ama daha fazlasını değil- ve Peebles hiç kullanmadı.

Lucas'ın ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu: Evin dışına ulaşabilecek ve Donaldson, Toms ya da Coombs'la bağlantı kurabilecek bir şey, herhangi bir şey. Bir saattir üzerinde çalışıyordu ki, yorganlarla ilgili herhangi bir kâğıt görmediği aklına geldi.

Bir "sanat" dosyası, sigorta için bir envanter vardı ama ikinci kattaki duvarlarda asılı olan yorganlardan hiç söz edilmiyordu. Bildiği üç cinayette de yorganlar vardı. O aldı

Telefona sarıldı, ofisini aradı, Carol'a ulaştı: "Sandy hâlâ müsait mi?" "Eğer olmasını istiyorsan."

"Ona beni aramasını söyle," dedi Lucas.

Widdler'ların toplanıyor gibi görüldüğü salona doğru yürüdü. "Hepsi bitti mi?"

"Müzayedeye kadar," dedi Jane Widdler. Ellerini ovuşturdu. "Siz polis memurları sayesinde bu işten iyi para kazanacağız."

"Artık evdeki her parçayı biliyoruz," diyor Leslie Widdler açıkladı. "Gelemeyecek olan eyalet dışı bayilerin yerine çalışacağız."

Jane Widdler, "Ve bir komisyon alacağım," dedi. "Aile, her biri birkaç parça çıkardıktan sonra açık artırmayı oldukça hızlı bir şekilde yapmak istiyor... Bu eğlenceli olacak."

"Hmm," dedi Lucas. "Karım antikalarla ilgilenir." "O da mı devlet için çalışıyor?" Leslie Widdler sordu.

Lucas, Widdler'ın gelirini sorduğunu fark etti. "Hayır. Hennepin General'da plastik ve mikrocerrah."

"Tanrı aşkına Lucas, biz her zaman böyle insanların izini sürmeye çalışıyoruz. Ona kartımızı ver," dedi Jane Widdler ve çantasından bir kart çıkarıp uzattı. "Onunla istediğimiz zaman konuşabiliriz. Antikalar harika yatırımlar olabilir."

"Teşekkürler." Lucas kartı gömleğinin cebine koydu. "Dinle, üst kattaki yorganların üzerinde hiç kağıt gördün mü? Makbuzlar, Tarifler, herhangi bir şey? Tüm bu yerler... Toms'u bilmiyorum..."

Cep telefonu çaldı ve "Affedersiniz..." dedi ve uzaklaştı. Sandy. "Dinle Sandy, Toms'un izini sürmeni istiyorum.

Toms'un akrabalarına, miras kalanlara ve onlara Toms'ta yorgan olup olmadığını sorun. Özellikle de koleksiyoncu yorganları. Tamam mı? Tamam."

Telefonu kapattı ve Widdlers'a geri döndü. "Baktığım bu cinayetlerde bir yorgan ipliği var gibi görünüyor... Bu bir şaka mı?...

Her neyse, içlerinden bir yorgan geçiyor gibi görünüyor."

Leslie Widdler başını sallıyordu. "Böyle bir şey görmedik. Makbuzlar. Ve üst kattaki yorganlar, tam olarak koleksiyonluk yorganlar değiller... Yani, koleksiyonluk ama antika değiller. Onlar

Her biri altı yüz ila bin dolar değerinde. Üzerinde 'Amish Shop' yazan bir yer görürseniz, tıpkı onlar gibi bir yorgan alabilirsiniz. Geleneksel tasarımlar, ama modern ve makinede işlenmiş ve

kapitone." "Huh. Yani bunlar çok değerli değil."

Leslie Widdler başını salladı. "Müzik odasındaki porselen dolabında bütün yorganların toplamının on katı değerinde bir sürahi var."

Lucas başını salladı. "Pekâlâ. Dinleyin. Yardımlarınız için teşekkürler çocuklar. Ve o yapışkan çörekler için de teşekkürler Les. Sabahımı güzelleştirdi."

EVİN DIŞINDA Leslie Widdler, "Onu bu işin dışında tutmalıyız" dedi.

"Tanrım, haddimizi aşmış olabiliriz," dedi Jane. "Keşke geri dönebilseydik."

Leslie, "Geri dönemem," dedi.

"Armstrong yorganlarına bakarlarsa, makbuzlar bulacaklar, bir şeyler hatırlayan insanlar bulacaklar... Bunu yapabilirler mi bilmiyorum ama Coombs'un alması gereken parayı almadığını öğrenebilirler. Bir kez izini sürdürler mi, zor olur ama bize kadar izini sürebilirler."

Leslie, "Uzun zaman oldu," dedi.

"Evrak işleri etrafta dolaşıyor. Sadece evrak da değil, bir de dikiş sepeti var. Jackson White'ın elinde hâlâ bir makbuz ya da bir anı varsa bizi hapse atabilir." Jackson White onlara dikiş sepetini satmıőtı. "O lanet müzik kutusu yerine dikiş sepetini aramalıyım. O müzik kutusu bizi mahvetti."

"Coombs'un evine geri dönsek, müzik kutusunu belli olmayacak bir yere koysak ve sepeti alsak nasıl olur? Bu meseleyi çözerdi," dedi Leslie.

"Peki ya Davenport?"

"İşte Jesse Barth," dedi Leslie. "Amity haklı olabilirdi." "Çok tehlikeli," dedi Jane. "Çok tehlikeli."

"Minibüsü almalıyım, başka bir plaka çalmalıyım."

"Bu sorun değil. Tabağı çalmak on beş saniye sürer," dedi Jane. Bunu düşünüyordu.

Leslie, "Davenport üzerinde çalışmak için bir ya da iki haftası olduğunu söyledi; eğer onu bir hafta daha zorlayabilirsek iyi olabiliriz," dedi. "Tehlikeli olan o. Smith çoktan yoluna devam etmek istiyor. Geride kalan Davenport..."

"Geri dönebilir," dedi Jane. "Bağlantının kokusunu alıyor."

"Evet, ama her şey eskidikçe ve bulanıklaőıkça... Belki Jackson White yangın çıkarabilir," dedi Leslie. "Müzik kutusunu bulurlarsa, bu Coombs bağlantılarını silebilir. Eğer peşinden gitmek zorunda kalırsa Jesse Barth, bu çok zaman alır. Tek ihtiyacımız olan biraz zaman."

"Jesse Barth'ın peşinden gitmek çok tehlikeli," dedi Jane. "Neredeyse bu gece yapmak zorundayız."

"Ve yapabiliriz. Erken yatanlardan değil. Ve yürüyor. Dün erkek arkadaşının evine yürüdü, belki şimdi de yürür. tekrar."

Jane, "Onu dün almalıydık," dedi.

"Ona karşı hiçbir zaman net bir atış şansım olmadı... ve bu pek de gerekli görünmüyordu."

"Oh, Tanrım..." Jane ölü gibi duran alnını ovuşturdu. "Düşünemiyorum bile."

"Davenport'u evinin önünde beklemek ve onu vurmak daha kolay olurdu. Bunu kim anlayabilir ki?" Leslie söyledi. "Ondan nefret eden düzinelerce ya da yüzlerce insan olmalı. Suçlular. Eğer vurulursa..."

"İki sorun var. Birincisi, o yaşlı bir kadın değil, çocuk da değil, silah taşıyor ve doğal olarak şüpheli. Eğer ıskalarsak bizi öldürür. Onun hakkındaki tüm o hikayelere bir bakın," dedi Jane. "İkincisi, üzerinde çalıştığı sadece iki dava biliyoruz. Bir tanesi neredeyse bitmek üzere. Eğer polisler Bucher katillerinin gidip bir polisi öldürdüğünü düşünürlerse, özellikle de Davenport gibi uzun süredir çalışan bir polisi... her şeyi mahvederler. Asla peşini bırakmazlar. Gerekirse yıllarca bunun üzerinde çalışırlar."

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar. Sonra Jane, "Jesse Barth," dedi.

Leslie, "Sadece her şey mükemmelse," dedi. "Bunu sadece her şey tam olarak doğru. Son saniyeye kadar tetiği çekmemize gerek yok, onu gerçekten durdurduğumuzda. Eğer bunu yaparsak, elimizde Onu yeraltına indirene kadar bir saatlik tehlike. Öldüğünü bilmek zorunda değiller. Kaçtığını düşünebilirler. Ama Davenport onu bulmak için sonsuza kadar çalışacak."

"Sadece her şey mükemmelse," dedi Jane. "Sadece yıldızlar doğruysa."

LUCAS hala Bucher'da kağıtlara bakarken Sandy geri aradı. "Clayton Toms ile konuştum. Öldürülen Jacob Toms'un torunu," dedi. "Evde birkaç yorgan olduğunu ama yatak örtüsü olarak kullanıldıklarını ve çok değerli olmadıklarını söyledi. Hâlâ bir tane var. Hiçbiri bu Armstrong yorganları değildi. Hiçbiri duvara asılmamış. Bayan Bucher, Bayan Donaldson ya da Bayan Coombs'u tanıdığını gösteren bir şey olup olmadığını kontrol edecek."

"Teşekkürler," dedi Lucas. Belki de yorganlar sihirli değnek değildi.

GABRIELLA COOMBS büyükannesinin yorganlarıyla ilgili araştırmasını ertelemeye karar verdi. Bir randevusu vardı, serinin beşincisiydi. Adamdan hoşlanıyordu ve adam kesinlikle kıyafetlerini çıkarmak istiyordu, o da kesinlikle çıkarmaya hazırdı.

Ne yazık ki, yanlış bir sebepten dolayı onları çıkarmak istedi. O bir ressamdı. High Plains Drifter Bar & Grill'in sahibi Minneapolis, barının üzerine asmak için çıplak bir kadın resmi istiyordu ve adı Ron olan ressam, Gabriella'nın model olarak mükemmel olacağını düşündü.

"memelerini dışarı çıkar" biraz.

Seviştiği sürece *bu* fikri umursamıyordu bile.

Ara sıra. Sorun şuydu ki, fotoğraflardan çalışıyordu ve Gabriella'nın Hayatın On Altıncı Kuralı'na göre bir kameranın yanında asla kıyafetlerini çıkarma.

Ron yalvarıyordu: "Dinle, resmini internete koysam bile kim tanıyabilir ki? Kim yüzlere bakar ki? Gerçek şu ki, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ve belki de dünyadaki her on kadından biri internette çıplak. Kimse senin yüzüne bakmaz. Ayrıca, internete koymayacağım."

Son kısımda gözleri daldı ve fotoğrafı çektikten yaklaşık bir saat sonra internette olacağına dair kötü bir hisse kapıldı. Ve bundan üç saat sonra, bir arkadaşının karısı

Herkesin Pussy-R-Us'tan baskı sipariş ettiğini söylemek için aradı.

Asıl soru, harekete geçecek miydi? Yoksa onun bedenini sadece bir bilgisayar dosyasında mı istiyordu?

Coombs da annesi gibi neşeli biriydi ve kıyafetlerini üzerinde nasıl durduğuna dikkat ederek seçerdi.

çok fazla makyaj yapmazdı. Bunun bir hile olduğunu düşünüyordu. Parfüm kullanırdı: kokuların ilkel olduğuna inanırdı ve misk kokulu bir şey ressamın ilgisini çekebilirdi. Eğer değilse, o zaman, Ron büyük bir fırsatı kaçırıyor olabileceğini düşündü.

Parfümü mastoidlerine, göğüslerinin arasına ve son olarak da kalçalarının üst kısmına sürdü. Bunu yaparken, düşünceleri Lucas Davenport'a doğru sürüklendi. Adam ona karşı büyüyordu, hatta Gerçi o bir polisti ve bu yüzden Öteki Taraf'taydı ama kadınlarla konuşurken öyle bir tarzı vardı ki fotoğrafın sorun olmayacağını düşündü. Ve küçük bir çekim molekülü hissedebiliyordu. içinden akıyordu; onun görünüşünden hoşlanıyordu. Elbette evliydi ve daha yaşlıydı. Evlilik her zaman bir fark yaratmazdı. Ve o kadar da yaşlı değildi.

"Hmm," dedi kendi kendine.

JESSE BARTH bir Bic çakmağıyla aynı anda iki sigara yaktı ve birini Mike'a uzattı. Akşam yumuşaktı, serin ve nemli hava çıplak kolları ve omuzları üzerinde rahatça uzanıyordu. Ön verandada, sarı böcek ışığının altında oturdular ve Screw, the köpek geldi ve bacağını kokladı, sonra da toprağa uzanıp karnını kaşımak için inledi.

İki blok ötede, direksiyonun başındaki Jane Widdler, görüntüyü sabitleyen dürbünüyle bir süre izledikten sonra, "Bu o," dedi.

"Tam zamanında," dedi Leslie. "Acaba çocuk onu eve bırakacak mı?"

"Eğer yaparsa, bu iş biter," dedi Jane.

"Evet," dedi Leslie. Ama çok ateşliydi. Sapında yeni bir bant olan yeni bir piposu vardı ve onu kullanmak istiyordu.

LUCAS şişeden kafeinsiz diyet kola içiyordu, poposunu mutfak tezgahına dayamıştı. Weather'a şöyle dedi: "Coombs'u öldüren kişinin diğerleriyle bir ilgisi olmama ihtimali çok yüksek. Diğerleri belli bir profile uyuyor.

Zengin olsaydınız, onlardan çalabilirdiniz ve kimsenin haberi olmazdı. Hem zaman hem de coğrafi olarak dikkatlice ayrılmışlardı - polis yetki alanlarında çakışma yoktu, bu yüzden karşılaştıracak kimse olmayacaktı benzerlikleri görmek için. Yine de Coombs en az ikisini tanıyordu. Ve öldürölme şekli..."

Weather mutfak masasında oturmuş çiğ bir havuç yiyordu. Havucu ona doğrulttu ve şöyle dedi: "Zamanını boşa harcıyor *olabilirsin*.

Coombs. Ama laboratuvarda, bir bulmacaya baktığımızda ve bir deneyde ilginç bir aykırı değer bulduğumuzda -Coombs bir aykırı değer olurdu -Genellikle bulmacayı çözer. Size yeni bir bakış açısı kazandıran bir şeyler oluyor."

"Coombs'a odaklanmamın daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir. Torununun adı ne?" Weather sordu. "Gabriella."

"Evet. Bütün kâğıtlara baktığını söylüyorsun. Bu iyi ama senin gözün onda değil," dedi Weather. "Yapman gereken şey, hepsini *derlemesini* sağlamak. Bulabildiği her şeyi. Sonra da *sen* oku. Coombs ve diğer kurbanlar arasında ne kadar çok bağlantı bulabilirsen, çözüme ulaşma olasılığın o kadar artar. Verileri yığmalısın."

Lexington'ın batısındaki Hague Bulvarı'nın bir şeridi mükemmeldi.

Widdlers, Jesse'nin çok önünde, bloğun etrafından dolaşmıştı.

Hague'de keşif yaptı, karanlık bölgeyi gördü. "Eğer

bu sokakta kalırsa..." Jane söyledi.

Geri döndüler, tekrar arkasına geçtiler ama asla iki bloktan fazla yaklaşmadılar. Daireler çizmek onlara polisleri fark etme şansı da verdi. arabalar. Beş dakika önce, beş blok ötede, sanki bir yere gidiyormuş gibi hızla uzaklaşan bir araba görmüşlerdi.

Bu iyiydi.

Jesse'nin sokak lambalarının arasında yürüdüğünü görebiliyorlardı. Yavaşça. Leslie minibüsün arkasındaydı ve gözlükleriyle yolcu koltuğunun üzerinden bakıyordu. Karanlık şeridin yaklaştığını gördü ve "İlerleyin, ilerleyin. On saniye içinde sağa dönecek."

"Naylonlar," dedi Jane.

Koyu renk naylon çorapları başlarının üzerine sardılar. İyi görebiliyorlardı ama bir şey olursa yüzleri görünmez olacaktı. beklenmedik bir tanık. Daha da iyisi, koyu renk çorapları uzaktan bakıldığında onları siyahmış gibi gösteriyordu.

"Neden bu kadar yavaş yürüyor?" Jane sordu.

"Bilmiyorum... durup duruyor," dedi Leslie. "Ama oraya varıyor..."

"Çok tehlikeli," dedi Jane.

"Yap şunu, lanet olası," diye hırladı Leslie. "Kız orada. Beni onun üzerine koy."

JESSE arkasından gelen minibüsün ani hızlanmasını duydu. Bu mahallede bu kötü bir şey olabilirdi. Yüzü karanlık alanda soluk bir oval şeklinde ona doğru döndü. Minibüs

hızla geliyordu ve aynı hızla durdu. Şimdi endişelenmişti ve kaçmak için arkasını dönmeye başlamıştı ki minibüsün kayan

Kapı çarparak açıldı ve büyük bir adam koşarak ona doğru geliyordu, büyük bir kolu başının üzerindeydi ve Jesse çığlık attı...

LESLIE, o ılık atamadan ona yetişmeyi umuyordu, beyninin hesap yapan kısmında bir yerlerde yanlış yaptıklarını, ona doğru rölantide gitmeleri gerektiğini fark etti, ama bunların hepsi artık geçmişte kalmıştı. Minibüs daha tam olarak durmadan koşarak çimlere çarptı, çenesi naylonun altında nefesinden sıcaktı çorap, kolu yukarı kalktı ve kızın "Ayakkabı" ya da "Vur" ya da "Schmoo" diye bağırdığını duydu.

Ya da "Screw"?

Neredeyse oradaydı, kız kaçmaya çalışıyordu, kalçasında futbol topu gibi bir şeyin uçuğunu fark ettiğinde neredeyse onu yakalamıştı, boruyu sallamaya hazır hale getirdi ve başını o her neyse ona doğru eğdi...

Sonra Screw onu vurdu.

Leslie Widdler bir biftek gibi yere çarptı, sert bir *gümbürtü*, köpeğe saldırdı, köpeğin hırıltıları kudurmuş bir acı bakla ulumasına doğru ulaştı, Leslie boruyla ona saldırdı, köpek onu poposundan, bacağından, üst kolundan, sırtından ısırđı, Leslie çırpındı, sonunda köpeğe tekme attı ve köpek ayak bileğine yapıştı. Leslie Dik durmayı başardı, Jane'in bir şeyler haykırdığını duyabiliyordu, boruyla köpeğe sertçe vurdu, ama köpek tutundu, yırtıldı ve Leslie ona tekrar vurdu, hala hırılıyordu ve sırtı kırılan köpek Leslie'nin diğer bacağını tutarak ön patileriyle kendini fırlattı ve Leslie, Jane'in "Bin, bin, bin..." sesini duyarak kendini minibüsün arkasına attı.

Köpek de onunla birlikte geldi ve minibüs hızlanarak U dönüşü yaptı, yan kapı hala açıktı, neredeyse hem Leslie'yi hem de köpeği Leslie köpeğin kafatasına bir kez daha vurdu, sonra bir kez daha... Köpek sonunda kendini bıraktı ve Leslie öfkeyle ileri atıldı, köpeği gövdesinden yakaladı ve sokağa fırlattı.

Jane bağırdı, "Kapıyı kapat, kapıyı kapat."

Leslie kapıyı çarptı ve bir köşeyi daha döndüler ve birkaç saniye sonra I-94 rampasından aşağı doğru hızlandılar.

"Yaralıyım," diye inledi. "Gerçekten yaralıyım."

Flowers aradığında LUCAS ve LETTY *Slap Shot*'i izliyorlardı.

"Jackson'dayım. Kathy Barth az önce beni aradı ve

Birisi Jesse'yi sokaktan kaçırmaya çalıştı. Yaklaşık yirmi dakika önce."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Lucas ayağa kalkmıştı.

"Jesse beyaz bir minibüste iri yarı bir adamın durduğunu ve onu yakalamaya çalıştığını söyledi. Köpeğini erkek arkadaşının evinden alıp eve götürüyormuş..."

"Siktir," dedi Lucas.

"Ne?"

"Bu köpeğin adı," dedi Lucas. "Siktir."

"Evet. Şu sarı köpek. Her neyse, Screw'in adamın peşinden gittiğini, adamın da Screw'le birlikte minibüse geri döndüğünü ve onları son görüşünün bu olduğunu söyledi," dedi Flowers. "Minibüsün U dönüşü yaptığını ve Lexington'a geri döndüğünü, sonra da ve onları bir daha hiç görmemiş. Eve koşmuş ve Kathy'ye söylemiş. Kathy dokuz-bir-bir'i aramış ve sonra beni aradı. Kendini kaybetmiş."

"Kathy'yi ara, ona geleceğimi söyle," dedi Lucas. "Polisler bir minibüs mü arıyor?"

Flowers, "Sanırım, ama muhtemelen Jesse saldırıya uğradıktan sonra on dakika boyunca çağrı yapılmadı," dedi. "Adamın iri yarı olduğunu ve etli ve kaba, bir futbolcu gibi. Böyle kimi tanıyoruz?" "Junior Kline... Buna geri dönebilir misin?" Lucas sordu.

Flowers, "Yapabilirim ama çok uzaktayım," dedi.

"Pekâlâ, unut gitsin," dedi Lucas. "Jenkins ya da Shrake'e Junior'ı bulmalarını ve kışını tekmelemelerini söyleyeceğim."

Flowers, "Tanrım, söyle onlara, suçlu olduğunu bilmedikleri sürece adamı dövmesinler," dedi. "Bu adamlar kontrolden çıkabilir."

"Barth'a yolda olduğumu söyle," dedi Lucas.

SANATÇI siyah bir tişört, siyah bir pantolon giymiş ve traşlı başına dramatik ama gereksiz bir dokunuş olan siyah bir saat şapkası takmıştı,

Coombs, dışarıda hava muhtemelen yetmiş derece olduğuna göre, diye düşündü kadın kafe masasının üzerinden ona bakarken.

Havada bir gerginlik vardı ve bu gerginlik çeke ilk kimin bakacağıyla ilgiliydi. Fotoğrafçı şöyle diyordu: "Kamerada sekiz bit renk kanalı vardı ve ben kendime sekiz bit mi diye soruyordum. Ne?

Bütün bunlar ne demek oluyor? Sekiz bitlik kanallarla nasıl renk derinliği elde edeceksiniz? Dahası, bu kanalları sıkıştırarak

Bu da parlak noktaların tamamen sönmesi ve siyahların parazitlerle dolması anlamına geliyor..."

Coombs bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyordu. Neredeyse kendi iradesi olmaksızın parmak uçları masanın üzerinden çeke doğru ilerledi.

JANE VAN'ı garaja çekti ve "Gidip bakalım. Yürüyebilir misin?"

"Evet, yürüyebiliyorum," dedi Leslie. "Ah, Tanrım, ısır beni. Lanet köpek. Çocuk bu yüzden o kadar yavaş yürüyordu. Köpeğin tasma vardı, bunu neden görmedin? Dürbünün vardı..." "Köpek yere çok yakındı ya da tasma çok

uzun falan ama yemin ederim hiç ipucu almadım," dedi Jane.

İçeri girdiler, Jane önden giderek ana banyoya kadar ilerledi. Leslie'nin üzerinde anti-DNA tulumu vardı ve bu tulumun sağ üst kolunun arkasında, sağ kalçasında ve her iki bacağında kan lekeleri görünüyordu. Tulumları çıkardı ve Jane ağzı açık kaldı: "Aman Tanrım."

Muhtemelen on beş diş deliği ve dört çeyrek büyüklüğünde gevşek et parçası. Leslie aynada kendine baktı.

Sızıntı vardı ama yaralar kanla ıslanmıştı. "Atardamar yok," dedi. "Dikiş atılamaz, polisler köpek aramak için hastaneleri arayacaklar. ısıtır."

"Peki ne düşünüyorsun?" Jane sordu. Ona dokunmak istemiyordu.

"Sanırım çok sayıda gazlı bez, bant ve Mycitracin kullanıyoruz ve her şeyi birbirine bantlıyorsunuz ve sonra... O mesaneye sahip olduğunuzda

Enfeksiyon, seni hasta eden haplardan kalanlar vardı." "Hâlâ bende," dedi Jane. Orijinal antibiyotikler ve reçetelerini değiştirdi.

"Bunları kullanacağım." Aynada kendine baktı ve bir damla gözyaşı bir gözünden fırladı ve yanağından aşağı aktı. "Sadece delikler değil, fincan tabağı büyüklüğünde çürüklerim olacak."

"Paris'e gitme zamanı," dedi Jane. "Ya da Budapeşte'ye, ya da herhangi bir yere.

Antika keşfi. Eğer önümüzdeki bir ay içinde biri gömleğini çıkaracak olursa..."

"Ama daha işimiz bitmedi," dedi Leslie. "Müzik kutusunu yerine koymalıyız, dikiş sepetini almalıyız."

"Leslie..."

Leslie, "Top oynarken bundan daha kötü yaralandığım oldu," dedi. Bir yırtık daha ortaya çıktı. "Beni bantlayın yeter."

BİR ST. Paul polis arabası Barth'ın evinin önündeki kaldırımda duruyordu. Evdeki bütün ışıklar yanıyordu ve komşu olabilecek insanlar verandanın dışında durmuş sigara içiyorlardı. Lucas arabayı içeri çekti. polis arabasının arkasına geçti, indi ve sahanlığa doğru yürüdü.

Sigara içenlerden biri, "İçeride oldukça meşguller," dedi.

"Ben bir polisim," dedi Lucas. Kapıyı bir kez çaldı ve eve girdi. İki üniformalı polis oturma odasında durmuş, kanepede oturan Barth'larla konuşuyorlardı. Lucas

Polislerden birini tanıdı ve ona döndüklerinde, "Lucas Davenport, BCA'danım. Büyük jüride Barth'larla birlikte çalıştım."

Polislerden biri başını salladı ve Lucas Jesse'ye, "İyi misin?" dedi.

"Screw'i yakaladılar," dedi Jesse.

"Ama *sen* iyisin."

Kathy, "Korkudan *ödü* patlıyor, eğer sorun değilse," diye tersledi.

"Az önce başka bir ekipten bir çağrı aldık," dedi polislerden biri.

"Lexington'ın hemen dışında, yolun kenarında ölü bir köpek var. Beyaz, sesi... Vidaya benziyor."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Jesse'ye döndü. "Benimle aşağı gelip köpeğe bakabilir misin?"

Burnunu çekti.

Polis, "Hayvan Kontrol'ü aradık, gelip alacaklar." dedi.

Lucas'tan Jesse'ye: "Ne düşünüyorsun?"

"Bakabilirdim," dedi. "O benim hayatımı kurtardı."

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat..."

Hikayeyi izlenimci bir tarzda anlattı - renk dokunuşları, panik dokunuşları, çok fazla ayrıntı yok. Köpek iri adama çarptığında çoktan koşmaya başladığını ve hızlı olduğunu söyledi. "Bir blok boyunca arkama bakmadım ve sonra onun minibüse atladığını gördüm ve Screw bacağına yapışmıştı. Sonra minibüs bir daire çizdi ve en son o zaman gördüm. Lexington'dan eyaletler arası yola döndüler. Sonra eve varana kadar biraz daha koştum."

"Yani en az iki kişi olmalıydı," dedi Lucas.

"Evet. Çünkü biri araba kullanıyordu ve diğeri bana çarpmaya çalıştı" dedi.

"Sana neyle vurmaya çalıştı?" Lucas sordu.

"Baston gibi bir şeyle."

"Baston mu?"

"Evet, baston gibi," dedi. "Pipo olabilir mi?"

Bir dakika düşündü ve sonra dedi ki, "Evet. Bir boru olabilir. Yaklaşık bu uzunlukta." Ellerini iki metre aralıklı tuttu.

Lucas bir an için arkasını döndü, gözlerini kapattı ve insanların ona baktığını hissetti. "Tanrım."

"Ne?" Kathy Barth ona bakıyordu. "Felç mi geçiriyorsun?" "Hayır, sadece... Boş ver." Düşündü: minibüstekiler

Yanlış vaka. Jesse'ye: "Tatlım, hadi gidip köpeğe bakalım, tamam mı?"

Köpeği St. Paul'de bir ekip arabasının farlarında yatarken buldular. Polis yoldan geçenlerle konuşuyordu ve Lucas arabayı durdurunca uzaklaştı. Bu polisi tanıyordu: "Hey, Jason."

"Bu senin köpeğin mi?" Jason gülümseyerek başını salladı.

"Benim sayılır," dedi Jesse. O kadar üzgün görünüyordu ki polisin gülümsemesi kayboldu. Yaklaştı ve Screw'in bedenine baktı. "Bu o. Çok... ölü görünüyor."

Ceset iki nedenden dolayı önemliydi: Jesse'nin hikayesini doğruluyordu; ve bir şey daha vardı...

Lucas yanına çömeldi: Köpek bükülmüş ve yıpranmıştı ama görünüşe göre kırılmıştı da. Daha da iyisi, köpeğin ağzı kanla boyanmıştı.

Lucas ayağa kalktı ve polise, "Biri Hayvan Kontrol'ün geleceğini mi söyledi?" dedi.

"Evet."

"Bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama otopsi istiyorum. Lucas dedi ki. "Eğer yaparlarsa, Ramsey adli tabibi tarafından yapılmasını istiyorum."

"Otopsi mi?" Jason ölü köpeğe şüpheyile baktı.

"Evet. Nasıl öldürüldüğünü bilmek istiyorum. Özellikle de bir borudan olmuş olabilir mi?" dedi Lucas. "Burunda, şurada, ağızda insan kanı olup olmadığının kontrol edilmesini istiyorum. Eğer insan kanı varsa, DNA istiyorum."

"Kimi ısırdı?" diye sordu polis.

"Bilmiyoruz. Ama bu gerçekten çok önemli. Bu adamı bulduğumda onu... onu asacağım," dedi Lucas.

"Taşaklarından," dedi Jesse.

GABRIELLA arka kapıdaki kırık pencereyi fark etmemişti, ta ki kapıyı itip açana ve mutfak ışık düşmesi. Arka kapıda dokuz küçük pencere vardı ve kırık olan sol altta, tokmağın üzerindeydi. Cam hala oradaydı, şeffaf seloteyle bir arada tutulmuştu, ama görebiliyordu

ışık yandığında çatlakları fark etti. Kaşlarını çattı ve mutfağa doğru bir adım attı; diğer kadın tam oradaydı.

JANE WIDDLER dikiş sepetini taşıyarak merdivenlerden henüz inmişti. Döndü ve koridordan mutfağa doğru yürüdü, koşu ayakkabıları içinde sessizdi, Leslie yirmi adım gerisindeydi, o sırada arka kapının kilidindeki anahtarı duydu ve kapı açıldı, ışık yandı ve bir kadın mutfağa adım attı ve işte oradaydılar.

Kadın dondu kaldı ve "Ne?" diye sordu ve sonra gözlerinde bir tanıma ışığı parladı.

Jane onu Bucher'daki toplantıdan tanıdı. Kadın geri çekildi ve çığlık atacak ya da kaçacak ya da çığlık atıp kaçacakmış gibi görünüyordu ve Jane kalabalık bir mahallede kaçma kavgasının işe yaramayacağını biliyordu, Leslie'deki köpek ısırıklarıyla değil Leslie hâlâ çok uzaktaydı, bu yüzden sepeti bıraktı ve kendini Coombs'a doğru fırlattı, ona doğru rüzgâr gibi esiyordu, tırnakları uçuyor, ağzı açık, bir savaş çığlığını bastırıyor.

Coombs elini kaldırıp geri çekilmeye çalışınca Jane onun yüzüne vurdu ve iki kadın kapı pervazından sekerek yere düştü ve yerde yuvarlandı, Coombs Jane'in karnına ve bacaklarına vuruyordu, sonra Leslie oradaydı, Coombs'un arkasına geçmeye çalışıyordu ve

Mutfak masasına doğru yuvarlandılar, sonra geri döndüler ve sonra Leslie ikisinin de üzerine çöktü ve Coombs'un koluna girerek onu sinek kâğıdından çekilen bir fare gibi Jane'in üzerinden çekti.

Coombs çığlık atmaya çalıştı, ağzı açıktı, gözleri şişmişti. Leslie onu boğdu ve omurgası kırıldığında, gözleri yuvarlandığında ve vücudu gevşediğinde Jane'in gözlerinin içine bakıyordu.

Jane cesedi itti ve Leslie, "Orospu çocuğu," dedi ve kapıya doğru geri çekildi, sonra dönüp kapıyı kapattı.

Jane elleri ve dizleri üzerindeydi, kendini yukarı itmek için masayı kullanıyordu. "O öldü mü?"

"Evet." Leslie'nin sesi boğuk çıkıyordu. Köpekten beri dünyaya karşı öfkeliydi. Kolları, kığı ve bacakları ateş gibi yanıyordu ve

Coombs'un şaşkınlığı ve cinayeti yüzünden kalbi küt küt atıyordu.

Coombs mutfak zemininde neredeyse hiç olmayan ışıktaki buruşmuş bir paçavra gibi yatıyordu; bir gölge, siyah-beyaz bir şekil Fotoğraf. "Onu bırakamayız," dedi Leslie. "Ortadan kaybolmalı. Çok fazla ölü insan var."

"Öğrenecekler," dedi Jane, neredeyse panik halinde. "Buradan çıkmamız gerek."

"Onu da yanımızda götürmeliyiz. Eve geri dönüp minibüsü alacağız, zaten minibüsü taşımamız gerekiyor. Çocuğa yapacağımız gibi onu da çiftliğe götüreceğiz," dedi Leslie.

"Sonra ne olacak? Sonra ne olacak?"

"O zaman yarın Bucher'daki John Smith'i görmeye gideriz, ona bazı kağıtlar veririz, bir şey unuttuğumuzu söyleriz," dedi Leslie, "Bizi görmesine izin veririz: her tarafımın ısırılmadığını görür. Bunu taklit edebilirim.

Ona bir keşif gezisi yapmayı düşündüğümüzü söyledik... ve sonra yola

çıktık." "Tanrım, Leslie, korkuyorum. Sanırım..." Jane baktı Yerdeki gölge. Düşündüğü şey, *bunun işe yaramayacağıydı*. Ama Les'e söylememek daha iyiydi. Onun içinde bulunduğu ruh halinde olmazdı. "Belki de. Belki de en iyi plan budur. Yine de gitmeli miyiz bilmiyorum. Bizi aramaya karar verirlerse uzaklaşmak bize yardımcı olmaz..."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. El fenerini al, burada çöp torbası var mı bak. Bu kaltağı paketleyip ondan kurtulmalıyız. Ve bu dikiş bokunu da toplamalıyız... Ne yaptın, seni salak, ona mı *attın*?"

"Kaba olma. Şimdi olmaz. Lütfen."

Karanlıkta, flaşın ışığının duvarlarda ya da pencerelerde oynamasına izin vermekten korkarak etrafta dolaştılar. Dikiş sepetini aceleyle tekrar bir araya getirdiler ve buzdolabının yanındaki temizlik dolabında çöp torbaları buldular. Coombs'un gevşek vücudunun alt yarısını bir çöp torbasına doldurdular, sonra bir diğerini de üstüne çektiler.

Vücut.

Leslie yere çömeldi ve etrafa biraz Scrubbing Bubbles temizleyici püskürttü, ardından kağıt havlularla sildi ve

havluları cesetle birlikte torbalara koydu. Mutfak zemininin çoğunu bu şekilde yaptı, mutfak zemininin çoğunu bitirene kadar ıslak kısımlardan geri geri yürüyerek uzaklaştı.

"İyi olacak," diye mırıldandı. Sonra: "Arabayı getir. Ara sokağa doğru çek. Seninle çitlerin orada buluşuruz."

Tek kelime etmedi ama hasır dikiş sepetini taşıyarak arka kapıdan çıktı. Ve *işe yaramayacağını* düşündü. *İşe yaramayacak.*

Karanlıkta evin etrafında yavaşça dolaştı, sonra ön bahçeye indi ve sokağa çıkıp arabaya gitti. Arabaya bindi.

İş. Bir tür karanlık, rahatsız edici mantra. Bundan kurtulmalıydı, düşünmeliydi. Leslie bunu henüz göremiyordu ama görecekti.

Düşünmek zorundaydım.

ALLEY, bir ya da iki yeni garajın bulunduğu bir dizi harap garajdı. ve parçalanmış, yuvarlanan bir sokak yüzeyi. Yavaşça ve dikkatle ilerledi, Coombs'a ait olabilecek eski, hırpalanmış bir arabanın yanından geçti, Coombs'un evinin arka kapısında durdu, bagajı açtı: ceset bagaja girdiğinde ağırlığı hissetti. Sonra Leslie arabaya bindi ve "Kımıldayın" dedi.

Düşünmek zorundaydı. "Malzemeye ihtiyacımız var. Tulumları almamız lazım. Eğer kazacaksak... geride bırakabileceğimiz botlara ihtiyacımız var. Toprağın içinde. Eldiven lazım. Bir küreğe ihtiyacımız var."

Leslie pencereden dışarı baktı, önünden geçen evlere. Lexington Bulvarı, bakıyor, suratı asık: birini öldürdükten sonra böyle oluyordu. "Uzaklara gitmeliyiz," dedi sonunda. "Uzak bir yere. Birkaç aylığına. O zaman bile... bu lanet olası delikler Bizi sıkıştırıyorlar. Birinin bacaklarıma bakmak isteyeceği bir duruma girmeye cesaret edemeyiz. Bakmak zorunda bile değiller. Bizden şüphelenirlerse - antikacılara bakmaya başlarsa, genel olarak bakarlarsa, köpek ısırıklarını sorarlarsa, bacaklarıma bakmak isterlerse... Boku yedik."

Belki de sen, diye düşündü Jane. "Öyle aceleyle gidemeyiz. Sana hemen bakacaklarına dair bir işaret yok, bu yüzden Mary Belle ve Kathy'ye bir sürüş döngüsüne çıkacağımızı ve

En az üç hafta. O zaman, oraya gittiğimizde bunu uzatabiliriz. Yarın kızlarla konuşur, devam ederiz... ve sonra ayrılırız. Hafta sonu."

"Deli gibi kaşınıyorum," dedi Leslie. "Bandajları çıkarıp kendimi kaşımak istiyorum."

"Leslie, lütfen... konuşmana dikkat eder misin? Lütfen? Bunun üzücü olduğunu biliyorum ama ne kadar *üzüldüğümü* biliyorsun..."

LESLIE pencereden dışarı baktı ve *boku yediğimizi* düşündü. Onlardan uzaklaşıyordu ve o da bunu biliyordu. Ve üzerindeki ısırıklarla Bacakları yoktu, ördek gibiydi. Kaçabilirdi. Zulada epey nakit paraları vardı ve minibüse en değerli malları yüklerse Los Angeles'a gitti ve çok ama çok dikkatli davrandı, bir buçuk milyon nakitle çekip gidebilirdi.

Biraz zaman alırdı; ama bir kimlik satın alabilir, sakal bırakabilir, biraz kilo verebilirdi. Meksika'ya ya da Kosta Rika'ya taşınabilir.

Jane'in bir sorun olduğunu düşündü. Belli yaşam standartlarına ihtiyacı vardı. Onunla kaçacaktı, tamam, ama sonra onları alacaktı Yakalandı. Sanat hakkında konuşur, antikalar hakkında konuşur, gösteriş yapar... ve onları becerirdi. Leslie, diğer yandan, büyümüştü bir mandırada çalışmış ve payına düşen pisliği kürekle temizlemişti. Bunu bir daha yapmak istemezdi ama küçük bir kumsaldan da gayet memnun olurdu.

şemsiyelerle kokteyl satmak, belki arada sırada turist öldürmek...

İç çekti ve Jane'e baktı. O kadar ince, narin bir boynu vardı ki...

EVDE, Jane etrafta dolaşıp ekipmanları topladı ve ikisi de tulumlarını giydiler. Sakin davranıyordu. "Kızı minibüse taşıyalım mı?"

Leslie başını salladı: "Anlamı yok. Çocuğun başına gelenlerden sonra polis bir minibüs arıyor olabilir. Olduğumuz gibi gitmek daha iyi. Sen arabayı takip et, ben minibüsü alayım, eğer durdurulursam... devam et."

Ama sorun yoktu. Milyonlarca beyaz minibüs vardı. Polisler denemediler bile. Güneye doğru yuvarlandılar.
ve hiç devriye arabası görmedim. Yine de bir sürü beyaz minibüs gördüm.

ÇİFTLİK, Cannon Nehri'nin kıyısında, yıkık dökük bir ev ve arkasında çelik bir bina bulunan kırk dönümlük bir araziydi. Burası onlara miras kaldığında, bir gün burayı temizlemek gibi bir fikirleri vardı, Evi yıkıp bir kulübe inşa edecekler, yaz günlerini nehirden geçen kanoculara el sallayarak geçireceklerdi. Sebze bahçeleri olacak, doğal yiyecekler yiyeceklerdi... Ve su kenarı her zaman iyiydi, değil mi?

Bundan hiçbir şey çıkmadı. Ev çürümeye devam etti, içindeki her şey nemliydi ve fare gibi kokuyordu; bir harabeden biraz daha iyiydi. banyoyu kullanmak ve duş almak için bir yer ve duş bile garip kokuyordu, sülfür gibi. Kuyuda bir sorun var.

Ama çiftlik ana yollardan oldukça uzakta, toprak bir yolun aşağısında, bir çukurun içine sıkışmıştı. Görünmezdi. Çelik binanın iyi bir beton zemini, tek kapısında güçlü bir kilidi vardı ve kesinlikle kuruydu.

Binayı inşa eden müteahhit, "Tam bir sığınak," demişti. Leslie, "Doğru söyledin," demişti.

Minibüsü binaya koydular, sonra bir el feneri aldılar ve Jane küreği taşıdı ve Leslie kızı bir bahçe arabasına koydu ve onu nehirden uzaktaki tepeye sürüklediler; elli metre

Leslie arabaya, görünmeyen dallara ve karanlıktaki deliklere lanet okuyor, Sonunda "Siktir et" dedi ve hâlâ çöp poşetlerine sarılı olan cesedi kaldırıp "Onu ben taşıyacağım" dedi.

DELİĞİ KAZMAK hiç de kolay değildi: Düzinelerce kök ve kafatası büyüklüğünde kayalar vardı ve Leslie daha da sinirlendi, daha da sinirlendi ve

daha da sinirlenip karanlıkta ırpınıyorlardı. Başladıktan bir saat sonra, küreği sırayla kullandıklarında, bir metre derinliğinde bir çukur açmışlardı.

Leslie çukurda kazarken Jane onun cebine dokundu.

Cebinde bir tabanca vardı, ev silahları, bir 38'lik. Kuzey Dakota'daki bir silah fuarından gayriresmi olarak alınmış temiz bir silah. Onu ıkarıp Leslie'yi kafasından vurabilirdi. Onu kızın altındaki deliğe tıkabilirdi. Polise gidin: "Kocam nerede...? Ne oldu?"

Leslie'ye ne oldu?"

Ama tüm bunların karmaşık yanları vardı. O düşünmemişti yeterince uzun süre düşündü. Bu mükemmel bir fırsattı ama yeterince ileriye göremiyordu...

Rahatladı. Henüz değil.

Cesedi paketlediler ve Leslie toprağı kürekle geri taşımaya başladı.

Leslie, "Bu gece burada kal," dedi. "Yarın gelip etrafa biraz yaprak serpebiliriz. şu kütüğü de üzerine srklerimiz... Avcının birinin çukura düşmesini istemeyiz. Ya da toprağı görmesini."

"Leslie..." Söylemek istedi, "Bu işe yaramayacak" demek istedi ama kendini tuttu.

"Ne?"

"Bilmiyorum. Burada kalmaktan nefret ediyorum. Tuhaf kokuyor," dedi. "Bunu yapmak zorundayım," diye homurdandı. Toprağı iğniyordu.

"Hiçbir şey işe yaramadı, biliyor musun? Hiçbir şey."

Uyudukları yatak kırık dkkt; sarkmaya meyilliydi.

Ortada. İki de pek uyuyamıyordu; Leslie gecenin bir yarısı gözlerini açarak uyandı.

Dünyada iki kişi onu ve cinayetleri biliyordu. Biri Amity Anderson'dı, para istiyordu. Ona bir söz vermişlerdi.

elik binada bulunan mobilyaları taşıyabildikleri anda kestiler.

Diğeri Jane'di.

Yüzünden bir damla yaş süzüldü; iyi kalpli Jane. Farkında olmadan bir köpek ısırığını kaşdı. Anderson'ı para vaadiyle yanına çekebilirdi - eve gel, parayı bulduk. Öldür onu, buraya getir.

Ve Jane... Bir gözyaşı daha.

Lucas ertesi sabah ofisine geldiğinde JENKINS ziyaretçi koltuğunda uyuyordu. Carol dedi ki, "Ben geldiğimde uyuyordu. Burada," dedi ve ofise doğru başıyla işaret etti. Lucas kapıyı hafifçe araladı ve sessizce, "Çalışma zamanı, parlak gözler," dedi.

Jenkins gri bir takım elbise, sarı bir gömlek ve kalın tabanlı siyah ayakkabılar giyiyordu ve Jenkins'in tekme atmaya olan düşkünlüğünü bildiği için

Şüphelilerin ayakkabıları muhtemelen çelik parmaklıydı. Kravatını ve silahını çıkarmış ve sandalyesinin altına yerleştirmişti.

Lucas konuşurken hareket etmedi ama Lucas onun Yaşıyordu çünkü başı arkaya düşmüştü ve horluyordu. Kapıyı çarpıp ona biraz ateş etmek istiyordu ama Lucas onu yavaşlatamadan Jenkins tekrar ateş edebilirdi. Bu yüzden bu sefer daha yüksek sesle: "Hey! Jenkins! Uyan."

Jenkins'in gözleri açıldı ve kıpırdanarak, "Ah, sırtım... Bu gerçekten berbat bir sandalye, biliyor musun?" dedi. Ayağa kalktı ve yavaşça eğilip ayak parmaklarına dokundu, sonra tekrar ayağa kalktı, Başını ve kalçalarını döndürdü, dudaklarını şapırdattı. "Ağzımın tadı çamur gibi."

"Ne zamandır buradasın?" Lucas sordu.

"Ahhh... Altıdan beri mi? Dün gece Kline'ın çocuğunu buldum, sonra Shrake ile dışarı çıktım ve birkaç tane içtim."

"Altiya kadar mı?"

"Hayır, hayır. Beş buçuk, belki," dedi Jenkins. "Çiftçi pazarı açtı, bir domates yedim. Ve şu uzun yeşil şeylerden birini, dildoya benziyorlar..."

"Salatalık mı?" Lucas cesaret etti.

"Evet. Onlardan biri," dedi Jenkins.

"Peki ya çocuk?"

Jenkins, "Kamyondaki her kimse, Kline değildi," dedi. Esnedi ve iki eliyle başını kaşıdı. "İşletme okulundan bazı arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Onlar polise yalan söyleyecek türden değiller.

Polisler. Küçük puştlar. Saat sekizden gece yarısına kadar onlarla birlikte olduğu konusunda hemfikirler."

"Zaten bu çok kolay olurdu." Jenkins yine esnedi ve bu Lucas'ın da esnemesine neden oldu.

"Kızın herhangi bir tarifi var mı?" Jenkins sordu.

"Adamın kafasında bir naylon vardı," dedi Lucas. "Etiket numarasına bakamayacak kadar korkmuştu. Elimizde sadece ölü bir köpek ve beyaz bir minibüs var ve minibüsün nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Köpek de bir şeydir. Eminim adli tabiplikte beşlik çakıyorlardır," dedi Jenkins. Esnedi ve kapıya doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Belki de koşuya çıkmalıyım. Kendimi uyandırırım."

"Başlamadan önce dokuz-bir-bir'i ara," dedi Lucas. Jenkins koşucu değildi. Yaptığı en sağlıklı şey bazen daha az sigara içmekti. Günde iki paketten fazla.

"Evet." Öksürdü ve dışarı çıktı. "Görüşürüz." "Bir domates daha ye," diye seslendi Lucas arkasından.

LUCAS bundan sonra ne yapacağını bilemediği için St. Paul polisinden John Smith'i aradı: "Bucher'a mı gidiyorsun?"

Smith, "Evet, eninde sonunda, ama ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

"Yukarıda kimse var mı?"

"Barker, küçük burunlu yeğen, bir muhasebeci ve bir gayrimenkul değerlendirme uzmanı. IRS için bir envanter çalışması yapıyorlar.

-Her şeyi, sadece Widdlers'ın yaptıklarını değil. Widdlers'ın işi bitti. Okullar tatil oldu ve Lash adındaki çocuk arayıp, oraya gidip gidemeyeceğini sordu.

ve oyunlarını al. Bir ara orada olacak... Muhtemelen bütün gün girip çıkanlar olacaktır, eğer gitmek istersen. Eğer kimse yoksa

Oraya vardığınızda, kapıda bir kilit kutusu var. Numara iki dört altı sekiz."

"Pekâlâ. Ben yukarı çıkıp kâğıtlara bakacağım," dedi Lucas.

Smith, "Anladığım kadarıyla bu sabah Dakota County'de bir heyecan yaşanacak ve siz de bu heyecana dahil oldunuz," dedi.

"Ah, evet. Neredeyse unutuyordum," dedi Lucas. "Bunu nereden duydun?" "*Pioneer Press* muhabiri," dedi Smith. "*Pioneer Press* muhabiri," dedi Smith.

Dakota County. Stillwater'da politikacıların işi iyi gitmez."

Lucas, "Çocukları becermemeli," dedi.

Ofisten çıktı ve Bucher'a doğru yola koyuldu, yolda Flowers'tan bir cep telefonu çağrısı aldı. Flowers, Jesse Barth'la ilgili detayları öğrenmek istiyordu: "Evet, oldu ve hayır, Kline'ın çocuğu değildi."

Lucas söyledi. Açıkladı ve sonra nehir kıyısındaki kızın cesedini sordu. Flowers zorluyordu. "İrtibatta kalalım," dedi Lucas.

Lucas zihninin gözünde bir gece önceki saldırıyı canlandırabiliyordu. Beyaz bir minibüsün içinde pipolu -ya da belki bastonlu- iri bir adam Jesse'nin peşinden gidiyordu. Pipolu ya da bastonlu bir adam Bucher'ı öldürmüştü. Ama bildiği kadarıyla bir minibüs yoktu.

Toms davasına bir minibüs karışmıştı ama Toms boğularak öldürülmüştü.

Coombs'un kafası, Aziz Paul'ün laboratuvarında kilitli tuttuğu tahta bir topa çarpmıştı ve topun üzerinde bir çentik, saç, kan ve Hatta lekeli el izleri bile vardı, ama el izleri muhtemelen merdivenlerden inen insanlara aitti. Ama sonra, Coombs muhtemelen Yapacak bir şey yok zaten... Tüm o lanet yorganlar dışında. Ve kayıp müzik kutusu. Gabriella Coombs'tan haber alamamıştı ve onu aramayı aklına not etmişti.

Minibüsün bir tesadüf olma ihtimali yüksekti. Yıllar önce Washington, D.C.'de uzun bir dizi keskin nişancı saldırısı sırasında herkesin beyaz bir minibüs aradığını hatırladı, ve her saldırıdan sonra, birileri bir tane gördüğünü hatırladı. Fakat

Ateş edenler beyaz bir minibüste değildi. Doğru hatırlıyorsa, bir sedanın bagajındaki bir delikten ateş ediyorlardı. Gerçek şu ki Dışarıda milyonlarca beyaz minibüs vardı, tesisatçıların, elektrikçilerin, marangozların, çatı ustalarının ve çim servislerinin yarısı beyaz minibüslerde çalışıyorlar.

BARKER VE MUHASEBECİ ile gayrimenkul değerlendirme uzmanı ana yemek salonuna kurulmuş. Lucas merhaba dedi ve Barker ona çömlekçilik dersleri alan bir St Paul polisinin karısı tarafından kabaca birbirine yapıştırılmış, restore edilmiş birkaç çömlek gösterdi: "Sadece çömlekler," dedi. "Harika bir şey değil."

"Huh."

"Bunun bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi adam.

Ofiste kâğıtları karıştırmaya başladı, kalbi bu işte değildi. Daha fazla okumak istemiyordu, çünkü henüz bir şey bulamamıştı ve yüksek olasılıklı şeylerin çoğuna bakmıştı. Weather daha fazla veri biriktirmesi gerektiğini söylemişti; ancak biriktirecek veri kalmamıştı.

Tencereler. Yüksek değerli kaplar kırılmamıştı ama dolap onlarla doluydu. Belki çok yüksek değerli değillerdi ama her biri elli ila birkaç yüz dolar arasındaydı.

Yerdeki saksıların hiçbir değeri yoktu, sanki sadece daha ucuz saksılar kırılmıştı. Eğer bilgili bir çömlek meraklısı soysa, yapacağı şey bu mu olurdu? En değerli olanı alır, biraz değerli olanı geri koyar - belki de estetik bir dürtüden dolayı -Sonra da örtbas etmek için sadece ucuz olanları mı kırdı? Yoksa Kathy Barth'ın bir gece önce önerdiği gibi, sadece felç mi geçiriyordu?

WIDDLERS GELDİ, Leslie mavi gofre takım elbisesi ve bu kez beyaz yıldızlı mavi papyonuyla neşeliydi; Jane altın tonlarında giyinmiş.

Jane, "Listeleri Bayan Barker'a getiriyorum," diye seslendi ve içeri girdiler. Beş dakika sonra çıkarken ofisin önünden geçtiler. Lucas onları ön kapıdan Lexus'larına doğru izledi.

Sokağa geldiklerinde Ronnie Lash bisikletiyle yanlarına geldi, birbirlerine baktılar ve sonra Lash araba yolundan revağa doğru döndü.

Lash içeri girdi, kafasını ofis kapısından içeri soktu ve "Merhaba Memur Davenport" dedi.

"Hey, Ronnie."

Lash kapıdan içeri girdi. "Henüz bir şey bulamadın mı?"

"Henüz değil. Peki ya sen?" Lucas sordu.

"Bunu her kim yaptıysa, bir arabası olması gerektiğini keşfettiğimiz zamanı biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Dedektif Smith, Hill House'daki güvenlik kamerasında hangi arabaların olduğunu kontrol edeceklerini söyledi. Bunu yaptı mı?" Lash sordu.

"Evet ama kameralar hareket dedektörüyle çalışıyor ve tüm alanı kapsıyor," dedi Lucas. "İhtiyacımız olan zaman diliminde ellerinde hiçbir şey yoktu."

"Şu rehabilitasyon merkezine ne dersin?"

Lucas, "Çoğunlukla sarhoşlar. Geçmişlerine bakıyorduk..."

"Kamerayı kastediyorum," dedi Lash. "Verandalarının çatısında sokağı gösteren bir kamera var."

Lucas çenesini kaşıdı: "Gerçekten mi?"

"Evet. Az önce oraya uğradım," dedi Lash.

"John Smith'i arayacağım. Araştırmasını isteyeceğim. Teşekkürler, Ronnie." "Bir şey değil."

LUCAS SMITH'I ARADI. Smith hemen kontrol edeceğini söyledi. Lucas, "Eğer oradaysa, ilgilendiğim şey bir minibüs olurdu," dedi.

"Muhtemelen hiçbir şey olmayacak," dedi Smith. "Hiçbir şey kırk sekiz saatten fazla sürmez, bilirsiniz, o kasetler. Ama onları arayacağım."

RONNIE elinde video oyunlarıyla dolu bir alışveriş torbasıyla geri döndü. "Bayan Barker'la konuştum ve bana o vazoları gösterdi. Şu saksılar, birbirine yapıştırılmış olanlar."

"Onları tanıdın mı?" Lucas sordu.

"Evet. Onları son gördüğümde üst kattaydılar. Üst katta bir masanın üzerinde. O cam dolabın içinde hiç olmadılar."

"Emin misin?"

"Eminim," dedi Lash. "Koridorun bir köşesinde, küçük bir masanın üzerindeydiler. Sugar Teyze'ye yardım ederken ben de tozlarını almıştım."

LUCAS ofiste dolaşıyor, bir yere varamadığı için kendine kızıyordu. Lash'in aşağıya inişini izledi.

ve bir elimden sallanan oyun çantasıyla sallanarak uzaklaştım. Orada bir soygun olduğunu söyledi. Widdlers'in ne dediği umurunda değildi.

Cep telefonu çaldı ve ekrana baktı: Smith. "Evet?"

"Bir mola verdik - kasetleri bir ay boyunca arşivliyorlar.

kimin kiminle olduğunu görmeliler. Oraya gidip bir göz atacağım."

"Van," dedi Lucas.

Telefonu kapattı ama cebine koyamadan tekrar çaldı: Carol, ofisten. Telefonu çevirip açtı. "Evet?"

"Bir telefon görüşmesi yapmanız gerekiyor. Bir Bayan Coombs..." "Gabriella. Onu aramak istiyordum."

"Bu Lucy Coombs. Annesi. Gabriella için arıyor.

Lucy, Gabriella'nın ortadan kaybolduğunu ve ona bir şey olmasından korktuğunu söylüyor."

LUCY COOMBS annesinin evindeydi. Kızı gibi uzun boylu, zayıf ve sarışındı, aynı berrak oval yüze sahipti, ancak ince kırışıklıklarla doluydu; muhtemelen şimdi geç yaşlarında iyi görünümlü bir kadındı.

Lucas ellili yaşlarda olduğunu düşündü. Kadın onunla ön bahçede karşılaştı, elinde bir anahtarlık çeviriyordu.

"Seni aradım çünkü Gabriella seninle çalıştığını söyledi." dedi. "Onu bulamıyorum. Her yere baktım, çıktığı adamı aradım ve onu dairesine bıraktığını söyledi. Dün gece evraklara bakmak için buraya gelmeyi planladığını söyledi ve ben de buraya geldim ve..."

Nefes almak için durakladı ve Lucas, "Yavaşla, yavaşla. Hiç içeri girdin mi?"

"Evet, hiçbir şeyden iz yok. Ama arka kapıda kırık bir pencere var, tam mandalın yanında. Ve bunları da arka tarafta buldum. sundurma." Anahtarlığı havaya kaldırdı. "Bunlar onun anahtarları."

Lucas, "*Lanet olsun*," diye düşündü. Yüksek sesle, "Hadi gidip etrafa bakalım.

Cep telefonu var mı?"

Coombs, "Hayır, cep telefonlarına inanmıyoruz," dedi. "EMI yüzünden."

"Tamam... Bunu daha önce yaptı mı? Kaçtı mı?"

"Son zamanlarda değil. Gençken yapardı ama artık Coombs'un dediğine göre. "Her gün irtibat halindeydi. Annem öldüğünden beri. Yani, *anahtarlarını* buldum." Aptal değildi; anahtarlar bir sorundu ve gözlerinde korku vardı.

Evin etrafından dolaşp arka kapıdan geçtiler, Coombs Lucas'a anahtarları nerede bulunduğunu gösterdi, arka merdivenlerin orada, sanki düşürülmüş ya da fırlatılmış gibiydiler. "Belki de onları Karanlıktı ve onları bulamadım," diye önerdi Lucas. "Arabasını aradın mı?"

"Hayır, düşünmedim. Merak ediyorum... bazen arabasını sokakta, çitin arkasında." Arka bahçeden çıkıp Marilyn Coombs'un evini ara sokaktan ayıran altı metre yüksekliğindeki tahta çite doğru yürüdüler. Kapı açıktı ve Lucas içeri iter itmez Gabriella'nın paslı Cavalier'sini gördü.

"Ah, Tanrım," dedi Lucy Coombs. Lucas'ın yanından aceleyle geçti ve sanki arabanın içine bakmaktan korkuyormuş gibi neredeyse parmak uçlarında arabaya doğru yürüdü. pencereler. Ancak arka koltuğun zeminindeki birkaç boş bitki çayı şişesi dışında araba boştu. Araba kilitli değildi; ama sonra,

Lucas neden olsun ki, diye düşündü. İçinde hiçbir şey yoktu ve onu kim çalabilirdi ki?

"Eve dönüyoruz," dedi.

"Sence ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Muhtemelen bir yerlere gitmiştir. Belki de gidip erkek arkadaşıyla konuşmalıyım."

"Bence yapmalısın," dedi Lucy Coombs. "Çok iyi gitmediğini biliyorum. Sanırım Gabriella ilişkiyi bitirmek üzereydi."

"Evi kontrol edelim, sonra da gidip adamla konuşacağım," dedi Lucas. "Herhangi bir akraban ya da tanıdığın kız arkadaşın veya başka erkek arkadaşın var mı...?"

Evin içinde yürüdüler: kimse yoktu. Lucas baktı. kırık pencereyi. Bunun yapıldığını hiç görmemişti ama dedektif romanlarında okumuştı: Hırsızlar genellikle bir tornavidanın ucunu pencerenin camına bastırarak küçük bir delik açarlardı. tek bir basınç çatlağı elde etmek için. Sonra camı çıkarırlar, kapıyı bir telle açarlar, sonra camı tekrar yerine koyarlar ve Scotch-bantla. Şansları varsa, sahipleri bir süre -bazen uzun bir süre- kırılmayı fark etmezler ve bu da kırılma tarihini ve saatini belirsizleştirir...

Hırsızlıkla ilgili belli bir tecrübeye işaret ediyordu. Ya da belki, dedektif romanlarıyla.

Lucas, "Bir telefon açıp St. Paul polislerinin mekânı incelemesini sağlayacağım," dedi. "Eğer bana erkek arkadaşının adını verebilirsen..."

Mutfakta, telefonun yanında konuşuyorlardı ve gözüne bir renk çarptı: kırmızı bir parıltı. Bunun kan olabileceğini düşündü ama sonra hemen kan olmadığını anladı. Kan mor ya da siyahtı. Bu kırmızı renkteydi, ocakla buzdolabının arasındaki boşlukta. Gabriella Coombs'la mutfaktayken bunu görmemişti ve bakmıştı, her zamanki olay yeri incelemesini yapıyordu, çatlaklara, masaların ve sandalyelerin altına gelişigüzel bakıyorlar.

"Affedersiniz," dedi. Sobanın yanına gitti ve aşağıya baktı.

"Ne?"

"Görünüşe göre... Bir dakika." Mutfak dolabını açtı, bir süpürge çıkardı ve sapını kullanarak kırmızı şeyi dışarı çıkardı.

Bir makara iplik.

Makara soba boşluğundan dışarı fırladı, eğri büğrü bir şekilde yuvarlandı.

yarım daire çizdi ve ayakkabısına çarptı. Bir ucundaki makara kenarından tutmak için bir kağıt havlu kullandı ve ocağın üzerine koydu. İkisi de bir süre ona baktı.

"Oraya nasıl geldi?" Lucy sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Daha önce orada değildi. Üst katta bir dolap dolusu yorgan malzemesi vardı. Belki Gabriella gelip almıştır?"

Lucy kaşlarını çattı. "Yorgan yapmıyor. İlgisini çekmeye çalışıyorum ama o daha çok sosyal hayatla ilgileniyor. Ayrıca, eğer aldıysa nereye koydu? Arabasında değil."

"O da değil. Belki yorgancılık yapan bir kız arkadaşıyla gelmiştir..." Lucas saçmalıyordu ve o da bunu biliyordu. Peri masalları uyduruyordu.

"Bu eski sepetten," dedi Lucy. "Eski iplik, gördün mü? Artık ürettiklerini bile sanmıyorum. Bunun üzerinde Arkansas yazıyor. Artık çoğu Çin'den ya da Vietnam'dan geliyor."

"Hadi gidip sepete bakalım," dedi Lucas.

Merdivenleri birlikte tırmanıp büyük çamaşır dolabına ulaştılar ve Lucas kapıyı açmak için kâğıt havluyu kullandı.

"Ah, sik beni," dedi. Hasır dikiş sepeti yok.

Ama orada, düzgün bir kumaş kırpıntısı yığınının altında sedef kakmalı siyah lake bir kutuydu.

Müzik kutusu.

LUCAS, Marilyn Coombs'un ölümüyle ilgili soruşturmayı yürüten St. Paul polisi JERRY WILSON'ı aradı ve ona Gabriella Coombs'un kayboluşunu, anahtarları ve arabayı anlattı, Scotch bantlı kırık pencere, iplik makarası ve müzik kutusu hakkında.

Wilson, "Kulağa Agatha Christie kitabı gibi geliyor." dedi.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," dedi Lucas. "Ama bunu örtbas etmelisin Jerry, Gabriella'yı bulmalıyız. Erkek arkadaşıyla ben konuşurum ama arkamda birkaç polisin yayılıp diğer kızla konuşması işime yarar. arkadaşlar."

"Tamam. İsimleriniz var mı? Bak ne diyeceğim, o pencere dünden önceki gün kırılmamıştı."

"Sana isimleri ve telefon numaralarını vereceğim," dedi Lucas. "Eğer onu bulursan Tanrı seni korusun ama bu konuda içimde kötü bir his var." Lucas cep telefonu ile konuşurken Lucy Coombs'un ön kapıyı kilitlediği eve baktı. "İçimde gittiğine dair bir his var."

Lucas Ron'la yüzleştğinde LUCY COOMBS da gelmek istedi.

Stack, sanatçı erkek arkadaşı. Lucas ona eve gidip telefon etmesini söyledi ve ona yalan söyledi: "Yüzde seksen ihtimalle bir arkadaşının evinde ya da kahve içmek için dışarıdadır. Onu bulmamız gerek ve yardım etmek için yapabileceğin bir şey varsa..."

Stack'in evine giderken Lucas Carol'a seslendi: "Shrake'i gördün mü?"

"Evet, ama beni gördüğünden emin değilim. Kahve alıyor ve buna ihtiyacı var. Gözleri karpuzlu daiquiri renginde."

"Siktir et onu. Ona benimle Lowertown'daki Parkside Lofts'ta buluşmasını söyle. On dakika sonra."

LUCAS şehir merkezine döndüğünde Shrake, Stack'in apartmanının karşısındaki parkta bir bankta oturuyordu. Lucas kaldırıma yanaştığında titreyerek ayağa kalktı. Uzun boylu bir adamdı. İngiliz kesimi gri takım elbiseli ve yakası açık beyaz gömlekli bir adamdı. Carol'ın dediği gibi gözleri Belçika pembesi rengindeydi ve akşamdan kalmaydı.

Lucas arabadan indiğinde, "Umarım bir şey öldüreceğiz," dedi. "Gerçekten bir şey öldürmeye ihtiyacım var."

"Biliyorum. Bu sabah Jenkins'le konuştum," dedi Lucas. "Biz bir sanatçı arıyor. Kız arkadaşı dün gece kaybolmuş." Caddeyi geçerlerken Lucas ona olanları anlattı.

Parkside altı katlı bir binaydı, bir zamanlar depo olarak kullanılmış, şehir sübvansiyonlarıyla kârsız bir şekilde loft dairelere dönüştürülmüştü ve şimdi dördüncü kez yeniden finanse ediliyordu. Ya boho havası ya da parasızlık yüzünden alıkonulmuş bir yük asansörüyle en üst kata çıktılar. Nedeni ne olursa olsun, kokuyordu, diye düşündü Lucas, Eski bir spor ayakkabısının içi gibi.

Asansörden indiklerinde Lucas'ın cep telefonu çaldı. Lucas Arayanın kimliğine baktı: Adli tıp ofisi. "Buna bakmalıyım." dedi.

ME: "Bilirsiniz, köpeklerle çalışmayı seviyorum," dedi. "Bu bir meydan okuma." "İyi bir şey buldun mu?" Lucas sordu.

ME, "Pek çok insan yapabileceğimiz tek şeyin rutin, sıradan diseksiyonlar ve laboratuvar testleri olduğunu düşünüyor, sanki her şey kesilip atılmış gibi," dedi. "Mesele bu değil, değil mi? Bundan çok daha fazlası..."

"Dinle, bir gün öğle yemeği yeriz ve sen de bana anlatırsın," dedi Lucas. "Köpeğe ne oldu?"

"Yemek konusunda bana yalan söylüyorsun. Sadece beni yönlendiriyorsun..." "Lanet köpek ne olacak?" Lucas hırladı.

"Pipo," dedi ME. "Bucher'ı ben öldürdüm ve dostum, eğer *aynı* boru değilse, bu bir kardeş ya da kuzendir. Köpeğin kafatası ezilmiş, tıpkı Bucher ve Peebles'inki gibi ve ezici darbenin yarıçapı Aynı. *Bir* şekilde aynı demek istemiyorum, *aynı* demek istiyorum. Çok fazla kan örneği aldık, ama henüz aynı olup olmadıklarını bilmiyorum. insan ya da köpek."

"Bana bir tahminde bulun," diye önerdi Lucas.

Adli tabip, "Tahminimce bu bir insan," dedi. "Bana it birini çığniyormuş gibi geldi. Eğer insansa DNA için elimizde yeterince kanıt var."

"Bu harika," dedi Lucas. "Ve boru..."

"Çok ateşlisin," dedi ME. "Bir şeylerin peşindesin." "Ara mı verdin?" Lucas telefonu kapattığında Shrake sordu. "Belki ama Gabriella için değil."

RON STACK 610'daydı. Lucas kapıyı çaldı ve bir dakika sonra kel, huysuz, esmer bir adam zincirin üzerinden onlara baktı. Burnunda bir burun açıcı vardı, Futbolcuların rahat nefes almak için kullandıkları türden. O Elinde bir fincan kahve tutuyordu ve ince alt dudağının altında bir ruh lekesi vardı. "Ne?"

Lucas kimliğini kaldırdı. "Suçluları Yakalama Bürosu. Gabriella Coombs'un kayboluşunu araştırıyoruz," dedi Lucas.

Stack'in çenesi boğazına doğru çekildi. "Kaybolma mı? Kayboldu mu?"

"Onu gördüğünden emin olduğumuz son kişi sensin. İçeri girebilir miyiz?"

Stack dönüp çatı katına, sonra da tekrar Lucas'a baktı. "Bilmiyorum. Belki de avukatımı aramalıyım."

"Peki, ne yapmak istiyorsanız yapın Bay Stack, ama bizimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Eğer bizi zorlamak isterseniz yirmi dakika içinde arama emrini getirebilirim. Ama kanepede oturup konuşmak, biz burayı darmadağın ederken sizi kelepçeli bir şekilde yere yatırmaktan çok daha kolay olur."

"Ne oluyor lan? Bu bir tehdit mi?" Sesi bir oktav yükseldi. Stack'in arkasından bir kadın sesi, "Kim o Ron?" dedi. Stack, "Polis." dedi.

"Ne istiyorlar?" diye sordu kadın.

"Kapa çeneni. Düşünmeye çalışıyorum." Stack çenesini kaşıdı ve sonra "Şüpheli miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Lucas.

Shrake, iyi adam: "Bakın, tek yaptığımız Gabriella'yı bulmaya çalışmak. Nereye gittiğini bilmiyoruz. Başka bir davaya karıştı ve şimdi..."

"Tamam," dedi Stack. "Kapıyı biraz itip kapatacağım, böylece zinciri çıkarabilirim."

Öyle yaptı ve onları içeri aldı.

ÇATI KATI, bir duvarı boyunca tavandan tabana pencereleri olan açık bir küptü. Diğer üç duvar beton bloktu ve altı ayak genişliğinde yağlı boya vücut parçaları resimleriyle kaplıydı. Etraf leş gibi kokuyordu. terebentin, brokoli ve tütün.

Sol taraflarında, plastik karo zemin üzerinde ocak, buzdolabı ve lavabonun bulunduğu bir mutfak alanı; daha solda ise oryantal bir halıyla belirlenmiş bir oturma alanı vardı. Gabriella Coombs'a benzeyen ama öyle olmayan uzun boylu sarışın bir kadın kırmızı bir kanepede oturmuş sigara içiyordu.

Küpün diğer ucunda bir kapı açık duruyordu ve Lucas açık kapıdan bir havlu askısı görebiliyordu: banyo. Tepede, on beş metrelik tavandan çelik çubuklarla asılmış bir platform ve yukarı çıkan spiral bir merdiven vardı. Yatak odası.

Küpün ortasında, on beş ayak karelik gevşek mavi halının üzerinde bir şövale vardı; sağ duvarın karşısında, üç hırpalanmış masa yeni Macintosh bilgisayar ekipmanları ile.

Shrake, Lucas'ı takip ederek içeri girdi, birkaç kez kokladı, sonra başını geriye eğip tabloları inceledi. "Vay be. Bu da ne böyle?"

"Benim projem," dedi Stack, etraftaki tüm resimlere bakarak. Otuz tane vardı, tavana kadar asılmışlardı, bir duvarın tamamı ve diğer duvarın büyük bir kısmı boyunca. Biri bir elin avuç içini, diğeri elin arkasını gösteriyordu. Biri uyluğu, diğeri kalçayı gösteriyordu, Bir kadının yüzünün alt kısmı. "Bir kadının paketini açtım." Durakladı, sonra da "Yapısını bozdum" dedi.

Shrake, "Bu bir yapboz gibi," diye sordu.

Stack başını salladı. "Ama kavramsal olarak bundan çok daha fazlası. Bunlar gerçek bir kadının üzerinde asla göremeyeceğiniz görünümlerdir. Tüm vücudunun yüksek çözünürlüklü fotoğraflarını çektim, böylece her gözeneği ve her kılı görebildiniz ve bunları burada çok daha büyük bir şekilde yeniden ürettim.

Böylece her saç telini ve gözenekleri görebilirsiniz. Bunu sadece birine bakarak yapamazsınız. Ben ona *Kadının Dışında* diyorum. Bu Geçen ay *American Icarus*'ta yazıldı."

Shrake, "Vay canına, sanki oradaymışım gibi," diye heyecanlandı. İşaret etti: "Bunun gibi: tam göt deliğinin içindesiniz."

Lucas, YANLIŞ AYAK, diye düşündü. Stack'e: "Gabriella'yı bulamıyoruz. Annesi bize dün gece birlikte dışarı çıktığınızı söyledi. Gabriella senden ayrıldı..."

"Gabriella kim?" diye sordu kadın.

"Nasılsın?" diye sordu Shrake. Ona göz kırptı ve yukarıya, tabloları doğru işaret etti. "Bu sen misin?"

"Hayır," dedi kadın donuk bir sesle.

Stack ona, "Gabriella potansiyel bir model," dedi. Sonra Lucas'a: "Bakın, hiçbir şeyi koparmadı çünkü koparacak bir şey yoktu. Baker's Square'e gidip sandviç yedik ve yeni projemle ilgili bir anlaşma yapamadık, ben de 'Tamam' dedim ve 'Tamam' dedi ve hepsi bu kadar. Çekip gitti." Omuz silkti ve ellerini kot pantolonunun cebine soktu.

"Oraya birlikte mi gidiyorsunuz?" Shrake sordu. "Hayır. Orada tanıştık."

"Dün gece neredeydin?" Lucas sordu.

"İşte," dedi Stack. Kadına döndü: "Onunla birlikte."

"Öyleydi," dedi kadın. Stack'e: "Bu Gabriella sadece bir model mi?"

"Sadece bir model," diye kabul etti Stack.

"Ne tür bir araba kullanıyorsun?" Lucas sordu. "E-

Serisi bir Mercedes-Benz station wagon."

"Ne renk?" Lucas sordu.

"Siyah," dedi Stack.

Shrake, "Kendin için oldukça iyi şeyler yapıyor olmalısın," dedi. "Bir Benz."

"Bu bir 'doksan dört," dedi Stack. "Kullanılmış olarak aldım, üzerinde seksen dokuz bin mil vardı."

"Tabloları taşımak için kullandığınız minibüs nerede?" Lucas sordu.

Stack şaşkındı: "Ne minibüsü? Mavi minibüsü olan bir arkadaşım var. Büyük kontrplak levhaları taşıırken pikap kullanıyorum ama hiç kamyonet kullanmadım."

"Marilyn Coombs'u tanıyor muydun?" Lucas sordu.

"Hayır. Gabriella bana onun ölümünden ve sizden bahsetti. araştırıyordum," dedi Stack. "Aslında, sanırım senden hoşlanıyordu."

"Lucas için mi?" Shrake kuşkuyla sordu.

"Eğer onu büyükannesinin evinde gezdiren adam sensen," dedi Stack Lucas'a. "Evet."

"Ne demek 'vardı'?" diye sordu Shrake. "Lucas'a 'aşık olduğunu' söyledin. Sence öldü mü? Yoksa aşık olmayı bıraktı mı?"

Stack, "Onun öldüğünü düşünen sizlersiniz," dedi. "Bu şekilde konuşuyorsunuz."

"Dün gece nereye gittiğini söyledi mi?" Lucas sordu.

"Şey, evet," dedi Stack. "Gitmek zorunda olduğunu söyledi çünkü sen ya da birileri ondan büyükannesinin evraklarını incelemesini istemiş. İpucu falan arıyorum. Bu, uh... Nereden kayboldu bu arada?"

Lucas Shrake'e baktı, duygusal bir korku sıkışması ve depresyonun soğuk parmağını hissetti. "Kötü," dedi. "Kötü. Lanet olsun, bu çok kötü."

Boyacıyı on dakika daha zorladılar, sonra Lucas Shrake'i Stack ve kadınla bıraktı, geceyi nerede geçirdiklerine dair ayrıntılar almak, kadının kimliğini tespit etmek ve

Hikayeler.

Arabaya doğru giderken Smith aradı: "Bir minibüsümüz var. Bir iki Bin adet Chevy Express, soluk ten rengi gibi görünüyor ama buradaki dahilerden biri bunun ışıktan kaynaklanabileceğini söyledi. Beyaz da olabilir. Cuma gecesi, fırtınanın geldiği gece, rehabilitasyon merkezinin önünden üç kez geçmiş. İçindekileri göremiyoruz ama etiketin Wisconsin olduğunu düşünüyoruz ve iki harfi bildiğimizi sanıyoruz ama diğer harfi ya da rakamları çıkaramıyoruz. Bunu Wisconsin Bakalım bununla bir fotoğraf sihri yapabilecekler mi? Bu arada, minibüsleri bildiğimiz harflere göre sıralıyoruz."

"Bu da bir şeydir," dedi Lucas. "Dinle, Bucher'la ilişkilendirdiğin her ismi bilgisayara gir. Donaldson, Toms ve Coombs dosyalarından çıkarabildiğim tüm isimleri sana getireceğim. O minibüsü bulun... Kimi aradığımızı öğrendiğimizde..."

Smith, "Bana isimleri bul," dedi.

"Ve dinle: bana bir iyilik yap," dedi Lucas. "Kline davasındaki şu kızı görmeye git, adı Jesse Barth. Grand'de yaşıyor, annesi Kathy, telefon rehberinde isimleri var. Minibüse bakmasını sağla. Bak bakalım aynısı olduğunu düşünüyor mu?"

"Eğer öyleyse... bu ne anlama geliyor?" Smith sordu.

"Bilmiyorum. Burada çıldırıyorum, dostum. Sadece ona baktır, tamam mı?"

"Tamam," dedi Smith. "Sana bir şey daha söyleyeyim: O lanet Ronnie Lash'i yakalayacağım ve kışını bir polise çevireceğim."

Gabriella kayıp olduğu için LUCAS'ın acelesi vardı.

"Yorganlar, minibüs, pipo; yorganlar, minibüs, pipo" diye düşünüp duruyordu. *Yorganlar, minibüs, boru.*

Minibüse ulaşamadı. Çok fazlalardı ve Smith ya da federaller bir şey bulmadığı sürece bir başlangıç noktası yoktu.

Cinayeti işleyen gerçek boruyu bulmadığı sürece borunun bir önemi yoktu; bir katil Home Depot'tan istediği kadar boru satın alabilirdi.

Geriye yorganlar kalmıştı. Gabriella annesinin yorganlarla uğraştığını söylemişti. Arabaya bindi ve Coombs'ların evine doğru yöneltip Lucy Coombs'u aradı: "Arkadaşları bir şey söyledi mi?"

"Onu kimse görmemiş. *Tanrım, bebeğim nerede?*"

Lucas, "Geliyorum," dedi.

LUCY COOMBS, Üniversite Caddesi'ndeki Cadı Şapkası mahallesinde, taş duvarlı, zeytin yeşili fıçı tahtası bir evde yaşıyordu.

ön bahçeyi kaldırımdan ayırıyordu. Bahçede çimen yoktu ama sarı ve pembe güller ve henüz çiçek açmamış uzun ömürlü bitkilerden oluşan aşırı büyümüş bir karmakarışıklı. Evin nemli, yosunlu, samimi bir havası vardı. Ön sahanlıktan evin yan tarafına doğru uzanan ve gözden uzakta kalan kaldırım taşlı bir patika.

Ön kapı açıktı ve Lucas gevşekçe asılmış paravan kapıya vurdu. İnsanların konuşmalarını duyabiliyordu ve içinde bir umut kıpırtısı hissetti: Gabriella gelmiş miydi? Sonra mor bir elbise giymiş, uzun, sarkık küpeler takmış iri yapılı bir kadın kapıya geldi ve "Evet?" dedi.

Lucas kendini tanıtınca kadın kapıyı iterek açtı ve "Bir şey var mı?" diye fısıldadı.

"Hayır."

"Lucy dehşete düşmüş durumda," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Onunla annesi hakkında konuşmalıyım..."

Mutfakta Coombs'la birlikte tanımadığı üç kadın daha vardı. Lucy Coombs onu gördü ve omuzlarını sürüyerek öne çıktı.

yuvarlandı, ellerini yumruk atacakmış gibi önünde birleştirdi: "Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Arıyoruz, St. Paul polisleri etrafı araştırıyor, bildiğimiz her düğmeye basıyoruz."

Ona bağırmak ve ağlamak istiyordu; korkudan felç olmuştu: "Onu bulmalısın. Buna dayanamıyorum, onu bulmalısın."

Lucas, "Lütfen, lütfen, bana annenden bahset." dedi.

"O da öldürüldü, değil mi?" Coombs sordu. "Onu öldürdüler ve geri gelip bebeğimi aldılar..."

"Kim *oldukları* hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bilmiyorum, onu öldüren insanlar."

Lucas, Coombs'a odaklanmış bir halde, dedi: "Bu şey beni deli ediyor. Üç ölü kadınıımız var, biri de kayıp. İki tanesi Antika işiyle uğraşıyordu, ama annenizin bir antika eşyası vardı, o da birileri tarafından alınmış ve belki de geri getirilmişti, belki bir yorgan sepetini de almış olabilir."

"Ve Gabriella," diye ağzından kaçırdı

Coombs. Lucas başını salladı. "Belki de."

"Armstrong yorganları yüzünden," dedi kadınlardan biri. "Lanetler."

Lucas ona baktı: Yaşlıydı, zayıftı, kuru bir cildi ve kalem inceliğinde bir burnu vardı. "Lanetler... yorganların içine dikilmiş olanlar mı?"

Gabriella bana söyledi..."

Kadın diğerlerine baktı ve şöyle dedi: "Bu lanetler çalışıyor. Ölen sadece üç kadın değil, intihar eden oğul ve akıl hastanesinde ölen baba da var."

Kadınlardan bir diğeri titredi: "Beni korkutuyorsunuz."

"Bucher ve Donaldson'ın Armstrong yorganlarıyla bir ilgisi var mı?" Lucas sabırsızlıkla sordu. Büyücülüğe inanmıyordu.

Coombs, "Evet. Annem onları bulduktan sonra ikisi de annemden birer tane aldı" dedi.

Lucas, "Ne kadar vardı, beş yorgan mı? Altı, hatırlayamıyorum..."

"Altı tane," dedi ince burunlu kadın. "Biri Bayan Bucher'a, biri Bayan Donaldson'a gitti, diğer dördü de açık artırmada satıldı. Büyük Para. Sanırım ikisi müzelere, ikisi de özel koleksiyonculara gitti. Kim olduğunu bilmiyorum..."

"Açık artırmayı kim yaptı?"

Coombs dedi ki, "New York'taki büyük müzayede evlerinden biri. Nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum, Sotheby's mi?"

"Minneapolis'te hiç var mı?" Lucas sordu.

Sarkık kulaklı kadın, "Walker Galerisi'nde. Bayan. Bucher bağışladı."

"Güzel. Zamanım olursa gidip bakacağım," dedi Lucas. "Jacob Toms adını hiç duydun mu?"

Kadınların hepsi birbirlerine baktı ve başlarını salladı. "Kim o?"

Kapıdan çıkmak üzereydi, Armstrong yorganlarının izini sürmeye niyetlenmişti ki aklına bir fikir geldi ve dönüp Coombs'a sordu: "Müzik kutusu. Gabriella'nın elinde olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Onu sadece bir soruşturma başlatmak için kullandığını mı?"

Coombs başını salladı: "Hayır. Annemi buldum ve ve sonra Gabriella'yı aradı. O geldiğinde polis zaten oradaydı. Üzgündü ve müzik kutusundan bahsetti, biz de bakmaya gittik ama orada değildi."

"Tamam. Demek biri müzik kutusunu geri getirmiş ve dikiş sepetini almış," dedi Lucas. "Bunu neden yaptılar? Bunu neden yaptılar? dikiş sepetini aldın mı? Armstrong yorganı olayının bir parçası mıydı?"

"Hayır, o tür bir şeyi daha yeni satın almıştı. Nereden aldığını bilmiyorum."

"Yorgan grubunda bu konu hakkında konuştuğunu hatırlıyorum," dedi büyük mor vardiyalı kadın. "Bir müzeye ya da restorasyon yapan bir yere satıp satamayacağına bakabileceğini söyledi, çünkü iplik eski ve otantikti. Özel bir şey değil ama birkaç dolar değerinde ve biraz da ilginç."

Coombs, "Yorganların içinde bir ipucu olabilir. Ama bu Gabriella'yı kurtarmaz, değil mi? Eğer onu aldılarsa? Bir ipucu gibi Bu işi çözmek sonsuza kadar sürer..." Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı.

Lucas yine yalan söyledi: "Yine de bir yerlere gitmiş olmasının yarı yarıya daha iyi olduğunu düşünüyorum. Karanlıkta anahtarlarını kaybetmiş olabilir."

Biri gelip onu alsın. Muhtemelen bir yerlerde uyuyordur..."
Saatine baktı: on altı ya da on sekiz saattir yoktu. Çok uzun bir süre.
"Ben kaçıyorum," dedi. "Onu bulacağız."

OFİSİNDEN New York'taki Sotheby's'e baktı, aradı, sessiz tonlarda ve New York aksanıyla konuşmayan insanlar tarafından yönlendirildi ve sonunda Archie Carton adında bir başkan yardımcısına ulaştı. "Elbette. Müzayedeler halka açık, bu yüzden kimin ne aldığı konusunda bir sır yok - en azından çoğu zaman. İzin verin bunu sizin için düzelteyim..."

"Peki ya geri kalan zaman?" Lucas sordu.

Carton, "Bazen bilemeyiz," dedi. "Bir tüccar teklif veriyor olabilir ve o kayıtlı alıcıdır, ancak

bir başkası. Bazen de insanlar kimliklerini gizli tutmak için telefonla teklifte bulunurlar ve biz de bu gizliliği koruruz; ancak polisiye bir meselede elbette mahkeme celplerine yanıt veririz."

"Yani bu şeylerden biri gizli bir anlaşma olsaydı..."

"Bu bir sorun değil. Bunları ekranda gösterdim ve dört satış da halka açıldı," dedi Carton. "Bir tanesi New York'taki Modern Sanat Müzesi'ne, bir tanesi Washington, D.C.'deki Ulusal Kadın Sanatı Müzesi'ne, bir tanesi de Fort Worth'taki Amon Carter'a gitti, Teksas'a, bir tanesi de San Francisco'daki Modern'e gitti."

"Ne kadar olduğu yazıyor mu?"

"Evet. İzin verin sizin için araştırayım..." Lucas anahtarları duyabiliyordu.

tıkladıktan sonra Carton şöyle dedi: "Toplam dört yüz yetmiş bin dolardı. İsterseniz size dosyayı gönderebilirim. Beş dakika içinde çıkarabilirim."

"Müthiş," dedi Lucas. "Eğer karım bir antika daha alırsa, sizden almasını sağlayacağım."

Carton, "Bunu dört gözle bekliyor olacağız," dedi.

BU KOLAY OLMUŞTU. Lucas arkasına yaslandı ve not defterine karaladığı rakama baktı: \$470,000. Bir süre düşündü.

sonra telefonu aldı ve Carton'ı geri aradı.

"Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir antika kitabına bakıyordum ve bu kadar pahalıya satılan yorgan görmedim," dedi Lucas. "Bu şeylerin gerçekten özel bir yanı var mıydı?"

"Sizi buna cevap verebilecek birine götürebilirim..."

İki dakika sonra Teksas aksanlı bir kadın, "Evet, fiyatı yüksekti ama eşsizlerdi. Onların tüm geçmişi ve lanetlerin kendileri neredeyse şiirsel bir havaya sahiptir. kaliteli. Ayrıca, yorganlar harika. Hiç gördün mü?" "Hayır, henüz görmedim," dedi Lucas.

"Yapmalısın," dedi.

"Yani bir tanesi için yüz yirmi beş bin mi ödeyeceksiniz?"

Kadın güldü. "Hayır. Tam olarak değil. Ne oldu, yorganların sahibi Bayan Coombs onları satışa çıkardı ve biz de satışı duyurdu. Ne olduysa oldu, orijinal altı yorgandan ikisi çoktan müzeler tarafından satın alınmıştı..."

"İki mi?"

"Evet, biri Chicago Sanat Enstitüsü'ne, diğeri de Minneapolis'teki Walker Galerisi'ne bağışlandı" dedi.

"Walker'ı biliyordum."

"Walker ve Chicago. İlk satış fiyatları bir fiyat *seviyesi* oluşturdu. Daha sonra, diğer dördü gündeme geldiğinde, ilgilenen müzeler bağışçı tabanlarına ulaşacaklardı,

Armstrong yorganının geçmişi hakkında onları bilgilendirir ve bu özel satın alma için destek isterlerdi. Bu müzelerin hepsinin binlerce destekçisi var. Tek yapmaları gereken, her biri bin dolar bağışta bulunmak isteyen yüz otuz kadın bulmaktı.

Unutmayın: bu yorganlar özgürlüğü ve güvenliği için, hayatı için, bildiği tek yolla savaşan bir kadının anısına dikilmiştir. Feminist savaşların kaç tane varlıklı gazisi müzelere bağışta bulunuyor? Çok, çok."

"Ah." Bunun mantıklı olduğunu düşündü.

"Evet, yani parayı toplamak sorun olmazdı," dedi kadın. "Her biri için, çoğu diğer bölgesel müzelerden olmak üzere bir düzine teklif geldi ve kazanan dört kişi biz olduk."

"Teşekkür ederim."

KİM SÖYLEDİ? Sarkık küpeli kadın mı? İnce burunlu kadın mı? İçlerinden biri, "*Büyük para*," demişti. Lucas dönüp kitaplığının üstündeki duvara, St. Paul haritasına baktı. Gabriella Coombs ona büyükannesinin "şanslı" olduğunu söylemişti.

Yorganlarla, parayla ve eski evindeki parayla Como mahallesinde bir ev satın alabilmişti.

Ancak Coombs'un bloğundaki evler 470.000 dolar etmiyordu, kesinlikle satın aldığında da etmiyordu, büyük fiyat artışından sonra şimdi bile etmiyor.

Şu anda 250.000 dolar ediyor olabilirler ama Coombs satın aldığında muhtemelen bunun üçte ikisinden fazla değildi. Belki 160,000 ya da 175,000 dolar. Gabriella eski evinden para koyduğunu söylemişti.

Kayıp para vardı. Neredeydi?

Lucas ilk kez ilerleme hissine kapılmıştı. Cinayetlerin çoğunda büyük paralar yoktu. Çoğunda çok fazla altılı bira ve kullanışlı bir tabanca vardı. Ama bir cinayet işlenmişse ve ortada büyük bir para varsa.

Kayıp para... İkisi birbiriyle bağlantılı olacaktı.

Bucher, Donaldson ve Coombs, yorganlar ve yöntemlerle birbirlerine bağlıydılar. Jesse Barth'ın minibüsteki biri tarafından kaçırılma girişimine gelince,

Şimdi bunun büyük olasılıkla bir tesadüf olduğunu düşünüyordu. Garip bir Tesadüftü ama olmuştu ve daha önce de düşündüğü gibi etrafta çok ama çok sayıda minibüs vardı, özellikle de beyaz minibüsler.

İki dava birbirinden ayırırdı: Coombs/Bucher bir tarafta, Barth/Kline diğer tarafta.

MARILYN COOMBS'un tüm evrakları evindeydi. O vardı

Gabriella'nın anahtarları arabasındaki çantadaydı, içeri girmek için onları kullanabilirdi. Hepsi

Bucher'ın evinde kâğıtlara bakarak geçirdiği zaman boşa gitmişti. Yanlış kâğıda bakıyordu. Coombs'unkine ihtiyacı vardı.

John Smith aradığında Porsche ile kuzeye doğru gidiyordu. "Kaseti Jesse Barth'a gösterdik. Aynı olduğuna yemin ediyor. minibüs."

"Ne?"

"O da öyle diyor. Filmdeki minibüsün ön yolcu tarafındaki kapısında bir göçük varmış gibi görünüyor ve Tanrı üzerine yemin ediyor, o göçüğü hatırlıyor."

Lucas cevap vermedi ve bir süre sonra Smith, "Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordu. Lucas?"

MARILYN COOMBS'un evi Bucher'inki kadar düzenli değildi. Her yerde kâğıtlar vardı; bazıları eski bir ahşap dosya dolabındaydı, diğerleri mutfaktaki, oturma odasındaki ve yatak odasındaki çekmecelere tıkılmıştı. Lucas plastik bir saklama kutusu bulmuştu. Çek defterleri 70'lere kadar uzanıyor ama vergi beyannameleri sadece dört yıl öncesine gidiyor.

Sonunda eyalet vergi dairesindeki tanıdığını aradı ve ondan Coombs'un eyalet beyannamelerini kontrol etmesini ve büyük parayı ne zaman aldığını öğrenmesini istedi.

Beş dakika içinde cevabı bulmuştu - bilgisayarlar bazı şeyleri kolaylaştırıyordu: "Bir yıl boyunca gelirinde büyük bir artış oldu, yüz seksen altı bin dolar ve sonra, bir bakalım, bir önceki yıl toplam otuz üç bin dolar ve otuz beş

Bir yıl sonra bin dokuz yüz dolar. Tutarsızlığı sorguladık ve iki yıl önce satın alınan antika yorganların satışından bir kerelik kazanç olarak bildirilen bir muhasebeci mektubu var.

Daha önce. Elimde mektup yok, sadece not var. Bunun yardımı olur mu?" "Seni sonra arayıp söylerim," dedi Lucas.

Bir saat boyunca çek defterlerini karıştırdı, arada bir durup oturma odasının duvarına baktı ve minibüsü düşündü. Bu da neydi böyle? Minibüs neredeydi?

nereden geliyor?

Çekler belirli bir sıraya göre değildi.
en sonuncusunu bir çekmeceye attı ve sonra çekmece

doldu, eskileri plastik bir küvete boşalttı ve çekmecedeki yeni bir yığın oluşturdu.

Sonunda 155.000 dolarlık bir çek buldu. Rakamlar yoğun bir şekilde mürekkeplenmişti, sanki biraz duygusallıkla yazılmış gibiydiler. Büyük çekin her iki yanındaki altı aylık çek kayıtlarını inceledi ve sadece iki istisnai büyük rakam buldu: Central States Title Company'ye 167.500 dolarlık bir çek.

Evi satın almıştı.

Birkaç ay sonra, 27.500 dolarlık bir çek kaydettirdi; ve bir hafta sonra, 17.320 dolarlık U.S. Bank'a ödenecek bir çek. Lucas, 27.500 doların eski evinin satışı olduğunu düşündü. Eski evini satmak için Yeni evinin masraflarını karşılamak için salıncak kredisi ve U.S. Bank'a verilen çek geri ödemeydi.

Çekleri sıralarken bir halının üzerine oturmuştu ve şimdi topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyordu. Yeterince gelmiyor. Orada 470.000 \$'ı kapışmaya hazırdı ve sadece 155.000 \$'ın toplu olarak geldiğini gösterdi. Bir gözünü kapattı ve 470.000 doları 155.000 dolar... ve cevabın üçe çok yakın olduğunu düşündüm.

Bir kâğıt parçası aldı ve gerçek aritmetiği yaptı: 470.000 dolar üçe bölündüğünde 156.666 dolar ediyordu. Eğer Marilyn Coombs ve 1.666 doları da mutlu zamanlarında çılgın para olarak kullanmak için... o zaman 155.000 dolar yatırmış olabilir.

Gerisi neredeydi? Ve o minibüs de neyin nesiydi?

Sotheby's'den Archie Carton'ı aradı ve Carton'ın bugün için ayrıldığını, idari ofislerin kapalı olduğunu ve hayır cevabını aldı, Carton'ın cep telefonu numarasını vermediler. Lucas ısrar edince Carton'ın cep telefonu numarasını *bilmediklerini* söylediler. Kulağa gerçek dışı gibi geliyordu ama Lucas uçsuz bucaksız bir yerde, uzun bir telefon hattının ucundaydı ve konuştuğu kadın arayanları sinirlendirmek için para alıyordu.

"Yardımanız için teşekkürler," diye hırladı ve telefonu kapattı. Carton'un bir gece beklemesi gerekecekti: Belli ki gidilecek adam oydu. Bu arada...

ALICE SCHIRMER Walker'da halk sanatı küratörüydü. Walker'da Uzun boylu ve çok zayıftı, kırılmış siyah saçları ve modaya uygun siyah çerçeveli yönetici gözlükleri vardı. Koyu kahverengi bir yazlık takım elbise giymiş ve altın rengi ipek bir eşarbi kravat olarak kullanmıştı. "Bunu iki çalışanımıza getirttim; depoda tutuyorduk" dedi.

"Teşekkür ederim."

"Kayıp bir kadın olduğunu söylemiştiniz...?" diye sordu Schirmer. İki günlük kirli sakallı ve 400 dolarlık saç kesimi olan bir adama parmak salladı.

"Evet. Bir bakıma Armstrong servetinin varislerinden biri," dedi Lucas. "Onları bulan kadının torunu. O kadın da öldürülmüş olabilir."

"Bayan Coombs?"

"Evet."

"Yüce Tanrım," dedi Schirmer, üç kemikli parmağıyla dudaklarına dokunarak. "Gerçekten de bir lanet taşıyorlar. Tıpkı bir mezar gibi Tutankamon."

"Belki bunu başka bir müzeye verebilirsin," diye önerdi Lucas. "Bir resim ya da heykeli geri alırsın."

Schirmer isteksizce, "Yeterince... alabileceğimizi sanmıyorum," dedi. Eliyle işaret etti: "Buradan."

Yaz salatasına benzeyen bir tablonun önünden geçtiler. "Neden yeterince almadın?"

"Korkarım Armstrong'ların değeri bir süre önce zirveye ulaştı. Onu aldığımız yıl gibi."

"Gerçekten mi?"

"Önce borsada sorunlar yaşandı, sanat genel olarak soğudu ve sonra, bilirsiniz, ilk feministlerin idealizminden gittikçe uzaklaşmaya başladık" dedi. "Döngü dönüyor, kadın halk sanatı değer kaybetmeye başlıyor. İşte başlıyoruz."

GALERİ KAPALI yazan bir tabelanın ÖNÜNDEN GEÇTİLER,
KURULUM DEVAM EDİYOR, boş, beyaz duvarlı bir odaya.

Yorgan, doğal olarak i ş l e n m i ş ahşap destekler arasına gerilmişti; bir renk harikasıydı: siyah, kahverengi, kırmızı, mavi ve sarı dikdörtgenler, kendilerini kumaş alanı boyunca çapraz olarak süpüren üç boyutlu üçgenler halinde şekillendiriyor ve yeniden şekillendiriyor gibiydi.

"Kanada Kazları," dedi Schirmer. "Kanat çırpışlarını neredeyse görebiliyorsunuz, değil mi?"

"Yapabilirsin," diye kabul etti Lucas. Bir an için ona baktı. Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama neyi sevdiğini biliyordu ve Yorgan.

"Bu Bayan Bucher tarafından mı bağışlandı?" Lucas sordu. "Evet."

"Lanetler nerede?" diye sordu.

"Al." Schirmer'in takım elbisesinin tıpkı erkeklerinki gibi bir iç cebi vardı, Mekanik bir kalem ve bir kalem ışığı çıkardı. Yorgana yakın durdular ve kalemin ucuyla dikişleri işaret etti. "Bu bir *M*. Görüyor musun? Yorganın kenarından bu şekilde okuyacaksın.

"Bu yorganın altında yatan adam..."

Lucas kapitone parçaların etrafındaki laneti takip etti, harfler Düşen sonbahar yaprakları üzerindeki sinek kuşu izleri gibi. "Tanrım," dedi bir süre sonra. "Gerçekten çok kızgındı, değil mi?"

"Öyleydi," dedi Schirmer. "Hayatına dair elimizde tam olarak *neden* kızgın olduğunu gösteren belgeler var. Buna hakkı vardı. Onun kocası bir manyaktı."

"Huh." Lucas'ın gözüne kırmızı bir iplik takıldı. Yaklaştı, burnu yorgandan on beş santim uzaktaydı. "Huh."

Saçmalık olmalı. Sonra, *hayır değil*, diye düşündü; anlayabildiği kadarıyla iplik, Marilyn Coombs'un sobasının arkasında bulunduğu makaradaki iplikle tamamen aynı renkteydi. Ama o iplik Arkansas'tan gelmişti.

Üçüncü kez "Huh" dedi ve Schirmer "Ne?" diye sordu.

Lucas geri çekildi: "Böyle bir şeyi nasıl doğrulayabilirsiniz?"

"Mülkiyet bunun büyük bir parçası. Bayan Coombs'un nerede olduğunu biliyoruz.

Onları satın aldı ve biz de bunu müzayedeciyle teyit ettik," dedi. "Bayan Armstrong'un birkaç arkadaşı, bir zamanlar oldukça meşgul bir yorgancı olduğunu ve bu özel yorganları yaptığını doğruladı. Onları özel bir işaretle imzaladı." Sol alt köşeyi işaret etti.

yorganın el köşesi. "Şu şeyi görüyor musun, asmaya benziyor?

Bu aslında Sharon Armstrong'un senaryo SA'sı. Üzerinde lanet olmayan ama aynı SA olan birkaç yorganını daha biliyoruz. Cevher gemilerinde çalışırken bunları yapardı...Bilirsiniz cevher gemileri hakkında?"

"Evet, Gabriella... kayıp kadın... Armstrong'un teknelerde çalıştığından bahsetmişti."

"Evet. Görünüşe göre çok fazla boş zamanı vardı ve yapacak pek bir şeyi yoktu, bu yüzden daha fazla yorgan yaptı. Ama bu, Frank'in hapse girmesinden sonraydı.

Bu yüzden lanete gerek yoktu."

"Huh." Lucas parmağıyla yorganı dürtükledi. "Kumaştan doğru olduklarını anlayabiliyor musun? O zaman için mi? Ya da tarzından, kumaşından ya da başka bir şeyinden?"

"Herhangi bir şüphe olsaydı, bunu yapabilirdik," dedi.

Lucas ona baktı. "Bu kırmızı iplikten küçük bir parça koparmak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Kongrenin ya da en azından Hennepin Bölge Mahkemesinden bir yargıcın bir kanunu olduğu ortaya çıktı.

Schirmer ona aşağıya inen asansöre kadar eşlik etti.

Otopark. "Bana kalsa, kesip almanıza izin verirdim. Ama Joe işin içinde bir prensip olduğunu düşünüyor."

"Evet, biliyorum. Prensip, 'Polislere yardım etme' şeklindedir," dedi Lucas.

Bunu hoş bir şekilde söyledi ve kadın gülümsedi: "Eminim bir parça kağıt almak sorun olmayacaktır."

"Gabriella Coombs'u aramasaydım..."

"Sence ipliğin kesilmesi bir fark yaratır mı?" diye sordu.

"Belki... muhtemelen hayır," diye itiraf etti Lucas. "Ama bir kesik istiyorum.

Bir yargıyla konuşacağım, gazeteyi göndereceğim."

"Kendin getir," dedi. "Size etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım. Sizi daha önce burada görmemiştim..."

"Üniformalı olduğum zamanlarda, Minneapolis polisleriyle birlikte, kaşık ve kiraza giderdim..." Caddenin karşısındaki heykel bahçesinde bulunan Claes Oldenburg'un kaşık köprüsünden bahsediyordu.

Refleks olarak gülümsedi ve sonra "Boş ver." dedi.

"Sen *de* yapmadın!" dedi, adamın kolunu yakalayarak. Demek istediği şeydi: *Sen de kaşıkla sikişmedin.*

Omuz silktili, ona birkaç kez insanları kaşıktan kovduğunu söylemek istiyordu. O söyleyemeden kız yaklaştı ve "Ben de öyle." dedi. Küratörlere yakışmayan bir şekilde kıkırdadı. "Eğer yakalanıp kovulsaydım, yine de buna değdi."

"Tanrım, sizi çılgın sanat insanları," dedi Lucas.

Vedalaştı ve arabaya gitti.

Rampa. Beyaz bir minibüs tam çıkıştan geçiyordu; peşinden gitti, yakaladı Minnesota plakaları -yanlış eyalet- ve sonra yan tarafta "DeWalt Tools" yazan bir tabela.

Psikopatlaşıyor, diye düşündü.

Arkasında kimse yokken kavşakta durdu, not defterini karıştırdı ve Donaldson'ların eniştesi Landford ve kız kardeşi Margaret Booth'un numarasını buldu. Aradı ve Margaret'e ulaştı: "Kız kardeşinizin Armstrong yorganlarından birini nasıl edindiğinin ayrıntılarını öğrenmem gerekiyor.

Milwaukee Sanat Müzesi."

"Sence bir şey mi var?" diye sordu. "Olabilir."

"Eminim Amity Anderson da bu işin içindedir," dedi.

"Hayır, hayır," dedi Lucas. "Bu şey garip bir şekilde dallanıp budaklanıyor.

Yön. Yine de kız kardeşinizin vergi kayıtlarına bakabilirseniz ve bunu nasıl edindiğini ve ne zaman bağışladığını bana bildirirseniz memnun olurum."

"Bunu bu akşam yapacağım; ama biz dışarı çıkıyoruz, o yüzden seni sabah arayabilir miyim?"

"Bu iyi olur," dedi Lucas.

Saatine baktı. Saat beşti. Lucy Coombs'u aradı ve telefonun kısmi bir çalmadan sonra kapanmasından Gabriella'nın bulunamadığını anladı: "Herhangi bir haber var mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Arayabileceğimiz başka kimse yok," diye hıçkırdı Lucy Coombs. "Nerede o? Aman Tanrım, nerede o?"

SMITH ona söyleyemedi. St. Paul polislerinin Marilyn Coombs'un mahallesinde kapı kapı dolaşıp onlara ipucu verebilecek herhangi bir şey ya da herhangi biri. "Peki ya minibüs? Hâlâ bir şey yok mu?"

"Bir şey değil, John. Tanrı şahidim olsun, bu beni deli ediyor."

Bucher'ın evine gidip vergi kayıtlarına bakmayı düşündü. Ama bağışın değerini ve tarihini biliyordu, ve orada başka ne bulabileceğini düşünemedi. Suçluluk duygusuyla eve gitti. Akşam yemeğine, Gabriella Coombs'un ya da cesedinin nerede olabileceğini merak ederek.

Yemekten sonra Weather, "Gerçekten berbat durumdasın." dedi.

"Biliyorum," dedi Lucas. Çalışma odasıdaydı ve televizyona bakıyordu ama televizyon kapalıydı. "Gabriella Coombs dışarıda. Ben burada oturmuş hiçbir şey yapmıyorum."

"Şu iplik," dedi Weather. Lucas ona Marilyn Coombs'un evindeki iplik makarasından ve yorgandaki iplikten bahsetmişti. "Eğer bu iplik aynıysa, yorganlarda bir sorun olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet ama hepsi müzelere kaldırıldı ve bundan yararlanan kadın öldü," dedi Lucas. "Görünüşe göre paranın bir kısmı kayıp. Yeterince para alamadı. Belki de. Hepsi çok uzun zaman önceydi. Belki Sotheby's'deki adam bana bunu yarın anlatabilir ama

Gabriella şu anda dışarıda... Peki ya minibüs?"

"Burada oturmaktan çıldıracaksın," dedi Weather. "Neden Bucher'ın evine gidip Walker'a bağışladığı yorganla ilgili bir şey var mı diye bakmıyorsun? Er ya da geç bakman gerekecek. Neden şimdi değil? Bir şey yapmış olursun..."

"Çünkü yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyor. Dışarıda, ara sokaklarda Gabriella'yı arıyor olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Onu ara sokaklarda bir aşağı bir yukarı giderken bulamazsın, Lucas." Ayağa kalktı. "Ben biraz peynir ve kraker yiyeceğim."

"Neden onları da yanında götürmüyorsun?"

Porsche'nin yolcu koltuğunda bir kase dilimlenmiş peynir ve su krakeri vardı, Bucher'in evine doğru ilerlerken onları atıştırıyordu. Malikâne ısıldı.

İçeride, dördü kadın ikisi erkek altı kişiden oluşan Bucher varislerini malları bölüşürken buldu.

Carol Ann Barker, küçük burunlu kadın, onu karşılamaya geldi. "St. Paul'dekiler bazı ön hazırlıklara başlayabileceğimizi söylediler. Mülkün işaretlenmesi," diye açıkladı. "İnsanlar evlerine dönmeye hazırlanıyor ve biz de bu anı daha büyük parçalarla yakalamak istedik."

Lucas dedi ki, "Tamam, ben ofiste kağıtlara bakacağım. Herhangi bir yerde çek defteri gördün mü? Birkaç yıl öncesine ait şeyler? Ya da vergi iadeleri...? Armstrong yorganının satın alınması ve bağışlanmasıyla ilgili herhangi bir şey?"

"Armstrong yorganı mı?"

Ne olduğunu bilmiyordu ve Lucas açıkladığında dudaklarını büzerek, "Yıllık bağış programı vardı. Burada ofisinde bazı kayıtlar bulabilir miyiz diye baktık. Reckless tablosuyla ilgili bir şey bulamadık. Bir şey bulamadık ama

bağışlarla ilgili belgeler var. Çek kayıtları üçüncü katta dosyalanıyor, birkaç eski ahşap dosya dolabının bulunduğu bir oda var... Kaç yıllık olduğunu bilmiyorum."

Barker ona dosyayı gösterdi: bir inç kalınlığındaydı ve Barker mobilyaları işaretlemeye geri dönerken, o da dosyayı karıştırarak Yorgan bağışı. Orada yok. Tekrar baktım. Hala bir şey bulamadım.

Elinde yorgan bağışının tarihi vardı ve bunun iki yanındaki tarihlerde daha küçük eşyaların bağışlarını buldu. Kafasını kaşındı. Sanat ya da bağışlarla ilgili daha fazla şey bulmak için dosyaları karıştırdı. Sonunda pes etti ve üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmandı.

Dosya odası küçük ve dardı ve dökülen sıva kokuyordu; toz ve küçük sıva parçaları sekiz masanın üstünü kirletiyordu.

dosya dolapları. Oda tavandaki bir sıra çıplak ampulle aydınlatılıyordu. Lucas çekmeceleri açmaya başladı ve en son baktığı dolaplarda, tarih sırasına göre dizilmiş çek defterleri buldu. Etrafta görebildiği kadarıyla ilgi çekici hiçbir şey yoktu.

Yorgan bağışı sırasında; ancak bağıştan geriye doğru çalıştığında, sonunda Marilyn Coombs adına düzenlenmiş 5.000 dolarlık bir çek buldu.

Yorgan için mi? Yoksa Coombs'un bulduğu başka bir şey için mi? O New York'taki yorgan müzayedesinin tarihini bulmak için defterlerine baktı. Coombs'a verilen çek yedi ay önce düzenlenmişti. Belki ilgisi yoktu; ama neden Coombs'a başka bir çek verilmemişti? Aslında, gördüğü tek büyük çek bir araba satıcısına verilmişti.

Hâlâ sıkışmıştı. Küçük bir odada sıkışıp kalmış, boynundan aşağı toz süzülüyordu. Gabriella'yı aramak için dışarıda olmalıydı...

Lucas merdivenlerden indiğinde mirasçılar işlerini bitirmek üzereydi. Barker, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır. Dinle, Marilyn Coombs adında bir kadın duydun mu hiç?"

Barker başını salladı: "Hayır... Yapmalı mıydım?"

"Teyzenizin bir tanıdığıydı.
Aslında Armstrong yorganlarını bulduk," dedi Lucas. "Birkaç gün önce öldürüldü... Eğer üzerinde 'Coombs' yazan bir şey bulursanız, beni arayabilir misin?"
"Elbette. Hemen. Bizim için bir tehlike olduğunu düşünmüyor musun?" Diğer varisler mobilyalara bakmayı bırakıp ona doğru döndüler.
"Sanmıyorum," dedi. "Elimizde karmaşık ve kafa karıştırıcı bir sorun, birkaç cinayet ve belki de bir kaçırma olayı yaşamış olabiliriz. Sadece bilmiyorum."
O sırada bir sürü soru geldi ve o da bilinen ölümleri özetledi. Bir adam endişeyle sordu, "Sizce bu sadece rastgele mi? Yoksa cinayetlerin arkasında bir amaç mı var? Para dışında?"
"Bunu ben de bilmiyorum," dedi Lucas. "Bunun bir kısmı tesadüf olabilir ama ben öyle olmadığını düşünmeye başladım. Eğer bu cinayetler
Bir şekilde bağlantılı olarak, katilleri ele verecek bazı özel bilgilerle ilgili olduğunu düşünürdüm. Para konusuna ek olarak, soygun yönü de var."
Adam nefes verdi: "O zaman ben iyiyim. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Cesareti kırılan Lucas arabaya döndü ve sabah yapılacak işlerin, aranacak telefonların zihninde bir listesini çıkardı. Aramak istemiyordu. Lucy Coombs, çünkü onunla tekrar konuşmak istemiyordu. Onun yerine, evde televizyon izleyen John Smith'i aradı. "Bir şey değil" dedi Smith. "Birisini bulur bulmaz beni arayacak. Bir ayakkabı bağı bulursa. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadık."
Eve doğru ilerlerken, bir itfaiye aracı siren çalarak karşı caddeden geçti. Çok uzakta olmayan güney yönünde başka siren sesleri de duyabiliyordu ve arabanın camları açıkken evin yarısında, yanan bir evin kendine özgü kokusunu alabiliyordu. Bunun tam olarak ne olduğunu asla bulamamıştı -yalıtım, sıva, eski ahşap ya da bunların bir kombinasyonu- ama kariyeri boyunca bu kokuyla onlarca kez karşılaşmıştı ve hiçbir zaman güzel kokmamıştı.

Eve döndüğünde Weather'ı mutfakta, elinde bir not defteriyle tezgahın başında otururken buldu. "Markete gitmek için vaktin var mı?" diye sordu.

"Evet, sanırım," dedi. Bir şeyler yapıyor olmalıydım. "Bir liste yapıyorum..."

Cep telefonu çaldığında listeyi bekliyordu. Arayanın kimliğine baktı: Çiçekler.

"Öyle mi?"

"Az önce Kathy Barth'tan bir telefon aldım," dedi Flowers. "Biri az önce evini bombalamış."

Lucas geri döndüğünde yangın sönmüştü. Eve gelirken yanından geçmişti ama bir blok kuzeyde dumanı görmemişti. ve alevler evin arka tarafıyla sınırlı kalmıştı.

Lucas yangın hattından geçerken Kathy ve Jesse Barth ön bahçede durmuş itfaiyecilerle konuşuyorlardı. Jesse Barth onun geldiğini gördü ve annesine işaret etti, o da kızına bir şeyler söyledi ve Lucas'a doğru yürümeye başladı.

"Sizin gibi pislikler yüzünden evim yandı," diye bağırdı.

Lucas onun kendisine vuracağını düşündü ve ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bekle, bekle, bekle... Az önce duydum. Bana ne olduğunu anlat."

"Biri arka pencereden içeri yangın bombası attı, tam mutfağa, pencereden içeri, her şey yandı, mahvoldu ve su var..."

Birden kirli ve ıslak çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı. Jesse onun yanına doğru yürüdü ve elini annesinin omzuna koydu. "Virgil hiçbir şey olmayacağını söylemişti," dedi çocuk. "Virgil bize göz kulak olacağını söylemişti."

Lucas başını salladı: "Burada neler olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Seni sokaktan çekmeye çalışmış olabilecek, Screw'i öldürmüş olabilecek kimseyi bulamıyoruz..."

"Lanet olası Kline'lar, seni lanet olası moron," Kathy Barth ayağa kalkmaya çalışarak bağırdı. İtfaiyeci onu bir kolunun altından yakaladı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Lucas, "Ah, Tanrım, bunun için üzgünüm..." dedi.

"Tüm fotoğraflarım, Jesse'nin çocukluğundan kalma tüm eşyaları, tüm okul kağıtları, gelinliğim..." Eve doğru bir adım attı ve itfaiyeci "Oha. Henüz değil."

Lucas ona "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Mutfak darmadağın olmuş. İtfaiyeci Miz Barth yangın söndürücü kullandı, ki bu oldukça cesurcaydı ve yangını biraz kontrol altına aldı ve biz de oldukça hızlı bir şekilde buraya geldik," dedi. "Asıl yangın hasarı Mutfakla sınırlı ama duman ve köpük hasarı var. Evin arka tarafındaki bazı yapıların başı dertte olabilir."

Lucas, Kathy Barth'a "Sigortanız var mı?" diye sordu.

"Evet. İpoteğin bir parçası."

"O zaman tamir ettirirsin. Eskisinden daha iyi olacak," dedi Lucas. "Yeni bir mutfak. Eğer sadece duman varsa eşyalarının çoğunu kurtarabilirsin ama itfaiyeciler izin verir vermez içeri girmeli ve fotoğraflı eşyalarını çıkarmalısın."

Ona geri döndü: "Neden bu adamları durduramıyorsun? Onlar deli." Ve Jesse'ye: "Bu işe hiç bulaşmamalıydık.

Onlar. Polise hiç gitmemeliydik. Şimdi evimiz... Tanrım, evimiz..."

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Lucas.

"Televizyon izliyorduk ve mutfakta bir kaza oldu-" Jesse başladı.

Kathy araya girdi: "Ondan bir dakika önce mutfakta Cheez-Its alıyordum. Patlamış ve yanmış olabilirdim."

Jesse, devam ediyor: "-ve bir pencere çarpması duyduk, bu cam, ve bom, mutfağın her yerinde yangın vardı ve ben çılgılık atıyordum _."

"Koştum ve dolaptan yangın söndürücüyü aldım-" dedi Kathy.

Jesse: "Dokuz-bir-bir'i aradım ve itfaiyenin gelmesini sağladım-"

Kathy, "Yangın söndürücüyü sıktım ama her yer alev alevdi, benzinin kokusunu alabiliyordum ve sönmüyordu, bütün mutfak alev alevdi ve kaçmak zorunda kaldık," dedi. Endişeli bir şekilde Ev.

Jesse: "İtfaiyenin buraya gelmesi çok uzun sürdü..."

İtfaiyeci, "Çağrı geldikten sonra altı dakika geçti," dedi. "Yangın yedi dakika içinde söndürüldü."

LUCAS arka bahçede sorumlu itfaiyeciye buldu. Başka bir itfaiyeciyle konuşuyordu, çatıyı işaret ediyordu, Lucas gelince konuşmayı kesti. Lucas kimliğini gösterdi: "Bu insanlar bir itfaiyecinin BCA'da yaptığımız soruşturma."

İtfaiyeci, "Kline'lar bize söyledi," dedi.

"Evet. Bomba olduğunu ve pencereden girdiğini söylüyorlar. Sen ne düşünüyorsun?" Lucas sordu.

"Kundakçı adamımız buraya geldiğinde inceleyecek, ama olabilir. Mutfağın her yerinde aynı anda büyük bir parlama oldu. Yaklaşırsanız hala itici gazın kokusunu alabilirsiniz. Gaz ve yağ."

"Molotof kokteyli mi?"

"O mertebede bir şey," dedi itfaiyeci. "Belki bir galon elma şarabı sürahisi gibi."

"Atması oldukça ağır olacak," dedi Lucas.

İtfaiyeci başını salladı. "Hiç orduya katıldın mı?"

"Hayır."

"Orduda temel eğitimde bir el bombasını yirmi ya da otuz metreden pencereden atmaya çalıştığınız bir şey var. Çoğu adam bunu yapamaz, üç kez denese bile. El bombaları her yere sekiyor," dedi itfaiyeci. "Çoğu adam bir şişeyi bile daha iyi fırlatamaz. Bence biri pencereye koştu ve basketbol topu gibi smaç bastı." Tereddüt etti, sonra

"Eğer bunu yapan dışarıdan biriye" diye ekledi. "Bunun alternatifi...?"

İtfaiyeci omuz silkti. "Sahibi boş bir arsa istiyor. Burası güzel bir arazi, hatta ev burada olmasaydı daha da değerli olabilirdi. Ev o kadar sıcak değil. Sigortayı alırsın, arsayı satarsın... Minnetonka'ya taşınırsın."

Lucas eve doğru baktı. Kathy Barth'ı ön bahçede, kollarını kendine sımsıkı sarmış bir halde görebiliyordu.

"Uh-uh." Başını iki yana salladı. "Fotoğraflarının, Jesse'nin okul eşyalarının ve gelinliğinin yakılmasından endişeleniyordu."

"Bu da bir şeydir," diye kabul etti itfaiyeci. "Görmüyorsun İnsanlar bu tür şeyleri yakarlar, intikam amaçlı olmadıkça. Kendi eşyalarını o kadar fazla yakmazlar."

İkinci itfaiyeci de söze girdi: "Mutfak lavabosunun hemen üzerinde çok fazla hasar vardı. Lavabonun içinde bulaşıklar var.

ama bahse girerim o şişe lavaboya düşmüştür ve gazın büyük bir kısmı her tarafa fışkırmak yerine lavaboda kalmıştır.

yer. Bu onu sınırlamaya yardımcı oldu; kundakçılar daha iyi bilecek." "Peki kundakçınız kim?"

Lucas baş kundaklama müfettişinin adını aldı. Zaman ayırdıkları için teşekkür etti. Ön bahçeye döndüğünde Kathy'ye "Kredi kartın var mı?" diye sordu.

"Neden?"

"Bu gece bir motelde kalmam gerekecek," dedi Lucas. "Muhtemelen birkaç gece."

Başını salladı. "Evet. Tamam."

"Nakit paran var mı, ATM kartın var mı?"

Tekrar başını salladı. "Biz iyiyiz. Biz sadece... biz sadece..."

"Gerçekten çok korkuyoruz," diye bitirdi Jesse.

LUCAS, St. Paul şehir merkezindeki Radisson'u aradı.

Oda. Onlara nerede kaldıklarını kimseye söylememelerini söylemiş. Bir itfaiyeci, evden çıkarabildiklerini çıkarmaları için onları içeri götüreceğini söyledi. Bir komşu garajında gönüllü olarak yer açtı.

evden çıkarabildikleri her şeyi geçici olarak depolayabiliyorlardı.

İtfaiyeci, evin hasar görmeyen kısmını temizleyebilecek birkaç temizlik şirketi önerdi. "Eğer siz evde olmasaydınız, yangın beş dakika daha sürseydi

Eğer yangın söndürücüyü yavaşlatmak için kullanmamış olsaydınız, şu anda yerdeki bir deliğe bakıyor olacaktınız. Anladın sen onu.

Temizlenirse bir hafta içinde tekrar içinde yaşamaya başlayabilirsiniz" dedi. "Bunu her zaman görüyorum."

LUCAS, Jenkins ve Shrake'i aradı. White Bear Yat Kulübü'ndeydiler ve golf sahalarında kumar oynatılmasıyla ilgili bir soruşturmanın parçası olduğunu söyledikleri bir golf turunun ardından birkaç kadeh içki içiyorlardı. "Kıçınızı şehir kulübünden çıkarın ve Kline'lara gidin. Jack

O şerefsizleri yakalayın. İçimden bir ses onların bu işe karışmadığını söylüyor ama bunu kanıtlamanı istiyorum," dedi Lucas Jenkins'e.

Jenkins, "Olumsuz bir şeyi kanıtlayamazsınız," dedi.

"Bundan önce olmaz," dedi Lucas. "Ama bunu yapacaksınız, yoksa eşcinsel fuhuş baskını yaparız ve kıçınız köşede."

"Naylon çorap mı giyeceğiz?" Jenkins sordu. İyi tehdit etmemiştir.

Lucas'ın sesi karardı: "Burada oyun oynamıyorum dostum. Bir kaçırma teşebbüsü oldu, ölü bir köpeğimiz var, şimdi de bir yangın bombamız var."

Jenkins, "Onları havaya uçuracağız," diye söz verdi. "Davanın peşindeyiz."

"Çiçekler geliyor. Temasa geçecek."

Lucas telefonu kapattıktan sonra mahallede dolaşmaya başladı, Barth'ların evinin her iki yanındaki evleri kontrol etti, sonra arkadaki sokağın karşısına geçti ve bu şekilde her iki sokakta da bir aşağı bir yukarı dolaştı. sokaktaki evler. Barth'ların dört ev yukarısında ve sokağın karşısında Stevens adında yaşlı bir adam buldu.

Stevens, "Mikrodalgada biraz Weight Watchers pişiriyordum ve ara sokaktan bir arabanın geçtiğini gördüm," dedi. Uzun boyluydu, çok zayıftı, saçları dökülmüştü ve kafasının tepesinde sanki bir şeye çarpmış gibi koyu renkli bir kabuk vardı. Mutfaktaydılar ve elindeki Barth'lardakiyle aynı düzende olan lavabonun üzerindeki pencereye titreyen elini uzattı. "Sonra, belki on dakika sonra, yemeğimi yeni bitirmiştım ve tabağı çöpe götürdüm ve pencerede daha fazla ışık gördüm.

sokak. Arabayı görmedim ama sanırım aynısıydı. İkisinin de mavi farları vardı."

"Mavi mi?"

"Mavimsi değil ama mavimsi. Alman arabalarındaki gibi. Eyaletler arası yolda dikiz aynasına baktığınızda bir Alman arabası görürsünüz. bir sürü sarı ışık, ve sonra, karışık olarak, mavi görünen bazıları?"

"Evet, benim de mavi ışıklarım var," dedi Lucas.

"Aynen öyle," dedi Stevens. "Neyse, tam tekrar yerime oturmuştum ki siren seslerini duydum."

"Bu, mavi farları gördükten hemen sonraydı."

"Reklam sırasında tabağı çöpe götürmek için kalktım."

Stevens şöyle dedi. "Işıkları gördüm, içeri girdim, geri oturdum. Başka bir reklam olmadan önce sirenler geldi."

"Nasıl bir araba olduğunu görmedin mi? Gerçekten gördüğün zaman mı?"

"Hayır. Hava kararıyordu," dedi Stevens. "Ama koyu renkli bir arabaydı, siyah, koyu mavi, koyu yeşil ve sanırım bir sedan. Coupe değildi."

"Minibüs değil."

"Hayır, hayır. Minibüs değil. Sıradan, genel bir araba. Belki çoğundan daha büyük. Çok büyük değil, biraz daha büyük. SUV değil. Bir araba."

"Arka sokakta çok araba görüyor musun?" Lucas sordu.

"Saat beş ile altı arasında, ara sokaktaki garajlarda her zaman birkaç tane olur. Ama mavi ışıklı değil. Mavi ışıklı hiç yok. Muhtemelen bu yüzden fark ettim."

Gördüğü tek şey buydu: Bombayı duymamıştı.

Sirenler çalana kadar hiçbir şey duymamıştı. *Animal Planet* izliyordu.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" Lucas dışarı çıkarken sordu. "Evet. Berbat bir şey."

LUCAS yürümeye devam etti, mavimsi ışıklı bir araba gördüğünü düşünen ama saatin kaç olduğundan tam olarak emin olamayan bir kadın buldu.

En azından siren seslerinden bir süre önce ara sokaktan çıktığını görmüştü ve Stevens'in söylediklerini doğrulamaktan başka bir şey yapmadı.

Barths'daki itfaiyecilerle birlikte kontrol etti. Kundaklama Müfettiş gelmişti ve sabah bazı ön fikirleri olacağını söylemişti. "Ama size söyleyebilirim ki, benzin vardı." Burnunu çekti. "Muhtemelen BP'den. Doksan iki oktan diyebilirim." Lucas kaşlarını çatı ve kundakçı adam sıırttı: "Sosisinizi çekiyorum. Sabah konuşuruz."

LUCAS gece yarısı eve döndüğünde Weather'ı yatağında yazlık bahçelerle ilgili bir kitap okurken buldu. "Sanırım bir kulübede yaşıyoruz," dedi.

"Bildiğim iyi oldu," diye homurdandı.

"Bence gelecek yıl birkaç bahçıvan tutmalı ve bir yazlık bahçe yapmalıyız," dedi. "Belki de beyaz bir çit."

"Kazıklı çit iyi olurdu," dedi huysuzca. Kadın kitabı yere bıraktı. "Bir de bana sor."

Banyoda ileri geri yürüyerek, kollarını sallayarak, pijamalarını giyerek ona anlattı. Bir şişe kafeinsiz diyet kola ve bir kadeh rom getirmişti. Koltuğa oturdu.

yatağın kenarına oturarak içti ve sonunda şöyle dedi

Asıl sorun, iki vaka arasında hiçbir bağlantı olmaması. Ama yorganlar yüzünden insanları öldüren ciddi bir psikopatımız ve Barth'lara ulaşmaya çalışan başka bir ciddi psikopatımız var ve aynı minibüsü kullanıyor gibi görünüyorlar ve lanet olsun... İki vaka arasında tek bir ortak nokta bile bulamıyorum. Hiçbir şey yok. Barths'ın politik saçmalıkları. Bucher bir soygun-cinayet.

En az bir, belki de iki kişiyi öldüren ve bir şekilde yorganlarla ilgili olan insanlar. Birbirleriyle hiçbir alakaları yok."

Bir süre sonra sakinleşti ve Weather ışıkları söndürdü. Lucas genellikle karanlıkta bir süre uyanık kalır, kara kara düşünürdü, Düşünecek bir şey olmadığında bile, Hava  derin nefesten sonra düşerken. Bu gece, yarım bir nefes aldı. bir düzine derin nefes aldı, sonra başını kaldırdı ve uykulu bir şekilde, "Vakaların ortak bir yönü olduğunu düşünebiliyorum," dedi.

"O da ne?"

"Sen." Arkasını döndü ve uyumaya gitti.

Bu ona düşünecek bir şey verdi, o da yarım saat boyunca düşündü, uykuya dalmadan önce hiçbir şey bulamadı. Sabah saat üç on dörtte gözleri açıldı - saatin tam olarak üç on dört olduğunu biliyordu, çünkü uyanır uyanmaz

uzanıp çalar saate dokundu ve ışıklı yeşil rakamlar belirdi.

Uyanıklık hali bir fikir, bir kavram ya da bir çözüm tarafından yaratılmamıştı, aksine doğrudan mesane basıncından kaynaklanıyordu, Gece geç saatlerde yirmi onsluk diyet kola sayesinde. O gezindi karanlıktan banyoya geçtim, kapıyı kapattım, ışığı açtım, işedim, sifonu çektim, ışığı kapattım, kapıyı açtım ve Karanlık yatak odasını yarılamıştı ki, kafasının içinde bir ışık daha yandı:

"şu lanet olası Amity Anderson," dedi yüksek sesle.

Amity Anderson'ı düşünerek yine uyuyakaldı. O Donaldson için çalışıyordu, Bucher'dan sadece birkaç mil ötede ve Barth'lara daha da yakın bir yerde yaşıyordu. Antika konusunda uzmanđı ve Armstrong yorganının geçtiği sıralarda Donaldson için çalışıyor olmalıydı.

Ama asıl önemli olan, onun Kline soruşturması hakkında konuştuğunu duymuş olmasıydı ve Barth'ların isimlerinden bahsettiğinden neredeyse emindi. Aynı zamanda, Ruffe Ignace

İlk Kline hikayesi, Lucas'tan ismen bahsediyor. Amity Anderson hepsini bir araya getirebilirdi.

O sırada Donaldson cinayetini çoktan Bucher'a bağlamıştı ve bunu ona söylemişti. Eğer onu korkutmuşsa, eğer Amacı onu Bucher ve Donaldson'dan uzaklaştırmak, Kline'a geri itmekti... sonra neredeyse başarıyordu.

Tekrar uykuya dalmadan önce kırk beş dakika kadar etrafta dolandı. Saat sekizde uyandığında, o kadar da emin değildi. Anderson'ın uyuduğu zamanki halini hatırlamıyordu. Başka olasılıklar da vardı, her iki davada da çalıştığını bilen başka insanlar.

Ama Anderson... bir minibüsü var mıydı ya da hiç oldu mu?

WEATHER arka bahçedeydi, elinde çekiç olarak kullandığı oyuncak buldozeri olan Sam'le oynuyordu, bir sopayı çimlere vuruyordu. "El-göz koordinasyonu çok iyi," dedi Weather oğlunun tekniğine hayranlıkla bakarak. Bahçe eldivenleri giymişti ve elinde ölü bir bitkiye benzeyen bir şey vardı.

"Harika," dedi Lucas. "Bu arada sen bir dahisin. Dün geceki ipucu işe yarayabilir."

Sam dedi ki, "Whack! Whack!"

Lucas ona "Git futbol topunu getir." dedi.

Sam etrafına bakındı, Nerf futbol topunu gördü, buldozeri bıraktı ve topa doğru yöneldi.

"Ne bahşişi?" Weather sordu.

Lucas, "Bu vakalardaki ortak payda bendim," dedi.

Şaşkın görünüyordu. "Bunu ben mi söyledim?"

"Evet. Sen uyumadan hemen önce."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi.

Sam topa birlikte koştu, Lucas'ın üç adım ötesinde durdu ve topu Lucas'ın kafasına doğru fırlattı. Lucas topu havadan kaptı ve, "Tamam, geniş alıcı, yere yat, at ve çık," dedi.

Sam on adım koştu, sıçradı ve geri döndü. Hatasını fark etti, tam bir daire çizerek devam etti, dışarı çıktı ve Lucas topu fırlattı, top çocuğun yüzüne çarpıp onu yere düşürdü. Sam bir an kaşlarını çattı, gülse mi ağlasa mı bilemedi, sonra gülmeye karar verdi ve ayağa kalkıp topun peşinden gitti.

"Tıp fakültesi," dedi Lucas. "Futbol bursuyla."
"Oh, hayır. Sporla ilgileniyorsa futbol oynayabilir," dedi Weather.
"Futbol mu? O bir spor değil, bir eğlence," dedi Lucas. "Yontmak ya da dama oynamak gibi."
"Bunu başka bir yıl konuşuruz."

Lucas ofisinde bir liste hazırlamaya başladı:

- *Sotheby's'den Archie Carton'ı ara.*
- *Milwaukee Sanat Müzesi'ne yapılacak yorgan bağıışı için Booths'u arayın.*
- *Walker Gallery yorganından bir parça kırmızı iplik için mahkeme emri çıkartın.*
- *Jenkins ve Shrake'i ara ve Flowers'ın nerede olduğunu öğren.*
- *Amity Anderson için tam olarak ne zaman çalıştığını öğrenin Donaldson, Bucher ve Coombs'u nasıl tanıdığını -Muhtemelen yorganlar aracılığıyla. Ve Toms, Des Moines'deki ölü adam.*
- *Amity Anderson biyografisi için başlangıç.*

"Carol!"

Carol kafasını kapıdan içeri soktu. "Evet?" "Şu Sandy denen çocuk hâlâ buralarda mı?"

"Evet."

"Kıçını buraya getir."

SHRAKE ve Flowers'ın cep telefonları kapalıydı. Jenkins kendi telefonunu açtı ve "Lucas, Tanrım, Kline bizi ondan uzak tutmak için mahkeme emri çıkarttıracak," dedi.

"Ne oldu? Neredesin?"

"Brainerd'deyim. Kline Jr. dün aile kulübesinin orada dört teker üzerindeydi," dedi Jenkins. "O ve arkadaşları

akşamları yerel barlarda içki içmek."

"Peki ya babası?" Lucas sordu.

"Shrake dün gece onu araştırdı. Dün gece evde olduğunu söyledi. Geç saatte bir komşuyla Twins maçı hakkında konuştum, çöpleri çıkarıyorlardı, maç yeni bitmişti. Shrake kontrol etti ve yangın tam da o sırada çıkmış."

"Yani mazeretleri var."

"Evet. Ve bu konuda kendini beğenmiş değiller. 'Siktirin gidin, bu işi çözün' demiyorlar. Hala buralarda olduğumuz için kızgınlar. Bu arada Junior, babasının Senato koltuğu için adaylığını koyacak ve Jesse'yi kürsüye çıkararak ve jüri üyelerinin onun ne kadar masum olduğunu anlamasını sağlayarak seks suçlamasını yenecekler."

"Bu işe yarayabilir," diye itiraf etti Lucas. "Flowers'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Jenkins, "Dün gece onunla konuştum," dedi. "Dün gece onunla konuştum," dedi Jenkins.

Barth'ları görmeye. Çok geç gelecektir, hâlâ bir yerlerde uyuyor olabilir."

"Tamam. İhtiyacım olan buydu. Evine git," dedi Lucas.

"Bir şey daha var."

"Öyle mi?"

Jenkins, "Bunun sizin için bir anlamı var mı bilmiyorum.

Muhtemelen hayır."

"Ne?"

"Junior Kline ile konuşuyordum. O ve arkadaşlarının hepsi Carhartt ceketler, botlar, konço kemerler ve CAT şapkalarla sarınmışlardı ve hepsinin kemerlerinde Leatherman'ler vardı. ve bir şekilde... koronun diğer tarafında şarkı söylüyor olabilecekleri hissine kapıldım. Bir avuç kış-banditi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve ne var biliyor musunuz? Yanıldığımı sanmıyorum," dedi Jenkins. "Bunun Barth'lara yapılan saldırılara nasıl yansıtacağını bilmiyorum... Yani, sadece bilmiyorum."

"Ben de öyle," dedi Lucas.

CAROL, yorgandan bir parça iplik için mahkeme emri çıkartmaya başladı.

SANDY ACELEYLE İÇERİ GİRDİ. "Sen mi aradın?"

Lucas dedi ki, "Amity Anderson adında bir kadın var. Elimde adresi, telefon numarası, sosyal güvenlik numarası, yaşı ve diğer her şeyi var. Bana verebileceğiniz en eksiksiz biyografiye ihtiyacım var. Hem de çok çabuk. Bunu bilmemeli."

Sandy omuz silkti: "Sorun değil. Çoğunu internetten bulabilirim. Federal vergi beyannamelerini görebilseydim iyi olurdu."

"Size federalleri getiremem ama eyaleti getirebilirim..."

ÇİZMELER, bağışla ilgili bir tarihle birlikte geldi
Milwaukee müzesi. "Müzeye yapılan bağışla ilgilenen kadın Tricia Bundt'tu. B-U-N-D-T. Hâlâ orada çalışıyor ve bu sabah burada olacak. Claire'e gönderilen tüm mektuplarda onun adı var," dedi Landford Booth.

"Bundt-kek Bundt'larıyla akraba mı?" Lucas sordu.

Booth kıkırdadı, Lucas onda ilk kez mizaha benzer bir şey görmüştü.
"Bunu ona ben sordum. O değil."

ARCHIE CARTON yorganlar konusunda başarılı oldu. "Yorganların iki sahibi vardı. Biri Bayan Marilyn Coombs'tu ve yüz altmış bin dolar elli dokuz sentlik bir çek aldı.

Cannon Associates, üç yüz yirmi bin dolar." "Cannon Associates kim?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Carton. "Tek yaptığımız onlara bir Çek. Yorganlarla ilgili anlaşmalar çoğunlukla o zamanki halk sanatı uzmanımız James Wilson ile Bayan Coombs arasında gerçekleşti. Bayan Coombs'un

Şirket, Cannon, bilmiyorum... Bakalım çekten ne alabileceğim."

"Wilson'la konuşabilir miyim?" Lucas sordu.

Carton, "Sadece gerçekten iyi bir Anglikan iseniz," dedi.

"Ne?"

"Korkarım James son ödölüne gitti," dedi Carton. "Son derece Anglikan bir adamdı, bu yüzden onu cennetin Anglikan bölümünde bulacağınızı sanıyorum. Ya da James hakkında bilmediğim şeylere bağlı olarak cehennemde."

"Bu hiç iyi değil," dedi Lucas.

"James'in de aynı fikirde olacağından şüpheleniyorum... Bu çeke bakıyorum, ben

Aslında bir görüntüsü var, Wells Fargo'daki Cannon Associates hesabına yatırılmış. Hesap numarasını ister misiniz?"

"Kesinlikle..."

"CAROL!"

İçeri girdi: "Ne?"

"Ted Marsalis'i bir süreliğine ödünç almam gerekiyor," dedi Lucas.

"Gelir İdaresi'ni arayıp ona ulaşabilir misin? Eski bir çekin izini sürmem gerekiyor."

"Ateşli miyiz?"

"Olabilir. Yani, biz her zaman ateşliyiz, ama şu anda, belki de *sıcak*."

Tricia Bundt'u telefonla aradı.

bir şekilde Armstrong yorganlarıyla ilgili olabilecek bir cinayeti araştırıyor. "Elden çıkarıldıkları sırada neler olduğunu bulmaya çalışıyoruz... bağışlandıkları sırada. Biliyorum.

Bağış Claire Donaldson'dan geldi, ama bana söyleyebilir misiniz, Donaldson tarafında bu işe dahil olan başka biri var mıydı? Yoksa her şeyi Bayan Donaldson mı halletti?"

"Hayır, yapmadı," dedi Bundt. Bundt'un sesi sanki bir

Ön dişi kırılmıştı, çünkü bütün ısıklı S'leri biraz ısıklı çalışıyordu.

"Aslında onunla sadece iki kez konuştum. Bir kez, yorganların değerlemesi üzerinde çalışırken ve sonra da satın alma komitemizle birlikte yaptığımız küçük resepsiyonda, geldiğinde."

"Peki Donaldson tarafında bu işi kim halletti?"

"Asistanı," dedi Bundt. "Bir bakayım, adı... Anita Anderson gibi bir şeydi? Bu pek doğru değil..."

"Amity Anderson." Bu ismi söylerken biraz heyecanlandı.

"Hepsi bu," dedi Bundt. "Tüm evrak işlerini o halletti."

Lucas, "Bana söyler misiniz, yorgan üzerindeki değerlendirmeyi nasıl yaptınız?" diye sordu.

"Bu her zaman zordur," dedi Bundt. "Deneyimli ekspertizlere, yorgan galerileri işleten kişilere, benzer yorganların önceki satışlarına ve benzerlerine güveniyoruz," diye ısıklık çaldı.

"O zaman size şunu sormama izin verin," dedi Lucas. "Müzeler ekspertizin ne olduğunu gerçekten önemsiyor mu? Yani, bedavaya alıyorsunuz, değil mi?"

Bundt, "Oh, önemsiyoruz," dedi. "Zenginler vergi indirimi alabilsin diye her şeyi şişirirsek, çok geçmeden Kongre kuralları değiştirir ve hiçbir şey alamayız."

"Hmph."

"Gerçekten," dedi. Ama "gerçekten" i bir New Yorklunun "gerçekten" dediği gibi söyledi, yani "belki de gerçekten değil".

"Yorganın hâlâ orijinal değeri var mı?" diye sordu Lucas.

"Söylemesi zor," dedi. "Onlardan artık yok ve Yaraticısı öldü. Bu her zaman değerini korumasına yardımcı olur. Lanetler bir yana, bunlar olağanüstü yorganlar."

Lucas ona yardımı için teşekkür etti ve telefonu kapatmadan hemen önce, "Bana Bundt-kek Bundt'larıyla bir akrabalığım olup olmadığını sormadın," dedi.

"Hiç aklıma gelmedi," dedi.

"Gerçekten."

Telefonu kapatır kapatmaz tekrar çaldı ve Carol, "Ted Marsalis'i arıyorum," dedi.

Bir dakika sonra Marsalis geldi ve Lucas, "Wells Fargo'daki kaynaklarını kontrol etmeni istiyorum. Ne olduğunu görmeye çalışıyorum. Orada bir hesaba ne oldu ve arkasında kim var..."

LUCAS masasında arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Orada bir şeyler görmeye başlamıştı: büyük bir dolandırıcılık. İki zengin yaşlı kadın, Her ikisi de deneyimli antika alıcıları, tanınmış bir yorgan dikicisinden ucuza yorgan satın alıyor ve sonra dönüp bunları müzelere bağışlıyor.

Bunun için büyük bir vergi indirimi alırlar, muhtemelen 50.000 \$ veya daha fazla tasarruf ederler.

Vergi faturalarından 60.000 dolar kesildi. Bu, onlar kadar zengin insanlar için bir şey ifade eder miydi? Tabii ki olur. İşte bu kadar zengin insanlar zengin kaldı. Kuruşlarınıza dikkat edin, dolarlar kendi başının çaresine bakar.

Bağışlar yorganların değerini ortaya koydu ve sanat camiasında heyecan yarattı. Geriye kalan yorganlar daha sonra Sotheby's'e taşındı ve burada da aynı derecede yüksek fiyatlara satıldı. müzeler. Müzelerin neden ille de teklif vereceğini bilmiyordu. Moda olabilirdi, görmediği bir şey de olabilirdi.

Her halükarda, Marilyn Coombs bir ev satın alacak ve cebine birkaç dolar koyacak kadar para alır. Paranın üçte ikisi, Amity Anderson'dan başkası olmadığına bahse gireceği Cannon Associates'te kaybolur.

Bunun cinayetlere nasıl yol açtığını henüz bilmiyordu. Anderson'ın bir suç ortağı olmalıydı. Belki de suç ortağı motivasyon kaynağıdır.

Jenkins'i tekrar aradı: "Günün her saati gözetim altında tutulmaya ne dersiniz?"

"Oh, orospu çocuğu... bunu bana yapma."

Pencereden dışarı bakarak not defterine bir şeyler karalıyor. Sonunda, o Fort Worth'taki Amon Carter Müzesi'ni arayıp halk sanatları bölümünün başındaki kişiyle görüştüğümde, yorganın satın alınmasına nezaret eden küratörün başka bir yere gittiğini ve şu anda Atlanta'daki High Museum'da çalıştığını öğrendim.

Lucas numarayla aradı ve onu aradı. Billie Walker'ın, Güney Amerika'nın batı kesimlerinde rastlanan yumuşak seslerinden biri vardı.

Eski Güney'de *böcek* kelimesinin *b* ile *b* arasında üç sesli harf vardı. ve hepsi *tutkalla* kafiyeiydi.

"Bunu çok net hatırlıyorum," dedi. "Hayır, biz normal olarak satın aldı, ancak paranın çoğunu dışarıdan bir vakıf sağladı. Bire üç eşleşme. Başka bir deyişle, biz otuz bin dolar bulursak, onlar doksan bin dolar sağlayacaklardı."

"Bu oldukça yaygın mı?"

"Aman Tanrım, evet. Eşyalarımızın yarısını bu şekilde alıyoruz," dedi Walker. "Katkıda bulunmaya istekli birkaç kişi bulun, sonra da eşleştirme hibesi vermeye istekli bir vakıf bulun. Sanata ilgi duyan pek çok vakıf var."

"Bunun adını hatırlıyor musun?" Lucas sordu.

"Elbette. Benim işimde, bir fon kaynağını unutmazsınız. Chicago'daki Thune Vakfı'ydı." Lucas ona nasıl hecelediğini sordu. "T-h-u-n-e."

"Bağışı almak için onları çalılıkların arasından mı çıkardınız? Yoksa onlar size mi geldi?"

"Garip olan da bu. Gönüllü oldular. Onlardan daha önce hiç haber almamıştım," dedi. "Hiç yalakalık yapmadılar."

Lucas, *Thune*'u masa defterine karaladı. "Amity Anderson adında bir kadın duydu mu hiç?"

"Hayır... hatırladığım kadarıyla değil. Kim o?"

Thune adını duymuştu, diye düşündü. Nerede olduğunu bilmiyordu ama yakın zamanda duymuştu. Bucher'da, akrabalarından birinde mi? Ne olduğunu anlayamadı ve sonunda Chicago telefon rehberini aradı. yardım aldım, Thune Vakfı'nın numarasını aldım ve beş dakika sonra müdür yardımcısıyla konuşuyordum.

Neyin peşinde olduğunu kısaca açıkladı ve ardından "Donaldson, Bucher veya Toms isimleri size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Şey, Donaldson, tabii ki. Bay Thune'un Wisconsin'de büyük bir bira fabrikası vardı. Oğlu yoktu ama kızlarından biri George Donaldson ile evlendi - bu çok eskiden olmalı - ve bu vakfın temel taşları oldular."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Claire Donaldson?" Lucas sordu. "Sanırım o son Donaldson'dı?"

"Evet, öyleydi. Olanlar çok trajik. Birkaç yıl boyunca yönetim kurulumuzda yer aldı, hatta uzun yıllar boyunca yönetim kurulu başkanlığı yaptı, ancak ölmeden önce bu görevinden ayrılmıştı."

"Bağışlarla bir ilgisi var mıydı? Müzeler gibi mi?" "Hibe komitemizdeydi, tabii ki..."

LUCAS telefonu kapattı ve aptal gibi görüneceğini düşünmeseydi, "Ah-ha!" diyecekti.

Yeni bir parça: Müzayedede yorganlar için ödenen fiyatlar bile bir sahtekârlıktı. Diğer alımların da benzer şekilde finanse edildiğine bahse girerdi. Sandy'nin bunu tespit etmesi gerekiyordu ama bu ona yön verdi.

Çok karmaşık bir plan, diye düşündü, muhtemelen Anderson ve suç ortağı tarafından kurgulanmıştı.

Yorganları yaratın. Onlar için görünür bir değer yaratarak Onları müzelere bağışlayarak, daha sonraki satışlar kadar hileli olan değer biçmelerle.

Yorganları Sotheby's'de, çok iyi bir anlaşma yaptıklarını düşünen müzelere satmak, çünkü paranın çoğu hayırsever vakıflar. Vakıflar neden böyle paradan vazgeçsin ki? Kurucularının baskısı yüzünden.

Kurucuların vakıflardan fiilen para almaları yasaklanacaktı. Bu kesinlikle hayır demekti. Ama bu şekilde, parayı aldılar ve üstüne bir de vergi indirimi aldılar.

Kutuları işaret eden oklarla kutuları yerleştirdi: Anderson kesintiyi ayarlıyor; fon sağlayıcılar Bucher ve Donaldson vergi alıyor silinecek. Sotheby's satışında para Coombs ve Cannon Associates-Amity Anderson'a dağıtılır. Anderson paranın bir kısmını -üçte birini- Donaldson ve Bucher'a geri gönderir.

Ne harika bir anlaşma. Tamamen görünmez.
Sonra belki Donaldson çatlar ya da biri çok zorlar ve Donaldson
gitmek zorunda kalır. Sonra Bucher? Bu garip olurdu.
Peki ya Toms? O nereye uyum sağladı?

TED MARSALIS geri aradı. "Wells Fargo hesabı Barbra Cannon adında
bir kadın tarafından açılmış," dedi. "Barbra Streisand'daki gibi ortadaki a
olmadan Barbra. Hesabın üzerinde, sahiplerinin hesabı oldukça hızlı bir
şekilde çok daha düşük seviyelere çekmeyi beklediklerini söyleyen bir
not vardı, çünkü
Palm Springs'te antika dükkânı açmışlar ve parayı orijinal dükkân stoku
için kullanmayı planlıyorlardı. Bunların hepsinin Las Vegas'ta olduğunu
söylemiş miydin?"

"Las Vegas mı?"

"Nevada'da," dedi Marsalis.

"Nerede olduğunu biliyorum. Ne oldu peki?"

Marsalis, "Böylece parayı çektiler, son yedi yüz doları ATM'den
çekmeye kadar gittiler ve Wells Fargo'nun onlardan duyduğu son şey bu
oldu," dedi. "Sonra
yedi yüz dolar, hesapta altı dolar kalmıştı. O da yıllar içinde hesap
işletim ücretlerinden yandı, yani şimdi,
Hiçbir şey yok. Ev adresine gönderilen hesap ekstreleri iade edildi. Orada
kimse yok."

"Kahretsin."

"Size ne söyleyebilirim?" Marsalis söyledi.

"Vergi Dairesi bu konuda ne diyor?" Lucas sordu.

"Bir şey söylediklerini sanmıyorum. Onları aramamı ister misin?"

"Evet. Ara. O kadar para öylece uçup gidemez."

Lucas söyledi.

"Elbette olabilir," dedi Marsalis. "Sen bir polissin. Uyuşturucu
satıcılarını hiç duydun mu? Parayı böyle götürürler."

UYUŞTURUCU SATICILARI MI? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Amity Anderson'a odaklanmalıydı. Jenkins ve Shrake onu gözetleyecek, kiminle takıldığını görecekti. Alabildiği kadar bilgiye ihtiyacı vardı, Çünkü her şey çok belirsizdi... Doğru bildiğinden oldukça emindi ama ya kırmızı iplik sadece Wisconsin'de üretilen bir şey olarak geri gelirse? O zaman bütün yapı başına yıkılırdı.

"Anderson'da bir şey var mı?"

"Çok sayıda ham kayıt var ama henüz bunları bir rapor haline getirmedim" dedi.

"Lanet olası bir PowerPoint istemiyorum. Nerede çalışıyordu? Vergi işlerine baktın mı?"

Sandy, "Northfield'daki Carleton College'da öğretim asistanı olarak çalıştı ve daha sonra St. Paul'deki Dayton's mağazasında çalıştı," dedi. "Sonra bildiğimiz Claire Donaldson için çalıştı ve sonra doğrudan Eski Kuzeybatı'ya gitti.

Vakfı, hala orada," dedi Sandy. "Ayrıca, küçük bir sabıka kaydı olduğunu öğrendim."

"Neydi o?" Umarım şiddet içeren bir şeydir.

"Dayton'da hırsızlık yaparken yakalandı. Sanırım bu yüzden oradan ayrıldı. Tutuklama tam da oradan ayrıldığı sırada gerçekleşti."

"Huh."

"O zaman bende her türlü vergi malzemesi var, ama söylemeliyim ki, ilginizi çekecek bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Sandy. "O

ipotek muafiyeti talep ediyor. Evini altı yıl önce yüz yetmiş bin dolara satın almış.

Yüz elli bin dolarlık bir ipotek, o da en az on yedi bin dolar gibi bir meblağı gözden çıkardı."

"Banka kayıtları var mı?"

"Aldığımdan değil ama geçen yıl tasarruf hesabından sadece kırk dolar kadar faiz aldı. Ve o faiz ya da diğer yatırım hesaplarındaki sermaye kazançları."

"Araba mı?" Lucas sordu.

"Onu DMV'den geçirdim," dedi Sandy. "Altı yaşında bir Mazda'sı var. Üç yıl önce bir hız cezası almış."

"Hiç minibüsünüz oldu mu?"

"Öyle bir kayıt yok."

AYNISINDAN DAHA FAZLASI VARDI - ama genel olarak Amity Anderson'ın biyografisi, başını suyun üstünde tutan bir kadının resmini çiziyor gibiydi, ama kolay değil.

Lucas Sandy'ye, "Bu," dedi, "birkaç yıl önce vergilendirilmemiş çeyrek milyon dolar kazanan bir kadının biyografisine benzemiyor."

"Değil," dedi Sandy. "Aramaya devam edeceğim, ama eğer parası varsa, onu oldukça iyi saklamıştır. Sadece antika almış olma olasılığını hiç düşündün mü? Evinin onun bankası olduğunu?"

"Onun evinde bulundum. Antikalarla dolu değil."

"Belki de evde büyük bir para yığını vardır.

Bodrum katında. Ama ben onun yerinde olsaydım, en azından bir kısmını yeni bir arabaya harcardım."

"Evet. Lanet olsun. Bu iş hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor," dedi Lucas.

Araştırmaya devam etmesi için SANDY'yi tuz madenlerine -aslında eskimiş bir Dell bilgisayar ve bir tabureye- geri gönderdi ve Jenkins'i aradı: "Shrake ile konuştun mu?"

"Evet. Bu gece onu izlemeye başlamayı düşünüyoruz. Neye benzediğini bilmiyoruz, o yüzden onu dışarıda yakalamaya çalışacağız. temel... bu zor olurdu."

"Bu gece iyi. Yirmi dört saat konusunda ciddi değildim... onu yatağına yatır, yarım saat orada tut, sabah al," dedi Lucas. "Daha çok kiminle takıldığını bilmek istiyorum. Büyük bir adam lazım: Jesse Barth'ı sokaktan çekip alabilecek biri."

ÇİÇEKLER kapıdan içeri süzüldü, çok taze görünüyorlardı. "Gecenin çoğunda Barth'larla oturdum. Ödleri kopuyor," dedi.

"Mutfak penceresinden yangın bombası atmışlar. Öyle diyorlar."

"Ah, öyle mi?" dedi Flowers. Ziyaretçi koltuğuna doğru ilerledi, oturdu ve bir ayağını Lucas'ın masasının kenarına dayadı. "I

Kundakçı adamla konuştum, lavaboda cam yokmuş ama yarım galonluk kağıt süt sürahisinden kaldığını düşündüğü yanmış bir şeyler varmış. Muhtemelen ağızda yanan bir bez parçası varmış. Pencereden içeri bir top gaz atmak gibi olacağını söyledi; bir şişeden daha iyiymiş."

"Öyle mi?"

"Evet." İlkinin üzerine bir ayak daha koydu. "Şarap şişelerini tankların üzerine atıyorsanız işe yaradığını söylüyor, ama eğer Onları sıradan bir mutfak zeminine atarsanız, çoğu zaman kırılmadan sekerek ilerlerler."

"Gerçekten mi?" dedi Lucas.

"Evet. Peki ne yapıyoruz?" "Bir konseptim var..."

Flowers, "Bir konsepte ihtiyacımız vardı," dedi. "Hem de çok."

Lucas, Amity Anderson'ı anlattı. Flowers dinledi ve

"Walker'daki şu hatunu ara ve Bucher anlaşmasında Amity Anderson'la muhatap olup olmadığını öğren."

Lucas başını salladı: "Ben de bunu yapmak üzereydim."

ALICE SCHIRMER hafifçe sinirlenmişti: "Mahkeme kararını aldık, laboratuvar görevliniz de buradaydı ve yorganı mahvettik. Umarım mutlusunuzdur."

Lucas onun poz verdiğini hissetti. Onun için zamanı yoktu. ve tersledi: "Birkaç kişi öldü, bir kişi de kayıp ve muhtemelen öldü. Bir santim iplik ya da her neyse..."

"Özür dilerim, baştan başlayalım," dedi hemen. "Merhaba, ben Alice."

Lucas bir nefes aldı. "Yorganın üzerinde Bucher'la uğraşırken, Amity Anderson adında bir kadınla hiç tanıştınız mı?"

"Amity mi? Amity Anderson'ı tanıyorum ama Bucher mirasına dahil değildi," dedi Schirmer.

"Onu nereden tanıyorsun? Amity'den mi?" Lucas sordu.

"Burada sanata fon sağlayan bir vakıf için çalışıyor."

"Hepsi bu mu? Onu sosyal olarak tanımıyor musun, kimlerle takıldığını bilmiyor musun ya da onu Bucher'e geri götürebilecek herhangi bir bağdan haberin yok mu?" Schirmer, "Hayır, onunla hiç sosyal ilişkiye girmedim," dedi. "Biliyorum

Bir süre Don Harvey adında bir adamla birlikte çalışmış ama Don Chicago'ya taşınarak oradaki New Gallery'yi işletmiş. Bu bir birkaç yıl önce." "Erkek

arkadaş mı?"

Schirmer, "Evet, bir süre birlikteydiler ama son zamanlarda neler yaptığını bilmiyorum," dedi.

"Bir dakika." Lucas telefonu yüzünden uzaklaştırdı ve kaşlarını çatı. Flowers "Ne?" diye sordu.

Lucas telefona geri döndü. "Bir kaynaktan... Amity Anderson'ın eşcinsel olduğunu öğrendim."

"Dostluk mu? Hayır-o, ya da belki, bilirsiniz, ikisinden de biraz seviyordur."

Schirmer şöyle dedi. "Don ile kesinlikle bir ilişkisi vardı ve Don'u tanıdığım kadarıyla bunun platonik bir yanı yoktu. Don'la ne kadar çok olursa o kadar iyi olur."

"Huh. Don neye benziyor? Futbolcu tipi mi?"

Güldü. "Hayır. O koca ağızlı küçük bir karides ve sözüm ona devasa... Bilirsin işte. Bir bardak viskiden daha ağır bir şey kaldırdığından şüpheliyim."

"Bir galeri işlettiğini söylüyorsun," dedi Lucas. "Antika galerisi mi? Yoksa antikalardan anlar mı?"

"O bir resim ve baskı adamı. Amity bir antika uzmanı, Yine de," dedi Schirmer. "Bir gün satıcı olmasını bekliyorum. Tabii sermaye bulabilirse."

"Pekâlâ. Dinle, bu konuşmayı kendine sakla," dedi Lucas. "Elbette," dedi kız.

"Ve şu iplik..."

"Kesilmiş yorgandan mı?" Şimdi şaka yapıyordu.

"Şu. Buraya dönüş yolunda mı?" Lucas sordu. "Evet. Adaminiz bir saatten fazla bir süre önce buradan ayrıldı."

LUCAS Flowers'a şöyle dedi: "Amity Anderson çoğu insanın yapmayacağı bir şekilde bana yalan söyledi. Ona erkek arkadaşlarını sordum ve eşcinsel olduğunu söyledi. O zaman inandım ama öyle olmadığı ortaya çıktı."

"Bu bir fark yaratır mı?" Flowers sordu.

"Elli bin dolarlık bir masayı taşıyacak iri yarı birine ihtiyacınız varsa olur," dedi Lucas. "Cinayet konusunda güvenilebileceğiniz biri."

LABORATUVAR ADAMI, "Yapmamız gereken testler var, ama dürbünle baktım: aynısı. Yani, birebir aynı. Aynı makaradan çıkmadıysa yüzde doksan yedi şaşıırım. Bunu kesinleştirmek için boya ve benzeri bazı testler yapacağız."

"Küratör yorganı gerçekten katlettiğinizi söyledi."

"Evet. Devrilmiş bir köşeden yarım inçlik gevşek bir iplik aldık. Projektör ve tazi olmadan aynı noktayı bulamazsınız."

LUCAS ASILDI. Flowers tekrar sordu, "Ne?"

"Büyük bir dolandırıcılık olmuş, muhtemelen yarım milyon dolar civarında bir para dönmüş, tüm bu insanların karıştığı. Sence bu öldürmek için yeterli mi?"

Flowers, "Kışın nehrin karşısına geçebilir ve bir jambonlu sandviç için öldürülebilirsiniz," dedi. "Ama bana bunun bir hırsızlık olduğunu söylediniz, dolandırıcılık değil."

"Şimdi şöyle düşünüyorum," dedi Lucas. "Bence hepsi bu dolandırıcılık sayesinde birbirlerini tanıdılar. Bu küçük bir oyun gibi görünmüş olabilir. Belki de zengin insanlar yorganların sahte olduğunu bile bilmiyorlardı. Ama bu, etraflarına bakınan ve başka bir fikir üreten bu adamlara kapıyı açtı - bu insanları daha yakından tanımak."

neye sahip olduklarını ve ne kadar değerli olduklarını öğrenin ve sonra onu almak için onları öldürün."

"Sanatçı insanlar için biraz kaba."

"Kaba değil," dedi Lucas. "Çok seçici. Ne yaptığınızı tam olarak bilmeniz gerekiyordu. Birkaç tane yüksek değerli şey alırsın ama bunlar belirsiz şeyler olmalı. Belki tavan arasında saklanan ve unutulmuş şeyler. Beş yüz dolar değerinde eski bir tablo.

Elli yıl önce aldınız ama şimdi yarım milyon değerinde. Zamanın izole ettiği insanları aradılar: yaşlılar, dullar ve

Yüz ya da yüz elli yıl öncesine dayanan yadigârları olan dullar. Yani birkaç parça eksik, burada bir tencere, orada bir masa, bir Tavan arasındaki tabloyu kim bilecek? Uzaktaki bir yeğen mi? Kim bilecek?"

Flowers ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu ve Minnesota'nın bir metre yüksekliğindeki duvar haritasına baktı. "Bu sizi kızdıracak türden bir şey," dedi. "Eğer biraz olsun medeniyseniz."

"Evet. Bundan daha çılgınca bir şey olamaz, ancak para için... bunu bir şekilde anlayabilirsin, kendi çılgınca yolunda. Ama şimdi yollarına çıkan insanları dövmeye başladılar." Flowers'ın yanından geçip duvardaki haritaya baktı. "Gabriella Coombs hangi cehennemde? Neredesin tatlım?"

LUCAS çalışma odasında oturmuş, elinde bir çizim defteri ve kalemle Amity Anderson'a nasıl ulaşacağını düşünürken cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve arayanın kimliğine baktı: Shrake. Saatine baktı: gece yarısını on dakika geçiyordu. Shrake, Amity Anderson'ın gözetimini devralmıştı ve eve dönmek üzereydi. Telefonu çevirip açtı: "Evet?"

"Ne, beni ve Jenkins'i eşcinsel devriyesine koydun, değil mi? Biz seni kızdırdı, sen de Jenkins'i Boy Kline'ı izlemesi için gönderdin ve şimdi..." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Amity Anderson bir randevuya çıktı, bol bol öpüştüler, yemek yediler, Randevulaştığı kişinin evinde üç saat geçirdik ve şimdi Anderson'ın evine geri dönüyoruz. Onu yatağa yatırır yatırmaz, sevgilisinin evine geri döneceğim ve bir randevu ayarlayabilir *miyim* diye bakacağım," dedi Shrake.

"Eşcinsel mi?"

"Ya öyle ya da hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamla çıkıyor. gördüm," dedi Shrake. "Birinci sınıf bir kış ve tepeden tırnağa kızıl saçlar."

"Lanet olsun. Anderson'ın bir erkek arkadaşı olması gerekiyordu," dedi Lucas.

"Sana bu konuda yardımcı olamam, Lucas. Bu geceki randevusu kesinlikle bir erkek değildi," dedi Shrake. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Evine git."

"Bir gece kalmak istemiyor musun?"

"Hayır. Biz onun arkadaşlarını arıyoruz," dedi Lucas. "Işıklar söndükten sonra yarım saat verin... Hatta bir saat verin... Sonra eve gidin. Jenkins onu sabah alır."

SABAH, Weather ve Letty gittikten sonra Hizmetçi Sam'in yanına yerleştikten sonra Lucas garaja gitti ve Porsche'nin burnunun etrafından dolaşarak yan taraftaki bir kapıya doğru yürüdü.

Duvar. Kapı, inşaatçıların "bonus oda" adını verdikleri, garajın üstündeki yarı bitmiş sıcak hava deposu çatı katına çıkan merdivenlere açılıyordu.

Lucas evin inşaatını baştan sona denetlemiş, sorular ve istenmeyen tavsiyelerle inşaatçıları çılgına çevirmiş, altı düzine değişiklik emri çıkarmış ve sonunda ve inşaatçılar memnun bir şekilde uzaklaştığında, kendi başına birkaç şey eklemişti.

Omzunun üzerinden evin girişine baktı, sonra alt sahanlığa diz çöktü, ilk basamağın kenarını el yordamıyla yokladı, metal kenarı hissetti. Bir süre çalıştı.

tırnağıyla vurdu ve bir çakı bıçağı gibi katlanarak çıktı.

Bıçağı sertçe çekti ve basamağın yüzü yerinden çıktı. Bir çekmece. Bir olay yeri inceleme ekibinin bile bulamayacağına bahse girebilirdi. İçinde özel polis eşyalarını saklıyordu: şarjörleriyle birlikte iki soğuk tabanca; silahlarının hiçbirine uymayan ve atmaya düşündüğü ama bir türlü atamadığı ev yapımı bir susturucu; eski moda bir kurşun ve deri sap; hidrolik bir kapı açıcı

Bir hırsızlık alanından aldığı beş bin dolar.

Kağıt bir banka zarfında yirmi dolarlık banknotlar; amber-plastik bir amfetamin şişesi; Weather'ın çantasından çıkarılmış bir kutu ameliyat eldiveni

ofis; ve pille çalışan bir kilit tırmağı.

Tırmık yaklaşık olarak elektrikli diş fırçası büyüklüğünde ve şeklindeydi. Birkaç lateks eldivenle birlikte çekmecedan çıkardı, çekmeceyi yerine yerleştirdi, bıçak sapını yerine itti ve tırmağı ve eldivenleri kamyonetine götürdü.

Eve döndüğünde Weather'ın dijital kamerasını aldı. cepli Canon G7'sini aldı, ceketini giydi ve hizmetçiye gideceğini söyledi. Sam'i öptü.

Jenkins'e telefonda: "O hala sende mi?"

"EVET. Az önce asansöre bindi. Şimdi ne yapacağım, kışımın üstüne mi oturacağım?"

"Ah... evet," dedi Lucas. "Git ve Starbucks'ta otur."

Jenkins, "Dinleyin, eğer dışarı çıkmak istiyorsa, binanın diğer tarafına çıkan bir arka merdiven var," dedi. "Ya da ikinci kattaki asansörlerden Skyways'e inebilir ya da aşağıya kadar inip ön kapıdan çıkabilir. Göremediğim çok şey var ve eğer yanlış tahmin edersem, burada elimde sikimle dikiliyor olacağım."

"Onu izlediğimizden haberi olmamalı, yani etrafta sinsice dolaşmayacak," dedi Lucas.

"Sadece söylüyorum," diye uyardı Jenkins. "Ya buraya üç ya da dört adam getiririz ya da üzerimize yürüyebilir."

"Ne dediğini biliyorum. Sadece... otur. Hareket ettiğini görürsen beni ara."

Evi kamyonla iki dakika uzaklıktaydı. Yarım blok ötedeki genç bir akçaağacın altına park etti ve bir süre sokağı izledi.

Sonra tırımığı bir cebine, fotoğraf makinesini ve eldivenlerini diğer cebine koydu ve kapısına doğru yürüdü. Kapı açıktaydı ama her iki yanında uzun süs sedirleri vardı. Bir dış

Ofis binası caddenin karşısındaydı ve ona pek bakmıyordu.

Kapının zilini çaldı, uzun süre tuttu ve boğuk vızıltıyı dinledi. Tepki yok; hareket yok, ayak sesi yok. Tekrar çaldı, sonra içeriden biriyle konuşuyormuş gibi fırtına kapısını açtı ve kilit yılanını 1950'lerin Yale'sinin berbat kilidine itti. Tırmık bir an gevezelik etti, sonra kilit elinde döndü. İçeri girmişti.

"Alo?" diye seslendi. "Alo? Amity? Amity?"

Hiçbir şey yoktu. Ön pencereden giren küçük bir güneş ışığı halıyı ve kanepenin arkasını aydınlatıyor; mutfığa açılan kapının ışığında küçük toz parıltıları. "Amity?"

İçeri girdi, kapıyı kapattı, lateks eldivenlerini giydi ve hızlıca bir güvenlik sistemi aradı. Bir güvenlik sistemi bulduğunda sarsıldı. ön kapının yanındaki dolabın içindeki tuş takımı. Sonra da 80'ler tarzı sıvı kristal göstergenin çalışmadığını fark etti.

Birkaç numara düğmesine bastı: hiçbir şey yoktu.

Risk alabileceğini düşündü. Polisler gelirse, belki konuşarak kurtulabilirdi. Ama yine de: hızlı hareket et. Evin içinde acele etti, Antika olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey arıyordu. Bir müzik kutusu buldum. Müzik kutusu koleksiyoncusu muydu? Bu olabilir. İlginç. Fotoğrafını çekti. Yatak odasına çıktı, yağlı boya bir tablonun, sallanan bir sandalyenin, bir çizimin, yatak odası için fazla zarif görünen bir şifonyerin fotoğraflarını çekti.

Banyoya: büyük küvet, marihuana ve kokulu mumlar, ecza dolabında alprazolam ve Ambien şişeleri. Stres mi? Lavabonun altında, kadife bir çanta içinde bir kit. Yıllar önce böyle kitler görmüştü, ama ne... Açtı: ah, tabii. Bir diyafram. Yani her iki tarafa da sallanıyordu. Ya da bir zamanlar kullanmış.

Cebindeki cep telefonu çaldı ve aynı anda titreşerek neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olacaktı.

Carol: "Bayan Coombs aradı. Sizinle konuşmak istiyormuş. Gerçekten berbat durumda."

"Ona daha sonra döneceğim," dedi Lucas.

"Oldukça berbat durumda," dedi Carol.

Bu konuda yapabileceği hiçbir şey de yoktu. Tersledi: "Sonra görüşürüz. Tamam mı?"

Yatak odasındaki dolabı, çekmeceleri, yatağın altını hızlıca karıştırdı; bodruma baktı, "Alo?" diye seslendi ve boğuk bir yankıdan başka bir şey yok. Merdivenlerden yukarı, zemin katta ofis olarak kullanılan bir yatak odasına çıktı. Uzun süredir içerideydi -beş, altı dakika- ve üzerindeki baskı giderek artıyordu.

Ofiste masa olarak kullanılan süslü bir masa vardı; pahalı olan her şey Lucas'a maun gibi görünüyordu ve bu da Maun ağacından, özenle oyulmuş ayakları var. Fotoğrafını çekmiş. Bu

Masanın ortasında bir çekmece vardı ve içi ıvır zıvırla doluydu: ataçlar, zarflar, bilet koçanları, eski tükenmez kalem, kurşun kalem, lastik bantlardan oluşan bir koleksiyon. Üst kattaki dolaplarda fark etmişti ki, evin görünen kısımları düzenli bir şekilde muhafaza edilirken, görünmeyen alanlar darmadağın idi.

Ofiste iki dosya dolabı vardı, ikisi de ahşaptı. İkisi de pahalı. Bir çekmece açtı: kağıtlar, ödenmiş faturalar. Kontrol etmek için yeterli zaman yok. Başka bir çekmece: vergiler, ama sadece dört yıl geriye gidiyor.

Yıllar. Onları hızla çekip çıkardı ve federal beyannamelerdeki en alttaki rakamlara baktı: hepsi ellili rakamlardı. İki çekmece dolusu daha garantiler, araba bakım kayıtları - üç farklı arabayı kapsayan bakım kayıtlarına baktım, hepsi küçük, kamyonet yok - işle ilgili şeyler ve tıbbi kayıtlar.

Zaman yok, zaman yok, diye düşündü.

Masanın arkasındaki duvarda asılı olan bir dizi kişisel fotoğrafa baktı. Bir tanesinde Amity'nin mezuniyet cübbesi giymiş çok daha genç bir hali ve yine cübbe giymiş, aralarında iri yarı bir adamın da bulunduğu birkaç kişi görülüyordu.

Elli bin dolarlık bir masayı taşıyacak kadar. Adam bir şekilde tanıdık geliyordu ama Lucas onu çıkaramadı. Kameranın flaşını kapattı. koruyucu camdan yansımasını diye, fotoğrafın bir resmini çekti.

İçeride çok uzun kaldı.

Lanet olsun. Masanın çekmeceleriyle yarım saat geçirebilseydi... Ama sonra, kadının dikkatli olduğunu hissetti.

Etrafına son bir kez baktı ve kapıyı arkasından kilitleyerek çıktı.

Kamyona döndüğünde Jenkins'i aradı. "Yaklaşık bir galon kahve içtim. Eğer kalbim durursa, bu senin suçun," dedi Jenkins. "Onu görmedim ama on dakika önce ofisini aradım.

Konferans. Onlara geri arayacağımı söyledim."

"Onu meraklandırmak istemem," dedi Lucas.

"Ben ilgilenirim."

Target mağazasına on dakika. Fotoğraf makinesinden hafıza kartını çıkardı ve Kodak kioskunda Amity'nin yediye beş fotoğrafını bastı. Anderson'ın mobilyaları. Fotoğraflarda pek bir şeye benzemiyordu; ama o ne bilirdi ki?

Ama ne olduğunu bilebilecek birini tanıyordu. Baktı. John Smith'in cep telefonu numarasını bulup onu aradı: "Widdler'larla bazı mobilyalar hakkında konuşmam gerekiyor. Değip değmeyeceğini görmek istiyorum. bir şey."

"Davayla ilgili mi? Yoksa kişisel mi?"

"Belki davayla yarı bağlantılıdır, ama bilmiyorum. Sanırım Bucher'da işleri bitti, değil mi?"

"Evet. Edina'nın dışındalar. Onları hemen görmeniz mi gerekiyor?"

"Havaalanı şeridindeyim, on dakika içinde orada olabilirim."

"Size adresi vereyim..."

WIDDLEERS'in eski Edina'da kahverengi tuğladan yapılmış, önünde büyük bir vitrini olan iki katlı düzgün bir binası vardı. Şeffaf bir gölge pencere kutusunu güneş ışığından koruyordu ve pencerenin arkasında, masanın üzerinde özenli bir ahşap çerçeve içinde küçük bir yağlı boya tablo duruyordu

Amity Anderson'ınki gibi bir şeydi ama bu masa daha küçük ve daha güzel görünüyordu. Lucas'ın maun olduğunu tahmin ettiği masa, altıya dört metrelik oryantal bir halının üzerinde duruyordu. Bütün düzenleme natürmort bir tabloya benziyordu.

Lucas ön kapıyı itti; başının üzerinde bir zil çaldı. İçerisi tarihi eserlerle doluydu. Bu eşyalar için başka bir kelime bulamıyordu: şişeler ve çömlekler ve kazlı çıplak kızların bronz heykelleri, lambalar ve sandalyeler ve masalar ve masalar ve büstler. Duvarlara tablolar, kilimler, yorganlar ve çerçeveli haritalar asılmıştı.

Yorganlar diye düşündü. Hum.

İkinci kata bir merdivenle çıkılıyordu ve merdiven boşluğuna baktığında ikinci katın arkasında daha da fazla eşya görebiliyordu korkuluk. Ciddi görünümlü bir kadın portresi, etkili olsa da aslında gri ve siyah bir düzenlemeden başka bir şey değildi,

merdivenin ilk sahanlığında asılı duruyordu. Balta yüzlüydü ama omuzları genişti ve o sabah gördüğü fotoğrafta olduğu gibi, onu daha önce görmüş olduğu hissine kapıldı.

Ona bakarken bir kadın sesi "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Sıçradı ve döndü. Beyaz saçlı, altmış yaşlarında, anaç bir kadın arka odadan gizlice arkasına yaklaşmıştı ve Bunu yaptığı için kendinden memnun görünüyordu; ya da en azından onu korkuttuğu için eğleniyordu. Dedi ki, "Tanrım, Leslie buralarda mı? Ya da Jane?"

"Hayır. Minnetonka'da bir ekspertiz için bulunuyorlar. Öğle yemeğinden sonraya kadar dönmezler, yarın da burada olurlar... yardımcı olabilir miyim?"

"Oh, bazı mobilyalar hakkında sorularım vardı..." Tekrar resme baktı. "Şu kadın tanıdık geliyor ama yerini çıkaramıyorum."

"Bu Leslie'nin annesi," dedi dükkândaki kadın. "Oldukça yetenekli bir yerel sanatçı olan James Malone tarafından boyandı. Gerçi sanırım o zamandan beri New York'a taşındı."

Lucas'ın zihninin arkasında küçük bir tıkırtı.

Tabii ki Leslie'nin annesiydi. Kadının yüzünde Leslie'nin yüzünü görebiliyordu, ancak kadın Leslie'den çok daha zayıftı.

Lucas'ın tanıştığı Leslie, şişmanlamak için koşuyordu.

Ama her zaman şişman değildi, Lucas biliyordu. Lucas biliyordu ki Çünkü Leslie, Amity Anderson'ın ofisindeki resimde şişman değildi. Amity Anderson ve Widdlers: ve Leslie 50.000 dolarlık bir masayı bir evden dışarı taşıyabilecek kadar büyüktü.

Aslında Leslie bir attı. Papyonları, süslü kıyafetleri ve takındığı sahte antika-sanatsal aksanı yüzünden bunu göremiyordunuz ama Leslie lanet olası bir Minnesota çiftlik çocuğuydu, muhtemelen ahırın etrafında düvelerle ya da düvelerle ne yapıyorsanız onunla uğraşarak büyümüştü.

Kadın dedi ki, "Yani, uh..."

"Yarın tekrar gelirim," dedi Lucas. "Eğer zamanım olursa. Önemli bir şey değil, geçiyordum."

Kadın, "Saat dokuzda burada olmalılar, çünkü yarın izinliyim," dedi.

"O zaman onlarla konuşurum," dedi Lucas. Kapıdan çıkarken, sonradan aklına gelmiş gibi durdu: "Minibüsü aldılar mı, biliyor musun?"

Kadın şaşkındı: "Minibüsleri yok."

"Ah." Lucas şimdi yüzüne şaşkın bir ifade *yerleştirmişti*. "Belki de yanlış hatırlıyorum ama onları bir müzayedede görmüştüm ve bir minibüs kullanıyorlardı. Beyaz bir minibüs. Sanırım."

"Sadece kiralık. İhtiyaç duyduklarında kiralityorlar, sahip olmaktan çok daha ucuza geliyor," dedi kadın. "Açık artırma yaparken ben de öyle yapıyorum."

Lucas başını salladı: "Hey. Yardımın için teşekkürler."

Otoparkın dışında, bir süre kamyonette oturduktan sonra John Smith'e telefon etti:

Lucas, "Eğer onları görürsen, Widdler'lara onların evine gittiğimi söyleme," dedi.

Bir anlık sessizlikten sonra Smith, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi. "Muhtemelen bir şey yoktur ama onları araştırmam gerek," dedi Lucas. "Nasıl?"

Bucher'ın evinin değerlendirilmesine dahil oldular mı?"

"Onları aradım," dedi Smith. "Etrafa sordum, tavsiye ettiler. Onları aradım ve işi üstlendiler."

"Ama onları özellikle biri önerdiği için aramadınız, değil mi?" Lucas sordu. "Bucher'dan biri mi?"

"Hayır. Minneapolis müzesindeki bir adamı aradım. ve bana iki isim verdi. Onları Sarı Sayfalar'dan araştırdım ve daha yakın oldukları için Widdlers'ı seçtim."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Eğer onlarla konuşursan benden bahsetme."

Sonra, Carol'ı ofisten aldı:

"Birini bul - Sandy'yi değil - ve tüm yerel araba kiralama acentelerine gidip Leslie ya da Jane Widdler-W-I-D-D-L-E-R'ın beyaz bir minibüs kiraladığına dair bir kayıt olup olmadığına baksın. Ya da herhangi bir minibüs.

"Sonra, Sandy Amity Anderson adında bir kadın hakkında araştırma yapıyor. Bunu yapmaya devam etmesini istiyorum.

Bugün için yakıcı. Şu anda Leslie ve Jane Widdler hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Evliler, bir antika dükkanları var.

Edina. Sanırım Carleton'da üniversiteye gittiler. Oraya dönene kadar bir sürü şeyin çözülmesini istiyorum."

"Ne zaman dönüyorsun?" "Yarım saat sonra," dedi Lucas.

"Fazla zamanım yok," dedi Carol.

"Sandy'nin acele etmesi gerek," dedi Lucas. "Gerçekten çok acelem var. Ve şu kira çekini hazırla. Hemen şimdi."

Carol son sözü söyledi: "Lucy Coombs yine aradı."

"İri bir adamdı, koyu tenli, mavi gözlüydü. Beyaz bir minibüs soruyordu."

"Minibüs mü? Yıllardır bir minibüsümüz olmadı," dedi Jane Widdler.
"Onu net bir şekilde göremiyorum. Büyük bir adam mı diyorsun?"

Satış görevlisi başını salladı. "Fransız gibi görünüyordu. Büyük omuzlarında, siyah saçlarında biraz tuz ve biber var. Yakışıklı ama sertti," dedi. "Saçından başlayıp gözüne kadar inen bir yara izi vardı. Çirkin bir yara değil, beyaz bir çizgi."

Jane Widdler, "Leslie kadar büyük değildi," diye önerdi.

"Hayır... o kadar uzun değil ve ayrıca..." Widdler'ın satış asistanı el yordamıyla bir kelime aradı.

"O kadar da şişman değil," dedi Jane Widdler.

Satış görevlisi, Leslie'nin iriliği konusundan uzak durarak, "Gerçekten iyi durumda gibi görünüyordu," dedi. "Antikacı gibi görünmüyordu."

"Kim olduğunu biliyor olabilirim," dedi Jane Widdler. Botoks yüzünden biraz gülümsedi. "Leslie'ye ondan bahsetmesen daha iyi olur. Sanırım bu adam benim eski bir arkadaşım. Burada
Hiçbir şey olmuyor ama Leslie'nin üzülmesini istemiyorum."

Satış asistanı başını salladı. "Tamam. Bunu senin halletmene izin vereceğim." Kadın

Leslie'yi üzme fikri *kesinlikle* hoşuna gitmemişti. Jane Widdler, "En iyisi bu olur," dedi.

JANE bunu uzun süre düşündü, ta ki baş ağrısı başlayana kadar. başının tepesinden boynuna doğru süzülüyordu. Sonunda çantasından BlackBerry'sini çıkardı, bir numara aradı ve tuşladı.

"Merhaba Jane," dedi Amity Anderson.

"Bir araya gelmeliyiz. Hemen şimdi. Leslie olmadan," dedi Jane.

"Neden?"

"Çünkü," dedi Jane Widdler.

"Ben sadece çıkmak

istiyorum," dedi Amity.

"Tek istediğim bu," dedi Jane Widdler. "Ama işler zorlaşıyor olabilir."

Skyway'de bir kafede buluştular. Widdler geldi.

Skyway'e çıkmadan önce cadde seviyesinde, Starbucks'ta bir camın arkasında oturan Jenkins'in yanından geçti, ama onu daha önce hiç görmemişti. Anderson ikinci kattan Skyway'e indi, caddeye hiç çıkmadı ve Jenkins'i Starbucks'ta otururken bıraktı, en azından mecazi olarak, siki elinde.

Bir Caribou olan Skyway mağazasında çeşitli sandalye ve masalar vardı ve Widdler ve Anderson'ın her ikisi de orta boy light rosto ve çikolatalı ahududulu parmak izli kurabiyeler ve köşedeki bir masanın üzerine eğilmişti. Widdler dedi ki, "Sizinle konuşan şu eyalet ajanı, Davenport. Dükkâna geldi ve beyaz bir minibüs sordu. O biliyor."

"Neyi biliyor?" Amity Anderson parmak izinden bir ısırık aldı.

"Biliyorsun," dedi Widdler sinirli bir şekilde. Bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı, ama Anderson *biliyordu*.

"Bildiğim tek şey, üniversiteye birlikte gittiğimiz ve Bayan Donaldson'a daha sonra Milwaukee'ye bağışlanan nadir bir Armstrong yorganı almasını tavsiye ettiğiniz, tüm bildiğim bu."

Anderson söyledi. Son parmak izini ağzına attı ve elleriyle toz alma hareketi yaptı.

"Bu konuda tatsızlık çıkarmak istemezdim," dedi Widdler, "ama başka seçeneğim yok. Bu yüzden size şunu söyleyeyim, eğer beni

benimle geleceksin. İzin karşılığında çetenin geri kalanını suçlamak için bir anlaşma yapacağım. Yani sen ve Marilyn Coombs."

Anderson'ın yüzü bir yumruk gibi gerildi: "Seni kaltak. Ben *yapmadım...*"

"Biliyordunuz. Yorganlar hakkında kesinlikle bilginiz vardı ve eğer yorganlar hakkında bilginiz varsa, herhangi bir jüri sizin yorganlar hakkında bilginiz olduğuna inanacaktır.

geri kalanını da," dedi Widdler. "Tanrı aşkına, Donaldson için *çalıştın*. Bucher'dan beş dakika uzaklıkta yaşıyorsun. Şimdi, eğer Davenport biliyorsa, ki biliyor, eninde sonunda oldukça iyi bir suçlayıcı bir dava. Bütün bu insanlarla uğraştık-Donaldson, Bucher, Toms. Bir yerlerde kayıtlar var. Eski çekler."

"Param nerede? Bana parayı getirecektin." Anderson tısladı. "İtalya'ya gidiyorum."

"Sana parayı getireceğim ve İtalya'ya gidebilirsin," dedi Jane. "Ama bu işten kurtulmamız lazım."

"Eğer Davenport'a bir şey yapmaktan bahsediyorsanız..."

Widdler başını salladı. "Hayır, hayır. Bunun için çok geç. Belki, en başa dönersek..." Anderson'dan uzaklaştı, gözleri kısılmıştı, kaçırdığı fırsatı gözden geçiriyordu. Sonra tekrar

Anderson: "Mesele şu ki, polisler bürokrattır. Üvey babam polisti ve nasıl çalıştıklarını biliyorum. Davenport zaten birilerine ne düşündüğünü söyledi. Eğer ona bir şey yaparsak, bize bakan sekiz polis daha olur. Asla vazgeçmezler."

"Peki kim..." Anderson kâğıt bardağı dudaklarına götürmüş, Widdler'ın gözlerinin içine bakıyordu ki cevap geldi. "Leslie?"

Widdler, "Ben hiçbir şey imzalamadım. O her şeyi onayladı. çekler, tahminler yazdım. Ben dükkana bakarken o keşif yaptı. Ona karşı daha iyi bir dava açabilirlerdi. bana karşı."

"Peki ne düşünüyorsun?"

Widdler etrafına bakındı. Bir düzine müşteri daha sandalyelerde oturuyor ya da tezgâhta ayakta duruyordu, ama hiçbiri sohbetin ve tabak çanak seslerinin arasında onları duyabilecek kadar yakın değildi. Dükkan. Yine de Anderson'a doğru eğildi. "Leslie'nin umutsuzluğa kapılabileceğini düşünüyorum. Benimle bu konu hakkında konuşabilir.

yapmaması gereken bazı şeyler yaptı. Bir şeyler için endişelendiğini hissedebiliyorum."

"İntihar mı?"

"Bazı küçük silahlarım var... bir ev silahı ve araba silahları, kendimi korumak için. Leslie bana bunların nasıl çalıştığını gösterdi," dedi Widdler.

"Yani..."

"Bir araca ihtiyacım var. Sadece kendini *vurmasını* değil, tabiri caizse bunu bir sahnede yapmasını istiyorum. İnsanların farklı bir yöne bakmasını istiyorum."

"Ve seni bırakmamı mı istiyorsun?" Anderson şaşırmıştı. Bir cinayet hakkında konuşuyorlardı ve katilin *bir araca* ihtiyacı vardı.

"Bunu yapmanın başka bir yolunu düşünemiyorum - onu ihtiyacım olan yere götürmek, eve geri dönmek için. Bir mazeret oluşturmak için hızlı hareket etmeliyim... Biri ararsa evde olmalıyım. Taksiye binemem, bu sadece... eğer yardım etmezseniz bu işi halletmek çok zor."

"Tek yapmam gereken seni götürmek mi?"

"Hepsi bu kadar," dedi Widdler. "Çok uygun bir yer. Evinizden sadece birkaç dakika uzaklıkta."

Beş dakika daha, kısık sesle tartıştılar ve sonunda Anderson, "Hapishanede dayanamadım. Dayanamadım."

"Ben de öyle," dedi Widdler. Anderson onu izliyordu ve dudakları olabildiğince titriyordu. Uzandı ve elini Anderson'ın elinin üzerine koydu. "Bunu yapabilir misin? Sadece bu tek şeyi?"

"Sadece yolculuk," dedi Anderson.

"Hepsi bu kadar ve sonra... para hakkında. Leslie tüm tartışmalı şeyleri bizim köydeki bir binada tutuyor."

"Bir kır eviniz olduğunu bilmiyordum," dedi Anderson.

"Sadece bir kulübe ve bir depo binası. Sana anahtarı vereceğim. Ne istersen alabilirsin. Eğer Batı'ya götürebilirsen Sahil... sadece küçük şeyler yarım milyon dolar değerinde olabilir. Dikkatli olursan Avrupa'da on yıl kalmana yetecek kadar para kazanabilirsin. Ne istersen alabilirsin."

"Ne istersem mi?" Kaşlar yukarı.

"Nasıl istersen," dedi Widdler. "Polis er ya da geç bulacaktır. Ne olursa olsun bir kuruş bile alamayacağım. Eğer oraya önce varabilerseniz, istediğinizi alın."

Anderson bunu düşündü: Jane'in teklifi alışılmadık derecede cömertti. Ama o sırada ciddi bir sıkıntı içindeydi. "Yani başka bir şey yapmama gerek yok: Sadece seni bırakacağım."

"Hepsi bu kadar," dedi

Jane. "Ne zaman?"

"Hemen. Leslie ile bu konuda konuşmaya başladım, kara kara düşünmesine izin verdim. En azından onun eğilimi..." Omuz silktili.

"Delirmektir," diye bitirdi Anderson. "Kocan lanet olası bir deli."

Widdler başını salladı.

Anderson bastı: "Peki ne zaman?"

"Bu gece. Bu gece yapmak istiyorum."

WIDDLER ona depo olduğunu söylediği yerin anahtarını verdi.

Bina. "Öğleden sonra postaya bir harita koyacağım -Leslie'nin arabasında bir tane var." Ayrıldıklarında Widdler yürüyen merdivenden geri inip Starbucks'ın önünden geçti ama Jenkins onu görmedi.

Jenkins gitmişti. Lucas onu çekmişti.

LUCAS, SANDY'yi eski bilgisayarının önünde kamburlaşmış, tırnağını çiğnerken buldu.

"Şansımız yaver gitti. Widdler'lar *Midwest Home*'un antikalarla ilgili bir makalesinde yer almışlar ve özgeçmişlerini içeren bir web siteleri var. İkisi de Carleton'dan Amity Anderson'dan bir yıl önce mezun olmuşlardı. Birbirlerini tanımak zorundaydılar - Jane Widdler sanat tarihi okudu ve Amity Anderson sanat alanında, Leslie Widdler ise stüdyo sanatında bursluydu. Seramik yaptı."

Lucas bir sandalye çekerek, "Web sitelerinde müşterilerle ilgili bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, bu sadece bir reklam, gerçekten - sadece bir şeyler eklediğiniz önceden biçimlendirilmiş anlaşımlardan biri. Son değişiklik bir ay önce yapıldı."

"Motorlu taşıtlar mı?"

"Hiç minibüsleri olmadı," dedi Sandy. "Üniversitedeyken bile. Ama: Vergi kayıtlarına baktım ve ikisinin de öğrenci kredileri varmış. *Home*'daki makalede ikisinin de burslu olduğu yazıyor. Leslie -bu komik- Leslie Widdler'ın sanat bursu vardı, ancak web sitesinden ve *Home* makalesinden tek yaptığı şeyin futbol oynamak olduğu izlenimini edindim."

"Bunun neresi komik?" Lucas sordu. Minnesota Üniversitesi'ne hokey bursuyla gitmişti.

"Carleton'da atletizm bursu yok.

Bu dev adamı futbol oynamaya ikna ederler ve ona sanat bursu verirler..."

"Belki de iyi bir ressamdı," dedi Lucas biraz sert bir sesle.

"Sporcuların çok çeşitli ilgi alanları vardır."

Ona baktı: "Sen bir sporcuydun, değil mi?" "Peki ne diyordun?" Lucas sordu.

"Bedava Camaro mu aldın?"

"Ne diyordun sen?" Lucas tekrarladı.

Kendine olan güveni -Lucas, kendine olan güveni her geçen gün artıyor, diye düşündü- hiç yılmadan tekrar bilgisayara döndü, birkaç tuşa dokundu ve bir sayfa not çıkardı. "Burslar hakkında. Görünüşe göre ailelerinin çok parası yokmuş.

Son sınıfta evlenirler, Twin Cities'e taşınırlar ve bir antika dükkânı açarlar. On yıl sonra buradalar.

Hiçbir şey, milyoner olmalılar. Dükkanları var, Minnehaha Deresi'nde bir evleri var, seksen bin dolar değerinde araba..."

"Bu ilginç. Ancak: gerçekten zeki de olabilirler," dedi Lucas.

"Belki de Leslie futbola katılarak liderliği öğrenmiştir," diye önerdi.

Lucas arkasına yaslandı: "Neden kadınlar bana bok atıyor?"

"Temel olarak, çünkü sen oradasın," dedi kadın.

SANDY bir şey daha yapmıştı. "Onların bir grafiğini yaptım gelir." Birkaç tuşa daha dokundu ve grafik ortaya çıktı. Gelir çizgisi düz başladı, sonra kırk beş derecelik bir açıyla yukarı döndü, sonra yıllar içinde biraz düzleşti, ama yukarı devam etti. "İşte yorganlar." Bir yükselişten hemen önce düz bir alana dokundu. "Gelirdeki yükseliş bir yıl sonra gelecekti.

paranın satışlarına akması için gereken süre." Diğer iki yükselişe dikkat çekti: "Toms ve Donaldson."

"Tanrı beni korusun," dedi Lucas. Sonra, "Des Moines'e geri dönebilir misin? Hemen şimdi?"

Lucas hızlı adımlarla ofisine döndüğünde JENKINS Carol'ın ziyaretçi koltuğunda oturuyordu. "İçeri gel," dedi Lucas.

"Neler oluyor?" Lucas'ı iç ofise kadar takip etti. Lucas Sandy'nin grafiğinin bir çıktısını inceliyordu.

"Sanırım sonunda tırnaklarımızı bir şeyin altına geçirdik." Lucas dedi. "Eau Claire'e gitmeni istiyorum - daha hızlı olsaydı seni uçururdum ama sanırım arabayla gitmek daha hızlı olur. Birkaç kişiyle konuşacaksınız.

Booth adındaki kişiler ve bazı çek kopyalarına ve antika satın alma kayıtlarına bakın."

Jenkins, "Dostum, çok heyecanlısın ama şunu bilmelisin ki bu Gabriella Coombs bir erkek arkadaşıyla falan kaçmadıysa şimdiye kadar çoktan gitmiştir" dedi.

Lucas başını salladı. "Biliyorum. Şimdi tek istediğim Orosu çocukları. Widdler adında birilerini arıyorsunuz..."

LUCAS ONA BİLGİ VERDİ; Sandy yarı yolda durdu ve "Yola çıkıyorum. Seni bu gece ararım."

"Güzel. Bu gece ya da yarın erkenden buraya dönmeye çalış. Tüm bunlar hakkında bir konferans düzenleyeceğiz, herkesi bir araya getireceğiz. Umarım yarın sabah."

Başını salladı ve gitti.

"Yani Bucher'ı alacak mısınız?" diye soran Jenkins'i bilgilendirmeyi bitirdi.

"Evet, St. Paul polisleriyle yapmam gereken bazı politik işler var ve Lucy Coombs'u görmem gerekiyor. Bütün gece telefonum açık olacak - en azından sabah bire kadar. Ara beni."

"Ben gidiyorum."

ST. PAUL POLİS MÜDÜRLÜĞÜ, yeniden modellenmiş bir bira fabrikasına benzeyen kahverengi tuğlalı bir binadır. bira fabrikası inşa edilmeliydi: şehrin arka tarafındaki birçok otoyolun karşısında.

Lucas polis otoparkına park etti, arabanın ön paneline bir işaret koydu ve John Smith'i bir bölmede buldu. Başka bir dedektif üç kabin aşağıda oturmuş, o kadar yıpranmış bir Rubik Küpü'yle oynuyordu ki Orijinal. Bir üçüncüsü telefonda o kadar ciddi konuşuyordu ki, karısıyla konuşuyor olmalıydı ve başı belada olmalıydı. Ya öyle ya da kadın hamile olduğunu yeni öğrenmişti.

Lucas, "Sessiz bir yere gidelim," dedi.

Smith doğrulup oturdu. "Widdlers mı?"

İkinci dedektif Rubik Küpü'nden başını kaldırmadan, "Doğru, etrafımda konuş. Sanki ben bir insan değilmişim gibi."

"Sen bir insansın," dedi Smith. Lucas'a: "Bu taraftan gel."

Lucas onu koridorda teğmenin ofisine kadar takip etti. Smith kafasını içeri uzatıp, "Gittiğini duyduğumu sandım. İçeri gel."

LUCAS, "Widdlers konusunda tam gaz ilerliyoruz. Bu çok da kesin bir şey değil. En azından Leslie Widdler'la konuşup pantolonunun paçalarını sıvamasını isteyeceğim. Bakalım vida ısırığı var mı?"

"Ne zaman?"

"Yarın öğlen. Şu anda Eau Claire ve Des Moines'e giden insanlar var. Hem Marilyn Coombs'u hem de Donaldson'ı Amity Anderson'a bağladım ve Anderson uzun zamandır Widdlers. Sanırım birlikte bir vergi dolandırıcılığına karışmışlar. bu sahte yorganlar, ve sanırım oradan gitti. Katillerin çok büyük bir adam olduğunu, antikalar hakkında çok şey bildiklerini ve onları yok etmenin bir yolunu bulduklarını biliyoruz. Başka bir deyişle Widdlers."

"Kimseyle doğrudan bağlantıları yok mu? Yani Widdlers ile Donaldson, Bucher ya da Toms arasında?"

"Henüz değil," dedi Lucas.

"Peki ya minibüs?" Smith sordu.

"Minibüs yok."

"Lanet olsun. Bir minibüs olmalı," dedi Smith.

Lucas, "Widdlers'daki bir kadınla konuştum, minibüs kiraladıklarını söyledi," dedi. "Bu kontrol ediliyor."

"Summit'teki kasette yer alan minibüs kiralık olamayacak kadar eskiydi - eğer Rent-a-Wreck'lerden birine gitmedilerse."

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Minibüs her şeyin gevşek bir cıvatası gibi."

"Bir minibüs olmadan, doğrudan bir bağlantı olmadan... Leslie'yi aramak için yeterli izniniz olduğunu sanmıyorum."

Lucas ona sıırttı: "Arama emrini almak isteyebileceğini düşünüyordum. Muhtemelen yerel yargıçlardan birine daha çok yalakalık yaparsın." Smith, "Biraz berbatım var ama *bir şeyler* almam lazım," dedi.

"Belki yarın sabah yaparız," dedi Lucas. "Ve eğer bulamazsak, Leslie'den her zaman pantolonunun paçasını kıvrmasını isteyebilirim. Eğer bana git kendini becer derse, o zaman anlarız."

LUCAS, Bucher'ın evinin anahtarını aldı, dışarı çıktı, arabasına oturdu, cep telefonuna baktı, sonra içini çekti ve aradı. Lucy Coombs telefonu kaptı ve "Ne?" dedi.

"Bu Lucas Davenport..."

Coombs'un evine vardığında kadın mutfakta bir komşusuyla oturuyordu, gözleri boş ve siyahtı ve Lucas'ı görür görmez tekrar ağlamaya başladı: "Onun öldüğünü düşünüyorsun."

Lucas başını salladı: "Tabii bir arkadaşıyla birlikte değilse. Ama bu işin aslını öğrenmeye o kadar kararlıydı ki, ilişkisi ayrılmak, yapmak istediği şey buydu. Öylece bırakacağını sanmıyorum.

Bence en kötüsüne hazır olmalıyız." "Ne demek 'biz'," diye hıçkırdı Coombs. "Bu senin lanet olası

iş. O senin kızın değil."

"Bayan Coombs... Ah, Tanrım, Gabriella beni bu işe bulaştırdı," dedi Lucas. "Muhtemelen tüm bu katilleri yakalayacak kilit kişi oydu ve onlar senin bildiğinden çok daha fazla insan öldürdüler."

"Annem ve kızım," dedi Coombs, sesi kuruyup tizleşerek.

Lucas, "Bundan daha fazlası - belki üç yaşlı insan, bir gence saldırmış olabilirler, hakkında hiçbir fikrimiz olmayan insanlar olabilir" dedi.

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Bazı fikirler edinmeye başlıyoruz."

"Ya onu sadece kaçırdılarsa? Ya onu sadece... için tutuyorlarsa..."

Onu neden tutuyor olabileceklerini düşünemiyordu. Lucas da düşünemiyordu.

"Bu her zaman bir olasılık. Biz de bunu umuyoruz. Yarın bir tür hamle yapmayı umuyoruz ve umarım siz de Şapkanın altında sakla. Belki yakında bir şeyler öğreniriz. Öyle ya da böyle."

"Kahretsin," dedi Coombs. Mutfağın etrafına baktı, sonra Duvarda asılı duran seramik bir tabağı kaptı, üzerinde iki çapraz balık olan, sanatsal bir tabaktı ve yan duvara fırlattı, orada paramparça oldu.

"Bayan Coombs..."

"Nerede o... Bebeğim nerede?"

Sokakta nefes verdi, Coombs'un evine baktı ve başını salladı. Onun yerinde olsaydı, diye düşündü, çılgılık atmaz ya da ağlamazdı ve belki de bu kötü bir şeydi. Belki de öyle davranmalıydı ama yapmayacağını biliyordu. Weather'ın Coombs gibi yas tuttuğunu görebiliyordu; çoğu normal insanın bu şekilde davrandığını görebiliyordu.

Bunun yerine Lucas'ın hissedeceği şey öldürücü bir öfke, bir nefret buzdağı olacaktı. Weather'a, Sam'e ya da diğerlerine zarar veren herkesi öldürürdü.

Letty. Bu konuda soğuk davranacaktı, plan yapacaktı ama öfkesi asla geçmeyecekti ve er ya da geç onları bulup öldürecekti.

BUCHER'ın evi bir mezar kadar karanlıktı. Lucas içeri girdi, kapının yanındaki ışıkları yaktı ve ofise yöneldi. Bu kez iki saat boyunca neredeyse her kâğıda baktı.

Hiçbir şey yok. Üçüncü kattaki depo odasına taşındı.

dolaplar. Küçük, dar bir oda, serin; tavandan sarkan tek bir ışık var ve oturacak yer yok. Tozlu...

Koridordan aşağı indi, bir sandalye buldu ve onu gıcırdayan tahta zemin üzerinde geri taşıdı. Sandalyeyi yere bıraktığında, aşağıda, uzaklarda bir yerde ayak sesleri duyduğunu düşündü.

Sessizlik. Tüyleri ensesinde diken diken oldu. Kapıya doğru adım attı ve seslendi: "Alo? Alo?" diye seslendi.

Klimalarda hareket eden havadan başka bir şey yoktu. Merdivenlerde bir ışık titrer gibi oldu ve bekledi ama başka hiçbir şey hareket etmedi. Gazeteye geri döndüğünde tüyleri hâlâ ensesinde diken dikendi.

İnsanların sakladığı inanılmaz miktarda ıvır zıvır: eski okul kağıtları, gazete kupürleri, yemek tarifleri, garantiler ve talimat kitapları, defterler, eskiz defterleri, Noel, Paskalya ve doğum günü kartları, her yerden kartpostallar, eski mektuplar, tiyatro programları, haritalar, tadilat sözleşmeleri, emlak vergisi bildirimleri. Bir okyanus dolusu.

Soğuk bir hava akımı ensesine dokundu ve titredi; sanki koridordan biri geçmişti. Tekrar kapıya doğru adım attı ve sessiz koridora baktı.

Hayaletler. Bu düşünce zihninden geçti ve Gülmek. Onlara inanmıyordu ama gülmüyordu da ve gece vakti mezarlıkta dolaşma fikri hiçbir zaman ilgisini çekmemiştir. Burada iki kişi öldürülmüştü, katilleri bulunamamıştı, kan hala duruyordu. eski ahşap işçiliğinde kuruyan... sessizlik koridor duvarlarından büyüyor gibiydi; havanın yumuşak akan sesi dışında Şartlandırıcı.

Tüylerinin diken diken olduğunu hissederek gazeteye geri döndü. Evde başka kimse yoktu: bunu biliyordu ama yine de...

TELEFON ÇALDI ve neredeyse günün ikinci kalp krizini geçirmesine neden oluyordu.

Cebinden çıkarıp baktı: alan dışı. "Alo?" dedi.

Bir duraklama oldu ve ardından belli belirsiz metalik bir erkek sesi, "Merhaba! Ben Tom Drake! Evinizde bazı çalışmalar yapacağız. önümüzdeki hafta, araba yollarını mühürleyeceğiz. Bir ev sahibi olarak..."

"Siktir git," dedi Lucas ve telefonu kapattı. Bir bilgisayar sesi tarafından neredeyse öldürülüyordu.

Mobilya alımlarına ilişkin makbuzlardan oluşan, iki inç kalınlığında bir dosya buldu. İncelemeye başladı ama tüm mobilyalar dekoratörler aracılığıyla satın aldı, hiçbiri Widdler değildi. Yine de doğru mahalledeydi, mobilya mahallesinde.

Telefon kalbine üçüncü kez ateş etti: tekrar çaldı, o Tekrar sıçradı, küfretti, ekrana baktı: alan dışı. Açmak için tıkladı: "Alo?"

"Lucas? Ajan Davenport? Bu..."

"Sandy. Ne oldu?" Lucas bir şey duyduğunu sandı. ve dışarı baktım. Ruhlardan başka kimse yoktu. Odaya geri döndü.

Sandy dedi ki, "Widdlers'ınızı buldum. Toms'ların kuzeninin bir satın alma dosyası vardı ve ölen adam Bay Toms, yaklaşık beş yıl boyunca onlardan üç tablo satın almıştı. Toplamda on altı dolar harcamış.

bin dolar. Ayrıca üzerinde sadece 'ekspertiz' yazan ama neyin ekspertiz edildiği belirtilmeyen beş bin dolarlık bir çek de var."

Heyecan onu sarstı. Yakaladım. "Tamam! Sandy! Bu harika! Tam da ihtiyacımız olan şey bu - değerlemelerin ne olduğunu bulmak zorunda değiliz, tek yapmamız gereken teması göstermek. Şimdi, şu kağıtların orijinalleri, onları kopyalayabilir misin?"

"Evet. Burada bir fotokopi makinesi var," dedi.

"Kopyalayın," dedi Lucas. "Orijinallerini oradaki adamına bırak, yarın yerel polislerin ya da belki DCI'dan birinin gelip onları alacağını söyle."

"Kim?"

"Iowa Kriminal Soruşturma Bölümü," dedi Lucas. "Orada bir arkadaşım var, bize belgelerle nasıl başa çıkacağımızı söyleyebilir. Ama kopyaları yanınızda getirin. Buraya ne zaman gelebilirsin?"

"Bu gece. Yirmi dakika içinde çıkabilirim," dedi. "Bir sandviç ya da başka bir şey almak istiyorum."

"Yapman gerekeni yap," dedi Lucas. "Döndüğünde beni ara."

Telefonu tokatlayarak kapattı. Bu tam olarak...

Kulağının on santim arkasından bir adam konuştu. "Ee, ne var ne yok?"

Lucas dar odada bir sıçrayışta neredeyse sandalyenin üzerine düşüyor, bir eliyle dosya dolabına tutunuyor, diğer eliyle silahına uzanıyor, kalbi göğüs kafesini delip geçmeye çalışıyordu.

John Smith gülümsemesi solmuş bir halde kapıda durdu, Lucas'ın yüzüne baktı ve "Ne?" diye sordu.

"Aman Tanrım, neredeyse seni vuruyordum," diye homurdandı Lucas.

"Üzgünüm... Konuştuğunuzu duydum ve yukarı geldim," dedi Smith.

"Biraz yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Evet." Lucas ellerini saçlarında gezdirdi ve kendini silkeledi.

Kalbi hâlâ kaburgalarında takırdıyordu. "Burası çok sessiz."

Smith başını salladı ve koridorda iki tarafa da baktı: "Birkaç akşamı tek başıma geçirdim. Hayaletlerin süründüğünü duyabilirsiniz."

etrafta."

"Tek olmadığıma sevindim," dedi Lucas. Dosya dolaplarına geri döndü. "İkisini bitirdim, üçüncüyü de yarılardım." Smith, "En alt çekmeceyi alacağım ve yukarı doğru çalışacağım," dedi. Gitti. Koridorda başka bir sandalye bulup alt çekmeceyi açtı. "Bunca zamandır burada mıydın?"

Lucas saatine baktı. "Üç saat. Ofiste işimi hallettim, buraya geldim. Ben gelmeden önce gidip Bayan Coombs'la konuştum. Her şeyi berbat durumda. Bu arada Widdler'ları Toms'un yanına koyduk."

Sandalyesine yeni yerleşen Smith, yüzünde bir ışıkla başını kaldırdı ve "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Hayır."

Smith kolunun altını kaşdı. "Bu iyi görünmeyebilir - bilirsiniz, mülke değer biçmeleri için katilleri çağırmak. Eğer onlar katiller."

"Bu konuda endişelenmeyeceğim," dedi Lucas. "Bir kere, bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Bir diğeri..." Durakladı.

Smith, "Bir başkası için mi?" dedi.

"Başka bir şey daha var, ben yapmadım." Lucas gülümsedi. "*Sen yaptın.*"

"Siktir git," dedi Smith. En alttaki dosya çekmecesine daldı ve bir dosya çıkarıp kapağına baktı. "Burada 'Antikalar' yazan bir dosya var."

"Saçmalık," dedi Lucas.

"Dostum, şaka yapmıyorum..."

Lucas dosyayı aldı ve kapağına baktı: "Antikalar."

İçinde bir yığın makbuz vardı. Çok fazla yoktu.

neredeyse mobilya dosyasındaki kadar çoktu. Ama içlerinden biri, pembe bir karbon kopya, en üstte şöyle yazıyordu: "Widdler Antikaları ve Objeleri d'Art."

Smith'e uzattı, o da baktı, sonra da Lucas, pembe kağıda tekrar baktı ve "Pembe kırmızı rektumumu öp," dedi.

"Onları Toms ve Bucher ile yakaladık ve iyi arkadaşlarının aslında Donaldson ile çalıştığını ve bir sahtekarlık yaptıklarını biliyoruz. Bu da arama emri için yeterli," dedi Smith.

Lucas, "En azından Leslie'nin pantolonunun paçalarını kaldırmasını sağlarız," dedi. "Eğer ısıruk delikleri varsa, DNA örneği alırız ve Screw'in üzerindeki kanla karşılaştırırız. O noktada onu adam kaçırmaya teşebbüsten yakalarız..."

"Ve hayvanlara zulüm."

"Screw'in aslında bir hayvan olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim. O daha çok bir canavardı."

"Bir köpeği arabanın camından atamazsınız. Yaşlı bir kadınla kurtulabilirsiniz ama bir köpekle kurtulamazsınız," dedi Smith. "St. Paul."

Jenkins Wisconsin'den aradığında Lucas evinden yarım blok ötedeydi. Telefonu karıştırdı, yakaladı ve "Evet?" dedi.

Jenkins, "Yakaladım," dedi.

BÜTÜN HİKÂYE o kadar karmaşıktı ki Jane Widdler neredeyse kendini tutamayacaktı. Leslie üst katta duştayken masasında oturmuş, duvarlardan belli belirsiz duyulan eski bir Jimmy Buffett şarkısı söyleyerek ana noktaları yazdı.

Jane yazdı:

- *Çıkış yolu yok*
- *Tutuklandı*
- *Rezil*
- *Avukatlar*
- *Sonsuza kadar hapisane*

Sonra bir çizgi çizdi ve altına şöyle yazdı:

- *Tutuklandı*
- *Rezil*
- *Avukatlar*
- *Hapis cezası mı?*

Sonra ikinci bir çizgi çekti ve yazdı:

- *Parayı saklayın*

Son madde öğleden sonra boyunca dikkatini çekti ama kafasının arkasında diğer maddeler üzerinde çalışıyordu.

Davenport'un muhtemelen durdurulamaz olduğunu düşündü. Onlara ulaşamaması mümkündü ama pek olası değildi. Onu çalışırken görmüştü.

Alt dudağını ısırды, listeye baktı, sonra içini çekti ve onu öğütücüye attı.

Eğer onlara ulaşırsa, Davenport mahkum edebilir mi? Leslie köpek tarafından ısırılmasaydı olmazdı. Ama köpek ısırıklarıyla, Leslie Pişmişti. Eğer daha önce bir tür önleyici tedbir almamış olsaydı, onunla birlikte pişmiş olacaktı.

Üvey babasını polis olarak çalışırken izlediğinden ve davalar hakkında konuşmasını dinlediğinden, kendini kurtarmanın en olası yolunun polislere başka bir şüpheli vermek olduğunu düşündü. Makul şüphe oluşturmak

Dava. Mümkün olduğunca çok makul şüphe.

Paraya gelince.

Paul'de, içinde yüzlükler, ellilikler ve yirmilikler halinde 160.000 dolardan fazla paranın bulunduğu bir kasaları vardı. Nakit para Çalıntı antikalarından, her biri farklı durumda olan dört ölü yaşlı kadından ve bir ölü yaşlı adamdan. Widdler'lar parayı yavaş yavaş dükkâna geri getirerek stoklarını artırmış, görünmez bir Mafyanın takdir edeceği bir çamaşır.

Leslie Minnetonka'da bir porselen koleksiyonuna bakarken Jane, Anderson'la konuştuktan sonra tek başına bankaya gitmiş, parayı almış ve Ziploc poşetlerine sarmıştı. Nereye koyayım? Jane Sonunda onu eve götürüp bir çiçek bahçesine gömdü ve üzerindeki malçları dikkatlice kazıdı.

Jane, AMITY ANDERSON'ın çatlamanın eşiğinde olduğunu biliyordu. Bir En büyük korkusu Anderson'ın önce davranıp bir anlaşma yapmak umuduyla polise gitmesiydi. Anderson bunu bilecek kadar kendini iyi tanıyordu.

hapishaneye tahammül edemezdi. Bunun için çok kırılıyordu. Çok fazla özgür bir ruhu vardı. Tek istediği İtalya'ya gitmekti; Cellini ve Caravaggio'ya bakmak. Amity, İtalya'ya gidebilirse, bir şekilde sorunların geride kalacağına inanıyordu.

Büyülü düşünce. Jane Widdler'ın böyle hayalleri yoktu. Kurbanlar çok zengin, para çok büyük, reklam çok büyüktü. Polisler bir kez tadına baktılar mı, hepsi peşlerine düşecekti ve Davenport da tadına bakmıştı.

Yine de Jane, zamanı olsaydı bunu başarabilirdi.

LESLIE aradı, eve dönmek üzere olduğunu söyledi. Jane aceleyle dükkâna gitti, arkadaki kasayı açtı ve madeni parayı çıkardı. koleksiyonu ve basit bir 38 kalibrelik tabanca.

Madeni para koleksiyonu Toms'tan geldi, elli sekiz nadir On dokuzuncu yüzyıldan kalma altın sikkeler, hepsi de MS66'dan MS69'a kadar, plastik sınıflandırma kaplarında dikkatlice mühürlenmişti - aslında o kadar seçkinlerdi ki, sikkeleri taşımak konusunda biraz endişelenmişlerdi. İkisi hariç hepsi hâlâ ellerindeydi ama gerekirse onları Meksika'ya götürüp orada taşıyabilirdi.

Paralar, evin arkasında ve bir yanında, derenin yarısına kadar uzanan bir leylak sırasının derinliklerine gitti. Onları on beş santim aşağı kazdı, üzerlerini çimle örttü, ellerinin tozunu aldı. Eğer başaramazsa Geri... Ne büyük kayıp.

Tabanca çantasına girdi. Hiç öğrenememişti sarsılmamayı ama yarım inçlik bir mesafeden ateş ediyorsanız bunun bir önemi olmaz.

Hapishanenin nerede olduğunu merak ediyordu. Hennepin County mi yoksa Ramsey mi? Nedense Ramsey olabileceğini düşündü, çünkü cinayetler orada işlenmişti. Ve Ramsey, diye düşündü, daha iyi bir suçlu sınıfının tercih edilebileceğini. Şüphesiz ki ayrı bir Hücreler, suçunuz kanıtlanana kadar masum sayılırdınız. Ve eğer Leslie ölürse, ev onun olacaktı. Kefalet.

İçeri girdi. Leslie çalışma odasındaki kanepeye tünemişti, üzerinde sarı bir yürüyüş şortu ve San Francisco'da giydiği bol çizgili bir gömlek vardı.

Francisco kumaşçısı, şampanya zemin üzerine soluk mavi çizgiler

şortla ve 695 dolarlık Zelli timsah terliklerle iyi gitti. "Selam. Geldiğini duydum... Nereye gittin?" dedi.

"Arkada bir tilki gördüğümü sandım. Görmek için etrafta dolaştım. Ama gitmişti."

"Öyle mi? Araba için bir tilki kuyruğu istiyorum."

"Konuşmamız gerek," dedi Jane. "Bugün korkunç bir şey oldu."

Ona Davenport'un dükkânı ziyaret ettiğini ve beyaz minibüsle ilgili sorusunu anlattığında, Leslie şişman bir parmağını onun şişman burnuna dokundurarak, "Gitmesi gerekiyor," dedi.

"Zaman yok," dedi Jane, sesine endişesini katarak. "Bu öğleden sonra minibüsü sorduysa, yarın tüm dosyalara bakıyor olacak. Bu sisteme girdiğinde..."

Leslie cebini karıştırıyordu. Bir paket naneli şeker buldu ve iki tane patlattı. "Dinle," dedi nane şekerlerini alt dişlerinden çıkarırken, "bu gece yapacağız. Sadece nasıl yapacağımızı bulmamız gerek."

"Onu araştırdım," diye gönüllü oldu Jane. "Mississippi'de yaşıyor St. Paul'deki River Bulvarı. Oradan geçtim; bir polis için çok güzel bir ev. Rüşvet alıyor olmalı."

"Belki *bu da* bir olasılıktır," diye önerdi Leslie. "Eğer sahtekarsa..."

"Hayır. Çok geç, çok geç... Mesele şu ki, onu şu adamla gördün mü? Silah mı? Ve dikkatli olacaktır, ona yaklaşmaya korkarım."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Leslie düşünme işinin çoğunu onun yapmasına izin verdi.

"Eğer bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorsanız, o tüfeği öneririm. Tanrı bilir yeterince güçlüdür. Sen arka koltuktan ateş edersin, ben sürerim. Biz de Onu evinin önünde pusuya düşürürüz. Eğer fırsat bulamazsak yarın sabah geri döneriz."

Leslie, "Eğer onu bir pencerede görürsek, bir .300 Mag pencere camının bir parçasını bile fark etmeyecektir," dedi.

"Her neyse."

Leslie, "Eğer bunu yapacaksak, yapmamız gereken şeyler var," dedi neşeyle. Öldürme düşüncesi her zaman içini ısıtırdı. "Yapacağım

Duş al, silahı temizle. Benim arabamı al, ben arkada otururum. Kulak tıkacı gerekecek ama bende var. Plan nedir?"

"River Bulvarı'na park edemeyiz, park yasağı var. Ama yan sokakta, büyük bir karaağacın altında bir yer var. Garajına ve ön kapısına yandan bakıyor. Eğer bir yere giderse..."

"Yaz mevsiminde olmamız çok kötü," dedi Leslie. "Gün ışığında çekim yapacağız." "Çok erken gidemeyiz," dedi Jane. "Yeterince karanlık olmalı ki insanlar yüzleri okuyamaz."

"Dokuz-on beşten önce olmaz o zaman," dedi Leslie. "Dokuzda da golf oynadım ama dokuz-on beş ya da dokuz-otuz civarında artık golf topunu göremiyorsun."

Jane, "Dokuz buçukta oraya git ve en iyisini um," dedi. "Belki onu dışarı çekmenin bir yolu vardır?"

"Ne gibi?"

"Bunu bir düşüneyim."

Davenport'u dışarıya nasıl çıkaracağını düşündü; Leslie'nin onu satın almasını sağlayacak kadar kesin bir şekilde. fikir. Sonra oturup listesini yaptı, listeye baktı, parçalayıcıya attı ve biraz daha düşündü.

Leslie "Cheeseburger in Paradise" üzerinde çalışıyordu. ofisine girdi ve bilgisayarı açtı. Biri parça parça, diğeri daha uzun, internetteki modellerden alınmış iki not yazdı. İşi bittiğinde bunları Belgeler dosyayı imzaladı, sandalyeyi yerine itti, merdivenlerden yukarı yürüdü ve banyo kapısından seslendi, "Çıkmam gerekiyor: Hemen geliyorum. yirmi dakika içinde döneceğim."

Su durdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Wal-Mart'a gidiyoruz," dedi kapıdan. "Birkaç beyzbol topuna ihtiyacımız var."

Eve döndüğünde Leslie oturma odasındaydı ve zaten dolu olan tüfeği zeytin yeşili silah çantasına yerleştiriyordu. O ise

siyah golf gömleği ve siyah pantolon giymiş.

"Tanrım, bu şeyi atmaktan nefret ediyorum," dedi. "Atmak zorundayız ama gerçekten güzel bir makine parçası."

"Ama yapmak zorundayız," dedi Jane. Elinde plastik bir torba vardı ve içinden içinde beyzbol topu olan iki kutu çıkardı.

"Beyzbol topu mu?"

"Büyük bir sporcu olarak, beyzbol topuyla yüz metre ötedeki bir evi vurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bir eve mi çarptın?" Leslie'nin kafası karışmıştı.

"Diyelim ki evinizde oturan önemli bir polissiniz ve ön çatınızda ya da evinizin ön tarafında çok yüksek bir gümbürtü duyuyorsunuz.

Jane, "Gecenin dokuz buçuğunda eve geliyorsun," dedi. "Karinızı bakması için gönderiyor musunuz?"

Leslie ona gülümsedi. "Bir eve bile vurabilirim. Ve her zaman daha akıllı oluyorsun."

"İkimiz de akıllıyız," dedi Jane. "Bakalım Davenport'un önünde kalabilecek miyiz?"

Leslie, "Keşke o saçma köpek olayı yerine önce bunu yapsaydık," dedi. "Bacaklarımdaki delikleri görmeliydin."

"Belki daha sonra." Jane saatine baktı. "Üstümü değiştirmeliyim ve birazdan yola çıkmalıyız. Tanrım, Leslie, bu işin sonu mu?" Jane Austen olsa böyle sorardı diye düşündü.

Onlar çıkarken eve bakmak için arkasını döndü. Bu gece geri döneceğini düşündü, ama sonra polis onu tutuklarsa, bir süre göremeyebilirdi. Önce bir yanağından, sonra diğerinden bir damla yaş süzüldü. Onları sildi ve Leslie homurdandı, "Beni korkak yerine koyma."

"Bu kelimedenden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun," dedi. Yüzünü tekrar sildi. "Çok korkuyorum. Bucher'ı asla öldürmemeliydik. Asla evde öldürmemeliydik."

"İyi olacağız," dedi Leslie. Uzandı ve onun kalçasını okşadı. "Sadece bundan kurtulmanın yolunu öldürmek zorundayız."

"Biliyorum," dedi. "Bu beni çok korkutuyor..."

Saat dokuz buçukta Davenport'a vardılar ve Komşuluk. Hala çok hafif. Ford Parkway'deki bir simitçiye gittiler ve Leslie için krem peynirli birkaç simit aldılar. Dokuz buçuk. Etrafta beklediklerinden daha fazla insan vardı; River Boulevard bisiklet parkurunda günün son ışıklarını sürüyor ve kaldırımda köpeklerini gezdiriyorlardı. Ama bahçeler büyüktü ve karanlık yan sokağın aşağısına park edebilir ve yine de Davenport'un evini görebilirdi, köşedeki evin bir aşağısında.

Davenport'un evinin her yerinde ışıklar vardı; aile *içerideydi*. Leslie, "Muhtemelen onu buradan beyzbol topuyla öldürebilirim," dedi. dedi, Jane'in seçtiği yere geldiklerinde. Simitçide arka koltuğa oturmuştu. Şimdi tüfeği kılıfından çıkardı ve sırtını arabanın sürücü tarafına vererek oturdu, tüfeği yükseltilmiş arka camdan Davenport'un ön verandasına doğrulttu.

"Sorun değil," dedi dürbünden bakarak. Jane sarı plastik kulak koruyucularını kulaklarına taktı. Leslie tüfekte bir süre oynadı, sonra tekrar omzuna taktı. "Sorun değil. Eğer bunlar yüz metrelik arsalarsa yüz elli metre, doksan metreyse daha az..." Sesi boğuktu ama yine de duyulabiliyordu.

"Tanrım, çok korkuyorum Les," dedi ve tabancasını çantasından çıkardı. Sokakları kontrol etti: görünürde kimse yoktu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Hey," dedi Leslie. "Korkaklık etme."

Silahı adamın şakağına doğru kaldırdı ve tetiği çekti. Flaşlı bir kamera kadar parlak olmayan bir inçlik bir alev sıçradı ve muazzam bir *çatırtı* oldu.

Geri çekildi, silahı bıraktı, ellerini kulaklarına götürdü, gözlerini kocaman açtı. Arka pencereden dışarı baktı. Silah sesi dünyanın sonu gibi gelmişti ama dünya, yüz metre ötede devam ediyor gibiydi. Bir araba geçti ve on saniye sonra bisikletli bir adam, yanında tasmalı bir Labrador ile koşuyordu.

Leslie koltuğun üzerinde sırtüstü yatıyordu ve loş ışıkta korkunç derecede ölü görünüyordu. "Lanet olası silah," diye mırıldandı Jane pis kokular içinde.

barut ve kan. Koltuğun üzerine diz çökmek ve uzanmak zorunda kaldı.

tabancayı yerden almak için arkaya geçti. Bir kâğıt havluyla sildikten sonra tabancayı Leslie'nin gevşek ellerinden birine bastırarak yuvarladı,

en az bir baskıdan emin olmak.

Leslie cep telefonunu arabanın çakmağına takılı tutuyordu. Telefonu aldı ve Amity Anderson'ı aradı. Anderson açtığı anda, "Şimdi gelebilir misin?" dedi.

"Şu anda mı?" Anderson'ın sesinde ağır bir endişe vardı. "Bu iyi olur."

"Sen..."

"Bu bir telsiz," dedi Widdler. "Konuşma, sadece gel."

Gözetleyen olup olmadığını kontrol ettikten sonra kendini arabadan dışarı attı. Kapıyı kapattım, ikinci kumandayla kilitledim. Bu güzel bir parçaydı İş, diye düşündü. Anahtarlar hâlâ Leslie'nin cebindeyken içeriden kilitlenmişti. Bu anahtarlar, ikinci set, müfettişler tarafından bulunmak üzere ön anahtar çekmecesine geri gidecekti.

Karanlığa doğru yürüdü. Her şeyi düşünmediğinden emindi ama yeterince düşündüğünden de emindi. Tek istediği basit bir "Suçsuz" cevabıydı. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

AMITY onu köşede bulmuş.

Jane'in kafası pek yerinde değildi: Leslie gitmek üzereydi. *Vefat edip etmeyeceğinden çok ne zaman edeceği* önemliydi. Ve yeterince sakin olmasına rağmen, gergin görünmek zorundaydı. Çıldırmış, telaşlanmış ve korkmuş olmalıydı. Köşeye geldiğinde saçlarını öne doğru taradı ve karıştırdı; saçları asla dağılmazdı. Yüzüne birkaç kez tokat attı. Şöyle mırıldandı

Gözlerinden yaş gelene kadar dudağını ısırdı. Kendini tekrar tokatladı.

Amity onu yeni tokat yemiş ve gözleri yaşlı bir şekilde köşede, yeni katil olmuş bir kadına yakışır şekilde darmadağın bir halde buldu.

JANE arabaya bindi: "Tanrı'ya şükür," diye inledi.

"Başardın."

"Senin evine gitmemiz gerekiyor," dedi Jane. "Bir dakikalığına. Çok korkuyorum. Altımı ıslatacağım. Sadece... Tanrım, kendimi tutamıyorum."

"Durun, durun, iki dakika içinde orada olacağız," dedi Amity. Cretin'den aşağı, Ford'dan sola, alışveriş merkezlerinin yanından geçen caddeden yukarı, tepeden yukarı, garaj yoluna.

BANYODA, Jane pantolonunu indirdi, dinledi, sonra ayağa kalktı ve ecza dolabını açtı. İki reçete şişesi. Arka taraftakini aldı. Oturdu, işedi, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş halde paytak paytak lavaboya gitti, içeri baktı, sonra döndü etrafından dolaştı ve dikkatlice ve sessizce duş kapısını açtı. Giderin yanında saç vardı. Bir parça tuvalet kağıdı aldı ve biraz saç temizleyip cebine koydu.

Neredeyse nefes nefese kaldım. Polisler her an yolda olabilir. o an: yoldan geçen biri arabaya bakar ve bir ayakkabı görür... ve yapması gereken çok şey vardı. Tuvalete geri oturdu, sifonu çekti, ayağa kalktı, pantolonunu yukarı çekti. Yapacak çok işi vardı.

DOSTLUK TITRIYORDU. "Sence ne zaman, ah, ne...?"

"Gidelim," dedi Jane. "Şimdi acelemiz var."

Arabada, köprüden batıya doğru giderken Jane, "Postaladım. Sana haritayı vereceğim. Yarın alırsın. Gitmeden önce çok fazla bekleme. Leslie araziyi bir vakıf aracılığıyla sahiplendi, ve onu bulacaklar oldukça hızlı. Takip edilmediğinden emin ol. Davenport'un Sizinle konuştuysa, başka bir şey biliyorsa, yorganları araştırıyorsa... o zaman takip ediliyor olabilirsiniz."

Amity dikiz aynasına baktı. "Şu anda takip edilmediğimizi nereden biliyorsun?"

Jane gülümsedi. "Olamayız," dedi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü eğer öyleyse, işimiz biter."

AMITY ona baktı, yüzü bembeyazdı. "Bu kadar mı? Olamadığımız için mi olamıyoruz?"

"Aslında Leslie ve beni takip ediyor olmaları çok daha muhtemel," dedi Jane. "Öyle olsaydı, muhtemelen beni Davenport'un evinden alırlardı, sence de öyle değil mi?"

Amity başını salladı. Mantıklı gelmişti. "Belki de seni evinden bir blok ötede bırakmalıyım. Ne olur ne olmaz."

"Bunu yapabilirsin," dedi Jane. "Şunu açıklığa kavuşturalım ki, şu anda başınıza her ne geldiyse suç ortağısınız."

Leslie. Ben bunun bir intihar olduğunu düşünüyorum ve sen de öyle düşünmelisin. Çünkü bu konuda bir şeyler bildiğimi ima bile edersen, o zaman sen de bu işin içindesin demektir."

Amity, "Tek istediğim İtalya'ya gitmek," dedi.

AMITY onu sokağın başında bıraktı ve Jane yumuşak gece ışığında böcekleri, kurbağaları, şırıltıyı dinleyerek eve doğru yürüdü.

Çitlerdeki hışırtılar: gece görevlerine çıkan kediler, burada bir keseli sıçan, orada bir tilki, hepsi görünmez.

Kimse beklemiyordu. *Les yok, artık yok*, diye düşündü. Kendi cesaretini, baskı altında çalışabilme becerisini düşünerek gülümseyen bir bakış attı. Neredeyse bir casus olmak gibiydi...

O gece bir görev daha vardı. Arabayı garajdan çıkardı, dar sokaklardan I-494'e doğru ilerledi ve aynaya baktı,

494'ten I-35'e çıktı ve güneye yöneldi. Kırsal alan o kadar da uzakta değildi, Northfield sapağını geçip İlçe 1'e ve güneye doğru birkaç koşu ile Cannon Nehri Vadisi'ne kadar uzanıyordu.

Kırsal alan, Cannon'un batı ya da kuzey kıyısı boyunca uzanan kırk dönümlük yaşlı akçaağaç ve şimşir ağacından oluşuyordu.

Nereden bakarsanız bakın, toprak bir patika ona doğru uzanıyordu. Işıkları yolun her iki tarafındaki mısır tarlalarında bir delik açıyor, tekerlekler kulübeye ulaşana kadar çukurlara ve çömlere düşüyordu.

Burayı ilk satın aldıklarında, nehre bakan bir verandası olan, küf kokmayan -baraka küften yapılmış gibi kokuyordu- küçük bir kulübe yapmaktan ve Leslie'nin yayın balığı avlayabileceğinden, Jane'in de yorgan yapabileceğinden bahsetmişlerdi.

Sonunda, iyi kilitleri olan metal bir bina inşa ettiler ve kulübenin harabeye dönmesine izin verdiler. Kulübe hiçbir zaman inşa edilmedi çünkü Leslie yayın balığıyla hiçbir zaman ilgilenmedi ve Jane de yorgan yapma işine hiç başlamadı. Şehirlerde yapacak, görececek, satın alacak çok fazla şey vardı. Kulübede internete bile giremiyorlardı. Köylü mahallesi gibi bir şeydi.

Ama çalıntı antikaları saklamak için iyi bir yer.

Anahtarla farları karıştırarak kendini kulübeye bıraktı. İçeride, iç ışıkları açtı ve sonra geri dönüp arabanın ışıklarını kapattı. Cebinden kehribar renkli reçete şişesini çıkardı ve minibüsün ön koltuğunun altına yuvarladı.

Çantasından bir tiftik rulosu çıkardı, taze bant elde etmek için soydu ve sürücü koltuğunun üzerinde yuvarladı. Her zaman titizdiler. minibüsün etrafında, saç fileleri, eldivenler ve tulumlar giyiyorlardı. Bir sorun olmamalıydı ama hayatıyla oynuyordu.

Yuvarladı, sonra tekrar yuvarladı ve üçüncü kez yuvarladı.

Sonra cebinden bir tomar saç çıkardı.

Ona baktı ve *sabun* olduğunu düşündü. Dudağını ısırды, iç çekti, *Doğru yapmalıyım* diye düşündü ve kulübeye *doğru* yürüyüp içeri girdi. Pompayı kapalı tutuyorlardı, bu yüzden pompanın dönmesini ve dolmasını beklemek zorunda kaldı ve sonra biraz boktan, boktan su pompalandı, temizlenene kadar bekledi. Temizlendiğinde, bir tutam saçı duruladı -kötü bir şeydi- ve sonra kâğıt havlu üzerinde kuruladı.

Kuruduktan sonra, birkaç tutamı çekip çıkardı ve ve onları minibüse geri taşıdı. İki tanesi burada, koltuğun arkasına kıvrılmış, çok belirgin değil ve bir diğeri de burada, koltuğun arka kenarında. Saçın geri kalanını aldı ve sildi.

kabaca koltuğun arkasına doğru, biraz kırılma ve yarılma umuduyla...
Yapabileceğinin en iyisi olduğunu düşündü. Elindeki tek şey buydu.

JANE WIDDLER gece ikide evde yatağındaydı. Telefonunda arama yoktu ve garaja girdiğinde etraf karanlıktı. Üst katta kokulu mumlar yaktı ve yatağına uzandı.

küvette, sıcaklığın endişelerini alıp götürmesine izin verdi.

İşe yaramadı.

Geceleri korkmuş bir yarasa gibi uyanık yatıyor, günün gelmesini, polisi, rezil olmayı, aşığılanmayı, avukatları bekliyordu.

LUCAS ise saat beş buçuğa kadar kütük gibi uyudu ve polislik duygusu onu uyandırdı. Polis sezgisi, bir polis tarafından Evin yan tarafındaki perdelerde yanıp sönen kırmızı ışık, karartma perdelerinin altından içeri sızan titreşimli kırmızı ışık.

Gözlerini kırdı, *polisleri* düşündü. Bu da neydi böyle?

Sonra bir siren sesi ve bir tane daha duydu.

Yataktan kalktı -Hava'nın polislik anlayışı yoktu ve Sam ağlamadığı sürece altıya kadar mışıl mışıl uyurdu- ve Pencere, gölgenin bir tarafını geri çekti. Caddenin hemen yukarısında iki polis arabası, sonra bir üçüncüsü geldi, hepsi de koyu renkli bir sedanın etrafında toplanmıştı.

Bu da ne böyle? Suç mahalli gibi görünüyor ve kokuyordu.

Kot pantolonunu ve golf tişörtünü giydi, çorapsız ayaklarını mokasen ayakkabıların içine soktu ve kendini ön kapıdan dışarı attı. Ayak bilekleri çiyden ıslanmış halde çimenlikten geçerken, St. Paul polislerinden biri onu tanıdı

onu. "Nereden geliyorsun?" diye sordu polis.

"Tam şurada oturuyorum," dedi Lucas. "Sende ne var?"

Polis, "Adam silahını yedi," dedi. "Ama bir şeylerin peşindeydi..."

Şurada mı oturuyorsun?"

Ama Lucas şimdi Lexus olduğunu bildiği bir arabanın arka camına bakıyordu, arka kapının üstündeki tavanda kurşun deliği olan bir Lexus.

Leslie Widdler'ın ölü ve şişman yüzüne baktı. "Ah, hayır," dedi. "Ah, Tanrım..."
"Ne? Onu tanıyor musun?" diye sordu polis.

ROSE MARIE ROUX yüksek topuklu ayakkabıları, naylon çorapları, politik kırmızı eteği ve ceketi, beyaz bluzu, gür saçlarıyla ön kapıdan içeri girdi. Lucas'ı gördü ve "İyi misin?" diye sordu.

Lucas bir elmayı çiğniyordu. Yutkundu ve "Ben iyiyim. Davam patladı ama harikayım."

"Tüfekli bir adam da neyin nesi?" Rose Marie söyledi. "Tüfekli bir adamın seni beklediğini söylediler."

"Fikrini değiştirmiş olmalı," dedi Lucas. "Hadi ama. Her şey hâlâ orada. İçeri girdiğinizde polisleri gördünüz mü?" "Tabii ki. Bir kongre. Anlat bakalım."

Lucas ona, gün ağardıktan kısa bir süre sonra bir adamın koşuya çıktığını söyledi. Adam bir maratoncuymuş, evinden çıkıp koşuyormuş. Mississippi'nin Minneapolis tarafında, Ford Köprüsü'nden St. Paul'e geçerek, biraz daha kıvrıla kıvrıla tam altı mil içeriye, kuzeydeki Lake Street Köprüsü'ne ulaşmaya ve nehri geçerek Minneapolis'e geri dönmeye çalıştı.

Zig'lerinden biri onu Lucas'ın evinin köşesine götürdü. Lexus'a yaklaşırken, sabahın erken ışıklarında, arka camda ilginç bir şekilde kana benzeyen bir sıçrama fark etti. Gerilim filmi. Arabanın yanından geçerken arka koltuğa baktı ve karnının üzerinde bir tüfek yatan ölü, şişman bir adamın beyaz yüzünü ve açık ağzını gördü.

"Oraya baktığımda beni korkuttu," diye itiraf etti Lucas. "Dünyada beklediğim son şeydi. Leslie Widdler."

"O senden daha iyi," dedi Rose Marie. "Ne tür bir tüfek? Ya sana ateş etseydi?"

"Bir .300 Mag," dedi Lucas. "Geyik, karibu ve geyik için iyidir. Eğer beni o şeyle vurmuş olsaydı, kışımın Ohio'dan trenle geri dönmesi gerekirdi."

Rose Marie, "Bu konuda şaka yapabilmeniz çok güzel," dedi.

"Gülmüyorum," dedi Lucas. Sarı suç mahalli şeridini dikkatle izleyen bir polisin yanına gittiler. Lucas, Rose Marie'yi göstererek, "Rose Marie Roux. Halkla İlişkiler Departmanı Güvenlik."

Polis bandı kaldırdı ve ona "Bir iş alabilir miyim?" diye sordu.

Onun yanağını bir kez okşadı. "Eminim benim için çalışamayacak kadar iyi bir çocuksun."

"Hey, ben değilim," dedi polis arkasından. "Ben bir pisliğim. Gerçekten." Lucas bandın altından eğilirken, "Cidden. Ben bir pisliğim."

"Ben ona söylerim," dedi Lucas.

ROSE MARIE, idareye, hukuk fakültesine, siyasete ve güce geçmeden önce kısa bir süre sokak polisliği yapmıştı. Olay yeri polislerinden birinin önerdiği güzergâhta dikkatle yürüdü, gözünü pencereye dikti, Widdler'a baktı, geri çekildi ve şöyle dedi,

"Bu bir iz bıraktı." "Evet."

"Bucher'ı o mu öldürdü? Kesin olarak mı?" diye sordu.

"Sanırım o ve karısı. Tüm *bunların* neyle ilgili olduğunu bilmiyorum... Jesse Barth'ın kaçırılma girişimi ve yangın bombardımanı hakkında bilgilendirildiniz."

Başını salladı: "Siktir et köpeği."

"Vida olayı ve bomba, bir...çaba olabilir, Lucas, "Dikkatimi dağıtacak bir şey," dedi. "Bucher olayı ortadan kalkarken başka bir şeye bakmamı sağlamak için. Belki de beyaz minibüs ve sonra Gabriella dışında da çalıştı." Başını kaşıdı. "Dostum, bu bir karmaşa değil de ne?"

"Sonra doğrudan eyleme karar verdi, seni bir geyikle vurdu. ama korkup kendini mi vurdu?" Kadın kuşkuluydu. "Ben de öyle anladım," dedi Lucas. "Bu beni mutlu etmiyor."

"Peki ya karısı?"

Lucas, "Olay yeri inceleme ekibi temel işleri bitirir bitirmez Leslie'nin pantolonunun paçalarını kaldıracacağız," dedi. "Vida deliği olup olmadığına bakacağız. Eğer varsa, gidip Jane'le tatsız bir konuşma yapacağız."

"Ya yapmazsa?"

"Jane ile yine de tatsız bir konuşma yapacağız. O zaman Herkes avukatlarla konuşacak ve bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar vermek için tekrar araştırmaya başlayacağız," dedi Lucas.

"Burt Kline bir gençle yatıyor olmasaydı bunların ne kadarı yaşanırdı?"

Lucas bunu düşünmek zorunda kaldı ve sonunda içini çekti: "Belki... bir ya da iki kişi daha hayatta kalırdı ama Bucher davasını çözemezdik."

John Smith ortaya çıktığında ayakta durmuş konuşuyorlardı, "Gerçekten mi?" dedi. Arabanın içine baktı ve "Vay anasını" dedi. "Gelip Jane'le konuşmak ister misin?" Lucas sordu.

"Evet," dedi Smith. "Bütün bu şey..." Elini havada salladı; bunun için bir ifade bulamadı.

"Batırdın mı?" Rose Marie teklif etti.

SONUNDA Adli Tıp Bürosundan gelen görevliler Leslie Widdler'ın cesedini Lexus'tan dikkatlice kaldırdı, çekti ve yer seviyesindeki bir sedyeye yuvarladı. "Adam geniş bir yelek giymeliydi. yük işareti," dedi içlerinden biri. Onu düzleştirdiklerinde, adli tıp müfettişlerinden biri Lucas'a "Hangi bacak?" diye sordu.

"İkisi de," dedi Lucas.

Sadece ilkinde ihtiyaçları vardı. Widdler'ın sol bacağı küçük kalibreli kurşun yaralarına benzeyen şeylerle delik deşik olmuş, kenarları sararmış yarım dolar büyüklüğünde çürüklerle çevrelenmişti. Birkaç tane de

Kalabalıktan ooh ve aah sesleri. Gerçekten ihtiyaçları olmamasına rağmen, diğer pantolon paçasını yukarı çektiler ve daha fazla ısırik buldular.

"Benim için yeterince iyi," dedi Smith. "DNA bunu doğrulayacaktır, ama dostlarım, bir pitbull ile yatarsanız böyle olur."

"Yarı pitbull," dedi Lucas.

"Diğer yarısı neydi?" Rose Marie sordu.

"Kimse bilmiyor," dedi Lucas. "Muhtemelen bir fare teriyeri."

Widdler'a giderken Lucas ve Smith bir tutuklama hakkında konuştular. Leslie'nin bir köpek tarafından ısırıldığına inanıyorlardı ama ısırmaı Screw'un yaptığına dair ellerinde kanıt yoktu. Bu henüz DNA testleriyle gelecekti. Ama DNA testleri biraz zaman alıyor. Bir cinayet olduğunu biliyorlardı.

ikinci kişi, bir şoför. Jane Widdler'ın Donaldson, Bucher ve Toms malikânelerinin yağmalanmasında muhtemelen en az üç cinayetten kazanç sağladığını biliyorlardı ama bu konuda bir bilgileri yoktu.

Bunu kanıtlayacak tek bir kanıt bile yok.

"Onu zorluyoruz," dedi Smith. "Ona haklarını okuyoruz, zorluyoruz, bir şey söyleyip söylemediğine bakıyoruz. Kararı biz veririz."

Lucas, "Onu Leslie'ye bakması için götürüp biraz baskı uygulayacağız," dedi. "Hem evi hem de dükkânı için arama emrim var. Adamlarım her iki yere de bakacaklar.

kanıtlar, kayıtlar. Bunu ona bildiririz, belki Leslie'yi görmeye giderken onu kırarız."

"Çatlamazsa?"

"Araştırmayı biz yapıyoruz. Onu er ya da geç yakalayacağız," dedi Lucas. "Leslie Widdler'ın bu cinayetleri tek başına işlemesine imkân yok. Asla."

Lucas daha sonra BOTOKS'la ilgili olarak, Jane Widdler'ın yaptığı gibi çok fazla yaptırdığınızda tepkileri sırf insan gibi görünmek için verirler ve gerçek sahte tepkileri sahte tepkilerden ayırt etmek imkansızdır.

Lucas ve Smith içeri girdiğinde Widdler dükkânında telefonla uğraşıyordu, sırtı kapıya dönüktü ve zil tepesinde çınılıyordu. Widdler yalnızdı, döndü, onları gördü, doğrulup sahte bir şaşkınlık ifadesi takındı ve telefona, "Gitmem gerek. Gitmem gerek. ziyaretçiler."

Telefonu kapattı, sonra ayağa kalktı, gergindi, titriyordu, sandalyenin arkasını kavradı ve "Ne?" dedi.

"Öyle görünüyorsun... Biliyor musun?" Lucas başını eğerek sordu.

"Kocam nerede?" Soru kararsız değildi.

bir talep olarak ortaya çıktı.

Lucas, "Bayan Widdler, bir trajedi yaşandı..." diyen Smith'e baktı.

Yüzünden bir dizi küçük kas seğirmesi geçti: "Oh, Tanrım," dedi.

"Biliyordum. Nerede o? Ona ne oldu?"

Lucas, "Bayan Widdler, görünüşe göre kendi canına kıymış." dedi.

"Olamaz!" diye bağırdı. Lucas yine bunun gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu anlayamadı. Sahte görünüyordu... ama öyleydi işte. "O bunu yapmaz,

Yapar mıydı?" diye bağırdı. "Leslie yapmaz... Atladı mı? Atladı mı?" Smith,

"Korkarım kendini vurdu," dedi.

"Oh, hayır. Hayır. O Leslie değil," dedi Widdler. Yarı dönüp sandalyeye çöktü ve ağlamaklı bir ifade takındı. "Leslie asla... yüzü... yaralı mıydı?"

Lucas, *eğer numara yapıyorsa iyidir, diye* düşündü. Soruları oldukça doğru bir şekilde çılgıncaydı.

"Korkarım teknik bir inceleme yapmak için bizimle gelmeniz gerekecek.

Cesedin kimliği tespit edilemedi, ama gerçekten hiç şüphe yok," dedi Smith.

"Lucas da ben de onu tanıyoruz elbette... Dün gece nerede olduğunu sanıyordunuz? Burada mıydı? Erken mi çıktı?"

Widdler uzaklara baktı, sesi tereddütlüydü, kırılmıştı. "O... eve hiç gelmedi."

"Bunu daha önce hiç yapmış mıydı?"

"Sadece...evet. Sanmıyorum... yani, aynı koşullar altında bunu tekrar yapmazdı..." Yüzü onlara dönük, gözleri kocaman, bir açıklama istiyordu. "Ama neden? Neden kendine zarar versin ki? Uğruna yaşayacağı her şeye sahipti..."

Yine ağlamaklı bir yüz ifadesi takındı ve Lucas, *Tanrım*, diye düşündü.

Smith, "Onun ölümüyle ilgili başka sorunlar da var Bayan Widdler. Bazı yasadışı faaliyetler ortaya çıktı ve biz bildiğinizi düşünüyorum. Sessiz kalma hakkına sahip olduğunuzu, söyleyeceğiniz her şeyin mahkemede aleyhinize kullanılabileceğini ve kullanılacağını size bildirmek zorundayız. Bir avukatla konuşma hakkına sahipsiniz. avukat..."

"Oh, Tanrım!" Ritüel sözleri karşısında dehşete kapıldı. "Düşünemezsin *Ben* bir şey yaptım mı?"

Lucas'ın kamyonetindeydiler ama arabayı Smith kullanıyordu. Lucas, Widdler'la birlikte arkada oturuyordu. Lucas, "Claire'i ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu. Donaldson?"

"Donaldson? Chippewa Falls'dan mı?"

"Evet."

Widdler kaşlarını çatarak baktı: "Şey, onu *tanıyordum* ama şahsen hiç tanışmadım. Onun emlak satışından bazı antikalar aldık, tabii ki bu bölge için büyük bir olaydı. Neden?"

"Onu kocan öldürdü," dedi Lucas.

"Sen kapa çeneni," diye bağırdı Jane Widdler. "Sen kapa çeneni. Leslie kimseye zarar vermez..."

"Ve Bayan Bucher ve Des Moines'de Toms adında bir adam. Bayan Bucher ya da Bay Toms'u tanıyor muydunuz?"

Kollarıyla başını örtmüştü; yüzünü ellerine gömmekle kalmamış, kollarını kafatasının etrafına dolamıştı, yüzü neredeyse kucağına çökmüştü ve "Ben Dinliyorum. Dinlemiyorum."

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı, inledi, biraz daha ağladı ve tüm kadınların kullandığı buruşuk mendili almak için çantasını karıştırdı. Görünüşe göre taşıması gerekiyordu ve burun deliklerini bununla ovdu ve Lucas onu tekrar sıkıştırdı.

"Amity Anderson adında bir kadın tanıyor musunuz?"

Hırıltısı kesildi ve Widdler sustu, gözleri kıpkırmızı olmuştu, sesi sümüksüydü ve "O kaltağın bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Onu tanıyor musun?" Bir yere varıyoruz.

Çantasına baktı, buruşuk mendilini çıkardı, burnunu tekrar sildi, pencereden Randolph Caddesi boyunca uzanan evlere baktı ve "Onu tanıyorum" dedi.

"Ne kadar süre?" Bir yalan arıyorum.

"Üniversiteden beri," dedi Widdler. "O... Leslie'yi benden önce tanıyordu." "Tanıyor muydu? Onunla bir ilişkiniz var mıydı?" Smith sordu, gözleri dikiz aynası.

Snuffle: "Evet."

Lucas, "Şey... bir ilişkinin devam ettiğine dair herhangi bir belirti var mıydı?" diye sordu.

Başını yan cama yaslamış, Smith'in başının arkasına bakıyordu; camdan süzülen sabah ışığı yüzüne sert bir şekilde vuruyor, onu daha yaşlı, daha solgun, daha sert ve Alman gibi gösteriyordu; Hans Memling'in on beşinci yüzyıldan kalma bir portresi ya da yirminci yüzyıldan kalma bir

Grant Wood'un yüzyıl çiftlik kadını. "Evet." "Evet dediğinde...?"

"Bütün gece dışarıda kaldığında... işte oradaydı," dedi kadın. "Amity Anderson'la birlikte," dedi Lucas.

"Evet. Onu bir şekilde elinde tutuyordu. Bir tür duygusal bağ. Lanet olsun ona." Lucas'a dönerek dişlerini gösterdi: "Neden onu soruyorsun? Bu işe nasıl karıştı?"

Lucas ona dönüp baktığında botoks tikleri, saç spreyi, pahalı mücevherler ve mahvolmuş makyajdan oluşan bir yapboz gördü. "Bilmiyorum," dedi.

LESLIE WIDDLER arabadayken biraz ölü gibi görünüyordu.

Başka olasılıklar da olabilirdi, sarhoş olması ya da

Uyuşturulmuş, arabanın arka koltuğunda rahatsız bir şekilde yayılmıştı, en azından şakağındaki deliği görene kadar.

Adli tabip onu ceset torbasından çıkarmış ve acele otopsi yapmak üzere çelik bir masanın üzerine yerleştirmişti. Orada, masanın altında

sert beyaz ışıklar altında, tamamen ölü, bir Crisco levhası gibi solgun görünüyordu. Pahalı siyah timsah derisi sürücü ayakkabıları neredeyse yana doğru dönüktü, dili ağzının kenarında görünüyordu, gözleri hala Açık. Şaşırmış görünüyordu, ölü bir şekilde.

Jane gözlerini kırptırdı ve uzaklaştı. "Evet," dedi giderken ve muayene odasının dışında bir sandalyeye yığıldı.

Lucas, "Burada beklemenizi rica edeceğiz. Dedektif Smith ve benim durumu görüşmemiz gerekiyor."

Koridorda kulak misafiri olmayacak kadar ilerlediler ve Lucas, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Smith, "Bir tutuklama olduğunu sanmıyorum," dedi. "Peki ya arama emirleri?"

"Hem evinde hem de işyerinde suç mahalli var. Eğer birkaç adam göndermek isterseniz..."

"Bunu yapacağım," dedi Smith. Koridordan aşağıya, Jane Widdler'a baktı. "Onu serbest mi bırakacaksın?"

Lucas ona baktı, Smith'e döndü ve başını salladı. isteksizce. "Elimizde bir tutuklama olmadığına katılıyorum. Henüz değil. Ona bir avukat tutmasını söyleyeceğiz ve avukatla konuşacağız: onu şehirde tut, para taşımaya başlama, yoksa içeri girer. Her zaman bir şeyler bulabiliriz... çalıntı mal bulundurmak."

"Eğer bulursak."

Lucas sırttı. "Tamam. Çalıntı mal bulundurma şüphesi var. Ya da cinayet işlemek için komplo kurmaya ne dersiniz? Daha sonra her zaman özür dileyebiliriz."

"Bunu avukatına söyle."

Koridorda geri yürüdüler, Widdler endişeyle onları izliyordu, Kleenex'ini büküyordu. Lucas, "Bayan Widdler. Konuşabileceğimiz bir avukat bulmalısınız. Sizin bir avukatınız Leslie'nin ölümünü çevreleyen yasadışı faaliyetlere karıştı..." "Beni tutuklayacak mısınız?" Korkmuş görünüyordu; sahte-Korkmuştu, ama kim bilebilirdi ki?

Lucas, "Şu anda evinizi ve iş yerinizi arıyoruz," dedi. "Şu anda sizi tutuklamayacağız, ama bu

gün boyunca çalıştıkça değişir. Temsil edilmeniz gerekiyor. Kendi avukatınızı tutabilirsiniz ya da biz sizin için bir avukat tutabiliriz..."

"Ben kendim alırım..."

Lucas ona tutuklanmayacağını söylerken gözlerinin içine bakıyordu; kadın bir kez gözlerini kırptı ve bakışlarından bir şey silindi, tıpkı bir kertenkelenin göz zarına benziyordu. "Buradan arayabilirsin, istersen seni yalnız bırakabiliriz," dedi Lucas, "ya da eve gidene kadar bekleyebilirsin."

"Mahremiyet umurumda değil," dedi. "Bazı telefon görüşmeleri yapmak, bir avukat tutmak istiyorum." Çenesi titredi ve dehşetle baktı. "Bütün bunlar anlaşılmaz derecede korkunç."

Oraya gittikleri için onu evine bırakmayı teklif ettiler.

Her neyse. Bu kez arka koltukta tek başına oturmuş, cep telefonundan arıyordu. Önce kişisel avukatıyla konuştu, bir numara aldı ve onu aradı:

"Joe Wyzinsky, lütfen? Jane Widdler: Bay Widdler.

Wyzinsky, kişisel avukatım Laymon Haycraft tarafından önerildi. Şu anda polis memurlarıyla birlikteyim. Beni tutuklamakla tehdit ediyorlar. Suçlama mı? Tam olarak bilmiyorum. Teşekkür ederim."

Wyzinsky'nin adı geçtiğinde Lucas ve Smith birbirlerine bakıp aynı anda yüzlerini buruşturdular.

Arka koltuktaki Widdler, "Bay Wyzinsky? Jane Widdler, Widdler Antika ve Sanat Objeleri'nden. Kocam bu sabah vurularak öldürüldü, görünüşe göre intihar etmiş. Polis onun cinayet ve hırsızlığa karıştığını söylüyor ve sanırım Bucher davasından bahsediyorlar. Benim de işin içinde olduğumdan şüpheleniyorlar ama değilim."

Bir süre dinledi, sonra "Evet, evet, elbette, çok yetenekliyim... İki polis memuruyla birlikte beni eve bırakıyorlar.

Evimin ve iş yerimin arandığını söylediler. Hayır, tutuklu değilim ama aramaya bağlı olarak öğleden sonra beni tutuklayabileceklerini söylediler."

Sesi, diye düşündü Lucas, sanki pahalı bir antika çay masası için anlaşma yapıyormuş gibi geliyordu. Çok havalı.

"...Evet. Lucas Davenport, devletin bir ajanı, ve John Smith, St. Paul polis gücünde. Ne? Evet. Bekle." Telefonu Lucas'a uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Lucas telefonu aldı ve "Ne oluyor koca adam?" dedi. Wyzinsky, "Miranda sen misin?" diye sordu.

"Kesinlikle. John Smith yaptı, ben de şahit oldum. Sonra bir avukat tutması için ısrar ettik, böylece sorun çıkmayacaktı. Bir profesyonel bulduğuna sevindim." Lucas kaşlarını Smith'e doğru oynattı.

"Onu evine mi götürüyorsun?" Wyzinsky sordu. "Evet."

"Onu tutuklayabileceğinizi söylüyor. Ne için?"

Lucas, "Cinayet, adam kaçırma, cinayete teşebbüs, kundaklama, hırsızlık, çalıntı mal bulundurma ve satma" dedi.

"Hayvanlara zulüm," diye ekledi Smith.

"Ve hayvanlara zulüm," dedi Lucas. "Screw adında bir köpeğin öldürülmesinde rol aldığını düşünüyoruz, ardından Screw'in cesedi St. Paul sokaklarına atılmış. Şöyle yapalım, hayvanlara eziyet ve çöp."

"Başka bir şey var mı?"

Lucas, "Muhtemelen birkaç federal suçlama var," dedi. "Chippewa Falls ve Des Des'teki cinayetlere karışmış olabileceğini düşünüyoruz. Moines'in yanı sıra burada St. Paul'de de eyaletler arası uçuş, çalıntı mal nakli, bazı ateşli silah suçlamaları ve benzeri suçlamalar söz konusu."

Wyzinsky, "Huh. Görünüşe göre pek bir davanız yok, tüm bu saçmalıklar ve tutuklama yok," dedi.

Lucas, "İnce noktalar üzerinde çalışıyoruz," dedi.

Wyzinsky, "Evet, tam burada senin için bir çivim var," dedi. "Hava nasıl?"

"O iyi."

"Midsummer Ball'a gidiyor musunuz?"

"Eğer Weather beni zorlarsa," dedi Lucas. "Smokin içinde harika görünüyorum."

"Ben de öyle," dedi Wyzinsky. "Birbirimizin yanında durmalı ve kadınlara ışık saçmalıyız."

"Bunu yapabilirim," dedi Lucas.

Wyzinsky, "Onunla tekrar konuşmama izin verin," dedi. "Widdler mı? Ve Lucas, ona başka soru sorma, tamam mı?"

WIDDLER telefonu aldı, dinledi ve "Orada görüşürüz o zaman," dedi. Telefonu kapattı ve Lucas'a, "Siz ikiniz oldukça arkadaş canlısı görünüyordunuz," dedi.

"Birbirimizi bir süredir tanıyoruz," dedi Lucas. "O iyi bir avukat."

"Arkadaşlığın beni savunmasına engel olmasına izin vermeyecek mi?"

"Davasına yardımcı olacağını düşünse kıcımlı yırtar," dedi Lucas. "Joe insanların hapse girmesi gerektiğine inanmıyor."

"Özellikle de masum olduklarında," dedi. "Bu arada, bana daha fazla soruya cevap vermememi söyledi."

Dört polis Widdler'ın evinde çalışıyordu. Lucas, olay yeri çalışanlarından birinin gözetiminde bir bavul hazırlamasını ve bir motele taşınmasını önerdi.

"İşimiz bitene kadar seni burada yalnız bırakmayacağız. Bir şeyleri yok etme ya da yok etmeye çalışma riskini göze alamayız."

"Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Eğer banyoya işleri bittiyse," dedi Lucas. "Ve Bayan Widdler: sakın bölgeden ayrılmaya çalışmayın. Sizi tutuklamanın eşiğindeyiz. 494-694 döngüsünün dışına çıkarsanız muhtemelen tutuklarız."

Widdler eşyalarını toplarken WYZINSKY ortaya çıktı. Kısa boylu, tıknaz ve keldi, zeytin rengi teni, siyah gözleri ve iri elleri vardı ve kadınlar ondan çok hoşlanıyordu. Ön tarafta bir polise palavra atıyordu.

Lucas onu gördüğünde araba yolundaydı. Lucas verandaya çıktı, ısıklı çaldı ve Wyzinsky'ye el salladı. Avukat sırtarak geldi, ellerini birbirine sürttü. "Bu iyi olacak. Nerede o?" "Üst katta toplanıyor,"

dedi Lucas. Evin içine doğru ilerledi.

"Hiçbir kanıtı yok etmemeye çalışın."

"Dikkatli olacağım."

Smith geldi: "Biz burayı dağıtırken o da taşınırsa daha mutlu olacağını düşündük."

Wyzinsky başını salladı: "Odalardan herhangi biriyle işiniz bitti mi? Özel bir şey mi?"

"Çalışma odası." Lucas işaret etti. İki büyük sandalye ve Fransız kapıları olan geniş ekran bir televizyon.

Wyzinsky, "Onu oraya götüreceğim," dedi. Smith'e, "Tanrım, John, ara sıra pizza yemelisin. Kaç kilosun? bir-yirmi?"

"Önemsediğinizi bilmek güzel," dedi Smith.

Avukat, "Tabii ki umurumda, sen neredeyse insansın," dedi. O da Etrafına bakındı, evin mimarisini değil, değerini değerlendirdi. Sevincini gizlemek için hiç çaba sarf etmedi. "Dostum, bu iyi olacak. Screw adında bir köpek mi? 'Merhaba Fox News', 'Merhaba Court TV' diyebilir misin? CNN'de mahkeme işlerini yapan şu sarışın hatun kim? Parıltılı ruju olan mı? Merhaba sarışın."

Smith, "Rüyada görürsün," dedi ama gülüyordu ve Widdler'ı çağırmaya gitti.

WYZINSKY VE WIDDLER çalışma odasında konuşurken bir polis evdeki ofisten çıktı: "Gelip şuna bakmalısınız," dedi.

Smith: "Ne?"

"Görünüşe göre bir intihar notumuz var. Ya da iki. Ya da üç."

Sonunda, üç ya da dört tane olduğuna karar verdiler.

İntihar notları, nasıl saydığınıza bağlı. Bir tanesi Jane'e U.S. Bank, Wells Fargo ve Vanguard'daki yatırım hesaplarının durumunu anlatan ve ikinci çeyrek gelir vergisi ödemelerinin tamamının yapıldığını belirten bir nottu. Bunun bir intihar notu olup olmadığı içeriğe bağlıydı.

Diğer üç not daha açık bir şekilde intiharla ilgiliydi: depresyonla, büyüyen sorunlarla, dünyanın adaletsizliğiyle, avlanma duygusuyla, bir çıkış yolu bulmaya çalışmakla

işe yarayacak bir çözüm. Biri Jane'e şöyle dedi: "Eğer sana geri dönmezsem, seni gerçekten sevmişim demektir."

WYZINSKY VE WIDDLER bir saatten fazla konuştuktan sonra Wyzinsky çalışma odasından çıktı ve "Bayan Widdler'ın bazı gönüllü olmak istediğini söyledi. Bunu şimdi yapması gerektiğini, yoksa işe yaramayabileceğini söylüyor. Eğer bunlardan herhangi biri duruşmaya gelirse,

Bu konuda işbirliği yaptığının belirtilmesini istiyorum. Soruşturmaya yardım ettiğini. Şunu belirtmek isterim ki.

Kendisini genel bir sorgulamaya açıyor, ancak sınırlı bir ifade veriyor."

"Benim için sorun değil. Sorun olmazsa kaydederiz," dedi Lucas.

Wyzinsky, "Sorun değil ama buna gerçekten ihtiyacımız yok," dedi.

"Bu kesin kanıt niteliğinde bir ifade değil, sadece belirtmek istediği bir nokta, bir öneri."

"Kaydetmek daha iyi," dedi Lucas. "Sadece bir dakika."

Olay yerindeki adamlardan birinden bir kayıt cihazı ve yeni bir kaset alıp çalışma odasına yerleştiler. Lucas kaseti açtı, çalışıp çalışmadığını kontrol etti, baştan başladı, adını, kaydın yapıldığı tarih, saat ve yeri, tanıkların adlarını söyledi ve gösteriyi Widdler'a devretti.

Jane Widdler, "Yasadışı faaliyetlerde kocamın suç ortağı olduğumdan şüphelenildiğini anlıyorum. Bunların hepsini reddediyorum. Ancak, soruşturmaya yardımcı olmak için polisin, benimle romantik bir ilişkisi olan Amity Anderson'ı izlemesi gerektiğine inanıyorum.

Üniversiteden beri kocamla birlikteydim ve bittiğini sanıyordum. Ancak bugün Ajan Davenport bana Amity Anderson'ın da bu soruşturmada yer aldığını söyledi. Amity'yi tanıyorum ve artık onun da bu işin içinde olduğuna inanıyorum ve Leslie artık...gittiğine göre...kaçmaya çalışacaktır.

Bu onun krizlere verdiği tepkidir ve her zaman da öyle olmuştur. O yapmazdı

Leslie'nin sevgisi için benimle kavga bile edebilir. Gittiğinde onu bulmak çok zor olacak, çünkü Avrupa'yı çok iyi tanıyor.

Doğu ve Batı. Eğer bu sözde yasadışı faaliyetlerden elde ettiği parası varsa, onu bulmak yıllar alabilir. Söyleyeceklerim bu kadar."

Lucas, "Sence o da mı işin içindeydi?" dedi.

Wyzinsky yüzünü buruşturdu, başını eğdi, düşündü, sonra Widdler'a başıyla onay verdi.

"Bilmiyorum," dedi Widdler. "Kocamın o gece yasadışı bir şeye karışmış. Neden olsun ki? İş dünyasında her şey harika gidiyor. Twin Cities'deki en iyi antika ve sanat eserleri merkeziyiz. Ama bu sabah nasıl bulunduğunu, nerede bulunduğunu ve tüfeği açıklayamam.

Ajan Davenport bir suç ortağı olması gerektiğini söyledi ve beni suç ortağı olmakla suçladı. Ben suç ortağı değilim ve hiç olmadım. Ben bir dükkâncıyım. Ama Amity Anderson... Yanlış bir şey yaptı mı bilmiyorum ama bence gözetim altında tutulmalı, yoksa kaçacak."

Wyzinsky, "Hemen hemen hepsi bu kadar," dedi.

Lucas bir an Jane Widdler'a baktı, sonra uzanıp kayıt cihazını kapattı. "Pekâlâ. İkiz Şehirleri terk etmeyin, Bayan Widdler."

"Amity'yi izleyecek misin?"

"Davanın tüm yönleri üzerinde çalışıyoruz. Bir şüpheliyle bu konu hakkında konuşarak davayı tehlikeye atmak istemiyorum," dedi Lucas.

"Onu izleyecek," diye homurdandı Wyzinsky. "Ajan Davenport'un yanından pek bir şey geçemez."

WIDDLER, Wyzinsky ve olay yeri inceleme ekibiyle birlikte ayrıldı. evi parçalamaya devam etti. Lucas'ın canı sıkıldı, Widdler'ın dükkânına gitti, olay yerinden sorumlu adamla konuştu, o da, "İnanamayacağın kadar çok bok var ama hiçbirinin altında 'Bucher' yazmıyor. Dosyalarda konuyla ilgili bir isim bulamadım..."

"Aramaya devam et," dedi Lucas.

Günün ilerleyen saatlerinde otopsisini tamamlanan ME, olayın intihar ya da cinayet olabileceğini söyledi. "Bu koşullar altında bunu söyleyemeyiz," dedi. "Silah hafifçe yukarı doğru doğrultulmuştu ve doğrudan şakağa, elmacık kemiğinin iki inç yukarısına ve Yaranın içindeki yanıklara ve barut içeriğine bakılırsa, namlunun ucu muhtemelen deriye temas ediyordu. Yaranın dışında neredeyse hiç barut dağılımı yoktu, deride çok az dövme vardı, bu yüzden namlu yakındı. Bir cinayet işlendiğini görebiliyorum. Bu şekilde... ama nadiren olur, özellikle de kurban herhangi bir şekilde zapt edilmiş gibi görünmediği için."

GÜNEŞ batarken Lucas ofisinde durmuş, ekibinin üyelerini arıyordu; Rose Marie'yi aradı ve Otoyol Devriyesi'nden Jerrold adında bir dedektif ödünç aldı.

"Widdler'ın sözüne güveniyoruz," dedi hepsine. "Anderson'ı gözetleyeceğiz."

Lucas'ın aile odasında bir araya geldiler: Del, Jenkins, Flowers, Jerrold, Smith ve Lucas, Letty oturuyor, dört eyalet ajanı Nazikçe saçmalıyordu, Letty de karşılık veriyordu. Shrake çoktan Anderson'ın peşine düşmüş, onu St. Paul'den alıp eve götürüyordu.

Smith, Del'le geçmişleri çok eskiye dayanmasına rağmen, iyi tanımadığı eyalet polisleri karşısında tedirgindi. Lucas, Leinie's isteyen ama kola alan Letty hariç, Leinie's şişelerini elden ele dolaştırdı. Amity Anderson'la konuşacak olan Smith ve Lucas da kola aldılar.

Letty, "Sanırım evde bir bira içmemde hiçbir sakınca yok," dedi.

Lucas, "Bunu sana verseydim kendimi tutuklamak zorunda kalırdım," dedi.

Del, Letty'ye göz kırparak, "Ve muhtemelen kendini de dövmüştür," dedi.

LUCAS onlara Amity Anderson hakkında bilgi verdi. Sıradan gözetleme işlerinde çalışan Jenkins, "St. Paul tarafından kovulmadığımız sürece" oturmak için iyi yerler önerdi.

Smith, "Nöbetçi amirle konuştum, devriyeye iletecek, o yüzden sorun yok," dedi.

Altı kişiyle onu dört saatlik vardiyalar halinde izleyebilirlerdi, dördü açık sekizi kapalı. Bu onları bir süre sonra yıpratıyordu ama Lucas Amity'ye baskı yapmayı, onu kaçırmaya zorlayıp zorlayamayacağını, yanında ne götürdüğünü görmeyi planlıyordu.

Lucas ve Flowers ilk vardiyayı alacaklardı, sekizden Gece yarısı. Shrake ve Jenkins gece yarısından dörde kadar, Del ve Jerrold dörtten sekize kadar, sonra da Lucas ve Flowers Geri.

Bu gece, toplantıdan sonra Flowers sokakta hazır bulunacak ve onu izleyecek, sonra da Lucas ve Smith Anderson'ı çağırıp kafesini sallayacaklardı.

LUCAS VE SMITH, Anderson'ın evine ayrı ayrı gittiler ve Lucas kamyonetini evin arka tarafına bakan bir sokağın sonunda bıraktı. ev. Sonra Smith'in Ford'una bindi ve köşeyi dönüp Anderson'ın araba yoluna girdiler. Smith, "Vardiyayı ben almalıyım." dedi.

"Gerek yok," dedi Lucas. "Geri kalanımız hep birlikte çalıştık... sorun yok."

"Evet, ama biliyorsun," dedi Smith. İstemiyordu ama bunu teklif etmek kibarlıktı.

"Biliyorum ama sorun değil."

Yürüyüşe çıktılar, perdelerin hareket ettiğini ve arkalarında bir şekil olduğunu gördüler, sonra Lucas kapıyı çaldı ve bir saniye sonra, Anderson onu açtı ve zincirin üzerinden Lucas'a baktı. Elinde portakallı peynire bulanmış ıslak bir kereviz çubuğu tutuyordu. "Lucas Davenport, sizinle daha önce bir kez konuşmuştum," dedi Lucas. "Bu Dedektif John St. Paul polisinden Smith. Sizinle konuşmamız gerekiyor." "Ne hakkında?" Zinciri oynatmadı.

Lucas resmi bir tavır takınarak sesine biraz puştluk kattı: "Arkadaşlarından biri, Leslie Widdler, bu sabah buradan birkaç blok ötede bir arabanın içinde ölü bulundu. Vurularak öldürüldü. Karısını sorguladık,

Jane, ve bir avukat tuttu. Ama bizim soruşturmamız Jane Widdler tarafından yapılan açıklamalarla, soruşturmada bize yardımcı olabileceğinizi gösteriyor. Lütfen kapıyı açın."

"Arama izniniz var mı?"

"Hayır ama birkaç dakika içinde bir tane bulabiliriz," dedi Lucas, daha sert konuşuyor, sesi hırıltıya dönüşüyor. "Ya bizimle burada konuşursun ya da arama emri çıkartır, gelip seni alır ve merkeze götürürüz. Karar senin."

"Avukatım var mı?" Anderson sordu.

"Ne zaman istersen," dedi Lucas. "Eğer bu gece bir tane bulamazsan, seni şehir merkezine götürüp bir hücreye koyarız ve yarın bir tane gelene kadar bekleriz."

Anderson, "Ama ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Konuşmamız gereken şey de bu," dedi Lucas.

SONUNDA onları içeri aldı, sonra bir avukat arkadaşını aradı, o da gelmeyi kabul etti. Beklerken kırk beş dakika boyunca Yellowstone'un nasıl yok olduğunu anlatan *American Volcanoes*'u izlediler. her an patlayabilir ve tüm ABD'yi kül ve lavdan oluşan bir cehenneme çevirebilirdi; Anderson iki kadeh kırmızı şarap içti ve sonra avukat geldi.

Lucas onu tanıyordu, Annabelle Ramford, evsizler için pek çok ücretsiz iş yapan bir kadındı ama ceza hukukuyla pek ilgisi yoktu.

"Yine karşılaştık," dedi ince bir gülümsemeyle, adamın elini sıkarak.

"Umarım bize yardım edebilirsin," dedi Lucas. "Bayan Anderson'ın tavsiyeye ihtiyacı var."

Anderson Widdler'ları tanıdığını itiraf etti. Lucas, Anderson'la cinsel ilişkiye girdiğini söylediğinde şok olmuş görünüyordu.

Leslie Widdler, ama itiraf etti. "Bana eşcinsel olduğunu söylemiştin," dedi

Lucas. "Öyleyim. Leslie ile ilişkim olduğunda bunu bilmiyordum." dedi.

"Ama Leslie ile ilişkiniz devam etti, değil mi?"

Ramford'a baktı ve "İstemiyorsan hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," dedi.

Hepsi Anderson'a baktı, o da "Yapmazsam ne olur?" dedi.

"Not alacağım," dedi Lucas. "Ama bunu ya senden, senin işbirliğine ya da başka insanlardan öğreneceğiz."

Ramford Anderson'a, "Tehditleri kabul etmek zorunda da değilsin," dedi.

"Bu gerçekten bir tehdit değildi," dedi Lucas, sesi yumuşayarak. "Gerçek durum bu, Annabelle. Buradan ayrıldığımızda mutlu olmazsak, Miz Anderson'ı da yanımızda götürürüz. O zaman sen de Bir ceza avukatı tavsiye edin ve yarın hep birlikte hapisanede konuşalım."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Anderson. "Bakın, Leslie ile ilişkim... bir dereceye kadar... devam etti."

"Bir dereceye kadar mı?" Smith sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ben..." Dudağını ısırdı, gözlerini onlardan kaçırdı ve sonra, "Aslında Jane'le daha çok ilgileniyordum," dedi.

"Jane'de mi? Jane ile fiziksel bir ilişkiniz oldu mu?" Lucas sordu.

"Şey...evet. Neden kocaman, şişko bir adamla yatmak isteyeyim ki?"

Lucas'ın buna verecek bir cevabı yoktu ama soracak daha çok sorusu vardı.

Jane Widdler.

Yorganlara döndü ve Anderson soruları yanıtlarken notlar aldı. Yorganların gerçek olduğuna inanıyordu. Onlar Marilyn Coombs tarafından tespit edildiğini ve teyit ve değerlendirme için Widdlers'a götürüldüğünü söyledi.

Widdlers da onları laboratuvar testleri için göndermiş, testler ve diğer biyografik bilgilerle teyit etmişti Armstrong hakkında, yorganların gerçek olduğuna dair. Widdler'lar daha sonra yorganların müzelere bağışlayacak özel yatırımcılara satılacağı bir yatırım paketi hazırladılar, Hem vergiden düşüyor hem de cömertliğiyle ün kazanıyor.

"Yorganların sahte olduğuna inanmak için nedenlerimiz var - her halükarda lanetler öyleydi. Birincil alıcılar sadece Lucas, ödediklerini söyledikleri miktarın bir kısmını bağışlardan sonra yasadışı bir şekilde vergiden düşüklerini söyledi."

"Bunların hiçbirini bilmiyorum," dedi Anderson. "Ben Widdlers ve Bayan Donaldson arasındaki temas. Onu ben getirdim. yorganlarla ilgilenirdi ama kendi kararlarını ve anlaşmalarını kendisi yapardı. Ben asla parayla ilgilenmedim."

"Bana Bayan Bucher'ı tanımadığınızı söylemişsiniz," dedi Lucas. Omuz silktilti. "Tanımıyordum. Kim olduğunu biliyordum ama onu tanıımıyordum."

"Ve sen hala... bu pozisyonunu koruyormusun?" "Gerçek bu," dedi. "Leslie Widdler ile oraya gidip Bayan Bucher ve hizmetçisini öldürmediniz mi?"

"Tabii ki hayır! Bu çılgınlık!" Ona Toms'u sordu: hiç duymadığını söyledi. Hayatında Des Moines'e hiç gitmemişti, geçerken bile uğramamıştı. "Dün gece Leslie Widdler ile birlikte miydiniz?" diye sordu Smith. "Hayır. Sekize kadar dışarıdaydım, sonra buradaydım," dedi. "Onunla konuşmadın, onunla gezmedin..." "Hayır. Hayır. Onunla konuşmadım, onu görmedim ya da başka bir şey yapmadım."

Diğer tüm noktaları zorladılar ama Anderson yerinden kıpırdamadı. Ne Leslie ne de Jane Widdler ile antika ticareti yapmamıştı. Donaldson'dan sonra Armstrong yorganlarına ne olduğu hakkında, sanat dünyasının olağan haberleri, dedikodular ve kulaktan dolma bilgiler dışında hiçbir bilgisi yoktu. Bucher'ların öldürüldüğü Cuma gecesi üç kadın arkadaşıyla birlikte geç saatlere kadar Minneapolis şehir merkezindeki bir restoranda olduklarını kanıtlayabileceğini düşünüyordu.

Sadece biraz fazla içmişti ama restoranın üst katında bir doğum günü partisi olduğunu hatırladı ve insanların bunu hatırlayacağından emindi.

İşleri bittiğinde Anderson, "Şimdi bir sorum var. Jane Widdler'ın size doğru olmayan şeyler söylediğini hissediyorum. Yani, eğer Jane ve Leslie bu insanları öldürüyorlarsa, ben

Jane'in beni neden bu işin içine çekmeye çalıştığını anlamıyorum. Bunu yapmaya mı çalışıyor?"

"Belki," dedi Lucas.

"Sizce insanları öldürebilirler mi?" Smith sordu.

Anderson yüzünü aşağı çevirdi, düşündü, Ramford'a yan gözle baktı, sonra, "Biliyor musun, Jane... bana hep açgözlü biri gibi gelmiştir. Aslında kötü biri değil, ama korkunç derecede açgözlü. Her şeyi istiyor Bu şeyler. Pırlantalar, saatler, arabalar, Hermès şu, Tiffany bu ve Manolo Blahnik başka bir şey. Para için adam öldürebilir - para olmalı - ama... Bilmiyorum."

Ağzı sözcükler olmadan biraz daha hareket etti ve hepsi oturup beklediler ve o devam etti:

"Leslie, sanırım Leslie öldürebilir. Zevk için. Ve para için. Üniversitedeyken, küçük bir üniversite futbol takımımız vardı. Futbol hiçbir anlamı yoktu. Gidip küçük flamanızı sallayın ya da annenizi takardınız ve kazanıp kaybetmeniz kimsenin umurunda olmazdı. Birçok insan futbolcularla dalga geçerdi...ama Leslie insanları incitmeyi severdi. O kramponlarıyla insanların ellerine basmaktan bahsediyordu. Koşuculardan biri çok iyi iş çıkarırsa, onu yere indirirlerdi ve sonra Leslie 'yanlışlıkla' eline basıp kıldığını söyledi. Bunu birkaç kez yaptığını iddia etti. Tehlikeli olabileceğine dair söylentiler yayıldı."

Smith, "Huh," dedi ve Lucas sordu, "Bundan daha ağır bir şey var mı? Duyduğun bir şey? Bayan Donaldson öldürüldüğünde Leslie'den kötü titreşimler aldınız mı?"

Başını salladı, ürkmüş görünüyordu: "Hayır. Hiç de değil. Ama şimdi sen söyleyince... Yani, Tanrım, dükkânları gerçekten de birdenbire ortaya çıktı." Lucas, Smith ve Ramford'a baktı. "Biliyorsunuz Ne demek istiyorum? Çoğu antika insan kendini bu küçük duvar deliklerinde bulur ve Widdler'lar birdenbire zengin olur."

Smith başını kaldırıp Lucas'a bakarak, "İnsanı düşündürüyor," dedi.

Dahası da vardı ama geri dönüşler azalıyordu. Lucas sonunda ayağa kalktı, içini çekti ve Ramford'a şöyle dedi.

Her ihtimale karşı birkaç isim vereyim." dedi ve Smith'le birlikte yola koyuldular.

"Beni bırakmadan önce biraz dolaşalım. Getir Ramford oradan çıksın," dedi Lucas Smith'e. "Nereye park ettiğini bilmiyorum, beni almasını istemem." Arabaya doğru yürürlerken telsizini açtı ve Flowers'ı aradı.

Flowers, "Tam sana bakıyorum," dedi.

"Birkaç dakika içinde bir avukat gelecek. Gözden uzak durun ve gittiğinde arayın."

Smith onları Grand Avenue'ye götürdü ve ikisi de Smith'in arabasının kaputuna yaslanıp geçen üniversiteli kızları izlediler; sarışınlar, kısa gömlekliler ve Sartre, Derrida ya da başka bir Fransız tarafından kışkırlanmış gibi dikkat çekici derecede az kahkaha, yoğun düşünceli bakışlar.

Lucas çikolatalı cevizinin külâh seviyesine iniyordu. telsizi çaldığında. Flowers, "Avukat arabasına biniyor." dedi.

"Beş dakika içinde yerimde olacağım," dedi Lucas.

GÖZETLEME heyecan verici olabilirdi, ama neredeyse hiç olmadı. Bu gece, dört uzun saat boyunca hiçbir şey yapmadığımız zor gecelerden biriydi. Yapamadım

Hatta karanlıkta oturup kitap bile okudu. Flowers ile radyoda iki kez konuştu, Weather ile uzun bir telefon sohbeti yaptı -Tanrı cep telefonlarını korusun- ve gece yarısı Jenkins arkasından yaklaştı.

"İyi misin?" Lucas telsizden sordu.

"Video oyunumu aldım, iPod'umu aldım. İki çuval domuz kabuğu, bir kilo barbekü pirzolası ve bir litre diyet kola aldım. İtici gaz. Her şey hazır."

"İyi ki arabada seninle birlikte değilim," dedi Lucas. "Şu lanet olası domuz kabukları."

Jenkins, "Ah, her yarım saatte bir kapıyı açarsan sorun olmaz," dedi. "Sigara yakmak istemeyebilirsiniz."

Sabah hava yine keskindi ve uykudaydı

Lucas on iki on beşte parmak uçlarında yatak odasına girdiğinde. Bir tane aldı.

Kendini yatıştırmak için Ambien, yolculuğu yumuşatmak için bir Xanax, Bir martini düşündü, vazgeçti, çalar saati kurdu ve yatağa girdi.

Alarm tam yedi saat kırk dakika sonra çaldı. Hava gitmişti; bu, bir dava üzerinde çok çalıştığında, geç saatlere kadar kaldığında oluyordu. Birbirlerini özlemişlerdi. yan yana uzanmak...

Çabucak temizlendi, saatine baktı, hizmetçiden içinde dört parça mısır ekmeği olan bir Ziploc poşeti aldı, bir çift diyet Buzdolabından kolaları, ön verandadan gazeteyi aldı ve yola koyuldu. Gözetlemeye geç kalmaktan nefret ederdi; o kadar sıkıcıydılar ki bir dakika bile geç kalmak kötü bir davranış olarak kabul edilirdi.

Sekize iki kala yan sokakta durdu, Jerrold'dan bilgi aldı, Flowers tarafından itilmiş olan Del'i aradı ve on dakika önce bir ışığın yandığını söyledi. "Uyanık ama sıkıcı," dedi Del.

Gazetelerde Widdler hikayesi vardı ve bunu Bucher'a bağladılar, Donaldson ve Toms. Rose Marie daha fazla tutuklama olduğunu söyledi yakın, ama *Star Tribune* muhabiri "yakın" diye yazmış ve *Pioneer Press*'ten bir adam "içkin" dedi.

Lucas, asla bir yazım denetleyicisine güvenmemelisin, diye düşündü.

ANDERSON saat 8:10'da evinden dışarı çıktı, gazeteyi aldı ve tekrar içeri girdi. Saat 8:20'de elinde bir çanta ve gazeteyle otobüs durağına doğru yürüdü, görünüşe göre bu günlük rutiniydi çünkü otobüs iki dakika sonra geldi.

Onu şehir merkezine ve ofisine kadar takip ettiler, arabalarını park yasağı olan bölgelere park ettiler, polis kimliklerini önlerine koydular ve Lucas Skyway çıkışını kullanırken Flowers caddeyi kullandı. Arka merdivenler vardı ama Lucas bu riskin endişelenecek kadar büyük olmadığını düşünüyordu...

Hiçbir şey yapmadan beklerken, belki de Bu konuda yanılıyordu ve endişeleniyordu, ama çok fazla değil: *her zaman* gözetlemelerde böyle hissederdi. Birkaç yıl önce, bir katili vardı.

Bir gözetlemeden kaçır, gözetlemeyi başka bir cinayet için mazeret olarak kullanmayı planlar...

Öğleden birkaç dakika önce Shrake bir sonraki vardiya için geldi ve Lucas ona pas verip ofise dönmek üzere uzaklaştı. Cep telefonu çaldığında henüz elli metre gitmişti: Shrake. "Taşınıyor," dedi ve gitmişti. Lucas arkasına baktı. Shrake, Lucas'tan uzakta, Skyway boyunca telefonla konuşuyordu. Lucas'la konuşuyordu.

Hücredeki başka biri, muhtemelen Jenkins'e, muhtemelen hedefe çok yakın olduğu için telsizi kullanmaya korkuyordu; neredeyse onun üzerinden geçmişti.

Lucas, Shrake'in yetmiş beş metre ilerisinde, Amity Anderson'ın kalabalığın arasından hızla yürüyen dar figürünü görebiliyordu.

Yemeğe mi gidiyorsun? Radyosu cıvıladı: Çiçekler. "Nereye gittiğini bulana kadar burada kalmak ister misin?"

"Evet."

Shrake onu bir kahve dükkânına götürdü ve burada bir fincan kahve ile portakallı çörek aldıktan sonra

Jenkins'in onu aldığı sokak. Jenkins, "Otobüse yetişmeye çalışıyorum," dedi.

Onu evine kadar götürdüler. Otobüsten indiğinde Kahve dükkânındaki çuvalı köşedeki çöp variline atmak için durakladı, sonra aceleyle hızlı adımlarla evine doğru yürüdü. O gitti doğruca posta kutusuna gitti ve birkaç mektup çıkarıp karıştırdı. hızla bir tane seçti ve kapıdan geçerken ucunu kopardı. "Ne

düşünüyorsun?" Flowers telsizden sordu.

"Ona bir saat verelim," dedi Lucas.

Flowers, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi. Shrake ve Jenkins de aynı fikirdeydi.

Yarım saat sonra Anderson uzun kollu bir gömlek, kot pantolon ve pratik ayakkabılara benzeyen bir şey giyerek evinden çıktı. yürüyüş botları. Manuel asansörlü, tek arabalık müstakil bir garajı vardı. Kapıyı yukarı itti, dikkatlice geri geri çıktı, kapıyı tekrar aşağı çekti, arabayı tepeye doğrulttu ve havalandı.

Jenkins, "Gidiyoruz," dedi. "Gittik."

LUCAS RADYOYA ÇIKTI: "Bu bir şey olabilir, çocuklar. Arkasına dizin ve sırayla önünü kesin, ama onu kaybetmeyin."

Shrake: "Muhtemelen markete gidiyordur."

Lucas: "Yanlış yöne döndü. Tepenin aşağısında bir tane var."

Onu takip eden dört araba vardı ama hava yoktu. Şehirde kaldıkları sürece iyiydiler - her biri onu birkaç günlüğüne. Sonra da sıradaki yetişirken geri dönüyordu. Ford'dan Snelling'e kadar onu kolayca takip ettiler, oradan da sağa döndü,

Yedinci kata doğru iniyordu. Snelling bir oluktu; orada durursa hepsi tepesine binerdi. Lucas, Jenkins ve Shrake tepenin başında beklerken Flowers da onu takip etti. "Onu yakaladım," dedi Flowers. "Yedinci caddeden sola döndü, hadi

"

Tepeden aşağı, kavşağa doğru hızla ilerlediler, Lucas arkasından gelirken Flowers uzaklaştı. Bir kavşakta yakalandılar.

I-35'in hemen önündeki kırmızı ışıkta Lucas bir mağazaya girdi.

Tampondan tampona geçerse yüzünü yakalayacağından korkuyordu. "Jenkins?"

"Onu buldum. Otuz beş E'den güneye doğru gidiyor."

Lucas park yerinden çıktı, artık son sıradaydı ve diğerlerini I-35 rampasından aşağıya kadar takip etti. Lucas telsizle otoyol devriye uçağı aramaya başladı ama bir saatten önce kimsenin havalanamayacağı söylendi. "O zaman

Tanrı aşkına, o gidiyor. Bu hatun Des Moines'e falan gidiyor olabilir."

Dört arabalık bir takibin sorunu Anderson'un hızlı bir sürücü olmamasıydı ve geride durmaları gerekiyordu, bu da ya dikiz aynasında belirecekleri ya da o kadar geride durmaları gerektiği anlamına geliyordu ki

ani bir hareketle onu kaybedebilirdi. Eğer bir alışveriş merkezine takılırsa ve birkaç tanesi yaklaşıyorsa, şansları kalmazdı.

"Jenkins, yavaşça ilerle," dedi Lucas. "Yankee Doodle'da in, o inmese bile."

"Anladım."

İnmedi; Jenkins rampa dışına çıktı, tepedeki ışıklardan geçti ve rampadan aşağı inerek Lucas'ın arkasına düştü.

Otoyolda onunla oynadılar, hızları artıyordu. Lucas'ın bir olasılık olabileceğini düşündüğü bölgesel bir alışveriş merkezi olan Burnsville Alışveriş Merkezi'nde inmedi. Onun yerine metro bölgesinden çıkıp güneye, kırsal kesime doğru ilerledi.

Lucas navigasyonunda olası çıkış yollarını görebiliyordu. ve onları çağırırdı; her birinde bir tanesi düşecek, sonra tekrar girecekti. İnmedi, ama kararlı bir şekilde yavaş şeritte kaldı, hız sınırında ilerledi.

Güneye, daha da güneye, dönüş sinyali yakıp Rice County 1'deki rampayı dikkatle çıkararak Flowers'ın iki araba arkasına geçene kadar otuz mil gitmişti. Flowers tahmin etmek zorundaydı ve Lucas telsizden bağırırdı, "Carleton'a gitti. Sola dön. Doğuya git."

Flowers sola döndü, bir sonraki araba sağa gitti ve Anderson Flowers'ın arkasından sola döndü. Carleton Northfield'in doğusundaydı ama

Northfield çıkışını çoktan geçmişlerdi; yine de Etrafındaki kırlara aşına olan Lucas, batıdaki açık araziden daha iyi bir seçenek olduğunu düşündü.

Şimdi onu yakından takip ediyorlardı ama önden. Çiçekler yavaşça uzaklaşarak onu küçük bir kasaba olan Dundas'a götürdü; ama kasabadan hemen önce 8. Bölge'den güneye döndü ve Flowers "Geri dönüyorum" diye bağırıyordu ve Shrake "Onu yakaladım, onu yakaladım" dedi.

Şimdi geri döndü. Dışarıda fazla araba yoktu ve Lucas hariç hepsi ona yakındı ve onlardan birini seçebilirdi. Güneye doğru devam ettiler,

Daha küçük ve daha dar yollarda, Shrake uzaklaşıyor, Jenkins bir mısır tarlasında kaybolana kadar ilerliyordu.

"Vay canına. Dostum, döndü," dedi Jenkins. "O, uh, yoldan çıktı, geri çekilin çocuklar, ben geçeceğim..."

Birkaç gündür yağmur yağmamıştı ve Jenkins kaybolduğu noktada, ortasında yabancı otların bittiği toprak yola baktı ve geri seslendi, "Görünüşe göre bir tarlaya giriyor. Bilmiyorum dostum... Muhtemelen çıkan tozdan onu takip edebilirsin."

"Bu bir yol değil," dedi Lucas atlasına bakarak. "Burada bile görünmüyor; sanırım nehre kadar iniyor olmalı."

Flowers, "Belki de kanoya biniyordur," dedi. "Burası büyük bir kano nehri."

Lucas telsizden, "Vay anasını," dedi. "Ne?"

"Bu Cannon Nehri, dostum." "Öyle mi?"

"Las Vegas'ta, yorganların üzerinde aklanan para. Cannon, Inc. ya da Cannon Associates gibi bir şirkete gitti."

Shrake geri geldi: "Toz bulutu durdu. Sanırım arabasından çıktı ya da kayboldu. Ne yapmak istiyorsun?"

"Bir dakika izle," dedi Lucas. "Flowers, bot mu giyiyorsun?"

"Evet."

"Timsahlarım var," dedi Shrake. "Bir mısır tarlasında sürüneceğimizi düşünmemiştim."

Jenkins, "Benim için Gators," dedi.

"Kamyon dolusu anlaşma mı yaptınız?" Flowers sordu.

"Kapa çeneni," dedi Lucas. "Tamam, Flowers ve ben oraya doğru yürüyeceğiz. Jenkins ve Shrake yolun karşı tarafına geçecek. Eğer dışarı çıkarsa, onu takip ediyor olacaksınız."

"Arabaları nasıl saklayacağız?" Flowers sordu.

"Beni takip edin," dedi Lucas. Güneye doğru ilerledi, yüz metre, yüz elli metre, bir giriş noktası buldu ve mısır tarlasının otuz metre içine girdi. Mısırlar kamyonu tam olarak gizlemiyordu, ancak kamyonu doğru sürmediğiniz sürece ne tür olduğu belli olmazdı. Çiçekler

onu takip etti ve başını sallayarak arabasından indi. "Çok kızgın bir çiftçi olacak."

"Saçmalık. Bizden kile başına yaklaşık yüz dolar alacak," dedi Lucas. "Hadi gidelim."

Flowers, "Arabada iki şişe su var." dedi. "Al onları. Silahını da al," dedi Lucas.

"Silah mı? Sence?"

"Hayır. Sadece seni bir değişiklik olsun diye lanet olası silahı takarken görmek hoşuma gidiyor," dedi Lucas. "Hadi, yola koyulalım."

SICAK GÜN. Flowers, omuz yüksekliğindeki mısır sıraları boyunca koşarlarken omuz teçhizatını çekti, Anderson aniden arabada belirirse dalmaya hazırды.

"Görünüşe göre suyun aşağısında," dedi Flowers. Sadece şimşir ağaçlarının ve sedir ağaçlarının taçlarını görebiliyorlardı. Nehir onlardan daha aşağıdaydı ve yaklaşabilmeleri gerekiyordu. Patikada nehre doğru döndüler, biraz nefes nefese kalmışlardı. Şimdi sıcaktı, takım elbiseli iri yarı adamlar silah ve birer kilo su taşıyorlardı, şapkaları yoktu; yol muhtemelen 440 metre uzunluğundaydı, diye düşündü Lucas, kırk dönümlük bir arazinin bir parçasıydı; ama nehre bitişik olduğu için biraz farklılık olabilirdi.

"Kum çapakları," diye homurdandı Flowers. Ayakları küçük toz püskürtüleri çıkarıyordu.

Dört kırk dakikayı yaklaşık dört dakikada koştular, diye düşündü Lucas ve sonunda tekrar koşmaya başlaması gerektiğine karar verdi. kürek makinesi yetmiyordu. Tarla ince görünmeye ve arazi alçalmaya başladığında, mısır tarlasından sola döndüler ve Yavaşlayarak yürüdü, sonra da kamburunu çıkararak süründü. Mısır tatlı, sıcak ve tozlu kokuyordu ve Lucas oradan çıkmadan önce boynunda birkaç terli mısır kesiği olacağını biliyordu. Tarlanın kenarında, yamaçtan aşağıya, iki tarafı çalılık ağaçlarla kaplı çamurlu bir dereye ve bir ağaç parçasına baktılar

bir baraka ve çok daha yeni bir elik binayı çevreliyordu. Binanın n tarafındaki giriş kapısı açık duruyordu; garaj kapısı ise aşağıdaydı. Anderson'ın arabası garaj kapısının arkasındaydı.

Binanın hiç penceresi yoktu ve Lucas, "Arkadan dolaş," dedi.

Koşarak, eğilerek, binayı izleyerek tekrar gittiler.

Garaj kapısının açıldığını duyduklarında aşağıya inmişlerdi ve mısır tarlasına geri dönüp yan yana çömelerek izlemeye başladılar.

Anderson binadan ıktı. Uzun kol çantasını çıkarmıştı.

kollu gömlek ve şimdi yeşil bir tişört giyyordu; iki tablo taşıyordu.

Flowers'a "Onu yakaladım," diye

mırıldandı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Peki, onu izleyip mallarla ne yaptığını görebiliriz ya da gidip onu tutuklayabiliriz," dedi Lucas.

Flowers, "Aramayı yap," dedi.

"Muhtemelen eyalet dışında bir yere taşıyor. pe atıyor.

Paraya eviriyorum. Kaçmaya hazırlanıyorum." Oturup otuz saniye daha düşündükten sonra, "Siktir et. Hadi onu yakalayalım."

ANDERSON garaja geri dönmüştü ve garajın hemen yanına indiler, içerideki tıkırtılarını duydular, sonra adım attılar açık kapının köşesinden içeri girdi. Mekânın yarısı mobilyalarla doluydu, aşağı yukarı bir U şeklinde, yanlardan aşağıya ve boydan boya dizilmişlerdi.

binanın arka tarafındaydı. U'nun ortasını eski beyaz bir Chevy minibüs kaplamıştı ve kapıya doğru yönelmişti.

Lucas onu gördüğünde bir şeylerin koptuğunu hissetti, küçük bir zevk dalgası: Anderson onun sırtını onlara dönmüştü ve "Nasılsın Amity?" diye sordu.

Kelimenin tam anlamıyla zıpladı, döndü, onları içine aldı, sonra onlara doğru üç dört koşar adım attı ve "Hayır" diye bağırdı ve minibüsün uzak tarafına doğru fırladı.

Flowers, "Önünü kesin," diye bağıırıp minibüsün arkasından dolanırken, Lucas da burnun etrafından koştu. Lucas minibüsün ön tarafına geçtiğinde Anderson on beş metre uzaktaydı ve hızla geliyordu ve kadın yine "Hayır," diye bağırdı ve sonra elinde bir şey gördü ve onu fırlatıyordu ve el bombası büyüklüğündeki vazo ona çarpmadan önce neredeyse yoldan çekilecek zamanı vardı. ve onu bir çuval kedi kumu gibi yere düşürdü.

Kız, adamın etrafından dolanıp yola çıkarken, adam el yordamıyla ona baktı.

güneş ışığı, sonra Flowers onun üzerine atladı. Lucas ayağa kalkmaya çalıştı ve onun önce arabasına doğru koştuğunu, sonra da Flowers'ın barakaya girdi, kapı arkasından çarptı.

Lucas yine hareket ediyordu, alnı ateş gibi yanıyordu; kadının A-Rod gibi bir kolu vardı.

Flowers ön kapıyı tekmelerken, "Arka kapı," diye bağırdı ve Lucas, Anderson'ın evin nehir tarafındaki güverteye fırladığını görmek için tam zamanında evin yanından aşağı koştu. Onu gördü, bir kez arkasına baktı, sonra kollarını çılgınca çırparak nehre doğru koştu. Lucas, "Yapma!" diye bağırdı.

Kadın kendini içeri attığında beş adım ötedeydi.

FLOWERS bankaya doğru koştu, Lucas'ın yanında durdu ve "Tanrım. Leş gibi kokacak."

Nehir dar, bulanık ve kulübenin önünde sığıdı. Anderson kendini on santim su ve bir karış çamurun içine atmış ve çamura bulanmış bir halde inleyerek ayağa kalkmıştı. Lucas, Flowers'a, "Botlarını giymişsin," dedi. "Oraya uzan ve onu yakala."

Flowers, "Kolların daha uzun," dedi.

Lucas, "Kademe artışı istiyorsun ve ben senin patronunum," dedi.

"Lanet olsun, ben de biraz drama bekliyordum," dedi Flowers.

Anderson şimdi elleri ve dizleri üzerinde dönmüştü. Çiçekler Bir ayağını çamurun içine soktu, ellerinden birini yakaladı ve onu çamurdan çıkardı.

Lucas ona, "Amity, tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin..."

FLOWERS, "Kelepçe mi?" dedi. Lucas, "Kahretsin, evet, muhtemelen altı kişiyi öldürmüştür. Ya da en azından yardım etmiştir."

"Yapmadım," diye feryat etti Anderson. "Ben yapmadım..."

Lucas onu görmezden gelerek kıyıda çelik binaya doğru yürüdü, telsizi tekrar açtı ve Jenkins ile Shrake'i aradı. "Hadi gelin. içeri. Onu yakaladık ve bir bina dolusu ganimet elde ettik."

Flowers, Anderson'da bariz silah olup olmadığını kontrol etti. yan cebinden sustalı bıçağı çıkardı, onu arabanın önünde yere yatırdı ve tampona kelepçeledi. Ağlamaya başladı ve durmadı.

LUCAS sustalıyı Flowers'ın arabasının üstüne, unutmayacakları bir yere koydu ve bagaja doğru yürüdü. İçinde plastik ambalajlı üç tablo ve özenle yapılmış bir porselen saat vardı. Küçük, yüksek değerli şeyler, diye düşündü. Üç tablonun da arkasına baktı, Greener Gallery, Chicago'ya ait eski bir etiket buldu ve başka bir şey bulamadı.

Flowers çelik binanın içine girmiş, Lucas da onu takip etmişti. "Ne kadar çok mobilya var," dedi Flowers. "Dairem için birkaç parça kullanabilirim."

"Birkaç parça sana muhtemelen bir ev alır," dedi Lucas. "Başka tablo görüyor musun? Ya da kabarık sandalyeler?"

"Bir çift kabarık sandalye var..."

Elbette: Onları tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Shrake ve Jenkins içeri girdiğinde sandalyelere bakıyorlardı, Flowers onlara el salladı ve Lucas plastikle sarılmış başka tabloların olduğu ahşap bir raf gördü. Onları bir-iki-üç diye indirdi ve arkalarındaki plastiği yırttı. Bir ve üç çıplaktı.

İki tanesinin arkasında uzun zaman önce bir ressamın fırçasıyla yağlı boyayla yazılmış tek bir kelime vardı: *Pervasisiz*.

AMITY ANDERSON St. Paul'de hapse girdi, kefaletle serbest bırakıldı Constance Bucher ve Sugar-Rayette Peebles'ın ölümünde birinci derece cinayet şüphesi. Flowers dönüş yolu boyunca kontrolsüzce ağladığını ve suçu Jane Widdler'ın üzerine atmaya çalıştığını söyledi.

Herkes bunu düşündü ve Anderson'ın tutuklandığı öğleden sonra, iki memur ve bir teknisyen arama izniyle Widdler'ın dükkanına gitti ve avukatıyla konuştuktan sonra, yanaklarındaki hücreleri temizlemek için steril Q uçları kullanarak biraz zaman geçirdi.

Anderson'dan ve Leslie Widdler'ın cesedinden de DNA örnekleri alındı ve laboratuara gönderildi. Aynı zamanda, BSA ve St. Paul Polisi'nden beş olay yeri teknisyeni

Departman beyaz minibüs, çelik bina ve baraka üzerinde çalışmaya başladı.

Arazi, kulübe ve binanın mülkiyeti Lorna'ya aitti. C. Widdler Vakfı. Lorna, Leslie'nin on dört yıl önce ölen annesiydi; Leslie hayatta kalan mütevelliydi. Jane'den bahsedilmiyor.

Kulübeyi çevreleyen arazi, yani mısır tarlası Dundas'ta bir çiftçiye aitti ve Leslie'yi gördüğünü söyledi - "İri bir adam mı?

Peri gibi mi giyiniyor?" -on yılda sadece iki kez. Çiftçinin söylediğine göre yanında bir kadın varmış, ama kesin olarak söyleyemiyormuş.

Jane Widdler ya da Amity Anderson. Çiftçiye mısır tarlasına verdiği zarar için 225 dolar ödemişler.

Smith tutuklama akşamı Lucas'ı aradı ve "Minibüsün ön koltuğunun altında bir hap şişesi bulduk. Bu bir reçete.

Amity Anderson."

"İşte böyle," dedi Lucas.

"Evet, biraz da saçımız var, uzun kahverengi saç. Widdler'inkine benzemiyor. Anderson'inkine benziyor."

"Leslie ile ilgili bir şey var mı?"

"Yolcu koltuğunun arkasında biraz renk değişikliği var. Koltuk, kan olabilir. Teknisyenlerden biri öyle olduğunu söylüyor, yani yapmamız gereken bazı DNA çalışmaları var."

"Eğer ya köpek ya da Leslie ise..."

"O zaman sorun yok."

KAYIP RESİM ve sallanan sandalyeler Lash'ın çocuğu tarafından doğrulandı, resim Lash'ın eski bir envanter listesinde bulundu.

Des Moines'deki Toms ailesine aitti ve Donaldson'ın dosyalarındaki satın alma makbuzlarında iki mobilya parçası bulundu.

Paul polisi, telefon kontrolleri sırasında, Widdler'ın intihar ettiği gece Leslie Widdler'ın telefonundan Anderson'ın evine yapılan bir arama buldu.

Yorganlar, müze sahipleri tarafından orijinal olarak savunuldu.

Böylece muhabirler ve avukatlar gelip gittiler; tutuklamanın ertesi günü Lucas, Smith geldiğinde Del ile sohbet ediyordu. Smith, Anderson ve mahkeme heyetiyle vakit geçiriyordu.

atanmış avukat. Lucas'ın ofisinde sandalyeleri karıştırdılar, Carol Smith'e kahve getirdi ve Smith içini çekerek, "Sana söylemeliyim Lucas. Sanırım yanlış kadını yakalamış olma ihtimalimiz var."

"Konuş benimle."

"Saç Anderson'a ait olacak ya da belki de bilmediğimiz birine. Ama saçına çok yakından baktım ve aynı. Yani, aynı. Renk, doku, kırık uçlar..."

DNA, ama onun."

"Ne diyor?" Lucas sordu.

Smith, "Minibüste hiç bulunmadığını söylüyor," dedi.

"Kahretsin, onu tam orada yakaladın," dedi Del. "Daha ne istiyorsun?"

"Ona Leslie'nin kendini öldürdüğü gece Leslie'den gelen telefonu sorduk. Ne dedi biliyor musunuz?"

"Bu acıtacak mı?" Lucas sordu.

Smith başını salladı. "Onu Leslie'nin değil, Jane Widdler'ın aradığını söylüyor. Jane'in ona arabasının bozulduğunu söylediğini ve Anderson sadece birkaç blok ötede olduğu için gelip onu almasını, eve bırakmasını istediğini söyledi. Anderson öyle olduğunu söyledi. Widdler'ın ona işemesi gerektiğini söylediğini, bu yüzden Anderson'ın evinde durduklarını söyledi. ve Widdler banyoya girmiş. Anderson, Widdler'ın reçete şişesini ve saç o zaman aldığını söylüyor."

"Leslie'yi Jane Widdler'ın öldürdüğünü söylüyor," dedi Lucas. "Evet."

"Anderson hiç ceset görmedi mi?"

"Arabayı hiç görmediğini söylüyor," dedi Smith. "Widdler'ın ona karanlık bir yerde beklemekten korktuğunu söylediğini ve Cretin'e doğru yürüdüğünü söylüyor. Widdler'ı Cretin'den aldığını, işemesi için evine götürdüğünü ve sonra da evine bıraktığını söyledi."

"Telefon görüşmesi ne kadar sürdü?" Lucas sordu.

"Yaklaşık yirmi üç saniye."

Lucas, Del'e, "İntihar etmek üzere olan bir adamla sevgilisi arasında geçen bir konuşmaya benzemiyor," dedi.

"Bilmiyorum," dedi Del. "Bu pozisyonda hiç bulunmadım."

"BİR HİKAYESİ VAR ve kulağa aptalca geldiğini kabul ediyor ama buna sadık kalıyor. Ve bunu şöyle yapıyor..." Smith tereddüt etti, sonra söyledi:

"... sanki masummuş gibi. Şu insanları bilirsiniz.

çığlık atıyorlar ve sonra yapmadıkları ortaya çıkıyor? Bunun gibi." "Hmm," dedi Lucas.

"Bir şey daha var," dedi Del. "Widdler'ın olaya karıştığına dair bir kanıt bulsak bile, nasıl mahkum edebiliriz? Bir savunma avukatı Anderson'ı mahkemeye çıkarır ve davayı parçalar."

"Yani yapabildiğimiz için Anderson'ı mahkum etmemiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Lucas sordu.

"Hayır," dedi Del. "Yine de cazip geliyor."

Smith Lucas'a, "Gidip onunla konuşmalısın-Anderson," dedi.

"Belki yaparım," dedi Lucas. "Yanıma polis olmayan birini alsam olur mu?" "Kim olacak o?"

"Bir barmen," dedi Lucas.

AMITY ANDERSON hiçbir zaman iri yarı olmamıştı ve şimdi suç patronu onu zindandan çıkardığında bir Manga çizgi film karakteri gibi görünüyordu. Sahip olduğu tüm ışıltıyı kaybetmişti; saçları seyreli, tırnakları parmak uçlarına kadar kemirilmişti.

Lucas, "Bunların hepsi kayıt dışı," dedi.

Anderson'ın avukatı başını salladı. "Bilginiz olsun, ne söylenirse söylensin mahkemede kullanılamaz."

Lucas, bu durum için en iyi kahverengi takım elbisesini giymiş olan Sloan'ı takdim etti. "Bay Sloan eski bir dost ve eski bir polis memuru... insanlarla konuşmak konusunda her zaman özel bir yeteneği olmuştur. Suç işlediğinden şüpheleniliyor," dedi Lucas dikkatle. "Ondan danışman olarak gelmesini istedim."

Herkes başını salladı ve Anderson şöyle dedi: "Herhangi bir cinayetten haberim yoktu. Ama Leslie ve Jane'i tanıyordum ve Bayan Donaldson öldürüldüğünde endişelendim. Ama hepsi bu kadar. Elimde ne bir kanıt ne de bir bilgi vardı. Bayan Bucher söz konusu olduğunda aklımdan hiç geçmedi... Sonra Marilyn Coombs'un öldürüldüğünü okuduğumda tekrar düşündüm. Ama bir kenara ittim. Sadece uzaklaştırdım. Bunu düşünmek *istemedim*."

Sloan, nazik bir ses ve ince bir öğretmen gülümsemesiyle, bir polisten çok bir terapist gibi çalışarak onu her şeye geri götürdü, Anderson ve Widdlers'ın nasıl Üniversitede tanışmışlar ve sonra ayrılmışlar. Yıllar sonra yorganlarla ilgili sürpriz telefonun nasıl geldiğini. Şehirlere taşınması hakkında,

Jane Widdler ile ara sıra yaşadığı cinsel ilişki de dahil olmak üzere Widdler'larla ara sıra temaslarda bulunmuştur.

"Ve sonra çalıntı antikalarla dolu bir ahıra gittiniz ve onları ikinci kez çalmaya başladınız.

Lucas, "Cebimde." dedi.

"Çünkü Jane bana tuzak kurdu," dedi Anderson içinden. Dişleri, sorgulamadaki ilk çelik parçasını gösteriyordu. "Buna inanamadım, nasıl çalıştığına inanamadım. O Don Harvey ile arkadaş olduğumu biliyordu. Chicago'dan çok tanınmış bir müzeci, eskiden buradaydı. Şehre geleceğini ve eğer onlar için bazı tabloları onaylarsa bana satış fiyatının yüzde on beşini vereceğini söyledi. Don üzerinde biraz etkim olduğunu düşündü çünkü bir kez çıktık ve arkadaştık. Eğer tabloları onaylasaydı - yani Reckless tablosunu onaylasaydı, o tek tablo için yetmiş beş bin dolar ücret alabilirdim."

Başını tekrar salladı, yüzünde inanmayan bir gülümseme belirdi: "Bana bir anahtar verdi ve postayla bir harita göndereceğini söyledi. Sen beni izlerken posta kutumdan aldım."

Lucas başıyla onayladı. Onu eve gelirken, doğruca posta kutusuna giderken ve sonra da arabaya binerken görmüşlerdi.

"John Smith haritayı buldu..." Anderson başladı.

"Çok eski bir harita olduğunu söyledi, fotokopi çekilmiş, her yerinde parmak izleriniz varmış."

"Ve zarf..." Anderson dedi ki. "Sadece bir zarf..."

"Peki, anahtarın içeride olduğunu gösteren bilimsel bir şeyler yapamaz mısın? Ya da haritayı? Tüm bunları *Nova*'da görüyorum, nerede o?"

"*Nova*'da," dedi Lucas.

Gözleri uzaklara daldı: "Tanrım, beni tamamen karıştırdı..."

Onunla yarım saat daha konuştular, Sloan onun yüzünü izledi, geri adım attı, görünüşe göre alakasız sorularla onu dürttü.

söylediklerinde olası çatışmalara doğru geri çekildi.

İşi bittiğinde Lucas'a başıyla selam verdi ve Lucas, "Eğlenceliydi. Sana geri döneceğiz."

"Bana inanıyor musun?" diye sordu Lucas'a.

"Kanıtlara inanıyorum," dedi Lucas. "Sloan'ı bilmem." Sloan, "Bunu düşünmem gerek," dedi.

Onlar ayrılırken Anderson, solgun, esprisiz bir sesle şöyle dedi "O Botoks sürtüğünün yaptığı son kötü şeyi biliyor musun? Tam da en çok ihtiyacım olduğu anda minibüse koymak için alprazolamımı çaldı. Şu anda biraz stres ilacı kullanabilirim."

Koridorda Sloan, Lucas'a baktı. Lucas eğilmişti.

beton bloklı duvara yaslanmış, şakaklarını ovuştururken Sloan, "Ne?" dedi.

Lucas duvardan uzaklaştı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sloan, "Bize biraz palavra sıkıyordu ama tamamen değil," dedi.

"Jüride olsaydım, kanıtlara dayanarak muhtemelen onu mahkum ederdim ama kimseyi öldürdüğünü sanmıyorum."

"Tamam."

"Sana ne oldu?" Sloan sordu. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

LUCAS, St. Paul'deki kanıt ekibini, sonra da Anderson'ın evine giden olay yeri ekibinin amirini aradı. Sonra Del'in masasına gitti ve dedi ki, "Hadi etrafta bir tur atalım.

blok."

Dışarıda, yaz günü, yine sıcak, pofuduk beyaz bulutlar; yağmur yağmadığı için biraz solgunluk gösteren çiçek tarhları. Del sordu, "Neler oluyor?"

"Smith'in söylediği tüm o saçmalıkları hatırlıyor musun? Gelen kanıtlar hakkında?"

"Evet." Del başını salladı.

Lucas, "Bu yüzden belirleyici unsurlardan biri kehribar rengi plastik bir reçete şişesiydi," dedi. "Hani şu beyaz kapaklı olanlardan?"

"Uh-huh. Şişeyi biliyorum."

"Anderson'ı araştırırken, ona ilk rastladığımda, elimde hiçbir şey yoktu," diye devam etti Lucas. "Evinin etrafına davetsiz bir göz atabileceğimi düşündüm."

"Ah." İkisi de bunu daha önce yapmıştı, kırıp girmeyi, ikisi arasında bir düzine kez. Büyük şehirde hayat.

Lucas, "Banyoda bir şişe alprazolam ve bir şişe Ambien buldum," dedi. "Onları fark ettim çünkü kendim de kullanıyorum.

Mesele şu ki, St. Paul dün gece oraya gittiğinde Anderson'ın evinde hiç alprazolam yoktu. Ve minibüsteki malzeme sadece üç haftalık, yeni bir reçeteydi. Eğer onlar

minibüsü bilmediğimiz başka bir zamanda kullandılar ve bu pek olası görünmüyor, çünkü son iki seferde bazı sorunlar yaşamışlardı... alprazolam minibüse nasıl girdi?"

"Bu çok garip," dedi Del.

"Hadi canım."

"Hey, bu konuda onurlu davranma," dedi Del. "Şişenin oraya nasıl gittiğini düşünebiliyorum; belki başka fotoğraflar çekmek için aşağı inmiştir ya da belki minibüsü temizlemek için aşağı inmiştir, ve şişeyi kaybettim. Haneye tecavüzle ilgili yeminli ifadeler vermeye başlamanın sana bir faydası olmaz."

Lucas sırtıttı. "Bunu yapmayacaktım. Ama..." Del,

"Bunu düşünmemiz gerekiyor," dedi.

Sokağın aşağısına doğru yürümeyi bitirip geri döndüklerinde akıllarına hiçbir şey gelmemişti. Kapıda, BCA binasına geri dönerlerken Del, "Anderson'a hiç Gabriella'yı soran oldu mu?" diye sordu.

"Hayır... Gabriella. Az önce gitti."

AMA O AKŞAM, çalışma odasında oturmuş *Everything Is Illuminated* filminin müziklerini dinlerken Lucas, Gabriella'yı ve nereye gitmiş olabileceğini düşünmeye başladı. Leslie Widdler tarafından öldürüldüğünü varsayarsak, onu nereye koyacaktı? "Hendekleri Biçmeyin" kampanyası nedeniyle, Screw'i çıkardığı gibi onu da minibüsün kapısından çıkarmış olması ve kızın bir arka otoyolda iki metrelik otların içinde yatıyor olması mümkündü. Öte yandan, çok uzak olmayan bir yerde, minibüsü götürmek zorunda olduğu belirsiz bir ormanlık alan vardı.

Her neyse, Gabriella'yı öldürdüğünde minibüsü kullandığını varsayarsak. Ve eğer içinde bir ceset varsa.

Önce Del'i, sonra da Flowers'ı aradı: "Buraya geri gelebilir misin?"

"Burada pek bir işe yaramıyorum," dedi Flowers. Güneye geri dönmüştü, hâlâ karayolunda bulunan kızın davasıyla uğraşıyordu. nehir kıyısı. "Şüphelim dünyayı görmek için donanmaya katılmak üzere. Bu da konuşmak için etrafta olmayacağı anlamına geliyor."

"Pekâlâ. Dinle, Del ve benimle yarın Widdlers'ın kulübesinde buluş. Eski kıyafetler giy."

Sabah saat on birde Widdlers'ın yerinde buluştular, otoyol sıcak seraplar saçıyordu.

Mısır tarlası kuru rüzgarda hışırdıyor, güneş vuruyor.

Olay yeri ekibi tarafından mühürlenmiş olan kulübenin önüne boşalttılar. Flowers bir bot çekiyordu ve botun içinde diyet kola ve su şişeleriyle dolu bir soğutucu vardı.

Lucas ve Del, Lucas'ın kamyonetindeydiler ve üç metre uzunluğunda, yuvarlak, çeyrek inçlik çelik çubukları indirdiler; Lucas uçlarını keskin noktalara taşlamıştı.

Akıntının aşağısını işaret etti. "Oradan başlayacağız. Daha kalın. Mezar olabilecek kadar büyük herhangi bir boşluğa bakın. Sadece dürtün; yağmur yağmadı, bu yüzden eğer ters çevrilmişse, bunu anlayabilirsiniz."

Flowers hasır bir kovboy şapkası ve havacı gözlükleri takıyordu. Aşağıya baktı ve dedi ki, "Ormanda olacak, ben Sanırım. Muhtemelen nehre doğru inen yamaçta. Eğer düşündüyse

Bir gün çiftlik olabilecek bir yere koymak istemezdi."

"Ama nehre çok yakın olmasın," dedi Lucas. "Nehrin akıp gitmesini istemezdi."

Bir saat boyunca birbirlerine bunun aptalca olduğundan yakınarak araştırdılar ve evin yüz metre kadar g neyindeydiler. Flowers "Hey" dediğinde. Bir şimşir ağacının tepesinin hemen altında, nehirden otuz metre uzaktaydı.

"Bir şey mi buldun?"

"Bir şey var," dedi Flowers. Ellerinde  ubuklarla etrafta toplanmışlar, araştırıyorlardı. Altlarındaki toprak bir süre önce bozulmuştu. -Oturduklarında birkaç metre genişliğinde, belki de dört metre uzunluğunda bir çukur görebiliyorlardı. Hat boyunca toprağın hissi değişti. Ama bir de gövdesi bir adamınki kadar olan bir kavak ağacı vardı. Bir ayak bileği, çukurun hemen dışında, üzerinde gözle görülür bir kök büyüyordu. "Bilmiyorum. Ağaç..."

"Ama bunu hisset..." Flowers oltasını Lucas'a verdi. "Ne kadar kolay indiğini, aşağı indikçe nasıl yumuşadığını hissedebiliyorsun... ve sonra, plastik bir çuval gibi hissetmiyor musun? *Hissedebiliyorsun...*"

"Bir şeyler hissediyorum," diye itiraf etti Lucas.

Sopayı Del'e uzattılar, o da hissedebildiğini söyledi. Lucas elinin tersiyle alt dudağını sildi: terlemişti ve Kirli. "Ne düşünüyorsun? Olay yerini buraya mı getirelim, yoksa gidip bir kürek mi alalım?"

Hepsi kulübeye ve arabalara baktı ve sonra Del, "Buraya bir ekip getirseydin kendini daha büyük bir pislik gibi hisseder miydin? ve hiçbir şey yok muydu? Ya da kendiniz bir çukur kazsanız ve içinden bir şey çıksa?"

Lucas ve Flowers birbirlerine bakıp aynı anda omuz silktiiler ve Flowers, "Ben küreği getireyim," dedi.

Flowers küreği almaya giderken Del oltayla biraz daha yokladı,  akının ucuyla çizdi, çıkardı ve  iziğe baktı. "   fit," dedi. "Ya da ona çok yakın."

Dümdüz, bir kürek genişliğinde, iki ayak uzunluğunda dar bir çukur açmaya karar verdiler. Zemin tamamen yumuşaktı, nehir dibi.

çamur; çim kökleri, bir ağaç kökü, sonra kumlu şeyler ve deliğin dibinde bir anlık yeşil.

"Çöp torbası," diye homurdandı Flowers. Uzandı, çöp torbasına uzandı. ve tek eliyle toprağı çekmeye başladı. Altı inçlik bir plastik kareyi temizlediklerinde, Del bıçağını ona uzattı ve Flowers plastiğı kesti. Pek bir şey kokmuyordu; Flowers bıçağı çekip plastiğı dilimledikten sonra Lucas'a, "Işığın içinde duruyorsun, dostum," dedi.

Lucas deliğın diğeri tarafına geçti, hâlâ içeri bakıyordu ve Flowers deliğın içine daha da girdi, bir süre dürttü, sonra kendini dışarı itti ve kışının üzerine yuvarlanıp ellerinin tozunu aldı. "Birkaç kot pantolon görebiliyorum," dedi.

Suç mahalli amiri, Lucas ona siktir olup gitmesini söyleyene kadar, çukuru kazmaları konusunda onlara bitmek bilmeyen bir sürü saçmalık anlattı.

ve gülümsemedi.

Adam son sözü söylemeye çalışacaktı ki, gömleğı hala ter ve kirden sırlıklam olan Flowers ekledi, "Eğer Olay yeri incelemeyi doğru yapsaydık, aşağı inip senin için bunu yapmak zorunda kalmazdık, sık kafalı."

"Hey. Mezarlık hakkında bir şey söylememiştin."

Flowers, "Her şey bir suç mahalli," dedi. O da gülümsemedi. "Onu bulmalıydın."

Çantayı delikten çıkarmak iki saatlerini aldı. Lucas ona bakmak istemedi. O, Flowers ve Del, Flowers'ın teknesinin arkasında toplandılar ve diyet kola içtiler.

olta ve makarayı alıp üzerine bir platin taktı ve nehre gidip yayın balığı avlamaya çalışmaktan bahsetti.

"Bir küreğim var, bir yerlerde biraz solucan bulacağız..."

Olay yeri inceleme görevlisi geldi ve dedi ki, "Çıktı. Her kimse kısa siyah bir saç kesimi vardı ve otuz altı/otuz dört Wrangler giyiyordu. kot pantolon, Jockey şort ve on bir numara Adidas."

Lucas şaşkındı. "On bir beden mi? Jokey şortu mu?"

Ve olay yeri ekibinden biri birkaç dakika sonra, her kimse cüzdanının hâlâ yanında olduğunu söyledi. Cüzdanın içinde sekiz yıl önce Theodore Lane adına düzenlenmiş bir Illinois ehliyeti vardı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Del sordu.

Suç mahalli görevlisi, yere nüfuz eden radar ve gaz koklayıcısı olan daha büyük bir ekip çağırdı. İki düzine insan etrafta dolaşıp gizli mezarlıklardan bahsediyordu ama ortada gerçek bir mezarlık yoktu.

Saat üçte bulabilecekleri diğer tek mezarı buldular. İlkinin elli metre güneyinde, Lucas, Del ve Flowers'ın üzerinden geçip gittikleri bir alandaydı. Mezarın üst kısmında dalgaların sürüklediğı bir ağaç kütüğü vardı, bu yüzden gözden kaçırmışlardı. En altta ise Gabriella Coombs vardı, yeşil plastik bir çöp torbasının içinde kıvrılmış, kurtçuklarla dolmuş ve neredeyse ölmüştü...

O GECE EVDE, yirmi dakikalık bir duş aldıktan sonra, ölüm kokusunu üzerinden atmaya çalışan Lucas akşam yemeğine indi ve herkese homurdandı. Coombs bir süre peşini bırakmayacak, kışındaki granitten bir parça koparacaktı.

Onu biraz rahatsız eden bir diğer şey de, deneyimlerinden onu unutacağını, bir yıl kadar sonra onu bir kenara koyacağını ve bir daha aklına bile gelmeyeceğini biliyor olmasıydı.

Weather telefonu getirip ona uzattığında bir bira içmiş ve Cubs maçını izliyordu. Adli tabip, "Bir göz attım ve size tek bir şey söyleyebilirim: bu zor olacak. Vücudunda belirgin bir şey yok, altında da bir şey yok.

tırnakları. Bulduğumuz her şeyi inceleyeceğiz ama başlangıçta fazla bir şey yoksa ve toprağı gireli günler olmuşsa..."

"Lanet olsun," dedi Lucas. "Bir şeyler olmalı."

Vardı; ama bunu düşünmesi biraz zaman aldı.

LUCY COOMBS yalınayak kapıya geldi ve Lucas'ın elleri cebinde orada dikildiğini görünce paravan kapıdan, "Neden gelip bana söylemedin?" diye sordu.

Coombs kızına bakmak için adli tabibe gitmişti. Lucas bütün bunlardan kaçınmıştı: Marilyn Coombs cinayetinin St. Paul'deki asıl soruşturmacısı Jerry Wilson'ı, Lucy'ye kızının cesedinin bulunduğunu söylemesi için göndermişti.

Şimdi verandasında dururken, "Bunu yapmaya dayanamadım," dedi.

Birkaç saniye ona baktıktan sonra kapıyı iterek açtı. "İçeri gelsen iyi olur."

Buzdolabında plastik bir sürahi buzlu çay vardı ve Dışarı çıkıp verandada oturdu ve ona kendisinin, Gabriella'nın babası olabileceğini düşündüğü bir adamın ve başka bir çiftin nasıl olduğunu anlattı,

dönüştürülmüş eski bir Molson bira kamyonuyla Kanada Kayalıkları'nı dolaşmış, uyuşturucu içmiş ve en uzak rock kasetlerini dinlemiş, yaz festivallerine gitmiş ve taşrada yaşamıştı.

Parklar... ve bu arada birkaç yakışıklıyı daha tavlama. "Her zaman seksi görünümlü sarışın erkeklere karşı bir şeyim vardı, alınma."

"Alınmadı."

"Hayatımın yazı. İyi vakit geçirdim, iyi uyuşturucu kullandım, iyi arkadaşlar edindim ve hamile kaldım," dedi kızılağaçtan yapılmış bir piknik masası bankına yanlamasına otururken. "Tanrım, çocuğu severdim. Ama iyi bir çocuk değildim.

Anne. Kavga ederdik... 12 yaşındayken kavga etmeye başladık.

ve yirmi iki yaşına kadar bırakmadı. Sanırım ikimizin de büyümesi gerekiyordu."

Bir süre saçmaladı ve sonra gazetelerde ve her yerde sorulan soruyu sordu. "Amity Anderson'ın yaptığına emin misin?"

"Hayır," dedi Lucas. "Aslında yaptığını sanmıyorum. Yapmış olabilir ama bazı sorunlar var..."

Ona Eau Claire'e GERİ DÖNDÜĞÜNÜ ve şerif yardımcısı Frazier ve ulaşabildikleri diğer tüm müfettişlerle konuştuğunu söyledi.

Amity Anderson'ın erkek arkadaşı olmadığını söylediler. Sadece bir tane yoktu.

Gecelerini hesapladılar, telefon kayıtlarına, benzin kredi kartı makbuzlarına baktılar, postalarını kontrol ettiler. Erkek arkadaşı yoktu.

Ve Donaldson'ın öldürüldüğü gece için mazereti vardı. Donaldson'ın Mazereti sağlandı. Leslie Widdler eve tek başına girer miydi? Destek istemez miydi? Gabriella'nın kaybolduğu gece Anderson'ın evinden iki telefon geldi,

Biri erken, diğeri oldukça geç. Telefon görüşmelerinin muhatapları onunla konuştuklarını kabul ettiler.

Lucas, "Bu onun yapamayacağı anlamına gelmez ama oldukça zayıf bir ihtimal," dedi.

"Sence Widdler'ın karısı mı, adını gazetede gördüm..." "Jane."

"Sence o da mı işin içindeydi?" Coombs sordu.

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Anderson öyle olduğu konusunda ısrar ediyor ve bazılarımıza doğruyu söylüyormuş gibi geliyor."

"Yani Gabriella'yı öldüren Jane Widdler olmalı."

"Muhtemelen kocasına yardım etmiştir," dedi Lucas. "Evet. Bir ekip olarak çalıştılar."

Coombs limonatasından bir yudum aldı, bir an için bir buz küpünü emdi. "Onu getirecek misin?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Bir olasılık görüyorum ama yardımınıza ihtiyacımız var."

"Benim yardımım mı?"

"Evet. Annen ve Armstrong yorganları yüzünden bize yardım etmek için... eşsiz bir konumdasın," dedi Lucas.

Bir dakika boyunca ona baktı, buz küpünü emdi, sonra bardağın içine geri bıraktı ve ona doğru eğildi. "Yapabilirsem yardım ederim. Ama gerçekten ne isterdim biliyor musun? Annem ve babam yüzünden Gabriella?"

"Ne?"

Sesi hırıltılı çıkmıştı: "Soğuk bir dilim intikam istiyorum. İşte istediğim bu."

JANE WIDDLER bir ışıık havuzunun içinde yerde oturmuş, çalışıyordu. kitaplar, kutular ve nakliye bantları. Polisler ölçüm ölçekleriyle her şeyin fotoğrafını çekmişlerdi ve listelere bakıyorlardı. çalıntı antikalar. Ancak Widdler dükkândaki stokun tamamının yasal olduğunu biliyordu; hepsinin makbuzları vardı.

Leslie'nin intiharı ve Bucher, Donaldson ve Toms cinayetlerine karıştığı iddiası internetteki antika forumlarında yayılmıştı, yani herkes bunu biliyordu. Diğer satıcılardan geçici telefonlar almıştı, anlaşmalar için etrafı kokluyorlardı.

İlk başta buna kızmıştı, lanet olası akbabalara. Sonra fark etti ki, bir miktar eşyayı, maliyetine ya da bir Küçük bir kâr ve ciddi paralar biriktirmek. Bunu yapıyordu - Visa, MasterCard veya American Express alıyordu, ertesi gün gönderiyordu...

Katibi çekip gitmiş. Baskıya dayanamadığını belirten bir not bırakmış, son maaş çekinin dairesine postalanmasını istemişti. Bu konuda iyi şanslar, diye düşündü Widdler, bir nakliye kutusuna yerleştirilmiş, balonla sarılmış on dokuzuncu yüzyıl Tiffany tarzı Fransız yapımı porselen saatin etrafına plastik fıstık dökerken. Sekiz yüz Mağazadaki fiyattan 400 dolar daha azdı ama nakit nakitti.

Ön kapıya, cama vuruldu. Kapıda KAPALI yazısı vardı ve o bunu görmezden geldi. Tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle. Zaman. Belki polis? Ya da avukat?

Kaşlarını çatarak baktı ve ayağa kalktı, strafor tozundan kurtulmak için ellerini birbirine vurdu ve kapıya doğru yürüdü. Dışarıda, kocaman gür sarı saçlı, şekilsiz yeşil bir muumu ve sandaletler giymiş bir kadın ellerini kavuşturmuştu

gözlerinin etrafını sardı ve kapıdaki pencereden bakıyordu.

Sinirlenen Widdler kapıya doğru yürüdü, başını salladı ve parmağıyla KAPALI işareti gösterdi. Kadın bir dosya tuttu dosyayı cama bastırdı ve parmağını dosyaya doğru uzattı. Widdler kaşlarını daha da çatarak burnunu bardağın yanına koydu ve dosya klasörünün üzerindeki etikete baktı. Örümcekli bir yazıyla şöyle yazıyordu "Armstrong yorganları."

Diğer taraftaki kadın kapıdan duyulacak kadar yüksek bir sesle bağırdı, "Ben Lucy Coombs. Marilyn Coombs'un kızıyım. Kapıyı açın."

Widdler "Kahretsin" diye düşündü, sonra da "Zarafet" dedi. Bu da ne böyle?

Kilidi fırlattı, kapıyı biraz açtı. "Kapalıyım."

"Siz Jane Widdler mısınız?"

Widdler bir an düşündü, sonra başını salladı. "Evet."

Kelimeler kadının ağzından yuvarlanarak döküldü.

prova edilmiş bir konuşma: "Annemin evini, bir hafta önce Walker ve şimdi de Milwaukee Müzesi tarafından. Armstrong yorganlarının sahte olduğunu ve paralarını geri istediklerini ve bunun büyük bir vergi dolandırıcılığı olduğunu söylüyorlar. Dosyası bende. İçinde bir mektup ve senin ve kocanın Cannon Associates olduğunuzu ve paranın çoğunu aldığınızı söyleyen bir not var. Annemin evi 200 dolar değerindeydi. Bin dolar ve benim varis olmam gerekiyordu ama şimdi hiçbir şey alamayacağım. Orijinal dosyayı sana 200 dolara satarım. bin dolar, yoksa bunu polise götüreceğim. Müzeler parayı sizden geri alabilir, benden değil."

Kadının sesi çılgınca kızgın geliyordu ama Cannon ve Armstrong'larla ilgili kısım çılgınca değildi.

Widdler kapıyı bir santim daha açarak, "Dur, dur, dur," dedi. "Seninle burada konuşmayacağım. Senden korkuyorum ve polisin telefonlarınızı dinlemesinden korkuyorsunuz. Artık her şeyi dinliyorlar, her şeyi, Ulusal Güvenlik Ajansı'nı, CIA'i, FBI'ı. I

dosyanın ve mektubun bu kopyasını getirdi ve içinde bir Yarın sabah saat 11'de beni arayabileceğin bir telefon numarası. Wal-Mart'ta ve eğer beni aramazsan Beni bulabilirseniz polise gideceğim."

Kadın dosyayı kapıya doğru itti ve Widdler yere düşmesini engellemek için dosyayı aldı. Widdler, "Bekle-bekle-bekle" dedi ama kadın koşarak otoparka doğru gitti, mağazada park edilmiş en hurda arabaya atladı, hırpalanmış bir Chevy'ydi. fırçayla sarıya boyanmış, arka çamurluğunda pas delikleri olan bir araba. Kadın gırtlaktan gelen bir gürültüyle arabayı çalıştırdı ve hızla uzaklaştı. Jane dosyaya baktı. "Ne?"

Ertesi sabah saat onda Jane Widdler kendine geldi. Bilinçli bir şekilde Audi'sine bindi ve her şeyi izleyerek yavaşça evinden uzaklaştı. Diğer arabaları, aynı arabaları, çok yavaş giden arabaları, içinde erkekler olan park etmiş arabaları aradı. Sonunda Wal-Mart'a doğru yola çıkacaktı.

Bir gece önce Coombs'un verdiği telefon numarasıyla Wal-Mart'ı bir çapraz referans web sitesinde bulmuştu. Coombs'un adresini de bulmuştu. Bir süre oturup düşünmüş ve sonra yavaşça, dikkatle, gözünü dört açarak Wal-Mart'ı keşfe çıkmıştı. Mart, duvarda üç ankesörlü telefon bloğu buldu. girişin içinde. Bir tanesi Coombs tarafından verilen numarayı gösteriyordu. Üçünün de numarasını not etmiş, sonra da dolambaçlı bir yoldan eyaletler arası yola, oradan da şehrin öbür ucundaki Coombs'un evine gitmişti.

Kadını kendi kapısında vurma ihtimalini düşündü; ama o zaman dosya ne olacaktı? Onu bulmak için zamanı olacak mıydı? Evde başka insanlar da var mıydı?

Çok fazla belirsizlik. Eve gitmişti -polis aramasını bitirmişti- ve bir şişe şarabın çoğunu içmişti.

Sabah, saat onda, omuzlarına oturan bir doruk hissiyle yola çıktı.

Arkasını kollayarak altı blok sürdü, sonra kuzeydeki dar sokakların karmaşasına takıldı, arka sokaklarda, uzun dar çıkmaz sokaklara girdi, oradan döndü ve kuyruğuna bakarak geri çıktı. On dakika içinde, tam olarak hiçbir şey görmemişti...

LUCAS üç blok ötede arabasındaydı, Flowers arkadan geliyordu, Jenkins ve Shrake yan taraftaydı. Baş üstü- baş üstü- Jerrod Otoyol Devriyesi helikopterindeydi ve gözlüklerle Widdler'ı izliyordu. Del, Coombs'un yanındaydı.

Onu yarım mil boyunca takip etmişler, otoyola çıkmış, Wal-Mart'tan uzaklaşmış, Best Buy'a girmiş. Mağazanın içinde kaybolmuş.

"Ne yapacağız?" Flowers aradı.

"Shrake? Jenkins?" Lucas seslendi. "Biriniz içeri girebilir mi?"

"Anladım," dedi Shrake.

AMA SHRAKE bir blok ötedeydi ve yasadışı bir dönüş yapmaya çalıştığında bir cep telefonu kullanıcısı tarafından neredeyse çarpılıyordu. Park yeri

Otopark sıkıştı ve arabayı kapıya bırakmak istemiyordu; kız arabayı fark edebilirdi. Arabayı park edip dışarı çıktığında

Koşmadan otoparktan çıktı ve ön kapıdan içeri girdi ama çok geçti.

Kadın doğrudan ona doğru, çıkışa doğru yürüyordu. Adam yeni çıkan film rafına doğru devam etti ve kız dışarı çıktığında, "Çıktı, çıktı..." diye seslendi.

"Onu yakaladım," dedi Lucas, sokağın karşısından izliyordu. "Orada ne yaptı?"

"Bilmiyorum. Etrafa sormamı ister misin?"

Lucas düşündü ve sonra, "Ah... siktir et. Bize yetiş. Arabasına geri döndü."

Jerrold beş dakika sonra, "Wal-Mart'a doğru gidiyor," diye seslendi. "Del'e söyle Coombs'u dükkâna soksun."

LUCAS VE GRUBU onu Wal-Mart'ın otoparkına, ana girişı geçip Bahçe Dkkâni'na kadar takip etti. Lucas, Del'e seslenerek, "Arka tarafa, Bahçe Dkkâni'na doğru gidiyor," dedi.

"O tarafa gidiyorum... O tarafa gidiyorum," diye karşılık verdi Del. Sonra "Onu yakaladım." ve "Lucy telefonlara doğru gidiyor."

WIDDLER mağazanın diğer ucundan COOMBS'u izledi.

Üç ya da dört dakika boyunca onu izledi.

polis olabileceğini söyledi. Coombs başka bir muumuu giyyordu, bu sefer mavi bir muumuu. Ağır bir kadındı, göbeği büyük, kalçaları tıknaz, patates yiyen bir prole, artık bir hippiydi. Girişin hemen içinde durmuş,  sarı ankesörlü telefona bakıyordu.

Kadın Kılığındaki Widdler bir dakika daha izledi. Hareket eden bir şey yok. Coombs'un saatine baktığını gördü. Eğer Widdler bu işin arkasında Davenport'un olduğunu düşündü, telefonu dinlemiş olabilirdi ama Coombs'un içeri girmesine izin vermezlerdi. yaparlar mıydı?

Widdler cebinden cep telefonunu çıkarıp aradı. Coombs'un ankesörlü telefonu açmasını izledi. Coombs, "Alo" dedi ve Widdler, "Telefonu kapat ve iki telefon aşağıya git. Ben seni ararım. iki saniye içinde."

Coombs telefonu kapattı, iki adım attı. Telefona baktı, kimseyi aramadı, kimseye bakmadı. Widdler numarayı tuşladı. Coombs cevap verdi ve Widdler dedi ki, "İki yüz bin dolarım yok. Seksen bin doları şimdi alıp geri kalanını sonra ödeyebilirim ama mektubun aslını istiyorum."

"Geri kalanını neden sonra deyesiniz ki?" Coombs sordu. "Mektup bende olmasaydı mı?"

Widdler, "nk orijinali olmasa bile polisle konuşarak başıma bir sürü bela açabilirsin," dedi. "Kanıtları yok ettiğin için senin de başın belaya girer ama ne kadar deli olduğunu bilmiyorum. Sana para verirdim ama şu anda param yok."

Coombs, "Bilmiyorum," dedi.

Widdler: "Bunu düşünecek vaktin yok. Evet ya da hayır de, yoksa telefonu kapatırım."

"Ah, Tanrım. Bana ödeme mi yapacaksın?"

Coombs'un sesi, tüm beklentilerine rağmen başına iyi bir şey gelmesini uman, kafası dumanlı bir hippi gibiydi. "Evet.

Tabii ki. Parayı bir araya getirmeye başladım bile."

"Pekala," dedi Coombs. "Ama geri kalanını ödemezsen polise giderim..."

"Bana sadece ne yapmak istediğini söyle."

Coombs, "Şöyle bir çözüm buldum," dedi. "Sana güvenmiyorum ve paraya bakmak istiyorum. Bu yüzden bunu yarı kamusal bir yerde yapmak istiyorum, bana zarar vermeye çalışırsan çığlık atıp yardım isteyebileceğim ama biraz da mahremiyetimizin olacağı bir yerde. Çığlık atacağım, gerçekten atacağım."

"Nerede?"

"Bugün St. Paul'de, şehir merkezinde, Macy's'in karşısında bir çiftçi pazarı var..."

Widdler, "Hayır. Orası çok açık," dedi. "Macy's'in bayanlar tuvaletinde hala etrafta insanlar olurdu..."

"Ama tek kelime edemedik, paraya bakamadım..." Coombs sızlandı.

"St. Paul'deki Macy's park rampası mı?" Widdler önerdi.

"Bu çok korkutucu... Mears Park'ın nerede olduğunu biliyor musun? Sanat stüdyolarının nerede olduğunu?"

"Bu iyi olur, mükemmel olur," dedi Widdler. "Saat birde mi?" "Bir şey yaparsan çığlık atarım," dedi Coombs.

Widdler, "O zaman mahkemeye giderim ve bir kuruş bile alamazsın," dedi. Bir uzun duraklama daha. Sonra, "Tamam."

"Orijinalleri getirin. Artık pazarlık yapmıyorum. Orijinalleri getirin yoksa giderim," dedi Jane Widdler.

JERROLD havadayken ve Flowers, Shrake ve Jenkins yerde Widdler'a dükkânına kadar eşlik ederken, Lucas ve Del Coombs'un önce muumuu'dan, sonra da balistik yelekten çıkmasına yardım ettiler. kabloyu. "Tanrım, bu şey çok ateşli," dedi. Onlara ne olduğunu anlatmıştı.

dükkândan çıkarken telefon konuşmasını duydum. "Arkamda mıydı?"

"Evet. Ben de onun arkasındaydım," diye homurdandı Del. "Aramız iyiydi." "Sence gelecek mi?" Coombs sordu.

"Umarım," dedi Lucas.

"Telefona ne oldu?" Del sordu.

Lucas, "Bilmiyoruz ama kendi telefonunu kullanmadı ve içeride telefon değıştirdi," dedi. "Sanırım Best Buy'dan bir telefon almış."

"O aptal değil," dedi Del.

"Ama onu sattık," dedi Lucas diğer ikisine sırtarak. "Lucy, harikaydın. Polis olabilirdin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam. Polisler insanlarla arkadaş gibi davranır ve sonra onları ele verirler. Ben bunu yapamam."

Lucas, Coombs'a Widdler'ı kayda almak olduğunu söyledi.

Yorgan sahtekarlığını kabul etmesi, Donaldson cinayetini bildiğini söylemesi... Onu

cinayetler. Onu oraya götürdüklerinde, ikinci derece kanıtlar gerisini halledecekti.

"Onu konuşTUR," dedi Del. "Onu konuşTURun..."

MEARS PARKI, her kenarında bir blok bulunan yapraklı bir meydana. Bu Üç taraftaki binalar, yeniden düzenlenmiş depolar, apartman kombinasyonları, stüdyolar, ofisler ve perakende satış yerlerinden oluşuyordu.

Stack, Gabriella'nın çıktığı sanatçı. Dördüncü taraf daha yeniydi, ofisler, bir yemek alanı ve tuğla ve cam kulelerde daireler vardı.

Lucas, Coombs'a, "O parka girer girmez, arabayı gördüğÜ için senin arabayla bloğun etrafından dolaşmanı sağlayacağız," dedi. "Shrake kaldırımdan çekilecek ve bu da bir park yeri bırakacak. alan sizin için açık."

Del park yerinde duran plakasız bir polis arabasını işaret etti. Lucas rotayı işaret etti: "Kenara çek, sonra şuradaki kaldırımdan aşağı yürü. Del parkın diğer tarafında, arka tarafta olacak.

ağaçların arasından yaklaşıyoruz, nerede olduğunu öğrenir öğrenmez. Flowers ve ben Parkside Lofts'ta kapıların arkasında olacağız. Biz olacağız

Görünmez, ama siz kaldırımda olduğunuz sürece biz de tam karşınızda olacağız. Bu banka oturun..." İşaret etti. "Bankta öğle yemeğini yiyen bir adam olacak."

"Oldukça açık," dedi Coombs.

Lucas başını salladı: "Pek sayılmaz. İnsanlar şüphelendiklerinde, alışveriş arabasını iten bir serseri ya da eli sopalı bir kadın ararlar. bebek arabası, ama takım elbiseli, fıstık ezmeli sandviç yiyen ve cep telefonu ile konuşan bir adam... Ona iki kez bakmayacağım. Ayrıca, sen ortaya çıktığın anda, o çekip gidecek. Bu da sana Bankta. Onunla bankta konuşun."

"Ya orada konuşmak istemezse?" Coombs sordu. "Akışına

bırak ama en ufak bir şey hissettiğin anda

Her şeyden rahatsız oluyorsan ayrıl," dedi Lucas. "Herhangi bir şey, ciddiğim. Eğer kendini rahatsız hissediyorsan muhtemelen haklısındır, bir şeyler ters gitmiştir. Çık dışarı. Çığlık at, kaç, her neyse. Ondan uzaklaş."

Coombs başını salladı ve ağlamaya başladı. "Üçümüzü de öldürürse çok yazık olur."

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Lucas.

Del Lucas'a, "Dostum, titremeye başladım. Bir sivili getirmek..."

Lucas Coombs'a baktı. "Ne düşünüyorsun Lucy? İptal edebiliriz, onu telefonla konuşturmaya çalışabiliriz."

Coombs başını salladı, parmak eklemleriyle gözlerini sildi. "Ben büyük bir tavuğum - eğer bana şaşı bakarsa, kaçarım."

JANE WIDDLER parka öğlen vakti, bir saat erken gitti. O Galtier Plaza park rampasına park etmiş, asansöre binip Paul'den ödünç aldığı üç kadın polis tarafından Skyway katında, Skyways'i ve ardından parka yaklaşan yolları gözetlemişti. Sonunda parkın dört bir yanını dolaştı ve dört bir yandaki binalara girip çıktı.

Flowers, "Nereye kaçabileceğini bulmaya çalışıyor," dedi. Parkside Lofts'un ikinci katındaydılar ve pencereden dışarı bakıyorlardı.

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Onu topuklu ayakkabıdan başka bir şeyle görmemiştik. Şimdi de spor ayakkabı giyiyor."

Keşfi bittiğinde Widdler caddenin karşısındaki Galtier Plaza'ya yürüdü, yemek katındaki Subway'e gitti, kızarmış tavuklu sandviç aldı ve parka bakan bir pencereye oturdu.

Jenkins yemek alanının diğer ucunda üç kişiyle birlikteydi. Pizza dilimleri ve diyet kola. "Lucas'a, cep telefonuyla konuşurken, Widdler'a yanlamasına oturup çevresel görüşle onu izlediğini söyledi.

Bire iki kala Lucas Del'i aradı ve "Onu içeri alın." dedi.

SHRAKE bir apartman lobisinde saklanıyordu. Şimdi köşeye doğru ilerledi, bir arabanın geçmesini bekledi, arabasına doğru yürüdü ve arabasına bindi,

Coombs'un köşeyi döndüğünü görene kadar dikiz aynasından izledi. Kenara çekmiş, köşeyi dönmüş ve gözden kaybolmuş.

Coombs onun ayrıldığını gördü, paralel park yerine yanaştı ve üç dakika boyunca doğruldu, dikkatlice taksimetreyi taktı ve sonra parkın çevresinde dolaşmaya başladı, aşağıya baktı.

Jenkins, cep telefonundan, "Hareket ediyor." dedi.

Lucas ve Flowers bankın karşısındaki binanın cam kapılarına doğru ilerlemişlerdi. Coombs kaldırımda yavaşça yürüyor, parkın içine bakıyordu. Hâlâ mavi gözlüğünü takıyordu.

muumuu ve Macy's çantası taşıyordu, şişman ve yavaş görünüyordu.

Widdler Galtier'den güneş ışığına çıktı ve ayakkabısını giydi. Güneş gözlüğü. Elinde seksen bin dolar alabilecek büyüklükte, siyah deri bir Coach çantası vardı. Caddenin karşısına geçti, rahatça yürüyordu. Coombs'un kırk metre gerisindeydi ve yaklaşıyordu.

"Lucy onu görmüyor," dedi Flowers.

"Biz iyiyiz, biz iyiyiz," dedi Lucas.

Öğle yemeğini yiyen bir adam parktaki banktan indi, elindeki kahverengi poşeti çöp konteynerine attı ve caddenin karşısına geçerek elindeki telefonla konuşmaya başladı.

cep telefonu, arkasına bakmadan. Bir St. Paul polis yardımcısı. Del aradı: "İçeri geliyorum."

"Biz varız," dedi Shrake. O ve Jenkins parkın doğu tarafına doğru ilerliyorlardı; Widdler kaçmaya kalkarsa önünü kesebileceklerdi.

Lucas'ın bakış açısından her şey yavaşlamış gibiydi. Coombs ağır çekimde oturduğu banka doğru ilerliyordu, Yorgun görünüyordu, Macy's çantası bankta sallanıyordu.

Widdler ona arkadan yaklaşıyor, yirmi metre, on, beş, eli çantasına giriyor, geri çıkıyor.

"Kahretsin. Silahı var."

O ve Flowers aynı anda kapıya vurdular, Flowers "Lucy, Lucy, dikkat et, silah..." diye bağırıyordu.

Widdler onları ne duydu ne de gördü. Dünyası banktaki hedefe, gür saçlı ve Macy's çantalı şişman hippieye daralmıştı ve etrafta kimse yoktu ve o hareket ediyordu kadın onu asla göremeyebilir.

Widdler'ın elinde silah vardı, Leslie'nin arabasında saklaması için ona verdiği çift tetikli, çift namlulu bir derringer. "İki metreden fazla isabetli değil, bu yüzden hemen hemen adama doğru itmeniz gerekiyor..." demişti. Bir tecavüzcüden bahsediyordu ama Coombs'un tecavüzcü olması için hiçbir sebep yoktu. farklı.

Silah yaklaşıyordu ve zihninin bir köşesinde bir kargaşa olduğunu fark etti ama o

Coombs yarı ayaktaydı ve onu karşılamak için dönüyordu, silah ateşleniyordu, birinin bağırdığını duydu ve sonra Coombs'u kalbinden vurdu. Patlama müthişti ve eli geri tepti ve sokakta bir adam vardı ve arabanın frenleri çığlık attı ve hiç düşünmedi, sadece tepki verdi ve döndü ve silah hala yukarıdaydı...

Ve aniden ayak bileğine bir darbe aldı ve çığlık atan bir acı vücuduna yayıldı ve yere çarptı ve

Bir atış kaydetti; ağız beton tozuyla doldu, gözlüğü çıktı, yuvarlandı ve Lucas Davenport ona bakıyordu...

LUCAS NEREDEYSE BİR ARABANIN İÇİNDEN GEÇİYORDU. Araba gıcırdadı ve öne doğru savruldu ve ön camın arkasında çığlık atan bir kadının yüzünü kaydetti ve Coombs'un vurulduğunu gördü ve yuvarlanıyordu ve sonra arkasından bir silah sesi duydu, Flowers'ı silahla gördü ve Widdler'ın yere düştüğünü gördü, sonra ayağa kalktı ve koşmaya başladı ve Widdler'a bakıyor.

Coombs elleri ve dizleri üzerindeydi, ona bakıyordu ve "İyiyim, iyiyim" dedi.

Lucas, Widdler'a sarılmış, kalbi küt küt atarken, Flowers'ın rengi İrlandalı bir rahibe gibi solmuşken ona döndü ve "Neden onu ayağından vurdun?" diye sordu.

Sonra Widdler çığlık attı, acıyla dolup taşıyordu, bileğinden vurulmuştu, ayağının yarısı gitmişti. "Hayır, hayır, hayır..."

Lucas, "Ambulans çağırın," dedi ve tekrar elleri ve dizleri üzerine çökmüş olan Coombs'a döndü.

"Emin misin...?"

Coombs elinde Widdler'ın derringer'ıyla oradaydı. Küçük silahı bir santim öteden Widdler'ın gözüne doğrulttu ve her ikisini de çekti. Tetikleyiciler.

İkinci patlama da ilki kadar büyüktü ve Widdler'ın başı sanki bir at tarafından tekmelenmiş gibi geriye doğru sallandı.

Lucas Coombs'un üzerine atılıp silahı elinden aldı ama bunu yapmadan önce Coombs'un Widdler'ın kalan tek ölü gözüne bakıp "Siktir git," diyecek kadar zamanı vardı.

ST. Paul polisleri parki ve sokağı kapattı

Vurulma olayının gerçekleştiği yere şerit çekerek ve ekip arabalarıyla erişimi engelleyerek. Yerel televizyon kanalları çevredeki binalara kameralar yerleştirdi.

Widdler'ın cesedinin yüzüstü ve bir kâğıt topu gibi ufalanmış halini, etrafta ölüm memurları gibi dikilen golf tişörtlü suç mahalli adamlarını acımasızca çektik.

Coombs üç günlüğüne hapse girdi. Vurulma olayının hemen ardından yaşanan karmaşada Ramsay County avukatı Jack Wentz kameraların karşısına geçerek Coombs'u cinayetle suçlayacağını ve eyalet soruşturma görevlilerinin kendi bölgelerinde gereksiz bir cinayete yol açan üzücü eylemlerini daha fazla araştıracağını açıkladı.

Lucas, perde arkasında konuşurken, vurulma olayının Widdler'ın öldürülmesi talihsiz ama anlaşılabilir bir tepkiydi. vurulduğunu ve balistik yelek giymiş olmasının şoku azaltmadığını söyledi. Yakın mesafeden ateş edilmesi, Widdler'ın Flowers tarafından gerçekten vurulması, Coombs'un Lucas'ın bir araba tarafından yere serildiğini görmüş olması, insanların Widdler'ın ona bağırması, yanında yerde çırpınması Coombs'un kafasını o kadar karıştırmıştı ki serbest kalan silahı alıp durumu anlamadan ateşlemişti.

Kayıt dışı cevap veren Wentz, Lucas'ın kendisini ve tuzağı kuran diğer beceriksizleri korumaya çalıştığını söyledi.

ERTESİ GÜN, yerel gazete köşe yazarları oybirliğiyle bölge savcısının sırtına bindi ve televizyon yorumcuları öğlen, akşam ve gece haberlerinde takip edildi.

Star Tribune köşe yazarı, "Bayan Coombs'un annesi ve kızı bu cadı tarafından öldürüldü ve kendisi de göğsünden vuruldu - Tanrıya şükür kurşun geçirmez yelek giyyordu, yoksa tüm aile bir seri katil tarafından yok edilecekti. Bu

Wentz'in suç duyurusunda bulunmayı düşünmesi bile, eğer varsa, düşüncelerine odaklanmak için bir köşede, bir taburenin üzerinde, sivri uçlu bir şapka ile biraz sessiz zamana ihtiyacı olduğunu gösteriyor..."

Polis federasyonu Wentz'e verdiği desteği tekrar gözden geçireceğini söyledi ve vali kayıt dışı olarak bölge savcısının saçmaladığını söyledi.

Tabii ki, daha sonra Neil Mitford tarafından reddedildi, ancak mesaj gönderilmişti.

Bölge savcısı, aslında soruşturacağını ve konunun büyük jüriye götürüleceğini söylemek istediğini söyledi.

Coombs üç gün hapiste kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Bağ. Bir daha geri dönmedi; seçimler yaklaşıyordu ve Wentz'in dediğini yapan büyük jüri suçlama yapmamaya karar verdi.

ROSE MARIE ROUX Lucas'a, "Şansın yaver gitti. Yaklaşık altı yönden. Eğer Coombs ölmüş olsaydı, iş arıyor olabilirdin -bu yıl seçim yılı."

"Biliyorum. Widdler'ın silahını çekip güpegündüz ana caddede onu vurmaya çalışacağı aklımın ucundan bile geçmedi," dedi Lucas. "Ve ne var biliyor musun? Eğer bu gerçek olsaydı, bir tuzak olmasaydı, bundan kurtulurdu. Caddenin karşısına geçip Skyway'e, oradan da Galtier'e gider ve otoparka inerdi, hepsi bu kadar olurdu."

Dinlemeye gelen Mitford, Rose Marie'ye şöyle dedi: "Ona şanslı olması için para ödüyoruz. Şanslı olmak iyi olmaktan daha iyidir. Herkes mutlu ol." Ve Lucas'a: "Şanssız olma."

KAMUOYU TARTIŞMASI devam edecekti ve Ruffe Ignace'ın özel bir haber yayınlaması dışında daha da çirkinleşebilirdi.

Burt Kline'in cinsel ilgisinin genç kurbanı ile yapılan röportaj. Ignace, çalkantılı metinle yazıyı birleştirerek ustaca bir iş çıkarmış.

ve on dört yaşından büyük herkes Kline'ın

Birçok insanın bakmayacağı noktalı virgül şeklindeki çiller ve güzel gencin Mille Lacs'daki bir kumarhane otelinde beyaz pamuklu tanga ve yarım kabuklu sütyen modeli. Ignace aslında küçük pembe meme uçlarının dışarı çıktığını söylemedi ama siz anladınız.

Coombs yedinci sayfaya geçti.

AMITY ANDERSON çalıntı mal almakla suçlandı, ancak Wentz'e göre hiçbir şey geçerli olmayacaktı. "Elimizde hiç Tanıklar," diye yakındı. "Hepsi öldü."

Toms'ların davasında mahkumiyet kararı alan DES MOINES savcısı, "Bay Child'ın cinayete karıştığına hala ikna olmuş durumdayım" demişti ama sular çekiliyordu ve eyalet başsavcısı davanın yeniden ele alınacağını söyledi. Sandy Iowa'da bir hafta geçirerek Minnesota'da biriken belgeleri inceleyen bir avukata liderlik etti.

Claire Donaldson, Jacob Toms ve Constance Bucher'ın mirasçıları, Leslie ve Jane Widdler'ın mirasçılarına çalınan antikaların geri alınması, haksız ölüm ve Widdler'ın tüm mal varlığının sonunun geleceğini garanti eden diğer suçların bir listesi için dava açtı Donaldson, Toms, Bucher ve diğerlerinin mirasçıları ile bir grup avukatın elindeydi. Minnehaha Deresi üzerindeki Widdler evi, Widdler varlıklarının birleştirilmesinin bir parçası olarak Hennepin Bölge Mahkemesi gözetiminde satışa çıkarıldı.

LUCAS Flowers'a tekrar sordu, "Neden onu ayağından vurdun?"

Flowers başını salladı. "Kütle merkezine nişan alıyordum." "Tanrım, adamım, poligonda biraz zaman geçirmelisin,"

Lucas öfkesi kabarmış bir halde konuştu.

Flowers, "Kimseyi vurmak istemiyorum," dedi. "İşleri doğru yönetirseniz, bunu yapmak zorunda kalmazsınız."

"Yönetime inanıyor musun?" Lucas sinirlenerek sordu. "Sık kafalı mı? Yönetime inanıyor musun?"

"Kıçımın üzerinden araba geçmedi," diye tersledi Flowers. "Bunu ben başardım."

Orada bulunan Del, "Geri çekilelim." dedi.

Lucas, o gece Weather'a, "Şu lanet Çiçekler." dedi. O da, "Evet ama kabul et, güzel bir kıcı var." demiş.

Kısa bir profesyonel tartışmadan sonra Armstrong yorganlarının sahibi olan müzeler, dikiş sepetinin muhtemelen Armstrong'a ait olduğuna ve yorganların orijinal olduğuna karar verdi.

Coombs, "Bunun yanlış olduğunu biliyorlar." dedi.

Lucas, "Şşşt..." dedi. Widdler'ın vurulmasından iki hafta sonra sessiz sedasız ziyarete gelmişti; arka verandada oturmuş, maraschino kirazlı romlu limonata içiyorlardı.

Dedi ki, "Biliyorsun, onu vurmamak için zamanım vardı. Bunu bilerek yaptım."

Lucas: "Bunu söylediğini duymuş olsaydım bile, 'Otuz yıl hapis yatacağını bilsen yine yapar mıydın?' diye sorardım.

Coombs düşündü ve sonra şöyle dedi: "Bilmiyorum. Orada hapishanede otururken, pratikler devreye girdi. Ama işler böyle yürüdü. Yaptığım için özür dilerim."

"Katedrale gidip birkaç mum yakmalısın," dedi Lucas. "Eğer yaklaşan bir seçim olmasaydı, Wentz herkese siktir olup gitmelerini söyleyebilirdi ve sen de zor bir yola girebilirdin."

"Suçlu bulunur muydum?"

"Ah... muhtemelen hayır," dedi Lucas limonatasından bir yudum alarak. "Flowers ve ben senin için tanıklık edersek, bu işten sıyrılabilirdin sanırım.

Muhtemelen evinizi bir avukata vermek zorunda kalırdınız."

Hoş bir yer olan, mumların, çiçeklerin ve tütsülenebilir türden bitkilerin kokusunu taşıyan evinin etrafına baktı ve, "Doksan yaşıma geldiğimde burayı Gabriella'ya bırakmayı umuyordum," dedi. ve yetmiş yaşındaydı."

"Özür dilerim," dedi Lucas. Gerçekten de üzgündü, tam kalbinin derinliklerinde. "Çok üzgünüm."

Yaz sonunda, Piedras Negras'ın sonlarında kaçak göçmen olan Porfirio Quique Ramírez adında bir adam, evin satışına hazırlanmak için Widdlers'ın yan bahçesindeki leylak çitinin etrafına yeni bir sınır çekiyordu. Küreğinin ucu bir şeye çarptı.

yüzeyin birkaç santim altında metalik. Kirleri temizledi ve yeşil metal bir para kutusu buldu.

Aptal olmayan Porfirio, evi yerden kaldırırken sırtını eve döndü, üstünü açtı ve beş saniye boyunca içine baktı, kapağı kapattı, kutuyu gömleğinin altına soktu, dirseğiyle oraya sabitledi ve hızla patronunun kamyonetine doğru yürüdü. Yol boyunca, "Gerçek olsunlar" diye düşündü.

Öyleydiler. İki hafta sonra Rio Grande'yi tekrar geçti, Güneye doğru yola çıktı. Altın paraların üçü hariç hepsi, kullanılmış ama sadece yirmi beş bin kilometresi olan yeni arabasının bagajının tavanına saklanmıştı.

Meksikalı sınır muhafızı onu el sallayarak geçirdi, gümüş SL500'ün - Widdlers'ın hayalini kurduğu arabanın- ön çamurluğuna iyi şans getirmesi için dokundu ve gülümseyerek direksiyon başındaki bıyıklı, şık giyimli memleketlisine seslendi,

"Hey, adamım! Mercedes-Benz!"

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/sandfordchecklist](http://www.penguin.com/sandfordchecklist)

Yazarın Notu

Bu kitapta kurgusal *olmayan* iki kişiden bahsedilmektedir.

Paul polis şefi Harrington'dan bahsetmiştim. Tam adı John Harrington, kendisi şef ve yıllar önce sokak polisiyken yerel bir karate kulübünde beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. O zamanlar bir keresinde dojoya yakın bir silah dükkanının önünden geçiyordum ve vitrinde minimum uzunlukta namlusu ve tabanca kabzası olan bir av tüfeği gördüm. Dojonun kapısından girerken Harrington'la karşılaştım - kışlık sokak kıyafetleri giymişti - ve ben ona tüfekten bahsetti. "Gidip bakalım." dedi. Biz de Dükkana geri döndüler, iri yarı, tıraşsız, kot pantolonlu, parkalı, saat şapkalı ve belki biraz hırpalanmış adamlar, içeri girdiler ve John dedi ki, "Arkadaşım bir av tüfeği görmüş..." Görevli kağıdı çıkardı ve ölümsüz cümlesini söyleyerek tezgahın üzerinden Çavuş Harrington: "Tam da 7-Eleven'a girmek için gereken şey, değil mi?" Her halükarda, eşim ve ben John'un St. Paul şefi olarak atandı. Böyle bir işte olmasını isteyeceğiniz türden bir adam.

Kitabın başlarında Minnesota Music Café'nin sahibi olarak anılan Karen Palm, St. Paul Polis Federasyonu'nun uzun süredir destekçisi ve şehre gelen en ilginç müziklerden bazısına ev sahipliği yapıyor; birçok polisle birlikte. Sloan'ın barı Shooters Minnesota Music Café'yi örnek almıştır.

Nancy Nicholson (karakter olarak adı geçmiyor)
bana etrafı göstermek için yoğun gününün büyük bir kısmını ayırdı.
Paul'deki en görkemli özel malikâneye götürdü ve beni, bırakın nasıl
yazıldığını bilmeyi, varlığından bile şüphelenmediğim meşaleler ve uşak
kilerleri gibi konularla tanıştırdı.
Teşekkürler, Nancy.

Lucas antika araştırması yaparken Judith Miller'ın *Antika Fiyat Rehberi*'ni kullanmış. Bu gerçek bir rehber, Dorling tarafından yayınlanmış.
Kindersley (DK) ve kitapta bahsedilen değerlere ulaşmak için kullandım.

-J.S.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

